

KEN
FOLLETT

PRINTRE LEI

KEN FOLLETT

PRINTRE LEI

Original: *Lie Down with Lions* (2013)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2015

PARTEA ÎNTÂI

1981

Capitolul unu

Cei care voiau să-l omoare pe Ahmet Yilmaz erau persoane serioase. Niște studenți turci exilați care locuiau la Paris și ucisese deja un atașat al Ambasadei Turciei și apoi incendiaseră casa unui director executiv al Turkish Airlines. Îl aleseseră pe Yilmaz ca următoarea lor țintă fiindcă era un susținător bogat al dictaturii militare și trăia, în mod convenabil, în Orașul Luminilor.

Casa și biroul acestuia erau bine păzite, iar limuzina Mercedes era blindată, dar fiecare are o slăbiciune, erau de părere studenții, și acea slăbiciune e, de obicei, sexul. În cazul lui Yilmaz avuseseră dreptate. Câteva săptămâni de supraveghere lejeră dezvăluiseră faptul că Yilmaz își părăsea casa două-trei seri pe săptămână, la volanul Renaultului combi pe care servitorii lui îl foloseau la cumpărături, și se ducea pe o stradă laterală în Arondismentul 15 ca să viziteze o turcoaică tânără și frumoasă cu care avea o legătură amoroasă.

Studenții deciseră să pună o bombă în Renault în timp ce Yilmaz și-o trăgea.

Știa de unde să ia explozibilul: de la Pepe Gozzi, unul dintre nenumărații fii ai nașului corsican Mémé Gozzi. Pepe era dealer de arme. Ar fi vândut oricui, însă prefera clienții politici, fiindcă – recunoștea el cu bucurie – idealiștii plătesc prețuri mai mari.

El îi ajutase pe studenții turci la ambele lor crime anterioare.

Exista o piedică în planul mașinii-capcană. De obicei, Yilmaz pleca de la fată singur în Renault, dar nu întotdeauna. Uneori, o scotea la cină.

De multe ori, ea ieșea cu mașina și se întorcea o jumătate de oră mai târziu încărcată cu pâine, fructe, brânză și vin, evident, pentru un ospăț agreabil. Ocazional, Yilmaz revenea acasă cu taxiul, iar fata împrumuta mașina pentru o zi sau două. Studenții

erau romantici, ca toți teroriștii, însă și reticenți să riște uciderea unei femei frumoase a cărei singure crime era cel mai ușor de iertat, aceea că iubea un bărbat nedemn de ea.

Discutaseră în mod democratic despre această problemă.

Luau toate deciziile prin vot și nu recunoșteau niciun lider. Totuși, în același timp, era printre ei unul a cărui personalitate puternică îl făcea dominant. Îl chema Rahmi Coskun și era un tânăr frumos și pasionat, cu o mustață stufoasă și o anumită lumină „destinat-pentru-glorie” în ochi. Energia și hotărârea lui îi făcuseră să treacă prin cele două proiecte anterioare, în ciuda problemelor și riscurilor. Rahmi propuse să consulte un expert în bombe.

Inițial, ceilalți nu le plăcu ideea. În cine ar fi putut să aibă încredere? Întrebară ei. Rahmi sugera numele lui Ellis Thaler.

American care se considera poet, dar, de fapt, își ducea viața predând lecții de engleză, Ellis învățase despre explozivi ca recrut în Vietnam. Rahmi îl știa de vreun an: lucraseră amândoi la un ziar revoluționar de scurtă durată, numit *Haos*, și organizaseră o serată de poezie ca să strângă fonduri pentru Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP). El păruse să înțeleagă furia lui Rahmi legată de ce i se întâmpla Turciei și ura acestuia față de barbarii care o făceau. Alți studenți îl știau și ei puțin pe Ellis: fusese văzut la mai multe demonstrații și presupuseseră că era un absolvent sau un tânăr profesor. Totuși, erau reticenți să aducă un nonturc. Dar Rahmi insistă și, în cele din urmă, consimțiră.

Ellis veni imediat cu soluția la problema lor. Bomba ar fi trebuit controlată prin radio, zicea el. Rahmi urma să stea la o fereastră vizavi de apartamentul fetei sau într-o mașină parcată pe stradă, ținând Renaultul sub observație și având la îndemână un mic transmițător radio de mărimea unui pachet cu țigări – genul utilizat la deschiderea automată a ușilor de garaj. Dacă Yilmaz se urca singur în mașină, cum făcea de cele mai multe ori, Rahmi ar fi apăsător butonul transmițătorului și un semnal radio ar fi activat un comutator, care ar fi armat bomba și apoi ar fi explodat de îndată ce Yilmaz ar fi pornit motorul.

Însă dacă în mașină s-ar fi urcat fata, Rahmi n-ar fi apăsător butonul, iar ea ar fi plecat într-o binecuvântată ignoranță. Bomba ar fi fost destul de sigură până când era armată. „Nu apeși pe buton, nu face bang”, zicea Ellis.

Lui Rahmi îi plăcu ideea și-l întrebă pe Ellis dacă va colabora cu Pepe Gozzi ca să pună la punct bomba.

— Sigur, răspunse Ellis.

Dar mai era un obstacol.

— Am un prieten care vrea să vă întâlnească pe voi, Ellis și Pepe, zise Rahmi. Ca să spun drept, *trebuie* să vă întâlnească, altfel întreaga afacere cade. El e prietenul care ne dă bani pentru explozivi, mașini, șpagă, arme, tot.

— De ce vrea să ne întâlnească? voiră să știe Ellis și Pepe.

— Trebuie să se asigure că bomba o să funcționeze și vrea să vadă că poate să aibă încredere în voi, îi lămuri Rahmi scuzându-se. Nu trebuie decât să-i duceți bomba și să-i explicați cum o să funcționeze, să-i strângeți mâna și să-l lăsați să vă privească în ochi. E chiar atât de mult când vorbim de omul care face totul posibil?

— N-am nimic împotriva, spuse Ellis.

Pepe ezită. El voia banii din afacere - întotdeauna voia bani, așa cum un porc își dorește jgheabul -, dar ura să cunoască oameni noi.

— Ascultă, îi explică Ellis. Grupurile astea de studenți înfloresc și mor ca mimoza primăvara, iar Rahmi, cu siguranță, o să fie omorât în curând. Însă dacă-l cunoști pe „prietenul” lui, ai să fi capabil să continui să faci afaceri și după ce Rahmi nu mai e.

— Ai dreptate, fu de acord Pepe, care nu era un geniu, dar înțelegea principiile afacerii când îi erau explicate simplu.

Ellis îi spuse lui Rahmi că Pepe era de acord, și Rahmi stabili o întâlnire a celor trei pentru duminica viitoare.

În acea dimineață, Ellis se trezi în patul lui Jane. Se dezmetici brusc, speriat, ca și cum ar fi avut un coșmar. O clipă mai târziu își aminti motivul pentru care era atât de tensionat.

Se uită la ceas. Era devreme. Își trecu în minte planul. Dacă totul mergea bine, în ziua aceea avea să se tragă concluzia triumfătoare a mai mult de un an de muncă răbdătoare și grijulie. Și ar fi putut să împartă triumful cu Jane, dacă va mai fi în viață la sfârșitul zilei.

Întoarse capul să se uite la ea, mișcându-se cu grijă ca să n-o trezească. Inima îi sări, ca de fiecare dată când îi vedea fața. Era întinsă pe spate, cu nasul cărn îndreptat spre tavan și cu părul negru răspândit pe pernă ca o aripă întinsă de pasăre. Îi privi gura larg deschisă, buzele pline care îl sărutau atât de des și de

seducător. Lumina soarelui primăvăratîc îi dezvăluia puful blond de pe obraji – barba ei, cum o numea el cînd voia s-o tachineze.

Era o plăcere rară s-o vadă așa, în repaus, cu fața relaxată și lipsită de expresie. În mod normal era animată – rîzînd, încruntîndu-se, făcînd grimase, înregistrînd surpriza, scepticismul sau compasiunea. Cea mai frecventă expresie a ei era un rînjit periculos, ca al unui băiețel răutăcios care tocmai a făcut o glumă diabolică. Numai cînd dormea sau gîndea foarte profund era așa. Dar așa o iubea el cel mai mult, ca în momentele acelea, cînd era cu garda jos și naturală, aspectul ei sugerînd senzualitatea apatică arzîndu-i în interior ca un foc subteran lent și fierbinte. Cînd o văzu așa, aproape simți o dorință grozavă s-o atingă.

Asta îl surprinse. Cînd o cunoscuse, curînd după ce venise la Paris, îl impresionase ca model tipic de băgăcioasă care se găsea întotdeauna printre tineri și radicali în capitale, conducînd comitete și organizînd campanii împotriva Apartheidului și pentru dezarmarea nucleară, fiind lidera unor marșuri de protest pentru El Salvador și poluarea apei, strîngînd bani pentru persoanele înfometate din Ciad și încercînd să promoveze un talentat tînăr regizor de film. Oamenii erau atrași de frumusețea ei izbitoare, captivați de farmecul ei și energizați de entuziasmul ei. Ieșise cu ea de cîteva ori doar pentru plăcerea de a privi o fată drăguță devorînd o friptură. Apoi – n-ar putea să-și amintească niciodată exact cum se întîmplase – descoperise că în interiorul acestei fete excitante trăia o femeie pasională, și se îndrăgostise.

Privirea lui rătăci în jurul micului ei apartament. Înregistră cu plăcere posesiunile personale familiare care marcau locul ca al ei: o lampă drăguță realizată dintr-un mic vas chinezesc, un raft plin de cărți despre economie și sărăcia la nivel mondial, o canapea mare și moale în care puteai să te scufunzi în voie, o fotografie a tatălui ei, un bărbat frumos într-un sacou la două rînduri, făcută, probabil, la începutul anilor '60, o cupă mică din argint câștigată de ea pe poneiul său, Dandelion, și datată 1971, în urmă cu zece ani. „Avea treisprezece ani, se gîndi Ellis, iar eu aveam douăzeci și trei și, în timp ce ea câștiga întreceri de ponei în Hampshire, eu eram în Laos, plasînd mine antipersonal de-a lungul rutei Ho și Min”.

Cînd văzuse apartamentul prima dată, cu aproape un an în

urmă, ea tocmai se mutase acolo din suburbii și era destul de gol: doar o cămăruță la mansardă, cu o bucătărie într-o nișă, o cabină de duș într-o debara și o toaletă pe hol. Treptat, ea îl transformase dintr-un pod soios într-un cuib vesel. Câștiga un salariu bun ca interpret, traducând din franceză și rusă în engleză, dar și chiria era mare – apartamentul se afla în apropiere de Bulevardul St. Michel –, așa încât cumpăraseră cu grijă, economisind bani doar pentru masa potrivită din mahon, patul antic și covorul de Tabriz. Era ceea ce tatăl lui Ellis ar fi numit o doamnă elegantă. „Ai s-o placi, tată, chibzui Ellis. Ai să fii, pur și simplu, nebun după ea”.

Se rostogoli pe partea lui, cu fața la ea, și mișcarea o trezi, așa cum el știa că o să se întâmple. Ochii ei mari și albaștri se holbară în tavan pentru o fracțiune de secundă, apoi se uită la el, zâmbi și se rostogoli în brațele lui.

— Salut, șopti ea, și el o sărută.

Se excită imediat. Rămaseră întinși împreună pentru o vreme, pe jumătate adormiți, sărutându-se din când în când. Pe urmă, ea își puse un picior peste șoldurile lui și începură să facă dragoste languros, tăcuți.

Când deveniseră amanți și începuseră să facă dragoste dimineața și seara, și de multe ori și în mijlocul după-amiezii, Ellis presupusese că o așa excitație n-avea să dureze și că după câteva zile sau, poate, câteva săptămâni noutatea avea să se atenueze și ei urmau să revină la media statistică de două ori și jumătate pe săptămână, sau cât era. Greșise.

Un an mai târziu încă și-o trăgeau ca în luna de miere.

Se rostogoli peste el, lăsându-se cu toată greutatea pe corpul lui. Pielea ei umedă se lipi de a lui. El își înfășură brațele în jurul corpului ei mic și o îmbrățișă, în timp ce pătrunse. Ea simți cum i se apropie punctul culminant, își înălță capul și se uită în jos la el, apoi îl sărută cu gura deschisă în vreme ce el ejacula în interiorul ei. Imediat după aceea, ea gemu pe ton scăzut, iar el îi simți orgasmul lung, blând, în valuri, de duminică dimineața. Rămase pe el, pe jumătate adormită încă. El îi mângâie părul.

După un timp, ea se agită.

— Știi ce zi e azi? mormăi ea.

— Duminică.

— E duminica în care pregătești tu masa de prânz.

— N-am uitat.

— Bine.

— Ce-ai de gând să-mi dai? Întrebă ea după o pauză.

— Friptură, cartofi, mazăre, brânză de capră, căpșuni și cremă Chantilly.

Ea își înălță capul râzând.

— Asta faci mereu!

— Ba nu. Ultima dată am avut fasole franțuzească.

— Iar data dinainte de asta ai uitat, așa că am mâncat în oraș.

Ce spui de ceva schimbări în gătitul tău?

— Hei, stai așa. Înțelegerea era să pregătim alternativ masa de prânz în zilele de duminică. Nimeni n-a zis nimic despre a face un prânz *diferit* de fiecare dată.

Ea căzu din nou pe el, simulând înfrângerea.

Afacerea lui din acea zi îi rămăsese tot timpul în minte. Va avea nevoie de ajutorul ei și asta era momentul s-o întrebe.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Rahmi în dimineața asta, începu el.

— Bine. Ne vedem la tine mai târziu.

— Ai putea să faci ceva pentru mine, dacă nu te-ar deranja să ajungi acolo un pic mai devreme.

— Ce?

— Să gătești masa de prânz. Nu! Nu! Glumeam. Vreau să mă ajuți cu o conspirație mică.

— Ia spune-mi, zise ea.

— Azi e ziua de naștere a lui Rahmi, iar fratele lui, Mustafa, e în oraș, numai că Rahmi nu știe.

„Dacă asta funcționează, nu te mai mint niciodată”, se gândi Ellis.

— Vreau ca Mustafa să apară la petrecerea de prânz a lui Rahmi ca surpriză. Însă am nevoie de un complice.

— S-a făcut, rosti ea.

Se rostogoli de pe el și se așeză în fund, picior peste picior. Sâni îi erau ca niște mere, netezi, rotunzi și tari. Vârfurile părului îi periau sfârcurile.

— Ce trebuie să fac?

— E simplu. Trebuie să-i spui lui Mustafa unde să se ducă, dar Rahmi nu s-a decis încă unde vrea să mănânce. Așa că am să primesc mesajul de la Mustafa în ultimul moment. Și Rahmi are să fie, probabil, lângă mine când o să sun.

— Și soluția?

— Te sun *pe tine*. O să bat câmpii. Ignoră tot cu excepția adresei. Sună-l pe Mustafa, dă-i adresa și spune-i cum să ajungă acolo.

Toate astea sunaseră OK când Ellis și le închipuisse, dar în clipa aia păreau teribil de neplauzibile.

Totuși, Jane nu păru suspicioasă.

— Pare destul de simplu, adăugă ea.

— Bine, zise Ellis bine dispus, ascunzându-și ușurarea.

— Și după ce suni, cât de repede vii acasă?

— În mai puțin de-o oră. Vreau să aștept să văd surpriza, însă nu stau să iau prânzul acolo.

Jane păru gânditoare.

— Te-au invitat pe tine, dar nu și pe mine.

Ellis ridică din umeri.

— Presupun că e o petrecere între bărbați.

El întinse mâna după blocnotesul de pe noptieră și scrise *Mustafa* și numărul de telefon.

Jane se dădu jos din pat și traversă camera spre debaraua cu duș. Deschise ușa și dădu drumul la robinet. Starea de spirit i se schimbase. Nu zâmbea.

— De ce ești supărată?

— Nu sunt supărată, răspunse ea. Uneori nu-mi place modul în care mă tratează prietenii tăi.

— Dar știi cum sunt turcii cu fetele.

— Exact - *fetele*. N-au nimic împotriva femeilor respectabile, însă eu sunt o *fată*.

Ellis oftă.

— Nu e genul tău să te simți împunsă de atitudinile preistorice ale câtorva șovini, oftă Ellis. Ce vrei să-mi spui *cu adevărat*?

Ea reflectă o clipă, stând goală lângă duș, și era atât de frumoasă, că Ellis vru să facă din nou dragoste cu ea.

— Cred că vreau să spun că nu-mi place statutul meu. Îți sunt devotată ție, toată lumea știe asta - nu mă culc cu nimeni altcineva, nici măcar nu ies cu alți bărbați -, dar tu nu-mi ești devotat. Nu locuim împreună, nu știu unde te duci sau ce faci o grămadă de timp, nu ne-am întâlnit niciodată unul altuia părinții... și lumea știe toate astea, așa că mă tratează ca pe o stricată.

— Cred că exagerezi.

— Așa spui mereu.

Intră în duș și trânti ușa. Ellis își luă aparatul de ras din sertarul în care își ținea setul peste noapte și începu să se bărbierească la chiuveta din bucătărie. Mai avuseseră discuția asta și înainte, mult mai lungă, și știa ce avea la bază: Jane voia ca ei să locuiască împreună.

Și el voia, desigur. Voia s-o ia în căsătorie și să trăiască împreună tot restul vieții lor. Dar fusese nevoit să aștepte până când misiunea asta se încheia. Și nu putea să-i dezvăluie asta, așa că-i zicea chestii precum *Nu sunt pregătit* și *Am doar nevoie de timp*, iar aceste fraze evazive o înfuriau. I se părea că un an era o perioadă mult prea lungă ca să iubești un bărbat fără să obții niciun fel de angajament din partea lui. Avea dreptate, desigur. Însă dacă totul mergea bine în acea zi, putea să facă totul așa cum trebuia.

Termină cu bărbieritul, își înfășură aparatul de ras într-un prosop și-l puse în sertarul lui. Jane ieși din duș și el îi luă locul. „Nu vorbim, reflectă el. E o prostie.”

În timp ce el era la duș, ea pregăti cafeaua. Apoi el se îmbracă repede cu pantalonii decolorați de dril și un tricou negru și se așază în fața ei la măsuța din mahon.

— Vreau să vorbesc serios cu tine, spuse ea pe când turna cafea.

— OK, admise el repede. Haide s-o facem la prânz.

— De ce nu acum?

— N-am timp.

— Ziua lui Rahmi e mai importantă decât relația noastră?

— Sigur că nu.

Ellis simți iritarea din tonul lui, și o voce de avertizare îi zise: „*Fii blând, ai putea s-o pierzi*”.

— Dar i-am promis, și e important să-mi țin promisiunile. Oricum, nu pare foarte important dacă avem discuția asta acum sau mai târziu.

Fața lui Jane căpătă un aspect neclintit, încăpățânat, pe care el îl știa: așa arăta când lua o decizie și cineva încerca s-o abată din cale.

— Pentru *mine* e important că vorbim *acum*.

Preț de o clipă fu tentat să-i mărturisească imediat tot adevărul. Însă nu așa planificase. N-avea timp, mintea îi era la altceva și nu era pregătit. Ar fi fost mult mai bine mai târziu, când aveau să fie amândoi relaxați, și el ar fi fost în stare să-i

spună că misiunea lui la Paris s-a încheiat.

— Cred că ești prostuță și nu vreau să fiu agresiv. Te rog, haide să vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec, preciză el ridicându-se în picioare.

— Jean-Pierre mi-a cerut să plec în Afganistan cu el, îl anunță Jane în timp ce el se îndrepta spre ușă.

Asta era atât de neașteptat, încât Ellis trebui să se gândească o clipă înainte să înțeleagă.

— Vorbești *serios*? întrebă el neîncrezător.

— Vorbesc serios.

Ellis știa că Jean-Pierre era îndrăgostit de Jane. Și mai erau o jumătate de duzină de alți bărbați: așa ceva era inevitabil cu o astfel de femeie. Totuși, niciunul dintre aceștia nu era un rival serios. „Cel puțin nu până în momentul ăsta”, se gândi el. Începu să-și recapete calmul.

— De ce ai vrea să vizitezi o zonă de război cu un pământău?

— Nu e de glumă! răspunse ea cu înverșunare. Vorbesc despre *viața* mea.

El clătină din cap cu neîncredere.

— Nu poți să pleci în Afganistan.

— De ce?

— Fiindcă ești îndrăgostită de mine.

— Asta nu înseamnă că sunt la dispoziția ta.

Cel puțin nu zisese *Nu, nu sunt*. Se uită la ceas. Era ridicol: în câteva ore avea să-i dezvăluie tot ce voia ea să audă.

— Nu vreau să faci asta, adăugă el. Vorbim despre viitorul nostru și e o discuție care nu poate fi grăbită.

— N-am să aștept pentru totdeauna, replică ea.

— Nu-ți cer să aștepti pentru totdeauna, te rog să aștepti câteva ore.

Îi atinse obrazul.

— Haide să nu ne certăm câteva ore.

Ea se ridică și-l sărută apăsător pe gură.

— Nu te duci în Afganistan, nu? o iscodi el.

— Nu știu, răspunse ea plat.

El încercă un zâmbet.

— Cel puțin nu înainte de prânz.

Ea zâmbi din nou și dădu din cap.

— Nu înainte de prânz.

Se uită la ea pentru încă o clipă, apoi ieși.

•

Marele bulevard Champs-Élysées era aglomerat cu turiști și parizieni care făceau o plimbare de dimineață, învârtindu-se ca niște oi sub căldura soarelui primăvăratice și toate cafenelele de pe trotuar erau pline.

Ellis se afla aproape de locul stabilit, cărând un rucsac pe care-l cumpărase într-un magazin ieftin de bagaje. Arăta ca un american într-un tur în jurul Europei.

Și-ar fi dorit ca Jane să nu fi ales dimineața asta pentru o confruntare: ea avea să clocească totul și, în plus, să fie într-o stare de spirit coltoasă când el urma să se întoarcă.

Ei bine, trebuia doar să-i netezească penele ciufulite pentru o vreme.

Și-o scoase pe Jane din minte și se concentră pe misiunea care îl aștepta.

Existau două posibilități cu privire la identitatea prietenului lui Rahmi, cel care finanța micul grup terorist. Prima era un turc bogat, iubitor de libertate, care decisese, din motive politice sau personale, că violența era justificată împotriva dictaturii militare și susținătorilor acesteia. Dacă ăsta era cazul, Ellis avea să fie dezamăgit.

A doua posibilitate îl viza pe Boris.

Boris era o figură legendară în cerul în care se învârtea Ellis – printre studenții revoluționari, palestinienii exilați, conferențiarilor politici part-time, editorii de ziare extremiste prost tipărite, anarhiștii, maoiștii, armenii și vegetarienii militanți. Se spunea că ar fi fost rus, un Kaghebigist dispus să finanțeze orice act violent de stânga în Occident. Mulți se îndoiau de existența lui, în special cei care încercaseră și nu reușiseră să obțină fonduri de la ruși. Dar Ellis observase că, din când în când, un grup care de luni de zile nu făcuse nimic altceva decât să se plângă că nu-și permitea un copiator încetase brusc să vorbească despre bani și devenise foarte liniștit. Iar un pic mai târziu avea loc o răpire sau o împușcătură, sau un atentat cu bombă.

Era sigur că rușii le dădeau bani grupurilor precum cel al disidenților turci, credea Ellis: ei n-ar fi putut să reziste unei astfel de modalități ieftine și cu risc scăzut de provocare de probleme. În plus, Statele Unite ale Americii finanțau răpitori și criminali din America Centrală și el nu-și imagina că Uniunea Sovietică ar fi avut mai multe scrupule decât propria lui țară. Și,

din moment ce în această branșă banii nu erau păstrați în conturi bancare sau mutați prin telex, cineva trebuia să predea bancnote reale, așa că în mod sigur exista un Boris.

Ellis își dorea foarte mult să-l întâlnească.

Rahmi ajunsese exact la zece și jumătate, purtând un tricou roz Lacoste și pantaloni cafenii călcați impecabil. Părea nervos. Îi aruncă o privire sfredelitoare lui Ellis, apoi întoarse capul.

Ellis îl urmă, rămânând zece-cincisprezece metri în urmă, așa cum aranjaseră în prealabil.

La următoarea cafenea de pe trotuar stătea silueta masivă, cu exces de greutate, a lui Pepe Gozzi, într-un costum negru de mătase, ca și cum fusese la Mesă, ceea ce, probabil, se și întâmplase. Avea o servietă mare în poală. Se ridică și căzu oarecum lângă Ellis, în așa fel încât un observator superficial n-ar fi fost sigur dacă erau sau nu împreună.

Rahmi urcă panta spre Arcul de Triumf.

Ellis îl privi pe Pepe cu coada ochiului. Corsicanul avea instinctul de autoconservare al unui animal: verifica discret dacă era urmărit - o dată când traversă drumul, și putu să arunce destul de natural o privire înapoi, de-a lungul bulevardului, în timp ce aștepta ca luminile semaforului să se schimbe, și din nou când trecu pe lângă un magazin pe colț, unde putu să vadă lumea din spatele lui reflectată în vitrină.

Ellis îl plăcea pe Rahmi, dar nu și pe Pepe. Rahmi era sincer și cu principii înalte, iar cei pe care îi ucisese, probabil, meritaseră să moară. Pepe era complet diferit. El o făcea pentru bani și fiindcă era prea necioplit și prost ca să supraviețuiască în lumea afacerilor legale.

La trei blocuri est de Arcul de Triumf, Rahmi coti pe o stradă laterală. Ellis și Pepe îl urmară. Rahmi îi conduse pe drum și intră în hotelul Lancaster.

Deci ăsta era punctul de întâlnire. Ellis spera ca întrevederea să aibă loc într-un bar sau restaurant de hotel: s-ar fi simțit mai în siguranță într-un loc public.

Holul cu marmură de la intrare era răcoros în comparație cu căldura din stradă. Ellis se înfioră. Un chelner într-un smocking se uită chiorâș la blugii lui. Rahmi intră într-un mic lift din capătul îndepărtat al holului în formă de L. Dacă avea să fie o cameră de hotel, atunci așa să fie. Ellis îl urmă pe Rahmi în lift și Pepe se înghesui în spatele lor. Nervii lui Ellis erau întinși ca

niște corzi când urcară. Coborâră la etajul 4. Rahmi îi conduse la camera 41 și ciocăni.

Ellis se strădui să pară calm și impasibil.

Ușa se deschise încet.

Era Boris. Ellis știu de îndată ce dădu cu ochii de om și încercă o senzație de triumf și, în același timp, un fior rece de teamă. Moscova era scrisă peste tot pe om, de la tunsoarea ieftină la pantofii solizi și practici, iar în privirea lui extrem de scrutătoare și în conturul brutal al gurii se deslușea stilul inconfundabil al KGB-ului. Omul ăsta nu era ca Rahmi sau Pepe. Nu era nici vreun idealist exaltat, nici vreun mafiot grosolan.

Boris era un terorist profesionist cu inimă de piatră, care n-ar fi ezitat să spulbere capul unuia dintre cei trei bărbați care stăteau înaintea lui sau pe ale tuturor.

„Te caut de mult”, chibzui Ellis.

Boris ținu ușa întredeschisă pentru o clipă, formând parțial un scut cu trupul în timp ce-i studia, pe urmă făcu un pas înapoi.

— Intrați, rosti el în franceză.

Intrară în salonul unui apartament. Era extraordinar decorat și mobilat cu scaune, mese de ocazie și un dulap care păreau din secolul al XVIII-lea. Pe o masă delicată cu picioare arcuite se aflau un cartuș de țigări Marlboro și un litru de coniac de la duty-free. În colțul îndepărtat, o ușă pe jumătate deschisă dădea într-un dormitor.

Prezentările lui Rahmi fură nervos superficiale.

— Pepe. Ellis. Prietenul meu.

Boris era un bărbat lat în umeri care purta o cămașă albă cu mâneci suflecate, ca să arate antebrațele cărnoase, acoperite cu păr. Pantalonii albaștri de serj erau prea groși pentru vremea aceea. Pe spătarul unui scaun atârna un sacou cu model șah negru și bronz care ar fi arătat urât cu pantalonii albaștri.

Ellis își puse rucsacul pe covor și se așeză.

Boris făcu semn la sticla de coniac.

— Ceva de băut?

Ellis nu voia coniac la unsprezece dimineața.

— Da, te rog - cafea, preciză el.

Boris îi aruncă o privire grea, ostilă, apoi zise:

— Atunci, o să luăm toți cafea, și se duse la telefon.

„E obișnuit ca toată lumea să se teamă de el, se gândi Ellis. N-are să-i placă dacă-l tratez ca pe un egal”.

Rahmi îl venera, clar, pe Boris și se foi neliniștit, încheindu-și și descheindu-și nasturele de sus de la bluza polo roz, în timp ce rusul suna room service-ul.

Boris închise telefonul și i se adresă lui Pepe.

— Mă bucur să te cunosc, zise el tot în franceză. Cred că ne putem ajuta reciproc.

Pepe dădu din cap fără să vorbească. Stătea mai departe pe scaunul de catifea, trupul lui masiv și puternic în costum negru arătând ciudat de vulnerabil lângă mobilierul drăguț, ca și cum *acesta* putea să-l fărâme pe *el*. „Pepe are multe în comun cu Boris, reflectă Ellis: amândoi sunt puternici, cruzi, fără bună-cuviință sau compasiune. Dacă Pepe ar fi fost rus, ar fi fost în KGB. Și dacă Boris ar fi fost francez, ar fi fost în Mafie”.

— Arată-mi bomba, îi ceru Boris.

Pepe își deschise servieta. Era înțesată de calupuri conținând o substanță gălbuie, cam de treizeci de centimetri lungime și cinci centimetri înălțime. Boris îngenunche pe covor lângă servietă și împunse un calup cu arătătorul.

Substanța se comportă precum chitul. Boris îl miroși.

— Presupun că e C3, îi zise el lui Pepe.

Pepe dădu din cap.

— Unde e mecanismul?

— În rucsacul lui Ellis, răspunse Rahmi.

— Ba nu, replică Ellis.

Camera fu foarte tăcută pentru o clipă. O privire de panică apăru pe fața tânără și frumoasă a lui Rahmi.

— Ce vrei să spui? Întrebă el agitat.

Ochii lui speriați trecură de la Ellis la Boris și înapoi.

— Ai zis... I-am spus că ai să...

— Taci, îl întrerupse Boris aspru.

Rahmi tăcu. Boris se uită așteptând la Ellis.

Acesta vorbi cu o indiferență naturală pe care n-o simțea.

— Mi-era teamă că ar putea să fie o capcană, așa că am lăsat mecanismul acasă. Poate fi aici în câteva minute. Trebuie doar s-o sun pe fata mea.

Boris se uită la el pentru câteva secunde. Ellis îi întoarse privirea cât de rece putu.

— De ce te-ai gândit că ar putea să fie o capcană? Întrebă Boris în cele din urmă.

Ellis decise că, dacă încerca să se justifice, ar fi părut că se

apăra. Oricum, era o întrebare prostească. Îi aruncă o privire arogantă lui Boris, apoi ridică din umeri și nu zise nimic.

Boris continuă să-l privească cercetător.

— O să sun, rosti într-un sfârșit rusul.

Pe buzele lui Ellis se ridică un protest și el îl înăbuși. Asta era o evoluție la care nu se așteptase.

Își menținu cu grijă atitudinea „nu-dau-nici-doi-bani-pe-asta” în timp ce se gândea cu furie. Cum avea să reacționeze Jane la vocea unui străin? Și dacă nu era acolo, dacă decisese să-și încalce promisiunea? Regreta că o folosea drept intermediar. Dar era prea târziu.

— Ești grijuliu, îi zise el lui Boris.

— Și tu la fel. Care e numărul de telefon?

Ellis i-l spuse. Boris scrisese numărul pe niște foi de lângă telefon, pe urmă începu să-l formeze.

Ceilalți așteptau în tăcere.

— Alo? Sun în numele lui Ellis, spuse Boris.

„Poate că vocea necunoscută nu o s-o năucească”, se gândi Ellis. Oricum, așteptase oarecum un apel trăsnet. *Ignoră tot, cu excepția adresei*, îi zisese el.

— Ce? exclamă Boris iritat.

Și Ellis se gândi: „Oh, rahat, ce zice acum?”

— Da, sunt, dar lasă asta, continuă Boris. Ellis vrea să aduci mecanismul în camera 41, de la hotelul Lancaster.

Fu o altă pauză.

„Joacă jocul, Jane”, chibzui Ellis.

— Da, e un hotel foarte frumos.

„Nu mai glumi! Doar spune-i omului că o s-o faci – te rog!”

— Mulțumesc, zise Boris și adăugă sarcastic: Ești cea mai amabilă.

Apoi închise.

Ellis încercă să arate ca și cum se așteptase tot timpul să nu fie nicio problemă.

— Știa că sunt rus. Cum și-a dat seama? întrebă Boris.

Ellis fu nedumerit pentru o clipă, pe urmă își dădu seama.

— E lingvistă, răspunse el. Cunoaște accentele.

Pepe vorbi pentru prima dată.

— Cât o așteptăm pe fătuca asta să vină, să vedem banii.

— Bine, fu de acord Boris și se duse în dormitor.

Cât fu plecat, Rahmi vorbi cu Ellis cu un șuierat pe ton scăzut.

— N-am știut că o să te ții de pozne!

— Bineînțeles că nu, zise Ellis pe un ton simulat de plictiseală. Dacă ai fi știut ce am de gând să fac, n-ar mai fi fost o măsură de siguranță, nu?

Boris se întoarse cu un plic mare și maroniu și i-l întinse lui Pepe. Gozzi îl deschise și începu numărarea bancnotelor de 100 de franci.

Boris desfăcu cartușul de Marlboro și aprinse o țigară.

Ellis se gândi: „Sper ca Jane să nu *aștepte* înaintea să sune la «Mustafa». Trebuia să-i spun că e important să transmită mesajul imediat”.

— E totul acolo, îl asigură Pepe după un timp.

Puse banii înapoi în plic, linse clapeta, îl sigilă și-l așeză pe un colț al mesei.

Cei patru bărbați rămaseră în tăcere timp de câteva minute.

— Cât de departe stai? îl întrebă Boris pe Ellis.

— Cincisprezece minute pe scuter.

Se auzi o bătaie în ușă. Ellis se tensionă.

— A condus rapid, chicoti Boris.

Deschise ușa.

— Cafea, zise el dezgustat și se întoarse la locul lui.

Doi chelneri în jachete albe împinseră un cărucior cu roți în cameră. Se îndreptară și se răsuciră, fiecare ținând în mână un pistol semiautomat model D.M.A.B., standard pentru detectivii francezi.

— Nimeni nu mișcă, strigă unul dintre ei.

Ellis simți că Boris se pregătea să sară. De ce erau doar doi detectivi acolo? Dacă Rahmi făcea ceva prostesc și era împușcat, ar fi fost destul timp pentru o diversiune pentru ca Pepe și Boris să-i biruie pe bărbații înarmați... Ușa de la dormitor se deschise și veniră încă doi oameni în uniforme de chelneri, înarmați ca și colegii lor.

Boris se relaxă și pe față i se așternu resemnarea.

Ellis își dădu seama că-și ținuse respirația. Lăsa să-i scape un oftat lung.

Intră în cameră un ofițer de poliție în uniformă.

— O capcană! izbucni Rahmi. *Asta e o capcană!*

— Gura, șuieră Boris, și încă o dată vocea lui aspră îl reduse la tăcere pe Rahmi.

Pe urmă se adresă ofițerului de poliție.

— Obiectez cât se poate de clar la acest ultraj, încep eu. Vă rog să luați act de faptul că...

Polițistul îl lovi în gură cu un pumn în mânășă de piele.

Boris își atinse buzele, apoi se uită la pata de sânge de pe mână. Manierele i se schimbă complet când își dădu seama că era mult prea grav ca să scape cu cacealma lui.

— Ține minte fața mea, zise ofițerul de poliție cu o voce rece ca de mormânt. O s-o mai vezi.

— Dar cine e trădătorul? strigă Rahmi. Cine ne-a trădat?

— El, răspunse Boris arătând spre Ellis.

— Ellis? se arată Rahmi neîncrezător.

— Apelul telefonic, preciză Boris. Adresa.

Rahmi se uită la Ellis. Acesta păru profund ofensat.

Veniră mai mulți polițiști în uniformă. Ofițerul arătă în direcția lui Pepe.

— Așa-i Gozzi, spuse el.

Doi polițiști îl încătușară pe Pepe și-l duseră de-acolo.

Ofițerul se uită la Boris.

— Tu cine ești?

Boris păru plictisit.

— Mă cheamă Jan Hocht, răspunse rusul. Sunt cetățean argentinian...

— Nu te obosi, îl întrerupse ofițerul dezgustat. Luați-l de aici.

Se întoarse spre Rahmi.

— Ei?

— N-am nimic de declarat! zise Rahmi reușind să facă să sune eroic.

Ofițerul îi dădu una în cap, și Rahmi fu și el încătușat. Se uită urât la Ellis până fu scos afară.

Prizonierii fură coborâți pe rând cu liftul. Servieta lui Pepe și plicul plin cu bancnote de 100 de franci fură învelite în polietilenă. Un polițist fotograf intră și-și aranjă trepidul.

Ofițerul îi zise lui Ellis:

— În fața hotelului e parcat un Citroën DS negru, apoi adăugă ezitant: Domnule.

„M-am întors de partea legii, chibzui Ellis. Păcat că Rahmi e un om mult mai atractiv decât polițistul ăsta”.

Coborî cu liftul. În holul hotelului stătea managerul, în haină neagră și pantaloni cu dungi, cu o expresie îndurerată înghețată pe față, în timp ce intrară mai mulți polițiști.

Ellis ieși în soare. Citroënul negru era pe partea cealaltă a străzii. Avea un șofer în față și un pasager în spate. Ellis urcă în spate. Mașina demară rapid.

Pasagerul se întoarse spre Ellis și zise:

— Salut, John.

Ellis zâmbi. Utilizarea numelui său real era ciudată după mai bine de un an.

— Ce mai faci, Bill?

— Sunt ușurat! răspunse Bill. De treisprezece luni n-am mai auzit nimic de la tine în afară de cereri de bani. Apoi am primit un apel telefonic categoric și am fost anunțați că avem douăzeci și patru ore ca să aranjăm o echipă locală de arestare. Imaginează-ți ce sfori am tras ca să-i convingem pe francezi să facă asta fără să le spunem de ce! Echipa a trebuit să fie gata de intervenție în imediata apropiere a Bulevardului Champs-Élysées, dar ca să obțină adresa exactă a trebuit să aștepte un apel telefonic de la o femeie necunoscută care cerea cu Mustafa. Și asta e tot ce știm!

— Era singura cale, rosti Ellis a scuză.

— Păi, a fost nevoie de ceva timp – și sunt dator acum cu câteva mari favoruri în orașul ăsta –, însă am făcut-o. Spune-mi dacă a meritat. Pe cine avem în sac?

— Rusul e Boris, îl lămurii Ellis.

Fața lui Bill izbucni într-un zâmbet larg.

— Să fiu al dracului! exclamă el. Ai pus mâna pe Boris. Fără glumă.

— Fără glumă.

— Iisuse, mai bine îl iau de la francezi înainte să-și dea seama cine e.

Ellis ridică din umeri.

— Oricum, nimeni n-o să obțină mai multe informații de la el. E genul dedicat. Important e că l-am scos din circulație. O să le ia câțiva ani ca să-l înlocuiască și ca noul Boris să-și creeze contactele. Între timp, chiar le-am încetinit funcționarea.

— Tocmai ai pariat că așa am făcut. E senzațional.

— Corsicanul e Pepe Gozzi, un dealer de arme, continuă Ellis. El a furnizat armamentul greu pentru aproape toate acțiunile teroriste din ultimii ani din Franța, și pentru mult mai multe în alte țări. El trebuie interogat. Trimite un detectiv francez să stea de vorbă cu tatăl lui, Mémé Gozzi, la Marsilia. Parcă văd că o să

aflați că bătrânului nu i-a plăcut niciodată ideea ca familia să se implice în crime politice. Oferă-i o înțelegere: imunitate pentru Pepe dacă depune mărturie împotriva tuturor oamenilor politici cărora le-a vândut lucruri – niciunul criminal de rând. Mémé o să fie de acord, fiindcă n-o s-o considere trădare de prieteni. Și dacă Mémé e de acord, o să fie și Pepe. Francezii îl pot urmări în justiție ani de zile.

— Incredibil.

Bill păru amețit.

— Într-o singură zi ai pus gheara, probabil, pe cei mai mari doi instigatori ai terorismului din lume.

— Într-o singură zi? zâmbi Ellis. Mi-a luat un an.

— A meritat.

— Tânărul e Rahmi Coskun, adăugă Ellis.

Se grăbea, fiindcă era cineva căruia voia să-i spună toate astea.

— Rahmi și grupul lui au pus bomba la compania aeriană Turkish Airlines cu câteva luni în urmă și, înainte de asta, au ucis un atașat al ambasadei. Dacă faci o razie a întregului grup, fii sigur că găsești ceva dovezi legale.

— Sau poliția franceză o să-i convingă în final să mărturisească.

— Da. Dă-mi un pix și o să scriu numele și adresele.

— Lasă, zise Bill. O să discutăm despre toate la ambasadă.

— Eu nu mă întorc la ambasadă.

— John, nu te pune cu sistemul.

— O să-ți dau acele nume, și atunci o să ai toate informațiile cu adevărat esențiale, chiar dacă o să fiu lovit de un nebun de șofer de taxi francez în după-amiaza asta. Dacă scap cu viață, ne întâlnim mâine-dimineață și-ți dau detaliile.

— De ce să aștepti?

— Am o întâlnire amoroasă la prânz.

Bill își dădu ochii peste cap.

— Cred că îți datorăm asta, zise el fără nicio tragere de inimă.

— Așa m-am gândit și eu.

— Cu cine te întâlnești?

— Jane Lambert. Era unul dintre numele pe care mi le-ai dat la informarea inițială.

— Mi-aduc aminte. Ți-am spus că, dacă-i câștigi afecțiunea, are să te prezinte fiecărui nebun de stânga, terorist arab, linge

blide Baader-Meinhof și poet avangardist din Paris.

— Așa e, doar că m-am îndrăgostit de ea.

Bill arăta ca un bancher din Connecticut căruia i se spunea că fiul lui o s-o ia în căsătorie pe fiica unui milionar negru: nu știa dacă să fie încântat sau îngrozit.

— Aha, cum e, de fapt?

— Nu e nebună, deși are niște prieteni nebuni. Ce pot să-ți spun? E frumoasă ca un tablou, strălucitoare ca un ac și excitată ca un măgar. E minunată. E femeia pe care am căutat-o toată viața mea.

— Păi, înțeleg de ce ai sărbători mai degrabă cu ea decât cu mine. Ce-ai de gând să faci?

Ellis zâmbi.

— Intenționez să deschid o sticlă cu vin, să pregătesc două fripturi, să-i spun că mă ocup cu prinderea teroriștilor și să-i cer să se mărite cu mine.

Capitolul doi

Jean-Pierre se aplecă peste masa de cantină și o fixă pe brunetă cu o privire plină de compasiune.

— Cred că știu cum te simți, zise el cu căldură. Țin minte cât de deprimat eram spre sfârșitul primului meu an la Facultatea de Medicină. Se pare că ți se dau mai multe informații decât poate absorbi un creier, și chiar nu știi cum ai să te descurci cu asta la timp pentru examene.

— *Exact* așa, spuse ea dând din cap viguros, aproape să izbucnească în lacrimi.

— E semn bun, o liniști el. Înseamnă că ești în toiul activității. Cine nu e îngrijorat are să pice.

Ochii ei căprui erau umezi de recunoștință.

— Chiar crezi asta?

— Sunt sigur.

Se uită la el cu adorație. „Mai curând m-ai mânca pe mine decât masa de prânz, nu-i așa?“, se gândi el. Ea se foi ușor, și gulerul puloverului i se desfăcu, arătând marginea de dantelă a sutienului. Jean-Pierre fu tentat o clipă. În aripa de est a spitalului era o cămăruță de lenjerie unde nu intra nimeni cam

după nouă și jumătate dimineața. Jean-Pierre profitase de aceasta de mai multe ori. Puteai să blochezi ușa din interior și să te întinzi pe o grămadă moale de cearșafuri curate...

Bruneta oftă și-și vârî în gură o bucată de friptură, iar când începu să mestece Jean-Pierre își pierdu interesul. Ura să se uite la oameni care mănâncă. Oricum, doar își încordase mușchii, ca să demonstreze că încă mai putea: nu voia cu adevărat s-o seducă. Era foarte frumoasă, cu părul creț și o culoare caldă mediteraneeană și avea un trup minunat, dar în ultima vreme Jean-Pierre nu simțea niciun entuziasm pentru cuceriri ocazionale. Singura fată care ar fi putut să-l fascineze mai mult de câteva minute era Jane Lambert – și ea nici măcar nu l-ar fi sărutat.

Își luă ochii de la brunetă și privirea lui cutreieră neliniștită prin cantina spitalului. Nu văzu niciun cunoscut. Locul era aproape gol: luase prânzul mai devreme fiindcă lucra în schimbul de dimineață.

Se împliniseră șase luni de când văzuse prima dată fața incredibil de frumoasă a lui Jane într-o cameră aglomerată, la o petrecere cocktail la care se lansa o nouă carte din domeniul ginecologiei feministe.

El îi sugerase că medicina feministă nu există, că era doar medicină bună și medicină rea. Ea răspunsese că nici matematica nu are valențe creștine, și totuși fusese nevoie de un eretic precum Galileo ca să dovedească faptul că Pământul se învâрте în jurul Soarelui. Jean-Pierre exclamase „Ai dreptate!” în maniera lui cea mai dezarmantă și deveniseră prieteni.

Cu toate astea, ea rezistase farmecelor lui, dacă nu cumva fusese chiar impenetrabilă. Îl plăcea, dar părea devotată americanului, chiar dacă Ellis era cu mult mai în vârstă decât ea. Într-un fel care îl făcea pe Jean-Pierre s-o dorească și mai mult. Numai de-ar fi ieșit Ellis din schemă – călcat de un autobuz sau ceva... În ultimul timp, rezistența lui Jane părea să fi slăbit – sau era o iluzie?

— E adevărat că ai de gând să pleci în Afganistan pentru doi ani? Întrebă bruneta.

— Da.

— De ce?

— Deoarece cred în libertate, presupun. Și fiindcă n-am trecut prin toată pregătirea asta doar ca să le fac bypassuri

coronariene afaceriștilor grași.

Minciunile veniră automat pe buzele lui.

— Dar de ce doi ani? Cei care fac asta se duc, de obicei, trei până la șase luni, cel mult un an. Doi ani par a fi pentru totdeauna.

— Oare?

Jean-Pierre zâmbi crispat.

— Vezi tu, e greu să obții ceva de valoare reală într-o perioadă scurtă. Ideea de a trimite medici acolo pentru o scurtă vizită e extrem de ineficientă. Rebelii au nevoie de un fel de sistem medical permanent, un spital care rămâne în același loc și are cel puțin parte de același personal de la un an la altul. Așa cum sunt lucrurile, jumătate din oameni nu știu unde să-și ducă bolnavii și răniții, nu urmează ordinele medicului, întrucât nu ajung niciodată să-l cunoască suficient de bine ca să aibă încredere în el, și nimeni nu mai are timp de educație pentru sănătate. Și costul transportului de voluntari din țară și aducerea lor înapoi fac serviciile lor „gratuite” mai degrabă scumpe.

Jean-Pierre puse atât de mult efort în acest discurs, că aproape îl crezu și el, și trebui să-și amintească adevăratul motiv pentru care se ducea în Afganistan și considerentul real pentru care acceptase să stea doi ani.

O voce din spatele lui zise:

— Cine o să le dea servicii gratuite?

Se întoarse și văzu alt cuplu cărând tăvi cu mâncare: Valérie, care era stagiar ca el, și prietenul ei, un radiolog. Se așezară lângă Jean-Pierre și brunetă.

Aceasta răspunse la întrebarea lui Valérie:

— Jean-Pierre se duce în Afganistan ca să lucreze pentru rebeli.

— Serios? fu Valérie surprinsă. Am auzit că ți s-a oferit un loc de muncă minunat în Houston.

— L-am refuzat.

Fu impresionată.

— Dar de ce?

— Consider că merită să salvez viețile luptătorilor pentru libertate. Iar câțiva milionari texani mai mult sau mai puțin n-au să facă nicio diferență.

Radiologul nu era atât de fascinat de Jean-Pierre ca prietena

lui. El luă o îmbucătură de cartof și zise:

— Nicio problemă. După ce te întorci, n-ai să ai nicio problemă să obții din nou aceeași ofertă de muncă – ai să fii și erou, și medic.

— Crezi? îl întrebă Jean-Pierre rece.

Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversația.

— Doi oameni din spitalul ăsta au plecat în Afganistan anul trecut, continuă radiologul. Amândoi au primit locuri de muncă grozave când s-au întors.

Jean-Pierre zâmbi tolerant.

— E bine de știut că am să fiu angajat dacă supraviețuiesc.

— Eu așa sper! zise bruneta indignată. După un așa sacrificiu!

— Ce cred părinții tăi despre ideea asta? Întrebă Valérie.

— Mama e de acord, răspunse Jean-Pierre.

Sigur că era de acord: ea iubise un erou. Jean-Pierre își imagina ce-ar fi spus tatăl lui despre tinerii doctori idealiști care se duceau să lucreze pentru rebelii afgani.

Socialismul nu înseamnă că toată lumea poate face ce vrea! ar fi spus el cu vocea răgușită și imperioasă, cu fața înroșindu-se un pic. Ce crezi că sunt rebelii ăștia? Sunt bandiți care-i pradă pe țăranii care respectă legea. Instituțiile feudale trebuie șterse înainte să vină socialismul. Ar fi lovit în masă cu un pumn grozav. Ca să faci omletă, trebuie să spargi ouă – ca să faci socialism, trebuie să spargi capete! Nu-ți face griji, papa. Știu toate astea.

— Tata e mort, adăugă Jean-Pierre. Dar și el era un luptător pentru libertate. A luptat în rezistență în timpul războiului.

— Ce-a făcut? rosti radiologul sceptic, însă Jean-Pierre nu-i răspunse, fiindcă îl văzuse intrând în cantină pe Raoul Clermont, editorul publicației *La Révolte*, transpirând în costumul lui de duminică. Ce naiba făcea grăsanul de jurnalist în cantina spitalului?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, zise Raoul fără preambul, aproape rămas fără aer.

Jean-Pierre făcu semn spre un scaun.

— Raoul...

— E urgent, i-o tăie Raoul, aproape ca și cum nu voia să-i audă numele ceilalți.

— De ce nu stai cu noi la masa de prânz? apoi putem să vorbim în timpul liber.

— Îmi pare rău, nu pot.

Jean-Pierre simți o notă de panică în vocea grăsanului. Privindu-l în ochi, văzu că îi sugerau să nu se mai prostască. Surprins, se ridică în picioare.

— Bine, zise el.

Ca să acopere imprevizibilul a toate astea, le zise jucăuș celorlalți:

— Nu-mi mâncați prânzul - mă întorc.

Îl luă de braț pe Raoul și ieșiră din cantină.

Jean-Pierre ar fi vrut să se oprească și să vorbească afară, la ușă, dar Raoul continuă să meargă de-a lungul coridorului.

— M-a trimis monsieur Leblond, preciză el.

— Mă gândeam eu că el trebuie să fie în spatele a toate astea, spuse Jean-Pierre.

Cu o lună în urmă, Raoul îl luase cu el ca să-l întâlnească pe Leblond. Acesta îi ceruse să meargă în Afganistan, aparent ca să-i ajute pe rebeli cu cât mai mulți tineri doctori francezi, însă, de fapt, ca să spioneze pentru inși. Jean-Pierre se simțise mândru, receptiv și mai ales încântat de oportunitatea de a face ceva cu adevărat spectaculos pentru cauză. Singura lui teamă era că organizațiile care trimiteau doctori în Afganistan l-ar fi respins fiindcă era comunist.

Ei n-aveau de unde să știe că era, de fapt, membru de partid, iar el, cu siguranță, nu le-ar fi spus, dar se știa că era simpatizant comunist.

Cu toate astea, existau mulți comuniști francezi care se opuseseră invaziei din Afganistan. Exista totuși o posibilitate minimă ca o organizație prudentă să sugereze că Jean-Pierre ar fi mai fericit să lucreze pentru alte grupuri de luptători pentru libertate - trimiseseră oameni și ca să ajute rebelii din El Salvador, de exemplu. În cele din urmă, nu se întâmplase așa: Jean-Pierre fusese acceptat imediat de „Médécins pour la Liberté”. Îi comunicase lui Raoul vestea cea bună, care zisese că va avea o nouă întâlnire cu Leblond. Poate că asta era. Dar de ce panică?

— Vrea să te vadă acum.

— *Acum?* se răsti Jean-Pierre enervat. Sunt la datorie. Am pacienți...

— Cu siguranță, cineva o să aibă grijă de ei.

— Și ce e așa urgent? Nu plec decât peste două luni.

— Nu e vorba de Afganistan.

— Păi, despre ce e vorba?

— Nu știu.

„Atunci, de ce te-ai speriat?”, se întrebă Jean-Pierre în gând.

— N-ai nicio idee, deloc?

— Știu că a fost arestat Rahmi Coskun.

— Studentul turc?

— Da.

— De ce?

— Habar n-am.

— Și ce-are a face asta cu mine? Abia îl cunosc.

— Domnul Leblond o să-ți explice.

— Nu pot să plec de-aici, pur și simplu! spuse Jean-Pierre ridicându-și mâinile.

— Și dacă te-ai îmbolnăvi? sugeră Raoul.

— I-aș spune surorii șefe, și ea ar chema un înlocuitor. Dar...

— Deci, sun-o.

Ajunseră la intrarea în spital, și acolo exista un grup de telefoane pe perete.

„Poate că e un test, reflectă Jean-Pierre. Un test de loialitate, ca să vadă dacă sunt suficient de serios pentru a mi se încredința această misiune”. Decise să riște mânia conducerii spitalului. Ridică receptorul.

— Am fost chemat la o urgență neașteptată de familie, zise el când obținu legătura. Trebuie să iei imediat legătura cu doctorul Roche.

— Da, doctore, răspunse calm asistenta. Sper că n-ai primit vești triste.

— Îți spun mai târziu, spuse el în grabă. La revedere. A, stai o clipă.

Avea o pacientă operată care avusese hemoragie în timpul nopții.

— Ce face doamna Ferier?

— Bine. N-a mai sângerat.

— Bine. Continuați s-o supravegheați îndeaproape.

— Da, doctore.

Jean-Pierre închise.

— În regulă, îi zise el lui Raoul. Haide să mergem.

Se îndreptară spre parcul auto și urcară în Renaultul 5 al lui Raoul. În mașină era foarte cald de la soarele amiezii. Raoul

conduse rapid pe străzile din spate.

Jean-Pierre avea emoții. Nu știa exact cine era Leblond, doar presupunea că avea vreo funcție în KGB. Jean-Pierre se trezi întrebându-se dacă făcuse ceva ca să ofenseze mult temuta organizație. Și dacă da, care putea fi pedeapsa.

Cu siguranță că nu aflaseră despre Jane.

Faptul că-i ceruse să meargă cu el în Afganistan nu era treaba lor. Erau sigur că, oricum, mai erau și alții în grup, probabil o asistentă medicală ca să-l ajute pe Jean-Pierre la destinație, probabil alți medici aduși din diferite părți ale țării: de ce n-ar fi putut să fie și Jane printre ei? Nu era asistentă medicală, însă putea să facă un curs intensiv, și marele ei avantaj era că vorbea farsi – limba persană –, un dialect al acesteia fiind vorbit în zona în care se ducea Jean-Pierre.

Spera ca ea să meargă cu el din idealism și spirit de aventură, să-l uite pe Ellis cât era acolo și să se îndrăgostească de cel mai apropiat european, adică, desigur, de Jean-Pierre.

Spera și că nici partidul să nu afle vreodată că el o încurajase să plece din motivele lui proprii.

Nu era necesar ca ei să știe, nici vreo cale prin care să afle, în mod normal, sau cel puțin așa crezuse el.

Poate că greșise. Poate că se supăraseră.

„E o prostie, își zise el. Chiar n-am făcut nimic greșit. Și dacă am făcut, n-o să-mi ia nimeni capul. Țsta e adevăratul KGB, nu instituția mitică ce bagă frica în inimile abonaților la *Reader's Digest*”.

Raoul parcă mașina. Se opriseră în fața unui bloc de apartamente scumpe din Rue de l'Université.

Acolo îl întâlnise ultima oară Jean-Pierre pe Leblond. Coborâră din mașină și intrară.

Holul era sobru. Urcară scările curbate spre primul etaj și sunară. „Cât de mult mi s-a schimbat viața de ultima dată când am așteptat la ușa asta!”, chibzui Jean-Pierre.

Domnul Leblond deschise. Era un bărbat scund, zvelt și chel, cu ochelari, iar în costumul lui gri-cărbune și cu cravata argintie arăta ca un majordom. Îl conduse în sala din spate a clădirii în care Jean-Pierre fusese intervievat. Ferestrele înalte și decorațiunile elaborate indicau că odinioară fusese un salon elegant, dar în prezent avea un covor de nailon, un birou ieftin și niște scaune turnate din plastic, portocalii.

— Așteptați aici o clipă, zise Leblond.

Avea o voce calmă, dar tăioasă și la fel de uscată ca praful. Un ușor, inconfundabil accent sugera că numele lui nu era Leblond. Ieși pe o altă ușă.

Jean-Pierre se așeză pe unul dintre scaunele din plastic. Raoul rămase în picioare. „În camera asta, vocea aia uscată mi-a zis: *Încă din copilărie ai fost un simplu membru loial al partidului. Caracterul tău și familia din care provii sugerează că ți-ai servit bine partidul într-un rol sub acoperire*, se gândi Jean-Pierre. Sper că n-am stricat totul din cauza lui Jane”.

Leblond reveni împreună cu alt bărbat. Cei doi se opriră în ușă, și Leblond arătă spre Jean-Pierre. Al doilea bărbat se uită dur la Jean-Pierre, ca pentru a-i înregistra fața în memorie. Jean-Pierre întoarse privirea. Omul era foarte mare, cu umeri largi ca de jucător de fotbal american. Avea părul lung, însă se rărea în vârful capului, și o mustață pleoștită. Purta un sacou de catifea verde, cu o despicătură la mânecă. După câteva secunde, dădu din cap și ieși.

Leblond închise ușa în urma lui și se așeză în spatele biroului.

— S-a întâmplat un dezastru, spuse el.

„Nu e vorba despre Jane, reflectă Jean-Pierre. Slavă Domnului!”

— În cercul tău de prieteni e un agent CIA, adăugă Leblond.

— Dumnezeu! exclamă Jean-Pierre.

— Nu ăsta e dezastrul, zise Leblond iritat. Nu e surprinzător că ar trebui să existe un spion american printre prietenii tăi. Fără îndoială, sunt și spioni israelieni, sud-africani și francezi. Ce să faci oamenii ăștia dacă nu să se infiltreze în grupuri de tineri activiști politici? Și, desigur, avem unul și noi.

— Pe cine?

— Pe tine.

— Oh!

Jean-Pierre fusese luat prin surprindere: nu se gândise la el însuși chiar ca la un *spion*. Dar ce altceva voise să însemne *că ți-ai servit bine partidul într-un rol sub acoperire*?

— Cine e agent CIA? Întrebă el extrem de curios.

— Cineva numit Ellis Thaler.

Jean-Pierre fu atât de șocat, încât se ridică în picioare.

— *Ellis*?

— *Chiar* îl cunoști. Bine.

— Ellis e spion CIA?

— Stai jos, rosti Leblond calm. Problema noastră nu e cine este, ci ce-a făcut.

Jean-Pierre se gândi: „Dacă Jane află despre asta, o să-și ia mâna de pe Ellis ca de pe-o cărămidă fierbinte. Au să mă lase să-i spun? Dacă nu, o să afle din altă parte? O să creadă? Ellis o să nege?”

Leblond vorbea. Jean-Pierre se sili să se concentreze asupra a ceea ce spunea.

— Dezastrul e că Ellis a întins o capcană și a prins pe cineva destul de important pentru noi.

Jean-Pierre își aminti că Raoul îi spusese că Rahmi Coskun fusese arestat.

— Rahmi e important pentru noi?

— Nu Rahmi.

— Atunci, cine?

— Nu e nevoie să știi.

— În definitiv, de ce m-ai adus aici?

— Taci și ascultă, zise repede Leblond, și pentru prima dată lui Jean-Pierre îi fu frică. Nu l-am întâlnit niciodată pe prietenul tău, Ellis, desigur. Din nefericire, nici Raoul. Prin urmare, niciunul dintre noi nu știe cum arată. Dar tu știi. De asta te-am adus aici. Știi și unde locuiește Ellis?

— Da. Are o cameră deasupra unui restaurant în Rue de l'Ancienne Comédie.

— Are cameră cu vedere la stradă?

Jean-Pierre se încruntă. Fusese acolo o singură dată: Ellis nu prea invita lume acasă.

— Cred că da.

— Nu ești sigur?

— Stai să mă gândesc.

Se dusesse acolo târziu într-o noapte, cu Jane și o grămadă de altă lume, după un film la Sorbona. Ellis le dăduse cafea. Era o cameră mică. Jane se așezase pe podea, lângă fereastră...

— Da. Fereastra dă în stradă. De ce e important?

— Asta înseamnă că poți să semnalizezi.

— Eu? De ce? Cui?

Leblond îi aruncă o privire periculoasă.

— Scuze, zise Jean-Pierre.

Leblond ezită. Când vorbe din nou, vocea lui fu doar o nuanță

mai moale, deși expresia îi rămase goală.

— Treci printr-un botez al focului. Regret că trebuie să te folosesc într-o... *acțiune*... ca asta când n-ai mai făcut nimic pentru noi până acum. Oricum, îl știi pe Ellis și ești aici, și momentan n-avem pe altcineva care-l cunoaște. Și ce vrem să facem o să-și piardă impactul dacă nu acționăm imediat. Deci, ascultă cu atenție, că e important. Trebuie să te duci în camera lui. Dacă e acolo, intri – gândește-te la un pretext. Te duci la fereastră, te apleci în afară și te asiguri că ești văzut de Raoul, care o să aștepte în stradă.

Raoul se foi ca un câine care aude oamenii menționându-i numele în conversație.

— Și dacă Ellis nu e acolo? întrebă Jean-Pierre.

— Vorbești cu vecinii lui. Încerci să afli unde e plecat și când se întoarce. Dacă pare să fi ieșit doar pentru câteva minute sau chiar vreo oră, îl aștepti. Când se întoarce, procedezi la fel ca înainte: intri, te duci la fereastră și te asiguri că ești văzut de Raoul. Apariția ta la fereastră e semnul că Ellis e înăuntru – deci, orice ai face, nu te duce la fereastră dacă el nu e acolo. Ai înțeles?

— Știu ce vrei să fac, zise Jean-Pierre. Deși nu înțeleg scopul pentru toate astea.

— Ca să-l identifici pe Ellis.

— Și după ce l-am identificat?

Leblond îi dădu răspunsul la care Jean-Pierre abia îndrăznea să spere, și-l încântă până-n măduva oaselor:

— O să-l omorâm, desigur.

Capitolul trei

Jane întinse o față de masă albă peticită pe măsuța lui Ellis și aranjă un soi de tacâmuri ponosite pentru două persoane. Găsi o sticlă de Fleurie în dulapul de sub chiuvetă și o deschise. Fu tentată să guste, apoi decise să-l aștepte pe Ellis. Scoase pahare, sare și piper, muștar și șervețele de hârtie. Se întrebă dacă să înceapă să gătească. Nu, era mai bine să lase asta în seama lui.

Nu-i plăcea camera lui Ellis. Era goală, strâmtă și impersonală.

Fusese destul de șocată când o văzuse prima dată. Se întâlnea cu bărbatul ăsta cald, relaxat și matur și se așteptase ca el să trăiască într-un loc ce-i exprima personalitatea, un apartament atractiv, confortabil, conținând suveniruri dintr-un trecut bogat în experiențe. Dar n-ai fi ghicit niciodată că cel care locuia acolo fusese căsătorit, luptase într-un război, luase LSD, fusese căpitanul echipei de fotbal a școlii lui.

Pereții albi și reci erau decorați cu câteva postere alese în pripă. Porțelanurile proveneau de la magazine de vechituri și vasele de gătit erau tinichele ieftine. Volumele broșate de poezie de pe raft nu aveau inscripții. Își ținea blugii și puloverele într-o valiză din plastic sub patul scârțâitor. Unde erau vechile lui rapoarte școlare, fotografiile cu nepoții și nepoatele lui, CD-ul lui neprețuit cu melodia *Heartbreak Hotel*, briceagul lui suvenir de la Boulogne sau cascada Niagara, bolul de salată din lemn de tec pe care toată lumea ajunge, mai devreme sau mai târziu, să-l primească de la părinți? Camera nu conținea nimic cu adevărat important, niciunul dintre aceste obiecte nu erau ținute pentru ce reprezentau, nu erau parte din sufletul lui.

Asta era o cameră de om retras, secretos, un om care n-ar fi împărtășit cu nimeni cele mai intime gânduri. Treptat și cu teribilă tristețe, Jane ajunsese să-și dea seama că Ellis era așa, precum camera lui, rece și secretos.

Era incredibil. Era un bărbat atât de sigur pe el.

Umbla cu capul sus, ca și cum nu-i fusese niciodată frică de nimeni în viața lui. În pat era cu totul lipsit de inhibiții, total nestingherit de sexualitatea lui. Ar fi făcut orice și ar fi spus orice fără anxietate sau ezitare, sau rușine. Jane nu mai cunoscuse niciodată așa un bărbat.

Dar fuseseră prea multe împrejurări - în pat sau în restaurante, sau chiar plimbându-se pe stradă - când râsesse cu el sau îl ascultase vorbind, sau uitându-se la pielea din jurul ochilor cu riduri pe care el o credea fermă, sau îmbrățișându-i trupul cald, doar ca să descopere că el devenea brusc plictisit. În starea de spirit dezactivată nu era mai iubitor sau mai amuzant, nu mai era atent sau grijuliu, sau manierat, sau plin de compasiune. O făcea să se simtă o străină, o intrusă în lumea lui privată. Era ca soarele care intra în spatele unui nor.

Știa că are să fie nevoită să-l părăsească. Îl iubea la nebunie, însă se părea că el nu putea s-o iubească la fel. Avea treizeci și

trei de ani, și dacă nu învățase până atunci arta intimității, n-avea să învețe niciodată.

Se așază pe canapea și începuse să citească *The Observer*, pe care îl cumpărase de la un chioșc de ziare internaționale de pe Bulevardul Raspail, pe drumul ei într-acolo. Pe prima pagină era un raport din Afganistan. Părea ca un loc bun unde să se ducă să uite de Ellis.

Ideea o ispitise imediat.

Deși iubea Parisul, iar locul ei de muncă era cel puțin variat, ea voia mai mult: experiență, aventură și o șansă de a intra în lupta pentru apărarea libertății. Nu-i era frică.

Jean-Pierre zicea că medicii erau considerați prea valoroși ca să fie trimiși în zona de conflict. Există un risc să fii lovit de o bombă rătăcită sau prins într-o încăierare, dar nu era, probabil, mai rău decât pericolul de a fi lovit de un șofer parizian. Era intens curioasă în legătură cu stilul de viață al rebelilor afgani.

— Ce mănâncă ei acolo? îl întrebase odată pe Jean-Pierre. Ce poartă? Trăiesc în corturi? Au toalete?

— N-au toalete, răspunsese el. N-au curent electric. N-au drumuri. N-au vin. N-au mașini. N-au încălzire centrală. N-au stomatologi. N-au poștași. N-au telefoane. N-au restaurante. N-au reclame. N-au Coca-Cola. N-au prognoze meteo, n-au rapoarte cu privire la Bursa de valori, n-au decoratori, n-au asistenți sociali, n-au ruj, n-au Tampax, n-au modă, n-au petreceri, n-au taximetre, n-au cozi la autobuz...

— Ajunge! îl întrerupsese ea: el ar fi putut s-o țină așa ore întregi. Trebuie să aibă autobuze și taxiuri.

— Nu la țară. Eu mă duc într-o regiune numită Valea celor Cinci Lei, un bastion rebel de la poalele munților Himalaya. Asta era primitivă chiar înainte s-o bombardeze rușii.

Jane era destul de sigură că ar fi putut să trăiască până la adânci bătrâneți fără toaletă sau ruj, sau prognoze meteo. Suspecta că el subestimase pericolul, chiar și în afara zonei de luptă. Însă într-un fel care n-o descurajase. Mama ei ar fi făcut o criză de isterie, desigur. Tatăl ei, dacă ar mai fi fost în viață, ar fi spus:

— Succes, Janey.

El înțelesese cât de important era să faci ceva *util* cu viața ta. Deși era un doctor bun, nu făcuse niciodată bani, fiindcă oriunde locuiseră – Nassau, Cairo, Singapore și mai ales Rhodesia –,

întotdeauna tratase gratuit oamenii săraci, așa că veneau la el cu grămada și alungau clienții care plăteau.

Reveria îi fu deranjată de un zgomot de pași pe scară.

Nu citise mai mult de câteva rânduri din ziar, își dădu ea seama. Își înclină capul, ascultând. Nu suna ca pașii lui Ellis. Cu toate astea, se auzi o bătaie în ușă.

Jane puse jos ziarul și deschise.

În prag stătea Jean-Pierre. El fu aproape la fel de surprins ca ea. Pentru o clipă, se uită unul la altul fără să spună nimic.

— Tu arăți vinovat. Dar eu? rupse Jane tăcerea.

— Da, răspunse el și zâmbi amuzat.

— Tocmai mă gândeam la tine. Intră.

El păși înăuntru și privi în jur.

— Ellis nu e aici?

— Îl aștept să vină în curând. la loc.

Jean-Pierre își coborî trupul lung pe canapea. Jane se gândi, nu pentru prima oară, că era, probabil, cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Fața lui era perfect normală, cu frunte înaltă, un nas puternic, mai degrabă aristocratic, ochi căprui fluizi și o gură senzuală, parțial ascunsă de o barbă completă, castaniu închis cu sclipiri răzlețe de roșcat în mustață. Hainele lui erau ieftine, însă alese cu grijă, și le purta cu o eleganță nonșalantă pe care însăși Jane o invidia. Îl plăcea foarte mult. Marea lui vină era că avea o părere prea bună despre sine. Dar în asta era atât de naiv, încât era dezarmant ca un copil lăudăros. Ei îi plăceau idealismul și devotamentul lui pentru medicină. Avea atât un farmec enorm, cât și o imaginație nebună, uneori foarte amuzantă: stârnit de niște absurdități, probabil doar o alunecare a limbii, s-ar fi lansat într-un monolog fantezist care putea dura zece-cincisprezece minute. Când cineva citase o remarcă făcută de Jean-Paul Sartre despre fotbal, Jean-Pierre făcuse în mod spontan un comentariu despre un meci de fotbal, ca și cum ar fi fost descris de un filosof existențialist. Jane râsesse să se strice. Se spunea că veselia lui avea un revers, o stare de spirit de neagră depresie, dar Jane nu observase niciodată vreo astfel de stare.

— la niște vin de la Ellis, zise ea ridicând sticla de pe masă.

— Nu, mulțumesc.

— Faci repetiții pentru viața într-o țară musulmană?

— Nu în mod special.

Jean-Pierre arăta foarte solemn.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Trebuie să am o discuție serioasă cu tine, răspunse el.

— Am avut, în urmă cu trei zile, nu-ți amintești? zise ea lejer.

Mi-ai cerut să-mi părăsesc prietenul și să plec cu tine în Afganistan – o ofertă căreia puține fete i-ar putea rezista.

— Fii serioasă.

— În regulă. Încă nu m-am decis.

— Jane. Am descoperit ceva teribil despre Ellis.

Ea îl privi speculativ. Ce urma? Avea să inventeze o poveste, să spună o minciună, ca s-o convingă să plece cu el? Ea credea că nu.

— OK, ce?

— Nu e cine pretinde, spuse Jean-Pierre.

Fuse teribil de melodramatic.

— Nu e nevoie să vorbești cu o voce ca de antreprenor de pompe funebre. Ce vrei să sugerezi?

— Nu e poet fără bani. Lucrează pentru guvernul american.

Jane se încruntă.

— Pentru guvernul american?

Primul ei gând fu că Jean-Pierre trăsesse capătul greșit al bățului.

— Dă lecții de engleză pentru niște francezi care lucrează pentru guvernul american...

— Nu vreau să spun asta. Spionează grupuri radicale. E agent. Lucrează pentru CIA.

Jane izbucni în râs.

— Ești absurd! Ai crezut că ai putea să mă faci să-l las spunându-mi asta?

— E adevărat, Jane.

— Nu e adevărat. Ellis n-are cum să fie spion. Nu crezi că aș ști? Practic, am locuit cu el de un an.

— Dar n-o faci totuși, nu?

— Nu contează. Îl *cunosc*.

Chiar în timp ce vorbea, Jane se gândea: „Asta ar putea explica multe. Nu l-am cunoscut *cu adevărat* pe Ellis. Dar îl știu destul de bine ca să fiu sigură că nu este josnic, rău, trădător și, pur și simplu, *diabolic*”.

— Știe tot orașul, adăugă Jean-Pierre. Rahmi Coskun a fost arestat în dimineața asta și toată lumea afirmă că Ellis e

responsabil.

— De ce a fost arestat Rahmi?

Jean-Pierre ridică din umeri.

— Subversiune, fără îndoială. Oricum, Raoul Clermont aleargă prin tot orașul încercând să-l găsească pe Ellis și *cineva* vrea răzbunare.

— Of, Jean-Pierre, e ridicol! spuse Jane.

Brusc, simți că-i e foarte cald. Se duse la fereastră și împinse s-o deschidă. Când se uită pe stradă, văzu capul blond al lui Ellis ferindu-se în ușa de la intrare.

— Păi, uite-l că vine, îi zise ea lui Jean-Pierre. Ai să repeți acum povestea asta ridicolă în fața lui.

Auzi pașii lui Ellis pe scări.

— Asta am de gând, confirmă Jean-Pierre. De ce crezi că sunt aici? Am venit să-l avertizez că au să vină după el.

Jane își dădu seama că Jean-Pierre era, de fapt, sincer: se gândi că el chiar crezuse povestea asta.

— Păi, Ellis are să te lămurească în curând.

Ușa se deschise și intră Ellis.

Arăta foarte fericit, ca și cum ar fi debordat de vești bune, iar când văzu fața lui rotundă și zâmbitoare, cu nasul cârn și ochi albaștri pătrunzători, inima lui Jane tresălta cu vinovăție: bietul Ellis credea că ea flirtase cu Jean-Pierre.

Ellis se opri în ușă, surprins să-l vadă pe Jean-Pierre. Zâmbetul i se stinse un pic.

— Vă salut pe amândoi, zise el.

Închise ușa în urma lui și o încuie, cum îi era obiceiul. Jane considerase asta mereu o excentricitate, dar în clipa aia își dădu seama că așa ar fi făcut un spion. Își scoase gândul din minte.

Jean-Pierre vorbi primul.

— Știu de tine, Ellis. Ei știu. Vin după tine.

Jane se uită de la unul la altul. Jean-Pierre era mai înalt decât Ellis, însă Ellis era lat în umeri. Se uitau unul la altul ca două pisici, măsurându-se reciproc.

Jane îl îmbrățișă pe Ellis, îl sărută cu vinovăție.

— Jean-Pierre spunea o poveste absurdă despre tine, cum că ai fi spion CIA.

Jean-Pierre se sprijinea de fereastră, scanând strada. Apoi se întoarse cu fața la ei.

— Spune-i, Ellis.

— De unde ai scos-o și pe-asta? îl întrebă Ellis.

— Se vorbește prin oraș.

— Și de la cine, mai exact, ai auzit *tu*? îl întrebă Ellis cu o voce de oțel.

— De la Raoul Clermont.

Ellis dădu din cap.

— Jane, stai jos, spuse el de data asta în engleză.

— Nu vreau să stau jos, replică ea iritată.

— Am ceva să-ți spun, o lămuri el.

Nu putea fi adevărat, *nu putea*. Jane simți panica ridicându-i-se în gât.

— Atunci, spune-mi, și nu-mi mai cere să stau jos! șuieră ea.

Ellis se uită la Jean-Pierre.

— Lasă-ne singuri, te rog, rosti el în franceză.

Jane simțea cum se înfurie.

— Ce-ai de gând să-mi povestești? De ce nu spui, pur și simplu, că Jean-Pierre greșește? Zi-mi că nu ești spion, Ellis, înainte s-o iau razna!

— Nu e atât de simplu, opină Ellis.

— E simplu!

Nu-și mai putu reține nota isterică din voce.

— El susține că ești spion, că lucrezi pentru guvernul american și că m-ai mințit încontinuu, cu nerușinare și perfidie de când te-am cunoscut. E adevărat? E adevărat sau nu? Ei bine?

Ellis oftă.

— E adevărat.

Jane simți că avea să explodeze.

— Ticălosule! țipă ea. Nenorocitul dracului!

Fața lui Ellis era ca de piatră.

— Aveam de gând să-ți spun azi, zise el.

Se auzi o bătaie în ușă. Amândoi o ignorară.

— M-ai spionat pe mine și pe toți prietenii mei! strigă Jane. Mi-e atât de *rușine*.

— Treaba mea aici s-a terminat, adăugă Ellis. Nu e nevoie să te mai mint.

— N-o să ai ocazia. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Bătaia se auzi din nou, și Jean-Pierre rosti în franceză:

— E cineva la ușă.

— Nu vorbești serios - că nu vrei să mă mai vezi.

— Pur și simplu, nu înțelegeți ce mi-ai făcut, nu-i așa? întrebă ea.

— Deschide naibii ușa, pentru Dumnezeu! interveni Jean-Pierre.

Jane murmură *lisuse Hristoase!* și se îndreaptă spre ușă. O descuie și o deschise. În prag stătea un bărbat mare, lat în umeri, într-un sacou de catifea verde cu o tăietură pe mânecă. Jane nu-l mai văzuse înainte.

— Ce dracu' vrei? se răsti ea.

Apoi văzu că el avea un pistol în mână.

Următoarele câteva secunde trecură foarte încet.

Jane își dădu seama într-o clipă că dacă Jean-Pierre avea dreptate că Ellis era spion, atunci, probabil, avea dreptate și că cineva căuta răzbunare. Și că în lumea secretă a lui Ellis răzbunarea chiar putea să însemne o bătaie în ușă și un bărbat cu un pistol.

Deschise gura să țipe.

Bărbatul ezită o fracțiune de secundă. Păru surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat să vadă o femeie. Ochii lui trecură de la Jane la Jean-Pierre și înapoi: știa că Jean-Pierre nu era ținta lui. Dar era confuz, fiindcă nu-l vedea pe Ellis, care era ascuns de ușa pe jumătate deschisă.

În loc să țipe, Jane încercă să trântască ușa, însă bărbatul cu pistolul văzu ce face și bară ușa cu piciorul. Pantoful lui încasă lovitura și el sări înapoi. Apoi se redresă, făcu un pas înainte și întinse brațele ca să se echilibreze. De data asta, arma fu îndreptată în sus, în colțul tavanului.

„O să-l omoare Ellis, se gândi Jane. O să-l omoare Ellis”.

Se aruncă asupra pistolarului, lovindu-i fața cu pumnii, fiindcă dintr-odată, deși îl ura pe Ellis, nu voia ca el să moară.

Omul fu distras doar pentru o fracțiune de secundă. O aruncă pe Jane deoparte cu putere. Ea căzu rău, julindu-și șira spinării.

Văzu cu o claritate teribilă ce se întâmplă în continuare.

Brațul care o dăduse la o parte reveni și zbură ușa deschizând-o larg. Când omul răsuci mâna cu arma, Ellis veni spre el cu sticla de vin ridicată deasupra capului. Pistolul se descărcă atunci când sticla coborî, și împușcătura se produse în același timp cu sunetul de sticlă spartă.

Jane se holbă îngrozită la cei doi bărbați.

Apoi atacatorul se prăbuși brusc, iar Ellis rămase în picioare.

Ea își dădu seama că împușcătura își ratase ținta.

Ellis se aplecă și smulse arma din mâna omului.

Jane se ridică în picioare, cu efort.

— Ești bine? o întrebă Ellis.

— Sunt în viață, îl liniști ea.

Ellis se întoarse spre Jean-Pierre.

— Câți sunt pe stradă?

Jean-Pierre se uită pe fereastră.

— Niciunul.

Ellis păru surprins.

— Probabil că stau ascunși.

Puse pistolul în buzunar și se duse spre bibliotecă.

— Dă-te înapoi, zise el, și o împinse pe podea.

În spatele acesteia era o ușă.

Ellis deschise ușa.

Se uită la Jane pentru o clipă lungă, ca și cum voia să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Pe urmă, ieși pe ușă și plecă.

După o clipă, Jane se duse încet la ușa secretă și se uită prin aceasta. Era un alt apartament, puțin mobilat și îngrozitor de plin de praf, de parcă nu mai fusese ocupat de un an. Era acolo o ușă deschisă și, dincolo de aceasta, o scară.

Se întoarse și se uită în camera lui Ellis. Pistolarul zăcea pe podea, inconștient într-o baltă de vin.

Încercase să-l omoare pe Ellis chiar aici, în camera asta: deja părea ireal. Totul părea ireal: Ellis – spion, Jean-Pierre știind despre asta, Rahmi – arestat și calea de evacuare a lui Ellis.

Plecase. „*Nu vreau să te mai văd niciodată*”, îi zisese ea cu doar câteva secunde în urmă. Se părea că dorința avea să i se împlinească.

Auzi pași pe scară.

Ridică privirea de la agresor și se uită la Jean-Pierre. Și el părea uimit. După o clipă, traversă camera și o îmbrățișă. Ea îi căzu pe umăr și izbucni în lacrimi.

PARTEA A DOUA

1982

Capitolul patru

Râul cobora prin valea măreață, rece și limpede și mereu grăbit, și o umplea cu zgomotul lui, fierbând printre ravene și trecând fulgerător prin câmpurile de grâu într-o cursă impetuoasă spre îndepărtatele zone joase. Timp de aproape un an, sunetul ăsta fusese constant în urechile lui Jane: uneori tare, când se dusesse să se scalde sau când urmase, pe lângă stânci, căile sinuoase dintre sate, și alteori slab, ca în momentele când se afla sus, pe deal, și Râul celor Cinci Lei era doar o licărire și un murmur în depărtare.

Când să plece, în cele din urmă, din Vale, ar fi găsit ciudată liniștea, credea ea, asemenea orășenilor în vacanță la țară care nu pot să doarmă fiindcă e prea multă liniște. Ascultând, auzi altceva, și își dădu seama că noul sunet o făcuse conștientă de cel vechi. Ridicându-se peste zgomotul râului, se auzi baritonul unui avion cu elice.

Jane deschise ochii. Era un Antonov, lentul avion de recunoaștere al cărui mârâit neîncetat era vestitorul obișnuit al mai rapidelor și mai zgomotoaselor avioane cu reacție în misiune de bombardament. Se ridică și se uită neliniștită asupra Văii.

Era în refugiul ei secret, o scobitură plată la jumătatea drumului spre o stâncă înaltă. Deasupra ei, streașina o ascundea vederii, fără să blocheze soarele, și ar fi descurajat pe oricine, cu excepția unui alpinist care cobora. Mai jos, accesul spre refugiul ei era abrupt, pietros și lipsit de vegetație: nimeni nu putea să urce fără să fie auzit și văzut de Jane. Oricum, nu exista niciun motiv pentru ca vreun temerar să vină acolo. Jane găsise locul doar rătăcindu-se de potecă. Intimitatea lui era importantă, fiindcă ea venea aici ca să-și scoată hainele și să stea la soare, dar după religia afgană, femeia, dacă era văzută

goală, ar fi fost linșată.

În dreapta ei cobora abrupt dealul prăfuit.

Spre piciorul acestuia, unde panta începea să se niveleze în apropierea râului, se afla satul Banda, cincizeci-șaizeci de case agățate de un petic de teren accidentat, stâncos, pe care nimeni nu putea să cultive. Casele erau construite din pietre cenușii și cărămizi de lut, și fiecare avea un acoperiș plat de pământ presat întins peste rogojini. Înaintea micii moschei era un mic pâlț de case distruse: unul dintre atacurile rusești îl lovise în plin cu câteva luni în urmă. Jane vedea satul clar, deși era la douăzeci de minute de drum anevoios. Ea scrută cu privirea acoperișurile și curțile cu ziduri și trotuare de lut, uitându-se după copii vagabonzi, dar, din fericire, nu existau – Banda era părăsit sub cerul fierbinte și albastru.

În stânga ei, Valea se lărgea. Micile câmpuri pietroase erau presărate cu cratere de bombe, iar pe pantele joase ale muntelui multe dintre zidurile vechii terase se prăbușiseră. Grâul era copt, însă nimeni nu secera.

Dincolo de câmpuri, la poalele zidului stâncii ce forma partea opusă a văii, curgea Râul celor Cinci Lei: adânc pe alocuri, superficial în alte părți, când larg, când îngust, întotdeauna rapid și mereu stâncos. Jane îi scrută lungimea. Nicio femeie nu se scălda și nu spăla haine, niciun copil nu se juca în apele puțin adânci, niciun bărbat nu mâna cai sau măgari prin vad.

Jane contemplă priveliștea punându-și hainele pe ea și părăsindu-și refugiul ca să urce mai departe pe munte, până la peșteri. Acolo erau sătenii, bărbații dormind după o noapte de muncă pe câmpurile lor, femeile gătind și încercând să împiedice copiii să se rătăcească, vacile erau băgate în țarc, caprele legate și câinii se luptau pe resturi de mâncare. Era, probabil, în siguranță acolo, fiindcă rușii bombardau sate, nu și dealuri răzlețe. Dar exista întotdeauna posibilitatea unei bombe rătăcite, iar o peșteră i-ar fi protejat bine, cu excepția unei lovituri directe.

Înainte să ia o hotărâre, auzi şuieratul avioanelor cu reacție. Miji ochii în soare să se uite la ele. Zgomotul acestora umplu Valea, biruind curgerea grăbită a râului când trecură peste ea, îndreptându-se spre nord-est, sus, dar în coborâre, unu, doi, trei, patru criminali argintii, vârful ingeniozității omenirii utilizat la mutilarea de fermieri analfabeți și la demolarea de case de lut și

apoi revenirea la bază cu 1 126 km/h.

Într-un minut, plecară. Banda fusese cruțată în acea azi. Încet, Jane se relaxă. Avioanele cu reacție o îngrozeau.

Banda scăpase de bombardamente toată vara trecută, și întreaga Vale primise un răgaz pe timpul iernii. Însă începuse din nou serios în acea primăvară, iar Banda fusese lovit de mai multe ori, o dată în mijlocul satului. De atunci, Jane urâse avioanele de vânătoare.

Curajul sătenilor era uimitor. Fiecare familie își făcuse o a doua casă în peșteri, și urcau dealul în fiecare dimineață să-și petreacă ziua acolo, întorcându-se la apus, fiindcă nu se bombarda pe timp de noapte. Având în vedere că era nesigur de lucrat pe câmp în timpul zilei, oamenii o făceau noaptea – sau, mai degrabă, cei mai în vârstă, deoarece tinerii erau plecați de cele mai multe ori, trăgând în ruși jos, în capătul sudic al Văii, sau mai departe, pe câmp. În vara aceea, bombardamentul era mai intens ca oricând în toate zonele rebele, după cum auzise Jean-Pierre de la luptătorii de gherilă. Dacă afganii din alte părți ale țării erau întocmai celor de-aici, din Vale, erau capabili să se adapteze și să supraviețuiască: își salvau câteva bunuri prețioase din ruinele unei case bombardate, își replantau neobosit o grădină de legume distrusă, își îngrijeau răniții și îngropau morții, și trimiteau adolescenți din ce în ce mai tineri să se alăture liderilor gherilei. Jane simțea că rușii n-ar fi putut să-i învingă niciodată pe oamenii ăștia, cu excepția cazului în care transformau toată țara într-un deșert radioactiv.

Cât despre posibilitatea ca rebelii să-i poată învinge vreodată pe ruși – asta era o altă întrebare. Erau curajoși și de nestăpânit și controlau mediul rural, dar triburile rivale se urau între ele aproape la fel de mult cât îi urau pe invadatori, și puștile lor erau inutile împotriva bombelor avioanelor și elicopterelor blindate.

Își scoase din minte gândurile despre război. Era căldura zilei, momentul siestei, când îi plăcea să fie singură și să se relaxeze. Își vârî mâna într-un sac din piele de capră și începu să-și ungă pielea întinsă de pe burta enormă cu unt topit, întrebându-se cum fusese posibil să fie atât de proastă să rămână gravidă în Afganistan.

Venise acolo cu rezerve pe doi ani de pilule contraceptive, diafragmă și o întreagă cutie cu jeleu spermicid. Și totuși, doar

câteva săptămâni mai târziu, uitase să reînceapă să ia pastile după ciclu și să pună diafragma – de mai multe ori.

— Cum ai putut să faci o așa greșeală? strigase Jean-Pierre, și ea nu avusese niciun răspuns.

Dar în acea zi, întinsă la soare, o gravidă veselă cu sâni minunați, umflați și o permanentă durere de spate își dădea seama că fusese o greșeală deliberată, un fel de încălcare a regulilor profesionale comisă de subconștient. Voise un copil, și știa că Jean-Pierre nu voia, așa că făcuse unul accidental.

„De ce am vrut atât de mult un copil? se întrebă ea, și răspunsul îi veni din senin: fiindcă eram singură”.

— E adevărat? rosti ea cu voce tare.

Ar fi ironic. Nu se simțise niciodată singură la Paris, când trăia pe cont propriu și făcea cumpărături pentru o singură persoană, vorbind singură în oglindă, însă când era măritată și-și petrecea fiecare seară și fiecare noapte cu soțul ei și lucra alături de el cea mai mare parte a fiecărei zile, atunci se simțea izolată, speriată și singură.

Se căsătoriseră la Paris, chiar înainte să vină în Afganistan. Părase cumva o parte naturală a aventurii: altă provocare, alt risc, alt fior.

Toată lumea zisese cât de fericiți și de frumoși, și de curajoși, și de îndrăgostiți erau, și fusese adevărat.

Fără îndoială că ea se așteptase la prea mult. Abia așteptase iubirea și intimitatea în creștere cu Jean-Pierre. Crezuse că avea să afle mai multe despre iubita lui din copilărie și ce îl speria *cu adevărat*, și dacă era adevărat că bărbații își scutură picăturile după ce fac pipi. Și, la rândul său, i-ar fi spus că tatăl ei fusese alcoolic și că ea avea fantezia să fie violată de un negru și că își sugea uneori degetul mare când era îngrijorată.

Dar Jean-Pierre părea să creadă că relația lor după căsătorie trebuia să fie doar ce fusese înainte. O trata cu amabilitate, o făcea să râdă în stările lui maniacale, cădea neputincios în brațele ei când era deprimat, discuta despre politică și război, făcea dragoste cu ea în mod expert o dată pe săptămână, cu trupul lui tânăr slab și mâinile puternice și sensibile de chirurg, și se comporta din toate punctele de vedere ca un iubit mai degrabă decât ca un soț. Ea încă se simțea incapabilă să discute cu el despre chestii stupide, jenante, precum dacă o pălărie îi face nasul să arate mai lung și cât de furioasă era încă pentru că

fusesse palmuită la fund fiindcă vărsase cerneală roșie pe covorul din salon, când, în realitate, o făcuse sora ei, Pauline. Voia să întrebe pe cineva: *E în regulă așa sau are să fie mai bine?*, numai că prietenii și familia erau toți departe, iar femeile afgane i-ar fi considerat așteptările scandaloase. Rezistă tentației de a-l confrunța pe Jean-Pierre cu dezamăgirea ei, pe de-o parte, deoarece plângerea sa era atât de vagă și, pe de altă parte, fiindcă îi era frică de ce ar fi putut să-i răspundă el.

Privind înapoi, conștientiză că ideea unui copil se insinuase în ea chiar mai devreme, când se întâlnea cu Ellis Thaler. În acel an zburase de la Paris la Londra pentru botezul celui de-al treilea copil al surorii ei, Pauline, ceea ce în mod normal n-ar fi făcut, întrucât îi displăceau ocaziile festive de familie. Începuse și să facă babysitting pentru un cuplu din clădirea ei, un dealer de antichități isteric și soția lui aristocrată, și cel mai mult se bucurase când copilul plânsese și ea fusesse nevoită să-l ia în brațe și să-l liniștească.

Și apoi, acolo, în Vale, unde datoria ei era să încurajeze femeile să-și programeze sarcinile de dragul sănătății copiilor, se pomenise împărtășind bucuria cu care fiecare nouă sarcină era primită chiar și în cele mai sărace și mai supraaglomerate gospodării.

Astfel, singurătatea și instinctul matern conspiraseră împotriva bunului-simț.

Existase o clipă – chiar și numai o clipă trecătoare – în care să-și fi dat seama că subconștientul ei încerca s-o facă să rămână gravidă? Se gândise ea *Aș putea să am un copil* în momentul în care Jean-Pierre o pătrunsese, alunecând încet și grațios ca o corabie într-o dană de andocare, în timp ce ea își strângea brațele în jurul trupului său, sau într-o secundă de ezitare, imediat după punctul ei culminant, când închisese ochii strâns și păruse să se retragă din ea adânc în el însuși, o navă spațială căzând în inima soarelui, sau, după aceea, în timp ce aluneca fericită în somn, cu sămânța lui fierbinte în ea?

— Mi-am dat seama? întrebă ea cu voce tare.

Și gândindu-se la a face dragoste, se excită și începu să se mângâie senzual cu mâini alunecoase de unt, uitând problema și lăsând mintea să i se umple cu imaginile pasiunii rotindu-se vag.

Tipătul avioanelor cu reacție o traseră înapoi în lumea reală.

Se holbă speriată, în timp ce alte patru bombardiere brăzdară Valea și dispărură. Când zgomotul se stinse îndepărtându-se, începu să se atingă din nou, însă starea de spirit i se stricase. Se întinse nemișcată la soare și se gândi la copilul ei.

Jean-Pierre reacționase la sarcina ei ca și cum ar fi fost premeditată. Atât de furios fusese, că voise să facă el însuși un avort, imediat.

Jane găsisese dorința lui îngrozitor de macabră și el îi păru dintr-odată un străin. Dar cel mai greu de suportat era sentimentul că fusese respinsă. Gândul că soțul ei nu-i voia copilul o pustiise cu totul. El înrăutățise și mai mult lucrurile, refuzând s-o atingă. Nu mai fusese niciodată atât de nefericită în viața ei. Pentru prima dată, înțelegea de ce, uneori, oamenii se sinucid. Evitarea contactului fizic era cea mai grea tortură dintre toate – ar fi preferat, cu adevărat, ca Jean-Pierre s-o bată în schimb, atât de mult își dorea să fie atinsă. Când își amintea acele zile, încă se simțea supărată pe el, chiar dacă știa că îl adusese la ea.

Apoi, într-o dimineață, el își pusese brațul în jurul ei și-și ceruse scuze pentru comportamentul său. Și, cu toate că o parte din ea ar fi vrut să spună „Nu e de-ajuns *să-ți pară rău*, ticălosule”, o altă parte era disperată după dragostea lui, și îl iertase imediat. El îi explicase că deja îi era frică să n-o piardă. Și că dacă era să fie mama fiului său, ar fi fost absolut îngrozit, deoarece atunci i-ar fi pierdut pe amândoi. Această mărturisire o mișcase până la lacrimi, și ea își dădu seama că prin a rămâne însărcinată făcuse angajamentul final cu Jean-Pierre, și se decisese să-și facă să meargă căsnicia, fie ce-o fi.

El fusese mai cald după aceea. Arătase interes în creșterea copilului și devenise îngrijorat cu privire la sănătatea și siguranța lui Jane, în felul în care viitorii tați ar trebui să fie. Căsnicia lor avea să fie o uniune imperfectă, dar fericită, se gândi Jane, și preconiză un viitor ideal, cu Jean-Pierre ministru francez al Sănătății într-o administrație socialistă, ea însăși membru al Parlamentului European, și trei copii străluciți, unul la Sorbona, altul la Școala de Economie de la Londra și celălalt la Școala de Arta Spectacolului de la New York.

În fantezia asta, cel mai mare și mai strălucit copil era o fată. Jane își atinse burtica, apăsând ușor cu degetele, simțind forma copilului: conform Rabiei Gul, bătrâna moașă a satului, avea să fie o fată, că se simțea pe stânga, în timp ce băieții creșteau pe

dreapta. Rabia prescrisese o dietă corespunzătoare de legume. Pentru băiat, ar fi recomandat o grămadă de carne. În Afganistan, masculii erau mai bine hrăniți, chiar dinainte de a se naște.

Gândurile lui Jane fură întrerupte de un zgomot puternic. Pentru o clipă, fu confuză, asociind explozia cu avioanele de vânătoare care-i trecuseră pe deasupra capului cu câteva minute înainte, în drum spre bombardarea altui sat. Apoi auzi, destul de aproape, strigătul ascuțit și continuu al unui copil, de durere și panică.

Își dădu seama imediat ce se întâmplase. Folosind tactici învățate în Vietnam de la americani, rușii presăraseră țara cu mine antipersonal. Scopul lor aparent era blocarea liniilor de aprovizionare a gherilei. Dar din moment ce „liniile de aprovizionare a gherilei” erau potecile de munte utilizate zilnic de bătrâni, femei, copii și animale, scopul real era direct teroarea. Acel țipăt însemna că un copil detonase o mină.

Jane sări în picioare. Sunetul părea să fi venit de undeva de aproape de casa mullahului, aflată la vreo opt sute de metri în afara satului, pe poteca de pe deal. Jane putea chiar s-o vadă, departe, în stânga ei și un pic mai jos. Se încălță, își luă hainele și fugi într-acolo. Primul țipăt lung se încheie și se transformă într-o serie de strigăte scurte, îngrozite: ei îi suna ca și cum copilul văzuse pagubele pe care mina le făcuse trupului său și în acea clipă țipa de frică. Grăbindu-se prin tufișurile aspre, își dădu seama că era ea însăși panicată, așa de categorică era chemarea copilului în suferință.

— Calmează-te, își zise ea cu răsuflarea tăiată.

Dacă era să cadă rău, ar fi fost doi oameni în necaz și nimeni să-i ajute. Și, oricum, cel mai rău lucru pentru un copil speriat era un adult speriat.

Ea se apropie. Copilul putea fi ascuns în tufișuri, nu pe potecă, fiindcă toate căile erau curățate de locuitori de fiecare dată când se mina, totuși era imposibil să exploreze tot muntele.

Se opri să asculte. Gâfâitul ei era atât de zgomotos, că trebui să-și țină respirația. Țipetele veneau de la un mănunchi de iarba-cămilei și arbuști de ienupăr. Intră prin tufișuri și zări o parte dintr-o haină de un albastru strălucitor. Copilul trebuie că era Mousa, fiul de nouă ani al lui Mohammed Khan, unul dintre capii gherilei. O clipă mai târziu fu lângă el.

Era îngenuncheat pe pământul prăfuit. Încercase, evident, să ridice mâna, deoarece îi zburase mâna, iar în acel moment se holba cu ochi sălbatici la ciotul însângerat și țipa terorizat.

Jane văzuse o grămadă de răni în ultimul an, totuși și asta îi umplu sufletul de milă.

— Oh, Doamne, exclamă ea. Bietul copil.

Îngenunche în fața lui, îl îmbrățișă și îi murmură vorbe liniștitoare. După un minut, copilul se opri din țipăt. Ea spera că avea să înceapă să plângă în schimb, însă era prea șocat, și căzu în tăcere.

În timp ce-l ținea, căută și-i găsi artera atinsă, la subsuoară, și opri șuvoiul de sânge.

Avea nevoie de ajutorul lui. Trebuia să-l facă să vorbească.

— Mousa, ce-a fost? Întrebă ea în dari.

El nu răspunse nimic. Ea întrebă din nou.

— Credeam...

Ochii lui se deschiseră larg când își aminti și vocea îi crescă într-un țipăt când zise:

— Credeam că era O MINGE!

— Ssst, sssst, murmură ea. Spune-mi ce-ai făcut.

— AM LUAT-O! AM LUAT-O!

Ea îl ținu strâns, liniștindu-l.

— Și ce s-a întâmplat?

Vocea lui tremura, dar nu mai era isterică.

— A făcut bang, răspunse el.

Devenea din ce în ce mai calm.

Ea îi luă mâna dreaptă și i-o puse sub brațul stâng.

— Apasă unde am presat eu, îl sfătui ea.

Îi ghidă degetele până la punctul respectiv, apoi și le retrase pe-ale ei. Sângele începu să curgă din rană din nou.

— Apasă tare, îi zise ea.

El se conformă. Fluxul se opri. Îl sărută pe frunte. Era umedă și rece.

Lăsă jos, lângă Mousa, pachetul ei cu haine, asemănătoare cu cele purtate de femeile afgane: o rochie în formă de sac peste pantaloni de bumbac. Luă rochia și rupse materialul subțire în mai multe fâșii, pe urmă începu să facă un garou. Mousa o privea cu ochi mari și tăcut.

Ea rupse o crenguță uscată dintr-un tufiș de ienupăr și o folosi ca să termine garoul.

Mai avea nevoie de ceva de îmbrăcat, de un sedativ, de un antibiotic, pentru a preveni infecția, și de mama lui, ca să amelioreze trauma.

Jane își trase pantalonii și legă cordonul.

Își dorea să fi fost mai puțin pripită să-și rupă rochia, să fi păstrat destul din ea ca să-și acopere jumătatea superioară. Oricum, trebuia doar să spere că n-o să întâlnească niciun bărbat pe drumul spre peșteri.

Și cum avea să-l ducă pe Mousa acolo? Nu voia să-l facă să meargă. Ea nu putea să-l ducă în spate, fiindcă el nu putea să se țină. Oftă: trebuia doar să-l ia în brațe. Se ghemui jos, îi puse un braț în jurul umerilor, iar pe celălalt sub coapse și-l săltă de jos, ridicându-se mai degrabă cu genunchii decât cu spinarea, cum învățase la clasa ei de fitness feminist. Legănând copilul la piept, cu spatele întins pe umflătura burții ei, începu să urce încet dealul. Putea să se descurce doar pentru că el era pe jumătate mort de foame: un copil european de nouă ani ar fi fost prea greu.

Ieși curând din tufișuri și găsi poteca. Însă, după patruzeci-cincizeci de metri, era epuizată. În ultimele câteva săptămâni obosea foarte repede, și asta o înfuriase, dar învățase să nu se împotrivescă. Îl lăsă pe Mousa jos și stătu cu el, îmbrățișându-l ușor, cât se odihni, sprijinindu-se de peretele de stâncă ce se desfășura de-a lungul unei margini a potecii montane. El căzu într-o tăcere înghețată pe care ea o găsi mai îngrijorătoare decât țipetele. De cum se simți mai bine, îl ridică și porni din nou.

Se odihnea în partea de sus a dealului, cincisprezece minute mai târziu, când pe cărarea din față apărură un bărbat.

Jane îl recunoscuse.

— Oh, nu, zise ea în engleză. Dintre toți oamenii – Abdullah.

Era un bărbat scund, de vreo cincizeci și cinci de ani, și destul de dolofan, în ciuda lipsei locale de alimente. Cu turbanul cafeniu și pantalonii negri bufanți, purta un pulover Argyle și un sacou albastru la două rânduri cu dungi, care arăta ca și cum fusese purtat odată de un broker din Londra. Barba lui luxuriantă era roșie: era mullahul din Banda.

Abdullah n-avea încredere în străini, disprețuia femeile și-i ura pe toți practicanții medicinei din străinătate. Dintre cele trei femei occidentale, Jane n-avusese nicio șansă să-i câștige

afecțiunea. Ca să înrăutățească lucrurile, mulți oameni din Vale își dăduseră seama că antibioticele lui Jane erau un tratament mult mai eficient pentru infecții decât inhalarea filmului de la o bucățică de hârtie arsă, pe care Abdullah scrisese cu cerneală de șofran, și, prin urmare, mullahul pierdea bani. Reacția lui fusese s-o numească pe Jane „curvă occidentală”, deși îi venea greu să facă mai mult de-atât, întrucât ea și Jean-Pierre se aflau sub protecția lui Ahmed Shah Masud, liderul gherilei, și chiar și un mullah ezita să încrucișeze sabia cu un astfel de erou mare.

Când o văzu, înlemni pe cărare, cu o expresie de neîncredere totală, care îi transformase fața, de obicei solemnă, într-o mască rizibilă. Nici că se putea să aibă o întâlnire mai proastă. Oricare dintre bărbații din sat ar fi fost jenat și, probabil, ofensat s-o vadă pe jumătate goală. Numai că Abdullah avea să se înfurie.

Jane decise să se obrăznicească.

— Pacea fie cu tine, rosti ea în dari.

Era începutul unei formule de schimb de saluturi, care putea continua uneori timp de câteva minute. Însă Abdullah nu răspunse cu obișnuitul *Și cu tine*. În schimb, deschise gura și începu să arunce pe un ton ascuțit mai multe blesteme care includeau cuvintele dari pentru *prostituată*, *perversă* și *seducătoare de copii*. Cu fața roșie de furie, se duse spre ea și ridică bățul.

Se ajunsese prea departe. Ea arătă spre Mousa, care stătea tăcut lângă ea, amețit de durere și slăbit de pierderea de sânge.

— Uită-te! țipă ea la Abdullah. Nu vezi...

Dar el era orbit de furie. Înainte ca ea să termine ce încerca să spună, el o lovi puternic cu bastonul în cap. Jane țipă de durere și furie: o surprinsese cât de *mult* durea și era *furioasă* pe ce făcuse el.

El încă nu observase rana lui Mousa. Ochii holbați ai mullahului se concentrau pe pieptul lui Jane, și ea își dădu seama într-o clipă că pentru el să vadă la lumina zilei sânii goi ai unei gravide occidentale albe era o priveriște atât de supra-încărcată de diferite tipuri de angoase sexuale, încât fusese constrâns să se înfurie. N-avea de gând s-o pedepsească cu o lovitură, două, așa cum și-ar fi pedepsit soția pentru neascultare. În inima lui era crimă.

Dintr-odată, Jane se înfricoșă - pentru ea, pentru Mousa și pentru copilul ei nenăscut. Se trase înapoi, în afara potecii, însă

el păși spre ea și ridică din nou bastonul. Inspirată, ea sări pe el și-i vârî degetele în ochi.

El urlă ca un taur rănit. Nu era, de fapt, rănit, cât indignat că o femeie pe care o bătuse avusese curajul să-i răspundă la fel. Cât era orbit, Jane îl apucă de barbă cu ambele mâini și trase.

El se împletici, se împiedică și căzu înainte. Se rostogoli câțiva metri pe deal în jos și se opri într-un tufiș de salcie pitică.

Jane se gândi: „Oh, Doamne, ce-am făcut?”

Uitându-se la preotul pompos și răuvoitor care fusese umilit, Jane știu că el n-avea să uite niciodată ce-i făcuse. Ar fi putut să se plângă la „bărbile albe” – bătrânii satului. Să se ducă la Masud și să ceară ca medicii străini să fie trimiși acasă. Și chiar să încerce să incite locuitorii din Banda la lapidarea lui Jane.

Dar aproape la fel de repede pe cât gândi toate astea, își dădu seama că, dacă voia să facă orice fel de plângere, el ar fi trebuit să-și spună povestea în toate detaliile umilitoare, iar după aceea sătenii l-ar fi ridiculizat toată viața – afganii sunt extrem de cruzi. Deci, poate că ar scăpa doar cu asta.

Jane se întoarce cu spatele. Avea ceva mult mai important pentru care să-și facă griji. Mousa stătea unde îl pusese, tăcut și lipsit de expresie, prea șocat ca să înțeleagă ce se întâmpla. Jane luă o gură de aer, îl ridică și-și continuă drumul.

După câțiva pași, ajunse pe creasta dealului și reuși să meargă mai repede, deoarece terenul devenise neted. Traversă platoul pietros. Era obosită și o durea spatele, însă aproape ajunsese: peșterile erau chiar sub muchia muntelui. Odată aflată pe partea cealaltă a crestei și când începu să coboare, auzi voci de copii. O clipă mai târziu, văzu un grup de copii de șase ani jucându-se rai-și-iad, un joc care implica să-ți strângi degetele de la picioare în timp ce alți doi copii te duc în rai – dacă reușești să-ți le ții strânse – sau în iad, de obicei, o groapă de gunoi sau o latrină, dacă le dai drumul. Își dădu seama că Mousa n-avea să mai joace niciodată acel joc și fu copleșită brusc de o senzație de tragedie. Apoi copiii o observară, și când trecu se opriră din joc și se holbară.

— Mousa, șopti unul dintre ei.

Altul repetă numele, apoi vraja se rupse și toți fugiră înaintea lui Jane, strigând vestea.

Ascunzătoarea pe timpul zilei a sătenilor din Banda arăta ca tabăra din deșert a unui trib de nomazi: terenul prăfuit, soarele

arzător al amiezii, răvășițele focului de gătit, femeile cu clasicul acoperământ burka și copiii murdari.

Jane traversă mica piață de la nivelul solului din fața peșterilor. Femeile deja se apropiau de cea mai mare peșteră, unde Jane și Jean-Pierre ofereau consultații. Jean-Pierre auzi zgomotul și ieși afară. Recunoscătoare, Jane i-l înmână pe Mousa, spunând în franceză:

— A fost o mină. Și-a pierdut mâna. Dă-mi cămașa ta.

Jean-Pierre îl duse pe Mousa înăuntru și-l puse jos, pe covorașul care servea de masă de examinare. Înainte să se îngrijească de copil, se dezbracă de cămașa kaki decolorată și i-o dădu lui Jane. Ea o îmbrăcă.

Se simțea un pic amețită. Se gândi că ar trebui să se așeze și să se odihnească în partea din spate, răcoroasă, a peșterii, dar după ce făcu vreo câțiva pași în acea direcție, se răzgândi și se așeză imediat.

— Adu-mi niște tampoane, îi zise Jean-Pierre.

Ea îl ignoră. Mama lui Mousa, Halima, veni în fugă în peșteră și începu să țipe când își văzu fiul. „Ar trebui s-o calmez, ca să poată să-și liniștească băiatul, se gândi Jane. De ce nu pot să mă ridic? Cred că o să închid ochii. Doar pentru un minut”.

•

La căderea nopții, Jane știu că venea copilul.

Când își revenise după ce leșinase în peșteră, avusese ceea ce ea credea că era o durere de spate – provocată, presupunea, de căratul lui Mousa. Jean-Pierre fu de acord cu diagnosticul ei, îi dădu o aspirină și-i zise să se întindă nemișcată. Rabia, moașa, intră în peșteră ca să-l vadă pe Mousa și-i aruncă lui Jane o privire dură, însă la momentul respectiv Jane nu-i înțelese semnificația. Jean-Pierre curăță și pansă ciotul lui Mousa, îi dădu penicilină și-i făcu o injecție împotriva tetanosului. Copilul n-avea să moară din cauza infecției, cum aproape sigur s-ar fi întâmplat fără medicamentele occidentale. Dar chiar și așa, Jane se întrebă dacă viața lui merita să fie trăită – supraviețuirea acolo era grea și pentru cei mai adaptați, și copiii infirmi, în general, mureau de tineri.

După-amiaza târziu, Jean-Pierre se pregăti să plece.

A doua zi era programat să ofere consultații într-un sat la câțiva kilometri distanță și – pentru un motiv pe care Jane nu-l prea înțeleșese niciodată – nu lipsea niciodată de la astfel de

chemări, deși știa foarte bine că niciun afgan n-ar fi fost surprins dacă ar fi întârziat o zi sau chiar o săptămână.

Când o sărută pe Jane de la revedere, aceasta începu să se întrebe dacă durerile ei de spate nu erau cumva începutul travaliului, provocate inițial de calvarul ei cu Mousa, dar cum nu mai avusese un copil până atunci, n-ar fi putut fi sigură, și părea puțin probabil. Îl întrebă pe Jean-Pierre.

— Nu-ți face griji, răspunse el vioi. Mai ai încă șase săptămâni de așteptat.

Îl mai întrebă dacă n-ar trebui, probabil, să rămână, pentru orice eventualitate, însă el consideră asta inutil, și ea începu să se simtă prost. Așa că-l lăsă să plece, cu proviziile medicale încărcate pe un ponei sfrijit, ca să ajungă la destinație înainte de lăsarea întunericului și să înceapă lucrul dimineața, la prima oră.

Când soarele trecu după peretele stâncii vestice și Valea se umplu de umbre, Jane coborî de pe munte cu femeile și copiii în satul întunecat, iar bărbații se îndreptară spre câmpuri, să se bucure de recolte cât timp dormeau bombardierele.

Casa în care locuiau Jane și Jean-Pierre era, de fapt, a negustorului satului, care renunțase la speranța de a face bani în timp de război – nu era aproape nimic de vândut – și o ștersese în Pakistan împreună cu familia lui. Camera din față, fostul magazin, fusese dispensarul lui Jean-Pierre până când intensitatea bombardamentelor din vară îi făcuse pe săteni să plece în peșteri pe timpul zilei. Casa avea două camere în spate: una fusese pentru bărbați și invitații lor, cealaltă pentru femei și copii. Jane și Jean-Pierre le foloseau ca dormitor și cameră de zi. Lângă casă era o curte cu pereți din lut în care se aflau o vatră de gătit și un mic bazin pentru spălat haine, vase și copii. Vânzătorul lăsase în urmă o parte din mobilierul artizanal din lemn, iar sătencele îi împrumutaseră lui Jane mai multe covoare frumoase pentru podele.

Jane și Jean-Pierre dormeau pe o saltea, ca afganii, totuși aveau un sac de dormit în loc de pături. La fel ca afganii, rulau salteaua în timpul zilei sau o puneau la aer, pe un acoperiș plat, când era vreme frumoasă. Vara, toată lumea dormea pe acoperișuri.

Mersul de la peșteră până acasă avu un efect deosebit asupra lui Jane. Durerile de spate se înrăutățiră mult, iar când ajunse era gata să se prăbușească de durere și epuizare. Simțea

dorința disperată de a urina, dar era prea obosită ca să se ducă afară, la latrină, așa că folosi oala de urgență din spatele paravanului din dormitor. Atunci observă o mică dungă de sânge între picioare, pe pantalonii de bumbac.

N-avu energia să se urce pe acoperiș pe scara de afară, ca să-și aducă salteaua, și se întinse pe covorașul din dormitor. Durerile de spate veneau în valuri. Își puse mâinile pe burtă în timpul următorului val și simți umflătura deplasându-se, bombându-se mai departe când durerea creștea, apoi aplatzându-se din nou când se liniștea.

Nu mai avea nicio îndoială că erau contracții.

Era înspăimântată. Își aminti ce vorbise cu sora ei, Pauline, despre naștere. După ce Pauline născuse primul copil, Jane o vizitase, ducându-i o sticlă de șampanie și un pic de marijuana. Când erau amândouă extrem de relaxate, Jane o întrebase cum era cu adevărat, și Pauline răspunsese:

— Ca și cum te-ai căca un pepene.

Chicotiseră un răstimp care li se păruseră ore.

Numai că Pauline născuse la Spitalul Colegiului Universitar din inima Londrei, nu într-o casă de lut din Valea celor Cinci Lei.

Jane reflectă: „Ce-o să fac? Nu trebuie să intru în panică, ci doar să mă spăl cu apă caldă și săpun, să găsesc o foarfecă ascuțită și s-o pun la fiert timp de cincisprezece minute, să aduc cearșafuri curate, ca să mă întind pe ele, să sorb lichide și să mă relaxez”.

Însă înainte să poată face ceva, începu altă contracție, iar asta *chiar* duru. Închise ochii și încercă să respire lent, profund, regulat, cum îi explicase Jean-Pierre, dar era dificil să țină situația sub control când tot ce voia să facă era să strige de frică și durere.

Spasmul o secă. Se întinse nemișcată, ca să-și revină.

Își dădu seama că nu poate să facă nimic din tot ce enumerase: nu putea să se descurce singură. De îndată ce se va simți destul de puternică, avea să se ridice și să se ducă la cea mai apropiată casă și să le ceară femeilor să vină cu moașa.

Următoarea contracție se produse mai devreme decât se aștepta, după cam doar un minut-două.

Pe măsură ce tensiunea atinse apogeul, Jane zise cu voce tare:

— De ce nu ți *se spune* cât de rău *doare*?

Imediat ce trecu apogeul, se forță să se ridice. Groaza de a naște singură îi dădu putere. Șontăcâi din dormitor în camera de zi. Cu fiecare pas se simțea un pic mai puternică.

Ajunse afară, în curte, apoi dintr-odată un șuvoi de lichid cald îi curse printre coapse și pantalonii i se îmbibară: i se rupsesse apa.

— Oh, nu, gemu ea.

Se sprijini de tocul ușii. Nu era sigură că putea să mai meargă nici măcar câțiva metri cu pantalonii căzându-i așa. Se simți umilită.

— Trebuie s-o fac, se îmbărbătă ea.

Dar începu o nouă contracție și ea se lăsă la pământ gândindu-se: „O să fiu nevoită s-o fac singură”.

Data viitoare când deschise ochii, o față de bărbat era aproape de-a ei. Arăta ca un șeic arab: avea pielea închisă la culoare, ochi negri și o mustață neagră, iar trăsăturile îi erau aristocratice – oasele obrazului înalte, nas roman, dinți albi și un maxilar lung. Era Mohammed Khan, tatăl lui Mousa.

— Slavă Domnului, murmură Jane cu voce gravă.

— Am venit să-ți mulțumesc că i-ai salvat viața fiului meu, zise Mohammed în dări. Ești bolnavă?

— O să am un copil.

— Acum? întrebă el speriat.

— În curând. Ajută-mă să intru în casă.

El ezită – nașterea, la fel ca toate cele specific feminine, era considerată necurată –, însă în ceea ce-l privea, ezitarea fu doar de moment. O ridică în picioare și o sprijini să meargă prin camera de zi și în dormitor. Ea se așează din nou pe covoraș.

— Adu ajutoare, îi spuse ea.

El se încruntă, nesigur ce are de făcut, arătând tare copilăros și chipeș.

— Unde e Jean-Pierre?

— E plecat la Khawak. Am nevoie de Rabia.

— Da, zise el. O s-o trimit pe soția mea.

— Înainte să pleci...

— Da?

— Te rog, dă-mi niște apă.

El păru șocat. Era o raritate ca un bărbat să servească o femeie, chiar și cu un simplu pahar cu apă.

— Din urciorul special, adăugă Jane.

Ținea la îndemână un urcior cu apă fiartă filtrată pentru băut: era singura modalitate de a evita numeroșii paraziți intestinali de care suferea toată viața majoritatea localnicilor.

Mohammed se decise să ignore convenționalismul.

— Sigur, se conformă.

Se duse în camera de alături și o clipă mai târziu se întoarse cu o cană cu apă. Jane îi mulțumi și sorbi cu recunoștință.

— O trimit pe Halima să-ți aducă moașa, o asigură el.

Halima era soția lui.

— Îți mulțumesc, zise Jane. Spune-i să se grăbească.

Mohammed plecă. Jane era norocoasă că era el și nu unul dintre ceilalți bărbați, care ar fi refuzat să atingă o femeie bolnavă, numai că Mohammed era diferit.

Era unul dintre cei mai importanți luptători de gherilă și, practic, reprezentantul local al liderului rebel, Masud. Mohammed avea doar douăzeci și patru de ani, dar în Afganistan asta nu însemna că erai prea tânăr ca să fii lider al gherilei, nici să ai un fiu în vârstă de nouă ani. Studiase la Kabul, vorbea un pic de franceză și știa că obiceiurile din Vale nu erau singurele forme de comportament politicos din lume. Principala lui responsabilitate o constituia organizarea de convoaie spre și dinspre Pakistan, cu provizii vitale de arme și muniții pentru rebeli. Un astfel de convoi îi adusese în Vale pe Jane și Jean-Pierre.

În așteptarea următoarei contractii, Jane își reaminti călătoria aceea îngrozitoare. Se considerase o persoană sănătoasă, activă și puternică, în stare să meargă cu ușurință toată ziua. Totuși, nu anticipase lipsa de alimente, urcările abrupte, potecile pietroase dure și stingheritoarea diaree. În anumite etape ale călătoriei merseseră doar pe timp de noapte de teama elicopterelor rusești. Pe alocuri, fuseseră nevoiți să se confrunte cu sătenii ostili: temându-se ca nu cumva convoiul să atragă un atac rusesc, localnicii refuzau să-și vândă produsele alimentare gherilelor sau se ascundeau în spatele ușilor cu gratii, sau îndrumau convoiul spre o luncă sau livadă de la câțiva kilometri distanță, un loc de campare perfect care se dovedea, în final, că nu exista.

Din cauza atacurilor rusești, Mohammed își schimba rutele în mod constant. Jean-Pierre pusese mâna la Paris pe hărți americane din Afganistan, și erau mai bune decât orice aveau

rebelii, astfel că Mohammed venise de multe ori la casă ca să se uite pe ele înainte să trimită un nou convoi.

De fapt, Mohammed venise mai des chiar decât era necesar. El se și adresa lui Jane mai mult decât o făceau, de obicei, bărbații afgani și avusese contact vizual cu ea un pic prea mult, și aruncase pe furie prea multe priviri la trupul ei. Jane credea că era îndrăgostit de ea, sau cel puțin fusese până când sarcina devenise vizibilă.

La rândul ei, fusese atrasă de el în momentul în care era nefericită cu Jean-Pierre. Mohammed era slab, oacheș, tare și puternic, și pentru prima dată în viața ei Jane fusese atrasă de un porc șovinist desăvârșit.

Ar fi putut avea o aventură cu el. Era un musulman devotat, ca toți luptătorii de gherilă, dar ea se îndoia că asta ar fi făcut vreo diferență.

Credea ce obișnuia să spună tatăl ei:

— Convingerea religioasă poate contracara o dorință timidă, însă nimic nu poate sta împotriva poftei autentice.

Fraza asta anume o înfuria pe mama ei. Nu, era la fel de mult adulter în comunitatea asta de țărani puritani ca oriunde altundeva, își dăduse seama Jane ascultând pe malul râului bârfa femeilor când se duceau să ia apă sau la scăldat. Jane știa și cum se întâmpla.

— Poți să vezi peștele sărind la amurg sub cascada de dincolo de ultima moară de apă, îi povestise Mohammed într-o zi. Mă voi duce acolo câteva nopți să prind.

La amurg, toate femeile găteau și bărbații se așezau în curtea moscheii, vorbind și fumând: amanții n-ar fi fost descoperiți atât de departe de sat, și nici lui Jane și nici lui Mohammed nu li s-ar fi simțit lipsa.

Ideea de a face dragoste lângă o cascadă cu acel chipeș membru al unui trib primitiv o ispitesc pe Jane. Pe urmă rămăsese însărcinată și Jean-Pierre mărturisise cât de speriat era să n-o piardă, și ea decisese să-și dedice toate energiile ca să-și păstreze căsnicia, orice ar fi. Așa că nu se dusesse niciodată la cascadă, și după ce rămăsese însărcinată, păruse că Mohamed nu se mai uita la trupul ei.

Poate că intimitatea lor latentă îl încurajase pe Khan să intre și s-o ajute, când alți bărbați ar fi refuzat și chiar s-ar fi putut întoarce din ușă. Sau poate Mousa.

Mohammed avea un singur fiu – și trei fiice – și, probabil, se simțea insuportabil de îndatorat lui Jane.

„Azi mi-am făcut un prieten și un dușman, chibzui ea: Mohammed și Abdullah”.

Durerea începu din nou și înțelese că se bucurase de un răgaz mai lung decât de obicei. Conracțiile deveniseră neregulate? De ce? Jean-Pierre nu pomenise nimic despre asta. Cert e că el uitase mult din ginecologia pe care o studiasse în urmă cu trei sau patru ani.

Asta fu cea mai rea de până atunci și o lăasă cu o senzație de frisoane și greață. Ce se întâmplase cu moașa? Mohammed *trebuie* că-și trimisese soția s-o aducă – n-ar fi uitat și nici nu s-ar fi răzgândit. Și, oare, ea ar fi ascultat de soțul ei? Desigur – femeile afgane așa făceau mereu. Dar s-ar putea plimba încet, bârfind pe drum sau chiar oprindu-se la altă casă ca să bea ceai. Dacă exista adulter în Valea celor Cinci Lei, exista și gelozie, și era sigură că Halima cunoștea sau cel puțin bănuia sentimentele soțului ei pentru Jane – soțiile întotdeauna simțeau. S-ar putea să fi fost ofensată de cererea de a se grăbi s-o ajute pe rivala ei, străina exotică și cu pielea albă, educată, care-i fascinasese atât de mult soțul.

Dintr-odată, Jane se înfurie pe Mohammed și la fel pe Halima. „N-am făcut nimic rău, se gândi ea. De ce m-au părăsit toți? De ce nu e soțul meu aici?”

Când începu altă contracție, izbucni în lacrimi. Era, pur și simplu, prea mult.

— Nu mai pot, zise ea cu voce tare.

Tremura incontrollabil. Voia să moară înainte ca durerea să se înțețească.

— Mami, ajută-mă, mami, suspină ea.

Brusc, un braț puternic i se așează în jurul umerilor și o voce de femeie îi murmură în ureche ceva neinteligibil, dar liniștitor, în dari. Fără să deschidă ochii, se ținu de cealaltă femeie, plângând și strigând în timp ce contracția se intensifica. În cele din urmă, începu să se estompeze, prea lent, însă cu o senzație de finalitate, ca și cum putea să fie ultima sau poate ultima ca intensitate mare.

Se uită în sus și văzu seninii ochi căprui și obraji precum coaja de nucă ai bătrânei Rabia, moașa.

— Domnul fie cu tine, Jane Debout.

Jane se simți ușurată de parcă i se ridicase de pe umeri o povară zdrobitoare.

— Și cu tine, Rabia Gul, șopti ea cu recunoștință.

— Durerile se produc repede?

— La fiecare minut sau două.

— Copilul vine mai devreme, fu de părere cealaltă femeie.

Jane întoarse capul și o văzu pe Zahara Gul, nora Rabiei, o fată voluptuoasă de vârsta lui Jane, cu părul ondulat aproape negru și o gură largă, zâmbitoare. Dintre toate femeile din sat, de Zahara se simțea Jane cel mai apropiată.

— Mă bucur că ești aici, zise Jane.

— Nașterea a fost provocată de faptul că l-ai cărat pe Mousa sus, pe deal, adăugă Rabia.

— Doar de atâta lucru? întrebă Jane.

— E destul.

„Deci, nu știi nimic despre lupta cu Abdullah”, chibzui Jane. El decisese să țină pentru el.

— Să pregătesc totul pentru copil? zise Rabia.

— Da, vă rog.

„Dumnezeu știe pe mâna cărui fel de ginecolog primitiv mă las, se gândi Jane. Dar nu pot s-o fac singură, pur și simplu, nu pot”.

— Vrei ca Zahara să facă un ceai? întrebă Rabia.

— Da, vă rog.

Cel puțin nu era nimic superstițios în asta.

Cele două femei își găsiră fiecare ocupație. Doar faptul că erau acolo o făcu pe Jane să se simtă mai bine. Era drăguț că Rabia ceruse permisiunea să ajute, medită ea. Un medic occidental ar fi venit și și-ar fi asumat sarcina ca și cum ar fi fost proprietarul locului. Rabia se spală pe mâini ritualic, rugând profeții să-i facă fața roșie – ceea ce însemna succes – și apoi se spală din nou, completând cu săpun și o grămadă de apă. Zahara aduse un urcior cu rută sălbatică, și Rabia luă o mână de semințe mici și negre cu ceva cărbune. Jane își aminti că se spunea că spiritele rele se sperie de mirosul de rută arsă.

Se consolă cu gândul că fumul acru era bun să țină muștele afară din cameră.

Rabia era un pic mai mult decât moașă. Aducerea pe lume a copiilor era activitatea sa principală, dar se ocupa și cu tratamente pe bază de plante și magie ca să crească fertilitatea

femeilor cu dificultăți în a rămâne gravide. Ea avea metode de prevenire a concepției și provocare de avort, însă erau mult mai puține cereri pentru așa ceva: femeile afgane doreau, în general, o grămadă de copii.

Rabia ar fi fost consultată și cu privire la orice boală „feminină”. Și era chemată, de obicei, să spele morți – o treabă care, ca și aducerea pe lume de copii, era considerată spurcată.

Jane o privi mișcându-se prin cameră. Era, probabil, cea mai bătrână femeie din sat, având aproximativ șaiszeci de ani. Era scundă – nu mai mult de 1,5 metri – și foarte subțire, întocmai celor mai mulți dintre oamenii din Afganistan. Fața ei oacheșă ridată era înconjurată de păr alb. Se mișca în liniște, cu mâinile osoase și bătrâne, sigure și eficiente.

Relația lui Jane cu ea începuse cu neîncredere și ostilitate. Când Jane o întrebase pe cine cheamă în caz de nașteri dificile, Rabia răspunse repede:

— Fie ca diavolul să fie surd, n-am avut niciodată vreo naștere dificilă și n-am pierdut niciodată o mamă sau un copil.

Dar mai târziu, când femeile din sat veneau la Jane cu probleme menstruale minore sau sarcini obișnuite, Jane le trimitea la Rabia în loc să le prescrie placebo. Iar asta fu începutul unei relații profesionale. Rabia îi ceruse sfatul lui Jane în legătură cu o mamă care născuse recent și avea o infecție vaginală. Jane îi dăduse Rabiei un stoc de penicilină și-i explicase cum să-i prescrie.

Prestigiul Rabiei explodase când se auzise că-i fusese încredințată medicina occidentală, și Jane putuse să spună, fără să ofenseze, că Rabia provocase, probabil, infecția cu practica ei de ungere manuală a canalului de naștere în timpul aducerii pe lume a copilului.

De atunci, Rabia începu să apară la dispensar o dată sau de două ori pe săptămână ca să stea de vorbă cu Jane și s-o urmărească la lucru. Jane profitase de aceste ocazii ca să explice, mai degrabă ocazional, aspecte precum de ce se spăla pe mâini atât de des, de ce își punea toate instrumentele în apă clocotită după ce le folosea și de ce le dădea o grămadă de lichide sugarilor cu diaree.

La rândul ei, Rabia îi dezvăluia lui Jane unele dintre secretele ei. Jane era interesată să afle ce conțineau poțiuniile făcute de Rabia, și presupuse cum lucrau unele dintre acestea:

medicamentele care ajutau femeile să rămână însărcinate conțineau creier de iepure sau splină de pisică, ce puteau furniza hormonii lipsă din metabolismul pacientei. Iar menta și iarba-mâțelor din multe preparate probabil ajutau la curățarea infecțiilor care împiedicau concepția.

Rabia avea și un leac pe care nevestele să-l dea soților impotenți, și nu era nicio îndoială cu privire la modalitatea lui de acțiune: conținea opiu.

Neîncrederea făcuse loc respectului reciproc precaut, dar Jane n-o consultase pe Rabia în legătură cu propria sarcină.

Una era să admită că amestecul de folclor și vrăjitorie al Rabiei putea să funcționeze în cazul femeilor afgane, și cu totul altceva să se supună ea însăși la așa ceva. În plus, Jane se aștepta ca Jean-Pierre să o asiste la nașterea copilului. Deci, când Rabia întrebase despre poziția copilului și-i prescrisese un regim alimentar bazat pe legume, pentru fată, Jane o lămurise că sarcina asta avea să fie una occidentală. Rabia păruse jignită, însă acceptase decizia cu demnitate. Numai că Jean-Pierre plecase la Khawak, iar Rabia era chiar în casă, și Jane era bucuroasă să aibă parte de ajutorul unei bătrâne care adusese pe lume sute de copii și dăduse ea însăși naștere la unsprezece.

Nu simțise nicio durere pentru o vreme, dar în ultimele câteva minute, în timp ce o privea pe Rabia mișcându-se în liniște prin cameră, Jane percepu noi senzații în abdomen: un sentiment distinct de presiune, însoțit de o dorință tot mai mare de a *împinge*. Îndemnul deveni irezistibil și, în timp ce împingea, gema, nu de durere, ci doar de la efortul mare de a împinge.

Auzi vocea Rabiei, ca de la distanță, zicând:

— Începe. E bine.

După un timp, nevoia dispăru. Zahara aduse o ceașcă de ceai verde. Jane se ridică în șezut și sorbi cu recunoștință.

Era cald și foarte dulce. „Zahara e de aceeași vârstă cu mine și are deja patru copii, dacă nu numeri avorturile spontane și copiii născuți morți”, reflectă Jane. Dar aceasta era una dintre femeile care păreau pline de vitalitate, ca o tânără leoaică sănătoasă. Putea să mai aibă mult mai mulți copii. Ea o salutase pe Jane cu o curiozitate vădită, în primele zile, când cele mai multe dintre femei erau suspicioase și ostile. Și Jane descoperise că Zahara era intolerantă cu obiceiurile și tradițiile prostesti din Vale și dornică să învețe ce putea despre ideile străine cu privire

la sănătate, îngrijirea copilului și nutriție. Prin urmare, Zahara devenise nu doar prietena lui Jane, ci vârful ei de lance în programul de educație pentru sănătate.

În acea zi totuși, Jane învăța despre metodele afgane. Privi cum Rabia întinde o folie din plastic pe podea (tot plasticul ăsta uzat îl folosiseră în activitate înainte?) și-o acoperă cu un strat de pământ nisipos pe care Zahara îl aduse de afară într-o găleată. Rabia puse câteva lucruri pe o pânză pe podea, și Jane fu încântată să vadă cârpe curate de bumbac și o lamă de ras nouă, încă în ambalaj.

Nevoia de a împinge apăru din nou și Jane închise ochii să se concentreze. Nu *durea*, mai exact. Era mai mult ca atunci când ești incredibil, imposibil de constipat. Constată că ajută dacă geme în timp ce se încordează, și voi să-i explice Rabiei că ăsta nu era un geamăt de agonie. Dar era prea ocupată cu împinsul ca să vorbească.

În pauza următoare, Rabia îngenunche și dezlegă cordonul de la pantalonii lui Jane, apoi i-i scoase.

— Vrei să faci pipi înainte să te spăl? întrebă ea.

— Da.

O ajută pe Jane să se ridice și să se ducă în spatele paravanului, pe urmă o ținu de umeri cât ea stătu pe oală.

Zahara aduse un castron cu apă caldă și luă oala. Rabia îi spală burta lui Jane, coapsele și părțile intime, luându-și pentru prima dată un aer destul de vioi în timp ce făcea asta. Apoi Jane se întinse din nou. Rabia se spală pe mâini și se șterse. Îi arătă lui Jane un borcănel cu pulbere albastră – sulfat de cupru, presupuse Jane – și o lămuri:

— Culoarea asta sperie spiritele rele.

— Ce vrei să fac?

— Pune-ți un pic pe frunte.

— Bine, zise Jane, apoi adăugă: îți mulțumesc.

Rabia unse un pic de pudră pe fruntea lui Jane. „Nu mă deranjează magia când e inofensivă, se gândi Jane. Dar ce-are să facă dacă apare o problemă medicală adevărată? Și exact cu câte săptămâni e prematur copilul ăsta?”

Încă era îngrijorată când începu contracția următoare, așa că nu se concentră să profite de valul de presiune, și, în consecință, fu foarte dureroasă. „Nu trebuie să-mi fac griji, chibzui ea. Trebuie să mă relaxez”.

După aceea se simți epuizată și destul de somnoroasă. Închise ochii. Simți că Rabia îi descheie cămașa – cea pe care o împrumutase de la Jean-Pierre în acea după-amiază. Rabia începu să-i maseze burta cu un fel de lubrifiant, probabil unt topit. Își vârî degetele în el. Jane deschise ochii și zise:

— Nu încerca să muți copilul.

Rabia dădu din cap, însă continuă să palpeze, cu o mână pe partea de sus a umflăturii și cu cealaltă pe partea de jos.

— Capul e jos, zise ea în cele din urmă. Totul e bine. Dar copilul va veni foarte curând. Ar trebui să te ridici acum.

Zahara și Rabia o ajutară pe Jane să se ridice și să facă doi pași înainte, pe foaia din plastic acoperită cu pământ.

Rabia veni în spatele ei și spuse:

— Stai pe picioarele mele.

Jane făcu ce i se spusese, cu toate că nu era sigură de logica acelei manevre. Rabia o așează pe vine, ghemuindu-se și ea în spatele ei. Deci asta era poziția locală de naștere.

— Așază-te pe mine, o sfătui Rabia. Pot să te țin.

Jane se lăsă cu toată greutatea pe coapsele bătrânei. Poziția era surprinzător de confortabilă și liniștitoare.

Jane își simți mușchii începând să se strângă din nou. Scrâșni din dinți și își contractă mușchii abdominali și diafragma gemând. Zahara se ghemui în fața ei. Pentru o vreme, în mintea lui Jane nu fu nimic altceva decât presiunea. În cele din urmă, se liniști și căzu epuizată și pe jumătate adormită, lăsându-se pe Rabia cu toată greutatea.

Când începu din nou, fu o nouă durere ascuțită, o senzație de arsură între picioare. Zahara zise brusc:

— Vine.

— Nu împinge acum, spuse Rabia. Lasă copilul să alunece afară.

Presiunea se domoli. Rabia și Zahara schimbă locurile și moașa se ghemui între picioarele lui Jane, uitându-se cu atenție. Presiunea începu din nou. Jane strânse din dinți.

— Nu împinge. Fii calmă, murmură Rabia.

Jane încercă să se relaxeze. Rabia se uită la ea și întinse mâna să-i atingă fața, spunând:

— Nu mușca. Descleștează-ți gura.

Jane își lăsă maxilarul să atârne și constată că asta o ajută să se relaxeze.

Senzația de arsură reveni mai rău ca oricând, și Jane știu că aproape se născuse copilul: îi simțea capul împingând, întinzându-i deschizătura imposibil de larg. Strigă de durere – și, dintr-odată, se ușură și pentru o clipă nu simți nimic. Se uită în jos. Rabia întinse mâinile între coapsele ei strigând numele profeților. Printr-o ceață de lacrimi, Jane văzu ceva rotund și întunecat în mâinile moașei.

— Nu trage, zise Jane. Nu trage capul.

— Nu, o liniști Rabia.

Jane simți din nou presiunea. În acel moment, Rabia zise:

— Împinge ușor pentru umăr.

Jane închise ochii și se încordă ușor.

Câteva clipe mai târziu, Rabia zise:

— Acum, celălalt umăr.

Jane se încordă din nou, apoi simți o enormă ușurare de tensiune, și știu că se născuse copilul. Se uită în jos și-i văzu forma mică legănată pe brațul Rabiei. Pielea îi era ridată și umedă și capul era acoperit cu păr jilav, întunecat. Cordonul ombilical arăta ciudat, o funie albastră și groasă pulsând ca o venă.

— E-n regulă? întrebă Jane.

Rabia nu răspunse. Își țuguie buzele și suflă pe fața turtită și imobilă a copilului.

„Oh, Doamne, e mort”, gândi Jane.

— E-n regulă? repetă ea.

Rabia suflă din nou, iar copilul deschise gurița și țipă.

— Oh, slavă Domnului – trăiește, exclamă Jane.

Rabia luă o cârpă curată de bumbac și șterse fața copilului.

— E normal? întrebă Jane.

În cele din urmă, Rabia vorbi. Se uită în ochii lui Jane, zâmbi și răspunse:

— Da. E normală.

„E normală, chibzui Jane. Ea. Am făcut o fetiță. O fată”.

Dintr-odată se simți extrem de epuizată și incapabilă să mai rămână în picioare.

— Vreau să mă întind, zise ea.

Zahara o ajută să pășească înapoi spre saltea și-i puse perne la spate, ca să stea așezată în sus, în timp ce Rabia ținea copilul, încă atașat de Jane prin cordon.

Când Jane se așeză, Rabia începu să bată ușor copilul cu

cârpe de bumbac, ca să-l usuce.

Jane văzu cordonul oprindu-se din pulsat, contractându-se și albindu-se.

— Poți să tai cordonul, îi spuse ea Rabiei.

— Întotdeauna așteptăm placentă, adaugă Rabia.

— Fă-o acum, te rog.

Rabia păru sceptică, dar se supuse. Luă o bucată de sfoară albă de pe masa ei și o legă în jurul cordonului, la câțiva centimetri de ombilicul copilului.

„Trebuia mai aproape, se gândi Jane. Dar nu contează”.

Rabia desfăcu noua lamă de ras.

— În numele lui Allah, zise ea și tăie cordonul.

— Dă-mi-o, spuse Jane.

Rabia îi dădu copilul și o sfătui:

— N-o lăsa să sugă.

Jane știa că Rabia se înșela în privința asta.

— O să ajute placentă, explică ea.

Rabia ridică din umeri.

Jane puse fața copilului la piept. Sfârcurile erau mărite și se simțeau delicios de sensibile, ca atunci când le săruta Jean-Pierre. Când mamelonului ei atinse obrazul bebelușului, copilul întoarse reflex capul și deschise gurița. De îndată ce îl prinse, începu să sugă. Jane fu uimită să afle că se simțea sexy. Pentru o clipă, fu șocată și rușinată, apoi se gândi: „Ce naiba!”

Percepu alte mișcări în abdomen. Se supuse îndemnului de a împinge, pe urmă simți placentă ieșind, o mică naștere alunecoasă. Rabia o înfășură cu grijă într-o cârpă.

Bebelușul se opri din supt și părea să fi adormit.

Zahara îi înmână lui Jane o cană cu apă. Ea o bău dintr-o înghițitură. Avea un gust minunat. Ceru mai mult.

Era suferindă, epuizată și preafericită. Se uită în jos la fetița care dormea liniștită la sânul ei. Se simți gata să adoarmă și ea.

— Ar trebui s-o înfășăm pe cea mică, fu de părere Rabia.

Jane ridică bebelușul - era ușor ca o păpușă - și îl întinse bătrânei.

— Chantal, zise ea când Rabia o luă. O cheamă Chantal.

Apoi închise ochii.

Capitolul cinci

Ellis Thaler călători cu trenul-navetă Eastern Airlines de la Washington la New York. La aeroportul La Guardia luă un taxi spre hotelul Plaza din New York City. Taxiul îl lăasă la intrarea în hotel, pe Fifth Avenue. Ellis intră. În hol o luă la stânga și se duse la lifturile pentru 58th Street. Un bărbat în ținută business și o femeie cu o pungă de cumpărături Saks intrară odată cu el. Bărbatul coborî la etajul șapte. Ellis coborî la opt, femeia se duse mai sus. Ellis străbătu de unul singur coridorul hotelului cavernos, până când ajunse la lifturile pentru 59th Street. Coborî la parter și plecă din hotel prin intrarea 59th Street.

Mulțumit că n-avea pe nimeni pe urme, făcu semn unui taxi pe Central Park South, se duse la Penn Station și luă metroul spre Douglaston, Queens.

Niște versuri din poemul *Lullaby*, al lui Auden¹, îi tot reveneau în cap cât merse cu metroul:

*Timpul și febra ard
Frumusețea individuală a
Copiilor căzuți pe gânduri, iar mormântul
Stă mărturie pentru efemeritatea copilului.*

Trecuse mai mult de un an de când făcuse pe poetul american aspirant la Paris, dar nu-și pierduse gustul pentru versuri.

Continua să se uite dacă avea coadă, fiindcă asta era o întâlnire de taină despre care inamicii lui nu trebuiau să afle. Coborî din metrou la Flushing și așteptă următoarea garnitură pe peron. Nu mai era nimeni cu el.

Din cauza măsurilor lui elaborate de precauție, se făcuse ora cinci când ajunse la Douglaston. După ce ieși la suprafață, merse pe jos în pas vioi o jumătate de oră, rulându-și în cap abordarea pe care urma s-o facă, cuvintele pe care avea să le folosească, diferitele reacții posibile la care s-ar fi putut aștepta.

Ajunse pe o stradă suburbană cu vedere spre Long Island și se opri în fața unei căsuțe elegante, cu frontoane imitație de stil

---

¹ Wystan Hugh Auden (1907-1973), poet englez considerat printre cei mai importanți și influenți scriitori ai secolului al XX-lea. (n.red.).

Tudor și un vitraliu pe un perete. Pe alee era o mașinuță japoneză.

Când străbătu poteca, ușa din față fu deschisă de o fată blondă de treisprezece ani.

— Bună, Petal.

— Salut, tati, răspunse ea.

Se aplecă s-o sărute, simțind, ca de obicei, o strălucire de mândrie în același timp cu un junghi de vinovăție.

O privi din cap până-n picioare. Sub tricoul cu Michael Jackson purta sutien. El era destul de sigur că era nou. „Devine femeie, gândi el. Să fiu al naibii!”

— Vrei să intri pentru o clipă? îl invită ea politicos.

— Sigur.

O urmă în casă. Din spate, ea arăta și mai feminină. Își aminti de prima lui prietenă. El avea cincisprezece ani, iar ea nu era cu mult mai mare decât Petal. „Nu, stai, chibzui el, era *mai mică*, avea *doisprezece*. Și obișnuiam să-mi bag mâna pe sub puloverul ei. Domnul s-o protejeze pe fiica mea de băieții de cincisprezece ani”.

Intrară într-o mică și elegantă cameră de zi.

— Ia loc, te rog, zise Petal.

Ellis se așează.

— Te servesc cu ceva? întrebă ea.

— Relaxează-te, spuse Ellis. Nu trebuie să fii atât de politicoasă. Sunt tatăl tău.

Fata părea nedumerită și nesigură, ca și cum fusese muștrată pentru ceva ce ea nu știa să fi greșit.

— Trebuie să mă pieptăn. Apoi putem să mergem. Scuză-mă, preciză ea după o clipă.

— Sigur, zise Ellis.

Ea plecă. El găsi politețea ei dureroasă. Un semn că era totuși un străin. Nu reușise încă să devină un membru obișnuit al familiei ei.

O văzuse cel puțin o dată pe lună în ultimul an, de când se întorsese de la Paris.

Uneori petreceau o zi împreună, dar mai des o scotea doar la cină, așa cum avea de gând și în acea zi. Ca să stea o oră cu ea, trebuia să facă o excursie de cinci ore în maximă siguranță, însă, desigur, ea nu știa asta. Scopul lui era unul modest: fără niciun tam-tam sau dramă, voia să ocupe un loc mic, dar

permanent în viața fiicei lui.

Asta însemna să-și schimbe tipul de activitate. Să renunțe la munca de teren. Superiorii lui erau extrem de nemulțumiți: erau prea puțini agenți sub acoperire buni (și sute din cei proști). Și el era reticent, simțind că avea datoria să-și folosească talentul. Doar că nu putea să câștige afecțiunea fiicei lui dacă trebuia să dispară cam în fiecare an în vreun colț îndepărtat al lumii, incapabil să-i spună unde se duce sau de ce sau chiar pentru cât timp. Și nu putea să riște să fie ucis când ea învățase să-l iubească.

Îi lipseau entuziasmul, pericolul, fiorul urmăririi și sentimentul că făcea o treabă importantă, pe care nimeni altcineva nu putea s-o facă la fel de bine. Cert e că de prea mult timp singurele lui atașamente emoționale erau cele trecătoare, iar după ce-o pierduse pe Jane, simțise nevoia acel puțin unei persoane a cărei iubire să fie permanentă.

În timp ce aștepta, intră în cameră Gill. Ellis se ridică în picioare. Fosta lui soție era rece și netulburată, într-o rochie albă de vară. O sărută pe obrazul oferit.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ca de obicei. Tu?

— Sunt incredibil de ocupată.

Începu să-i relateze, cu ceva detalii, cât de multe avea de făcut și, ca de obicei, Ellis nu-i acordă atenție. O plăcea, cu toate că-l plictisea de moarte. Era ciudat să creadă că fusese odată căsătorit cu ea. Dar ea fusese cea mai frumoasă fată de la secția engleză, iar el era cel mai inteligent băiat, și era 1967, când toată lumea era drogată și se putea întâmpla orice, mai ales în California. Se căsătoriseră în robe albe, la sfârșitul primului an, și cineva cântase marșul nupțial la sitar, instrument folosit mai ales în India. Apoi Ellis picase examenele și fusese dat afară din facultate și, prin urmare, recrutat. În loc să plece în Canada sau Suedia, se dusesse la biroul de recrutare ca un miel la tăiere, surprinzând al naibii pe toată lumea, cu excepția lui Gill, care știuse de-atunci că mariajul nu va merge și doar aștepta să vadă cum Ellis avea s-o ia la sănătoasa.

Era în spital în Saigon, cu o rană de glonț la gambă – cea mai frecventă leziune a pilotului de elicopter, fiindcă locul lui e blindat, dar podeaua nu –, când hotărârea de divorț devenise definitivă. Cineva îi aruncase notificarea pe pat în timp ce el era

la closet și o găsisese când se întorsese împreună cu încă un Mănunchi de Frunze de Stejar, al douăzeci și cincilea (pe-atunci împărțeau destul de rapid decorații). *Tocmai am divorțat*, zisese el, și soldatul din patul vecin răspunsese: *Nu mai spune. Vrei să joci un pic cărți?*

Nu-i spusese de copil. Aflase câțiva ani mai târziu, când devenise spion și-o urmărise pe Gill ca la un antrenament și aflase că avea un copil cu numele Petal, inconfundabil la sfârșitul anilor '60, și un soț numit Bernard, care se trata la un specialist în fertilitate. Să nu-i spună de Petal fusese singurul rău adevărat pe care Gill i-l făcuse vreodată, se gândi el, deși ea încă susținea că fusese spre binele lui.

El insistase s-o vadă pe Petal din când în când, și o oprise să-i spună „tati” lui Bernard. Dar până anul trecut nu căutase să facă parte din viața lor de familie.

— Vrei să iei mașina mea? întrebă Gill.

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că nu.

— Mulțumesc.

Era jenant că trebuia să împrumute mașina lui Gill, însă era prea departe să conducă de la Washington, și Ellis nu voia să închirieze frecvent mașini în zona aceea, fiindcă într-o zi inamicii lui ar fi aflat, din evidențele agențiilor de închiriere sau de la companiile de carduri de credit, și atunci ar fi putut afla despre Petal. Alternativa ar fi fost să utilizeze o identitate diferită de fiecare dată când închiria o mașină, dar identitățile erau scumpe și agenția nu le oferea pentru situații particulare. Deci folosea Honda lui Gill sau taxiul local.

Petal se întoarse, cu părul blond fluturându-i pe umeri. Ellis se ridică în picioare.

— Cheile sunt în mașină, preciză Gill.

Ellis îi zise lui Petal:

— Fugi la mașină. Vin imediat.

Petal ieși. El îi spuse lui Gill:

— Aș vrea s-o invit la Washington pentru un weekend.

Gill fu amabilă, dar fermă.

— Dacă ea vrea să vină, cu siguranță se poate, dar dacă nu, n-o oblig.

Ellis dădu din cap.

— Corect. Ne vedem mai târziu.

O duse pe Petal la un restaurant chinezesc în Little Neck. Ei îi plăcea mâncarea chinezească. Se relaxă un pic odată ajunsă departe de casă. Îi mulțumi lui Ellis că-i trimisese o poezie de ziua ei.

— Nimeni dintre cunoscuții mei n-a primit niciodată o poezie de ziua lui, zise ea.

Nu era sigur dacă asta era bine sau rău.

— Mai bine decât o felicitare de ziua de naștere cu o poză de pisoai drăguț pe față, sper.

— Da.

Ea râse.

— Toate prietenele mele cred că ești atât de romantic. Profesorul de engleză m-a întrebat dacă ai publicat ceva vreodată.

— N-am scris niciodată ceva destul de bun, spuse el. Încă îți place engleza?

— Îmi place *mult* mai mult decât matematica. Sunt *groaznică* la matematică.

— Ce studiezi? Vreo piesă de teatru?

— Nu, însă uneori avem poezii.

— Ți place vreuna?

Ea se gândi o clipă.

— Îmi place cea despre narcise.

Ellis dădu din cap.

— Și mie la fel.

— Am uitat cine a scris-o.

— William Wordsworth.

— A, da.

— Altele?

— Nu prea. Eu sunt mai mult cu muzica. Ți place Michael Jackson?

— Nu știu. Nu sunt sigur că i-am ascultat discurile.

— E tare drăguț.

Chicoti.

— Toate prietenele mele sunt nebune după el.

Era a doua oară când spunea *toate prietenele mele*. Așadar, grupul de prieteni era cel mai important lucru din viața ei.

— Aș vrea să le cunosc la un moment dat pe unele dintre prietenele tale.

— Oh, *tati*, îl mustră ea. Nu ți-ar plăcea – sunt doar *fete*.

Simțindu-se respins ușor, Ellis se concentrează pe mâncare pentru o vreme. Bău și un pahar cu vin alb. Păstrase obiceiurile franțuzești.

— Ascultă, m-am gândit ceva, zise el după ce termină. Ce-ar fi să vii la Washington și să stai la mine un weekend. E doar o oră cu avionul și am putea să ne distrăm bine.

Ea fu destul de surprinsă.

— Ce e în Washington?

— Păi, am putea să facem un tur al Casei Albe, unde locuiește președintele. Și Washingtonul are unele dintre cele mai bune muzee din întreaga lume. Și nu mi-ai văzut niciodată apartamentul. Am un dormitor liber...

Glasul ei se stinse. Vedea că nu era interesată.

— Oh, tati, nu știu, zise ea. Am atât de multe de făcut în weekend – teme, și petreceri, și cumpărături, și lecții de dans, și toate...

Ellis își ascunse dezamăgirea.

— Nu-ți face griji, poate vii altă dată, când n-ai să fii atât de ocupată.

— Da, OK, rosti ea vizibil ușurată.

— Aș putea să amenajez dormitorul liber, ca să poți să vii oricând vrei.

— OK.

— În ce culoare ar trebui să-l zugrăvesc?

— Nu știu.

— Care e culoarea ta preferată?

— Roz, cred.

— Roz să fie.

Ellis zâmbi forțat.

— Haide să mergem.

În mașină, în drum spre casă, ea îl întrebă dacă l-ar deranja dacă și-ar străpunge urechile.

— Nu știu, răspunse el cu precauție. Mami ce zice despre asta?

— Zice că ea n-are nimic împotrivă dacă n-ai nici tu.

Se gândise Gill să-l includă în decizie sau doar îi pasa răspunderea?

— Nu cred că-mi place ideea, replică Ellis. S-ar putea să fii un pic prea tânără ca să începi să-ți dai găuri pentru ornare.

— Crezi că sunt prea tânără ca să am un iubit?

Ellis voia să spună Da. Părea mult prea tânără.

Dar nu putea s-o oprească să crească.

— Ești destul de mare pentru întâlniri cu băieții, însă nu pentru o relație constantă, răspunse el.

Se uită la ea ca să-i vadă reacția. Părea amuzată. „Poate că ei nu mai vorbesc despre relații stabile”, reflectă el.

Când ajunse acasă, Fordul lui Bernard era parcat pe alee. Ellis trase Honda în spatele acestuia și intră cu Petal. Bernard era în camera de zi. Un bărbat mărunț, cu părul foarte scurt, acesta era binevoitor și cu totul lipsit de imaginație. Petal îl salută cu entuziasm, îmbrățișându-l și sărutându-l.

El păru un pic jenat. Îi strânse ferm mâna lui Ellis, zicând:

— Guvernul încă merge în gol la Washington?

— Ca de obicei, răspunse Ellis.

Ei credeau că el lucra pentru Departamentul de Stat și că treaba lui era să citească ziare, reviste franceze și să pregătească un rezumat zilnic pentru Biroul francez.

— Ce zici de-o bere?

Ellis nu prea voia, dar acceptă doar ca să fie prietenos. Bernard se duse la bucătărie s-o aducă. Era manager de credit la un magazin din New York City. Petal părea să-l placă și să-l respecte, și el era ușor afectuos cu ea. El și Gill n-aveau alți copii: specialistul în fertilitate nu-l ajutase cu nimic.

Se întoarse cu două pahare cu bere și-i dădu unul lui Ellis.

— Du-te și fă-ți temele acum, îi zise el lui Petal. Tati o să-ți zică la revedere înainte să plece.

Ea îl sărută din nou și fugi. Când ea ieși din raza auditivă, el spuse:

— De obicei nu e atât de afectuoasă. Se pare că exagerează când ești tu în preajmă. Nu înțeleg de ce.

Ellis înțelegea prea bine, dar încă nu voia să se gândească la asta.

— Lasă, zise Thaler. Cum merg afacerile?

— Nu-i rău. Ratele ridicate ale dobânzilor nu ne-au afectat atât de mult cum ne-am temut. Se pare că lumea încă e dispusă să împrumute bani ca să cumpere lucruri – cel puțin în New York.

Se așeză și sorbi din bere.

Ellis simțise întotdeauna că Bernard era speriat fizic de el. Se vedea în felul în care omul se mișca pe-acolo, ca un câine de

companie care nu prea avea voie în casă, atent să rămână la vreo doi centimetri depărtare de lovitura de picior.

Vorbiră câteva minute despre economie, și Ellis își bău berea cât de repede putu, apoi se ridică să plece. Se duse la piciorul scăării și strigă:

— Pa, Petal.

Ea veni în capul scărilor.

— Cum rămâne cu străpunsul urechilor mele?

— Pot să mă mai gândesc? o întrebă el.

— Sigur. Pa.

Gill coborî scăările.

— Te duc eu la aeroport, se offeri ea.

Ellis fu surprins.

— OK. Mulțumesc.

Când erau pe drum, Gill zise:

— Mi-a spus că nu vrea să petreacă un weekend cu tine.

— Corect.

— Ești supărat, nu?

— Se vede?

— Eu văd. Am fost măritată cu tine.

Făcu o pauză.

— Îmi pare rău, John.

— E vina mea. N-am gândit-o. Înainte să vin, avea o mamă, un tată și o casă – tot ce vrea orice copil. Totuși, eu nu sunt *doar* de prisos. Fiind în jur, i-am amenințat fericirea. Sunt un intrus, un factor destabilizator. De asta îl îmbrățișează pe Bernard de față cu mine. Nu vrea să-mi facă mie rău, ci fiindcă-i e frică să nu-l piardă pe *el*. Și eu sunt cel care îi induce teamă.

— O să treacă peste asta, adaugă Gill. America e plină de copii cu doi tătici.

— Asta nu-i o scuză. Am dat-o în bară, și ar trebui să mă împac cu gândul.

Îl surprinse din nou, mângâindu-l pe genunchi.

— Nu fi prea dur cu tine. Pur și simplu, n-ai fost făcut pentru asta. Știam asta după o lună de căsnicie cu tine. Nu vrei o casă, un loc de muncă, suburbii, copii. Ești un pic ciudat. De asta m-am îndrăgostit de tine și de asta te-am lăsat să pleci așa ușor. Te-am iubit fiindcă erai diferit, nebun, original, incitant. Ai face *orice*. Dar nu ești familist.

El rămase tăcut, gândindu-se la ce zisese Gill, în timp ce ea

conducea. Voise să fie amabilă, și pentru asta el era profund recunoscător. Însă era adevărat? El nu credea. „Nu vreau o casă în suburbii, dar mi-ar plăcea o casă, se gândi el. Poate o vilă în Maroc sau o mansardă în Greenwich Village, sau un penthouse în Roma. Nu vreau o soție care să-mi fie menajeră, să gătească și să se ocupe de curățenie și cumpărături, și să întocmească procesul-verbal la PTA². Dar mi-ar plăcea o companioană, cineva cu care să vorbesc despre cărți și filme, și poezie, cu care să stau de vorbă noaptea. Mi-ar plăcea chiar să am copii și să-i cresc în așa fel ca să știe despre ceva mai mult decât Michael Jackson”.

Nu-i destăinui lui Gill nimic din toate astea.

Ea opri mașina și el își dădu seama că erau în fața terminalului estic. Se uită la ceas: opt cincizeci. Dacă se grăbea, prindea naveta de nouă.

— Mulțumesc că m-ai adus.

— N-ai nevoie decât de o femeie ca tine, una de genul tău.

Ellis se gândi la Jane.

— Am întâlnit una odată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a căsătorit cu un medic chipeș.

— Doctorul e nebun ca tine?

— Nu cred.

— Atunci, n-are să dureze. Când s-a măritat?

— Cam cu un an în urmă.

— Aha.

Gill își imaginase, probabil, că asta fusese când Ellis se întorsese în viața lui Petal într-un stil mare. Dar avu delicatețea să n-o spună.

— Ascultă-mi sfatul, zise ea. Verific-o.

Ellis coborî din mașină.

— Vorbim curând.

— Pa.

El trânti portiera și ea plecă.

Ellis intră grăbit în aeroport. Ajunse la poarta de îmbarcare cu un minut sau două mai devreme. Când avionul decolă, găsi o revistă de știri în buzunarul scaunului din față și se uită la un reportaj din Afganistan.

Urmărise războiul cu atenție de când auzise, de la Bill, în

---

² Parent - Teacher Association - Asociația Părinți - Profesori. (n.tr.).

Paris, că Jane și-a pus în practică intenția de a merge acolo cu Jean-Pierre. Războiul nu mai era pe prima pagină de știri. Adesea, treceau vreo două săptămâni sau două fără niciun reportaj despre asta, deloc. Însă acalmia iernii se sfârșise și era ceva în presă cel puțin o dată pe săptămână.

Revista respectivă avea o analiză a situației rusești în Afganistan. Ellis începu s-o parcurgă cu neîncredere, deoarece știa că multe astfel de articole în revistele de știri proveneau de la CIA: un reporter ar fi obținut o informare în exclusivitate cu privire la evaluarea de către CIA a unor situații, dar, de fapt, el ar fi fost canalul inconștient pentru o dezinformare care viza serviciul de informații al altei țării, iar reportajul pe care l-ar fi scris n-ar fi fost mai aproape de adevăr decât un articol din *Pravda*.

Cu toate astea, articolul respectiv părea corect. Se înregistra o întărire de trupe și armament rusești, în pregătire pentru o ofensivă majoră de vară. Asta era văzută de Moscova ca o vară acum-sau-niciodată: *trebuiau* să zdrobească rezistența în acel an sau erau nevoiți să ajungă la o înțelegere de un anumit fel cu rebelii. O ipoteză plauzibilă pentru Ellis: intenționa să verifice ce spuneau oamenii CIA din Moscova, dar intuitiv că avea să corespundă.

Printre țintele cruciale vizate, articolul menționa Valea Panisherului.

Ellis își aminti că Jean-Pierre vorbea despre Valea celor Cinci Lei. Articolul îl menționa și pe Masud, liderul rebel: lui Ellis îi veni în minte că Jean-Pierre vorbea și de el.

Se uită pe fereastră, privind apusul soarelui.

„Nu e nicio îndoială că Jane va fi în pericol grav vara asta”, chibzui el cu un fior de groază.

Dar nu era treaba lui. Oricum, era căsătorită cu altcineva și Ellis nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

Se uită în jos, la revista lui, întoarse pagina și începu să citească despre El Salvador. Avionul uruia îndreptându-se spre Washington. La apus, soarele se lăsă în jos și căzu întunericul.

•

Allen Winderman îl duse pe Ellis Thaler la masa de prânz la un restaurant cu fructe de mare cu vedere spre râul Potomac. Winderman ajunse cu o jumătate de oră întârziere. Era un administrator tipic din Washington: costum cenușiu închis,

cămașă albă, cravată cu dungi, lunecos ca un rechin. Cum Casa Albă plătea, Ellis comandă homar și un pahar cu vin alb.

Winderman ceru Perrier și o salată. Totul la Winderman era prea strâns: cravata, pantofii, programul și stăpânirea de sine.

Ellis era în gardă. Nu putea să refuze o astfel de invitație de la un consilier prezidențial, dar nu-i plăceau prânzurile discrete, neoficiale, și nu-i plăcea nici Allen Winderman.

Winderman trecu direct la afaceri.

— Vreau un sfat de la tine, încep eu el.

Ellis îl opri.

— În primul rând, vreau să știu dacă vei înștiința agenția despre întâlnirea noastră.

În cazul în care Casa Albă voia să-și planifice o acțiune sub acoperire fără să informeze CIA, Ellis n-ar avea nimic de-a face cu asta.

— Desigur, zise Winderman. Ce știi despre Afganistan?

Ellis simți dintr-odată că-l ia cu frig. „Mai devreme sau mai târziu, asta o va implica pe Jane, se gândi el. Ei știu de ea, normal: n-am făcut niciun secret din asta. I-am spus lui Bill la Paris că am de gând să-i cer lui Jane să se mărite cu mine. L-am sunat ulterior pe Bill ca să aflu dacă ea chiar s-a dus în Afganistan. Totul a fost trecut în dosarul meu. Acum, ticălosul ăsta știe de ea și are să-și folosească informațiile.”

— Știu un pic despre asta, răspunse el cu prudență, apoi își aminti o strofă de Kipling și o recită:

*Rănit și părăsit de ești pe-ale Afganistanului câmpii,
Și ies femei să toace ale tale rămășițe,
Întoarce-ți pușca doară și creierii ți-i zboară,
Și du-te către al tău Domn ca un soldat.*

Winderman păru pentru prima dată stânjenit.

— După doi ani în care te-ai dat drept poet, știi o grămadă de chestii de genul ăsta.

— La fel și afganii, spuse Ellis. Sunt toți poeți, așa cum toți francezii sunt gurmanzi și toți galezii sunt cântăreți.

— Chiar așa?

— Asta din cauză că nu știu să citească sau să scrie. Poezia e o formă de artă vorbită.

Winderman deveni vizibil nerăbdător: programul nu-i

permitea poezie.

— Afganii sunt membri ai tribului de munte sălbatici, zdrențuiți, feroce, aflați încă în Evul Mediu, continuă Ellis. Se spune că sunt foarte politicoși, curajoși ca lei și nemilos de cruzi. Țara lor e aspră, aridă și stearpă. *Tu* ce știi despre ei?

— Nu e pe lume nimic ca un afgan, replică Winderman. Sunt șase milioane de paștuni în sud, trei milioane de tadjici în vest, un milion de uzbeki în nord și vreo alte douăsprezece naționalități cu mai puțin de un milion de suflete. Frontierele moderne nu înseamnă mare lucru pentru ei: sunt tadjici în Uniunea Sovietică și paștuni în Pakistan. Unii dintre ei sunt împărțiți în triburi. Sunt la fel ca Pieile Roșii, care nu s-au considerat niciodată americani, ci apași, sau crow, sau sioux. Și s-ar lupta la fel de repede între ei ca și cu rușii. Problema noastră e să-i facem pe apași și pe sioux să se unească împotriva fețelor palide.

— Înțeleg.

Ellis dădu din cap. Se întreba: când o să apară Jane în toate astea?

— Deci, întrebarea principală e: cine o să fie Marele Șef? adăugă Ellis.

— Asta e ușor. Cel mai promițător dintre liderii gherilei e, de departe, Ahmed Shah Masud, din Valea Panisherului.

„Valea celor Cinci Lei. Ce pui la cale, ticălos abject?” Ellis studie fața bine bărbierită a lui Winderman. Omul era imperturbabil.

— Ce-l face pe Masud atât de special?

— Cei mai mulți dintre liderii rebeli sunt mulțumiți să-și controleze triburile, să colecteze taxe și să stopeze accesul guvernului în teritoriul lor. Masud face mai mult de-atât. El iese din adăpostul munților și atacă. E foarte aproape de cele trei obiective strategice: capitala Kabul, tunelul Salang, pe singura autostradă de la Kabul spre Uniunea Sovietică, și Bagram, principala bază aeriană militară. E într-o poziție în care poate să provoace daune majore, și o face. A studiat arta războiului de gherilă, l-a citit pe Mao. E lejer cel mai bun creier militar din țară. Și are finanțe. Smaraldele sunt exploatate în valea lui și vândute în Pakistan: Masud ia o taxă de zece la sută din toate vânzările și folosește banii ca să-și finanțeze armata. Are douăzeci și opt de ani și e charismatic – poporul i se închină. În

cele din urmă, e tadjic. Cel mai mare grup e al paștunilor, și toți ceilalți îl urăsc, așa că liderul nu poate fi un paștun. Tadjicii sunt următoarea cea mai mare națiune. Există o șansă să se poată uni sub un tadjic.

— Și noi vrem să facilităm asta?

— Corect. Cu cât sunt mai puternici rebelii, cu atât mai multe pagube le fac rușilor. Mai mult decât atât, un triumf pentru comunitatea de informații din SUA ar fi foarte util anul ăsta.

Pentru Winderman și cei de felul lui n-avea nicio importanță că afganii luptau pentru libertatea lor împotriva unui invadator brutal, se gândea Ellis. Moralitatea era demodată la Washington: nu conta decât jocul puterii. Dacă Winderman s-ar fi născut la Leningrad în loc de Los Angeles, ar fi fost la fel de fericit, la fel de plin de succes și la fel de puternic, și ar fi folosit exact aceleași tactici de luptă pentru cealaltă parte.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă Ellis.

— Vreau să te descos. Există vreo modalitate ca un agent sub acoperire să promoveze o alianță între diferitele triburi afgane?

— Așa cred, răspunse Ellis.

Mâncarea veni, întrerupând-l și lăsându-i câteva momente să se gândească.

— Ar trebui să fie posibil, cu condiția ca *ei* să vrea ceva de la *noi* – și îmi imaginez că asta ar fi arme, continuă el după ce plecă ospătarul.

— Corect.

Winderman începu să mănânce, ezitant, ca un om care are ulcer. Între înghițituri mici, zise:

— În momentul de față își cumpără armele de peste graniță, din Pakistan. De acolo nu pot să ia decât imitații de puști victoriene britanice – sau, dacă nu imitații, articole al naibii de autentice, de o sută de ani, dar care încă trag. Fură și arme Kalașnikov de la soldații ruși morți. Dar sunt disperați după artilerie mică – tunuri antiaeriene și rachete sol-aer lansate manual – ca să poată să tragă în avioane și elicoptere.

— Suntem dispuși să le dăm armele astea?

— Da, însă nu direct – am vrea să ne ținem secretă implicarea, trimițându-le prin intermediari. Dar asta nu-i nicio problemă. Putem să folosim saudiți.

— OK.

Ellis înghiți niște homar. Era bun.

— Permite-mi să-ți spun care cred eu că e primul pas. În fiecare grup de gherilă ai nevoie de un nucleu de oameni care știu, înțeleg și au încredere în Masud. Nucleul ăsta devine apoi grupul de legătură pentru comunicarea cu Masud. Ei își construiesc rolul treptat: schimb de informații în primul rând, pe urmă cooperare reciprocă și, în final, planuri de luptă coordonate.

— Sună bine, zise Winderman. Cum ar putea fi înființat?

— Ar trebui ca Masud să deruleze un program de pregătire în Valea celor Cinci Lei. Fiecare grup rebel va trimite câțiva tineri ca să lupte pentru o vreme alături de Masud și să învețe metodele care-l fac atât de plin de succes. Ei ar deprinde să-l respecte și să aibă încredere în el, dacă e așa un lider bun cum spui tu.

Winderman dădu din cap gânditor.

— Astea sunt genul de propuneri posibil să fie acceptate de liderii tribali având tendința de a respinge orice plan care-i obligă să primească ordine de la Masud.

— Există un anume lider rival a cărui cooperare este esențială pentru orice alianță? Întrebă Ellis.

— Da. De fapt, sunt doi: Jahan Kamil și Amal Azizi, ambii paștuni.

— Atunci, aș trimite un agent sub acoperire ca să-i pună pe cei doi la aceeași masă cu Masud. Când acesta se întoarce cu toate cele trei semnături pe o bucată de hârtie, trimitem primul transport de lansatoare de rachete. Loturile următoare ar depinde de cât de bine merge programul de pregătire.

Winderman puse jos furculița și își aprinse o țigară. „Cu siguranță are ulcer”, chibzui Ellis.

— Țsta e exact genul de lucru pe care l-am avut în minte, replică Winderman.

Ellis văzu că el deja își imagina cum să-și asume meritul pentru idee. Până a doua zi avea să spună: *Am pus la cale un aranjament în timpul prânzului*, și în raportul lui scris s-ar citi: *Agenți sub acoperire specialiști au considerat aranjamentul meu drept viabil*.

— Care e partea proastă a riscului?

Ellis reflectă.

— Dacă rușii prind agentul, ar putea să scoată o propagandă considerabilă din toată treaba. În momentul ăsta, ei au în

Afganistan ceea ce Casa Albă ar numi „o problemă de imagine”. Aliații lor din Lumea a Treia nu se bucură privindu-i cum invadează o mică țară primitivă. Mai ales prietenii lor musulmani au tendința de a simpatiza cu rebelii. Acum, informația rușilor e că așa-numiții rebeli sunt doar bandiți, finanțați și înarmați de CIA. Le-ar plăcea la nebunie doar să fie capabili să dovedească asta prinzând un adevărat spion CIA în viață, chiar aici, în țară, și judecându-l într-un proces. În ceea ce privește politica globală, presupun că ne-ar putea face foarte mult rău.

— Care sunt șansele ca rușii să-l prindă pe omul nostru?

— Mici. Dacă nu pot să-l prindă pe Masud, de ce ar fi capabili să captureze un agent sub acoperire trimis să-l întâlnească pe Masud?

— Bine.

Winderman stinse țigara.

— Vreau să fii tu agentul ăla.

Ellis fu luat prin surprindere. Ar fi trebuit să știe ce urmează, își dădu el seama, însă fusese absorbit de problemă.

— Nu mai fac chestii de-astea, zise el, dar vocea îi sună groasă, și nu putu să se abțină să nu se gândească: „Aș vedea-o pe Jane. Aș vedea-o pe Jane!”

— Am vorbit cu șeful tău la telefon, adăugă Winderman. Opinia lui este că o misiune în Afganistan te-ar putea tenta să te întorci la munca de teren.

Deci, era o înscenare. Casa Albă dorea să realizeze ceva dramatic în Afganistan, așa că cerea CIA să-i împrumute un agent. CIA voia ca Ellis să lucreze din nou pe teren, așa că spunea Casei Albe să-i ofere misiunea asta, știind sau suspectând că perspectiva de a se întâlni din nou cu Jane era aproape irezistibilă.

Ellis ura să fie manipulat.

Totuși, voia să se ducă în Valea celor Cinci Lei.

Fusese o tăcere lungă. Winderman întrebă nerăbdător:

— Te bagi?

— O să mă gândesc la asta, răspunse Ellis.

•

Tatăl lui Ellis râgâi discret, se scuză și zise:

— A fost bun.

Ellis își împinse deoparte farfurie cu plăcintă cu cireșe și frișca bătută. Pentru prima dată în viață, trebuia să aibă grijă de

greutatea lui.

— Foarte bună, mamă, dar nu mai pot, se scuză el.

— Nimeni nu mai mănâncă azi ca pe vremuri, zise ea.

Se ridică și începu să strângă.

— Fiindcă toată lumea merge peste tot în mașină.

Tatăl lui împinse scaunul înapoi.

— Trebuie să mă uit peste niște cifre.

— *Tot* n-ai contabil? îl întreabă Ellis.

— Nimeni n-are grijă mai bine ca tine de banii tăi, replică tatăl său. O să afli asta dacă o să ai vreodată vreun ban.

Părăsi camera, îndreptându-se spre bârlogul lui.

Ellis își ajută mama să strângă. Familia se mutase în acea casă cu patru camere din Teaneck, New Jersey, când Ellis avea treisprezece ani. Dar el își amintea mutarea ca și cum ar fi fost cu o zi în urmă. O anticipase, literalmente, de ani. Tatăl lui construisese casa, pe cont propriu, mai târziu folosindu-și angajații din înfloritoarea afacere în construcții, însă lucrând tot timpul în perioadele de acalmie și părăsind-o când afacerea mergea bine. Când se mutaseră în ea, nu era chiar terminată: încălzirea nu mergea, n-aveau dulapuri în bucătărie și nu era zugrăvit nicăieri. A curs apă caldă în ziua următoare doar fiindcă mama a amenințat că altfel divorțează. Dar terminaseră, în cele din urmă, așa încât Ellis și frații și surorile lui aveau toți camere în care să crească. Oricum, chiar dacă era mai în vârstă, el spera totuși că aveau s-o păstreze. Simțea că așa vor face.

După ce încărcă mașina de spălat vase, zise:

— Mamă, îți aduci aminte valiza pe care am lăsat-o aici când m-am întors din Asia?

— Sigur. E în dulap, în dormitorul mic.

— Mulțumesc. Vreau să mă uit prin ea.

— Du-te, atunci. Termin eu aici.

Ellis urcă scările și se duse la micul dormitor din partea de sus a casei. Acesta era folosit rar, și patul de o persoană era înconjurat de o pereche de scaune rupte, o canapea veche și patru sau cinci cutii din carton cu cărți și jucării pentru copii. Deschise dulapul și scoase o valijoară neagră din plastic. O puse pe pat, formă combinația de la încuietore și săltă capacul. Se simți un miros de mucegai: nu mai fusese deschisă de un deceniu. Totul era acolo: medalii, cele două gloanțe pe care le încasase, Manualul Armatei FM 5-31, intitulat *Capcane*, o poză a

lui Ellis în picioare lângă un elicopter, primul lui Huey, zâmbind, arătând tânăr și (*oh, la naiba!*) slab, un bilet de la Frankie Amalfi, care se adresa *Nenorocitului care mi-a furat piciorul* – o glumă curajoasă, fiindcă Ellis îi dezlegase cu grijă șiretul lui Frankie, apoi îi scosese gheata și-i trăsese laba piciorului și jumătate de picior, tăiat de la genunchi de o feroce lamă de rotor flexibil –, ceasul lui Jimmy Jones, oprit pentru totdeauna la cinci și jumătate – *Ține-l tu, fiule*, îi zisese tatăl printr-o turbureală alcoolică, *fiindcă erai pretenul lui, și asta e mai mult decât fusei io vreodată* –, și jurnalul.

Răsfoi paginile. Trebui să citească doar câteva cuvinte ca să-și amintească o zi întreagă, o săptămână, o bătlăie. Jurnalul începea vesel, cu un sentiment de aventură și foarte timid, și devenea progresiv dezamăgit, sumbru, trist, disperat și, în cele din urmă, suicidal.

Frazele sumbre îi aduseră în minte scene vii:

Nenorocitul de Arvins nu s-ar fi dat jos din elicopter, și dacă ei erau atât de dornici să fie salvați de la comunism, cum se făcea că nu luptau? și apoi: Căpitanul Johnson fusese mereu un bou, cred, dar ce mod de a muri, de la o grenadă aruncată de unul dintre oamenii lui, și mai încolo: Femeile au puști sub fuste și copiii au grenade în cămăși, deci ce dracu' ar trebui să facem, să ne predăm? Ultima adnotare arăta: Cu războiul ăsta e în neregulă că noi suntem pe partea greșită. Noi suntem băieții răi. De aia puștii fug de recrutare. De aia vietnamezii nu luptă, de aia ucidem femei și copii, de aia generalii îi mint pe politicieni, iar politicienii îi mint pe reporteri, iar ziarele mint publicul.

Pe urmă, gândurile lui deveniseră prea răzvrătite ca să fie așternute pe hârtie, vina era prea mare ca să fie ispășită prin simple cuvinte. I se părea că ar trebui să-și petreacă restul vieții îndreptând greșelile făcute în războiul acela. După toți acești ani, încă mai simțea așa.

Când număra ucigașii închiși de el de atunci, răpitorii și teroriștii și atentatorii cu bombă pe care-i arestase erau nimic față de tonele de explozibil pe care le aruncase și miile de rafale de muniție trase în Vietnam, Laos și Cambodgia.

Era lipsit de rațiune, știa. Își dăduse seama de asta când se întorsese de la Paris și reflectase o vreme la cum slujba îi distrusese viața. Decisese să înceteze să încerce să răscumpere păcatele Americii. Dar asta... asta era altceva. Aici era șansa de a lupta pentru fetița lui, de a lupta împotriva generalilor mincinoși și a brokerilor puternici și a jurnaliștilor subiectivi, o șansă nu doar să lupte, nu doar să-și aducă o înfimă contribuție, ci să facă o diferență reală, să schimbe cursul unui război, să modifice soarta unei țări și să lupte pentru libertate pe o scară mare.

Și apoi era Jane.

Simpla posibilitate de-a o vedea din nou îi reaprinsese pasiunea. Cu doar câteva zile în urmă, reușise să se gândească la ea și la pericolul în care era și își scosese gândul din minte și îi întorsese pagina revistei. În acel moment nu reușea să se împiedice să se gândească la ea. Se întrebă dacă avea părul lung sau scurt, dacă era mai grasă sau mai slabă, dacă îi plăcea ce făcea cu viața ei, dacă afganii o plăceau și – mai presus de toate – dacă încă îl iubea pe Jean-Pierre. „*Ascultă-mi sfatul*, îi zisese Gill. *Verific-o.*” Isteață Gill.

În cele din urmă, se gândi la Petal. „Am încercat, chibzui el. Chiar am încercat, și nu cred că m-am descurcat prea rău – cred că era un proiect sortit eșecului. Gill și Bernard îi dau tot ce are nevoie. Nu e loc pentru mine în viața ei. E fericită fără mine”.

Închise jurnalul și-l puse la loc în valiză. Apoi scoase o cutiuță ieftină cu bijuterii. Înăuntru era o pereche de cercelušii de aur, fiecare cu o perlă în mijloc. Femeia cărora îi erau destinați, o fată cu ochi oblici și sâni mici, care-l învățase că nimic nu e tabu, murise – ucisă de un soldat beat într-un bar din Saigon – înainte să i-i dea. N-o iubise: doar o plăcuse și-i fusese recunoscător.

Cerceii probabil că ar fi fost un cadou de rămas-bun.

Luă o bucată de hârtie simplă și un pix din buzunarul de la cămașă.

Se gândi o clipă, apoi scrisese:

*„Pentru Petal – Da, poți să-ți străpungi urechile.
Cu drag, de la tată”.*

Capitolul șase

Apele Râului celor Cinci Lei nu erau niciodată calde, dar păreau un pic mai puțin reci, în tămăduitorul aer de seară, la sfârșitul unei zile prăfuite, când femeile veneau să se scalde în propriul sector de mal. Jane strânse din dinți împotriva frigului și înfruntă apa cu celelalte, ridicându-și rochia centimetru cu centimetru în timp ce înainta mai în adânc, până când apa îi ajunsese mai sus de talie, apoi începu să se spele: după o practică îndelungată, ajunsese să stăpânească bizara abilitate afgană de a se spăla peste tot fără să se dezbrace.

Când termină, ieși din râu tremurând și se duse lângă Zahara, care își spăla părul într-un bazin, improșcând apa în jur, și, în același timp, purta o conversație zgomotoasă.

Zahara își mai cufundă o dată capul în apă, pe urmă se întinse după ștergar. Bâjbâi în jur, într-o scobitură în pământul nisipos, însă ștergarul nu era acolo.

— Unde e ștergarul meu? strigă ea. L-am pus în scobitura asta. Cine l-a furat?

Jane luă ștergarul din spatele Zaharei și răspunse:

— Uite-l. L-ai pus în altă scobitură.

— Zise nevasta muezinului! strigă Zahara, și celelalte izbucniră în râs.

Jane fusese acceptată de femeile din sat ca una dintre ele. Ultimele vestigii ale rezervei sau circumspecției dispăruseră după nașterea lui Chantal, care părea să fi confirmat că Jane era o femeie ca oricare alta.

Discuția de pe malul râului era surprinzător de deschisă – poate întrucât copiii rămăseseră în grija surorilor mai mari și a bunicilor, dar mai probabil din cauza Zaharei. Vocea ei sonoră, ochii sclipitori și râsul bogat, gutural domina scena. Fără îndoială că era cu atât mai extravertită acolo cu cât trebuia să-și reprime personalitatea tot restul zilei. Avea un simț al umorului vulgar, pe care Jane nu-l întâlnise la niciun alt afgan, bărbat sau femeie, însă remarcile licențioase ale Zaharei și glumele ei cu dublu înțeles de multe ori deschideau calea pentru discuții serioase. Prin urmare, Jane reușea uneori să transforme sesiunea de baie de seară într-un curs improvizat de educație sanitară. Controlul nașterilor era cel mai popular subiect, cu

toate că femeile din Banda erau mai interesate de modul în care să garanteze sarcina decât cum s-o împiedice. Cu toate astea, existau unele simpatizante ale ideii pe care Jane încerca s-o promoveze, că o femeie reușea să-și hrănească și să-și îngrijească mai bine copiii dacă se nășteau la doi ani distanță mai degrabă decât o dată la douăsprezece sau cincisprezece luni. Cu o zi înainte vorbiseră despre ciclul menstrual și reieșise că femeile afgane credeau că perioada fertilă era chiar înainte și imediat după ciclu. Jane le zise că era din a douăsprezecea zi în a șaisprezecea, și părăură să accepte asta, totuși ea avu o suspiciune deconcertantă că ele credeau că ea greșea și erau prea politicoase s-o spună.

În acea zi era o atmosferă încărcată de emoție. Era așteptat cel mai recent convoi din Pakistan. Bărbații aveau să aducă mici produse de lux – un șal, niște portocale, brățări din plastic –, precum și importantele arme, muniții și explozivi pentru război.

Soțul Zaharei, Ahmed Gul, unul dintre fiii moașei Rabia, era conducătorul convoiului și Zahara era vizibil emoționată de perspectiva de a-l vedea din nou.

Când erau împreună, erau la fel ca toate cuplurile din Afganistan: ea – tăcută și servilă, el – ocazional imperios.

Dar Jane putea ghici, după cum se uitau unul la altul, că erau îndrăgostiți. Și era clar din modul în care Zahara spunea că dragostea lor era extrem de intensă fizicește.

În acea zi, dorința îi era aproape mai presus de ea însăși, frecându-și cu energie feroce, frenetic părul să-l usuce. Jane simpatiza cu ea: și ea se simțea așa uneori.

Fără îndoială că ea și Zahara deveniseră prietene fiindcă fiecare recunoscuse în cealaltă un spirit înrudit.

Pielea lui Jane se uscă aproape imediat în aerul cald, plin de praf. Era toiuul verii și fiecare zi era lungă, uscată și fierbinte. Vremea bună avea să dureze încă vreo lună, două, iar apoi restul anului urma să fie amarnic de rece.

Zahara încă era interesată de subiectul de discuție din ziua precedentă.

— Orice ar spune cineva, modalitatea să rămâi însărcinată e *s-o faci* în fiecare zi, zise ea oprindu-se pentru o clipă din frecarea părului.

Halima, soția ursuză, cu ochi negri a lui Mohammed Khan, fu de acord.

— Și singura cale să *nu* rămâi însărcinată e să n-o faci *niciodată*.

Ea avea patru copii, însă numai unul dintre ei, Mousa, era băiat, și era dezamăgită să afle că Jane nu știa nicio modalitate de îmbunătățire a șanselor de a avea un băiat.

— Dar atunci ce-i zici soțului tău când vine acasă după șase săptămâni cu un convoi? Întrebă Zahara.

— Fii ca nevasta muezinului și pune-o în gaura greșită, răspunse Jane.

Zahara urlă de râs. Jane zâmbi. Asta era o tehnică de control al nașterilor care nu fusese menționată în cursurile ei intensive de la Paris, dar era clar că metodele moderne n-aveau să ajungă în Valea celor Cinci Lei încă mulți ani, așa că mijloacele tradiționale ar fi trebuit să fie de folos – ajutate, poate, de un pic de educație.

Discuția se întoarce la recoltă. Valea era o mare de grâu auriu și orz bărbos, numai că o mare parte din aceasta avea să putrezească pe câmp, fiindcă tinerii erau departe, luptând, iar cei mai în vârstă se mișcau încet recoltând la lumina Lunii. Spre sfârșitul verii, toate familiile urmau să adune sacii de făină și coșurile cu fructe uscate, să-și vadă de pui și capre și să-și numere mărunțișul. Și aveau să se aștepte la lipsa de ouă și carne și să se hazardeze să ghicească prețurile din acea iarnă la orez și iaurt. Iar unii își vor împacheta câteva bunuri prețioase și vor porni în lunga și anevoioasa călătorie peste munți, ca să-și pună la cale alte case în taberele de refugiați din Pakistan, cum procedaseră negustorul împreună cu milioane de alți afgani.

Jane se temea că rușii vor face din această evacuare propria politică – incapabili să învingă gherilele, ei vor încerca să distrugă comunitățile în care locuiesc luptătorii de gherilă, cum făcuseră americanii în Vietnam, aruncând covoare de bombe asupra unor zone întregi din țară, așa că Valea celor Cinci Lei avea să devină un pustiu părăsit, iar Mohammed, Zahara și Rabia se vor alătura ocupanților fără adăpost, fără rost, apatrizi ai taberelor. Rebelii n-aveau cum să reziste la un blitzkrieg³ total, fiindcă ei nu dețineau, practic, nicio armă antiaeriană.

Se întuneca. Femeile începură să se deplaseze înapoi spre sat. Jane mergea cu Zahara, pe jumătate ascultând la discuție și pe jumătate gândindu-se la Chantal. Sentimentele ei pentru

---

³ Război-fulger (germ.) (n.tr.).

copil trecuseră prin mai multe etape. Imediat după naștere se simțise înveselită de ușurare, triumf și bucuria că adusese pe lume un copil viu, perfect. Când reacția se stabilizase, se simțise extrem de nefericită. Nu știuse cum să aibă grijă de copil și, contrar a ceea ce zicea lumea, n-avusese nicio cunoștință instinctivă, deloc. Fusesse înspăimântată de copil. Nu era niciun șuvoi de dragoste maternă. În schimb, visa și avea fantezii ciudate și înfricoșătoare, în care copilul murea – cădea în râu sau era ucis de-o bombă, sau furat noaptea de tigrul caspic. Încă nu-i spusese lui Jean-Pierre despre aceste gânduri, fiindcă ar fi considerat-o nebună.

Avusese conflicte cu moașa, Rabia Gul. Aceasta susținuse că femeile nu trebuie să alăpteze în primele trei zile, întrucât ce iese nu e lapte.

Jane decisese că era ridicol să creadă că natura făcuse sânii femeilor ca să producă ceva rău pentru nou-născuți și ignorase sfatul bătrânei. Rabia zisese și că n-ar trebui să spele copilul timp de patruzeci de zile, dar Chantal era scăldată în fiecare zi, ca orice copil occidental. Apoi Jane o prinsese pe Rabia oferindu-i lui Chantal unt amestecat cu zahăr, hrănind bebelușul cu asta din vârful degetului ei bătrân și zbârcit, și Jane se înfuriase. A doua zi, Rabia se dusese să participe la altă naștere și o trimisese pe una dintre numeroasele ei nepoate, o copilă de treisprezece ani numită Fara, s-o ajute pe Jane. Asta era o mare îmbunătățire. Fara n-avea nicio idee preconcepută despre îngrijirea bebelușului și, pur și simplu, făcea ce-i spunea ea. Nu cerea plată: lucra în schimbul mâncării – care era mai bună acasă la Jane decât la părinții Farei – și al privilegiului de a învăța despre copii ca pregătire pentru propria ei căsnicie, care urma să aibă loc, probabil, într-un an sau doi. Jane se gândi și că Rabia s-ar putea să o pregătească pe Fara ca viitoare moașă, caz în care fata ar fi câștigat respect și recunoaștere ajutând-o pe bona occidentală să aibă grijă de copilul ei.

Cu Rabia la o parte din drum, Jean-Pierre își ocupă locul ce i se cuvenea. Era blând, totuși încrezător cu Chantal, și grijuliu și iubitor cu Jane. El sugeră, mai ales cu fermitate, că lui Chantal ar putea să i se dea lapte de capră fiert, când se trezea noaptea, și improvizase un biberon din materialele lui medicale, așa că putea să se trezească și el.

Desigur, Jane se trezea de fiecare dată când plângea Chantal

și rămânea trează cât o hrănea Jean-Pierre. Dar asta era mult mai puțin obositor și, în cele din urmă, scăpă de acea senzație de epuizare totală, disperată, care fusese atât de deprimantă.

Într-un sfârșit, deși încă era neliniștită și neîncrezătoare în sine, găsi în ea un grad de răbdare pe care nu-l avusese înainte. Iar asta, cu toate că nu era cunoașterea instinctivă și asigurarea profundă la care sperase, îi permitea totuși să înfrunte calmă crizele de zi cu zi.

Chiar în acel moment, își dădu ea seama, era departe de Chantal de aproape o oră, fără să-și facă griji.

Grupul de femei ajunse la pâlcul de case care constituia nucleul satului și una câte una dispăru în spatele zidurilor de lut ale curților lor. Jane sperie o vânzoleală de pui și împinse la o parte o vacă sfrijită, ca să intre în propria casă.

Înăuntru o găsi pe Fara cântându-i lui Chantal la lumina lămpii.

Bebelușul era treaz și cu ochii mari, aparent fascinat de cântecul fetei, de leagăn, cu cuvinte simple și o sonoritate complexă, orientală. „E așa un copil *drăguț*, cu obraji grășani și nas mic și ochi albaștri, albaștri”, se gândi Jane.

O trimise pe Fara să facă ceai. Fata era grozav de timidă și ajunsese cu frică să lucreze pentru străini. Dar emoția i se potolea și venerația ei inițială pentru Jane se transforma treptat în ceva mai mult decât o loialitate adoratoare.

Câteva minute mai târziu intră Jean-Pierre. Pantalonii largi de bumbac și cămașa îi erau murdare și pătate de sânge, și avea praf în părul castaniu lung și în barba neagră. Arăta obosit. Fusese la Khenj, un sat aflat la șaisprezece kilometri de Vale, ca să trateze supraviețuitorii unui bombardament. Jane se ridică pe vârfuri să-l sărute.

— Cum a fost? Întrebă ea în franceză.

— Rău.

O strânse în brațe, apoi se duse să se aplece peste Chantal.

— Salut, micuț.

El zâmbi, și Chantal gânguri.

— Ce s-a întâmplat? mai întrebă Jane.

— O familie a cărei casă era la ceva distanță de restul satului, așa că s-au gândit că se aflau în siguranță.

Jean-Pierre ridică din umeri.

— Apoi niște luptători de gherilă răniți, aduși dintr-o încăierare

de mai departe, dinspre sud. De asta am întârziat atât.

Se așează pe un morman de perne.

— Avem niște ceai?

— Vine acum, răspunse Jane. Ce fel de încăierare?

El închise ochii.

— Cea obișnuită. Armata a venit cu elicopterele și a ocupat un sat din motive cunoscute doar de ei. Sătenii au fugit. Locuitorii s-au regrupat, s-au întărit și au început să-i hărțuiască pe ruși pe dealuri. Pierderi de ambele părți. În cele din urmă, luptătorii de gherilă au rămas fără muniție și s-au retras.

Jane dădu din cap. Îi părea rău pentru Jean-Pierre: era o sarcină deprimantă să ai grijă de victimele unei lupte fără sens.

Satul Banda nu fusese invadat niciodată, dar ea trăia cu o teamă constantă de așa ceva – avea o viziune de coșmar a ei însăși fugind, fugind, cu Chantal încleștată de ea, în timp ce elicopterele răscoleau aerul de deasupra și gloanțele mitralierei bufneau în pământul plin de praf de la picioarele ei.

Fara veni cu ceai verde cald, cu niște pâine plată numită *nan* și un borcan de piatră cu unt proaspăt.

Jane și Jean-Pierre începură să mănânce. Untul era un deliciu rar. *Nan*-ul lor de seara era, de obicei, înmuiat în iaurt, brânză de vacă sau ulei. La prânz mâncau în mod normal orez cu un sos cu aromă de carne care putea să aibă sau nu carne în el. O dată pe săptămână aveau pui sau capră.

Încă mâncând pentru doi, se complăcea în luxul unui ou în fiecare zi. În acel moment al anului erau o grămadă de fructe proaspete – caise, prune, mere și dunde cu sacul – pentru desert. Jane se simțea foarte sănătoasă cu dieta asta, deși cei mai mulți englezi ar fi considerat-o rație de înfometare, iar unii francezi ar fi luat-o drept motiv de sinucidere. Îi zâmbi soțului ei.

— Încă un pic de sos Béarnaise la friptura ta?

— Nu, mulțumesc.

Jean-Pierre întinse paharul.

— Poate doar încă o picătură de Château Cheval-Blanc.

Jane îi mai dădu ceai și el se prefăcu că-l gustă ca și cum ar fi fost vin, mestecându-l și făcând gargară.

— Anul 1962 e un sezon subestimat, după neuitatul '61, însă am simțit întotdeauna că relativa lui afabilitate și impecabilele bune maniere provoacă aproape la fel de multă plăcere ca perfecțiunea eleganței, care este marca austeră a prețiosului

său predecesor.

Jane zâmbi. Începuse să fie din nou el însuși.

Chantal începu să plângă, iar Jane simți imediat un junghi de răspuns în sâni. Luă bebelușul și începu să-l hrănească. Jean-Pierre continuă să mănânce.

— Lasă niște unt pentru Fara, îi spuse Jane.

— OK.

El duse afară resturile cinei lor și se întoarse cu un castron cu dudge. Jane mănâcă în timp ce Chantal sugea. Curând, bebelușul adormi, dar Jane știa că în câteva minute avea să se trezească din nou și să vrea mai mult.

— Am primit altă plângere despre tine azi, zise Jean-Pierre împingând castronul deoparte.

— De la cine? Întrebă Jane brusc.

Jean-Pierre arăta defensiv, dar încăpățânat.

— Mohammed Khan.

— Dar nu vorbea în nume propriu.

— Poate că nu.

— Ce-a zis?

— Că le înveți pe femeile din sat să fie sterpe.

Jane oftă. Nu doar prostia localnicilor o înfuria, ci și atitudinea prevenitoare a lui Jean-Pierre față de plângerile lor. Ea voia ca el s-o apere, nu să fie de acord cu acuzatorii ei.

— Abdullah Karim e în spatele la asta, desigur, explică ea. Nevasta mullahului a fost de multe ori pe malul râului și fără îndoială că i-a raportat soțului ei tot ce-a auzit.

— Va trebui să te oprești, o sfătui Jean-Pierre.

— Ce să opresc?

Jane auzi tonul periculos din propria voce.

— Să le spui cum să evite sarcina.

Asta nu era o descriere fidelă a sfaturilor ei pentru femei, totuși nu era dispusă să se apere sau să se scuze.

— De ce ar trebui să mă opresc? Îl iscodi ea.

— Creează probleme, răspunse Jean-Pierre cu un aer răbdător care o irită pe Jane. Dacă îl ofensăm grav pe mullah, s-ar putea să fim nevoiți să părăsim Afganistanul. Mai important, ar da un renume rău organizației „Médecins pour la Liberté” și rebelii s-ar putea să refuze alți medici. Asta e un război sfânt, știi bine – sănătatea spirituală e mai importantă decât cea fizică. S-ar putea să se decidă să acționeze fără noi.

Mai erau și alte organizații care trimiteau tineri medici idealiști francezi în Afganistan, dar Jane n-o spuse. În schimb, ea zise categoric:

— Va trebui să ne asumăm, pur și simplu, riscul.

— Zău? zise el, și ea îl văzu cum se înfurie. Și de ce ar trebui?

— Fiindcă nu există cu adevărat decât un singur lucru cu valoare perenă pe care putem să li-l oferim oamenilor ăstora, și ăsta este *informația*. E foarte bine să le pansezi rănila și să le dai medicamente să ucidă microbii, dar n-au să aibă niciodată destui chirurghi sau suficiente medicamente. Putem să le îmbunătățim *permanent* sănătatea învățându-i alimentația de bază, igiena și îngrijirea sănătății. Mai bine să-l ofensăm pe Abdullah decât să nu mai facem asta.

— Totuși, aș fi vrut să nu-ți fi făcut un inamic din omul ăla.

— M-a lovit cu un băț! strigă Jane furioasă.

Chantal începu să plângă. Jane se forță să fie calmă. O legănă pe Chantal pentru o clipă, apoi începu s-o alăpteze. De ce nu vedea Jean-Pierre cât de lașă era atitudinea lui? Cum putea să fie intimidat de amenințarea cu expulzarea din țara asta uitată de Dumnezeu? Jane oftă. Chantal își întoarse fața de la sânul lui Jane și scoase sunete de nemulțumire. Înainte să-și continue cearta, auziră strigăte îndepărtate.

Jean-Pierre se încruntă ascultând, pe urmă se ridică. Un glas de bărbat se auzi din curtea lor. Jean-Pierre luă un șal și-l puse peste umerii lui Jane. Ea îl strânse în față. ăsta era un compromis: nu era chiar suficient acoperită, după standardele afgane, însă ea refuza categoric să iasă în fugă din cameră ca un cetățean de mână a doua când intra un bărbat în casa ei în timp ce-și alăpta bebelușul. Și oricine ar fi obiectat, anunțase ea, ar fi fost mai bine să nu vină să vadă medicul.

Jean-Pierre strigă în dari:

— Intră.

Era Mohammed Khan. Jane era în starea de spirit de a-i spune exact ce gândea despre el și despre restul bărbaților din sat, dar ezită când văzu încordarea de pe fața lui frumoasă. Pentru prima dată, abia dacă se uită la ea.

— Convoiul a fost atacat, zise el fără preambul. Am pierdut douăzeci și șapte de oameni – și toate proviziile.

Jane închise ochii de durere. Ea călătorise cu un astfel de convoi când venise prima dată în Valea celor Cinci Lei și nu putu

să se abțină să nu-și imagineze ambuscada: șirul de bărbați cu pielea închisă la culoare luminat de Lună și cai sfrijiți înșirați în dezordine de-a lungul unui traseu pietros printr-o vale îngustă, umbrită, zgomotul lamelor rotorului într-un crescendo brusc, rachete de semnalizare, grenade, mitraliere, panica în timp ce oamenii încercau să se adăpostească pe dealul gol, focurile disperate de armă trase în elicopterele invulnerabile și, în cele din urmă, strigătele răniților și țipetele muribunzilor.

Jane se gândi brusc la Zahara: soțul ei fusese cu convoiul.

— Ce – ce face Ahmed Gul?

— S-a întors.

— Oh, slavă Domnului, respiră Jane ușurată.

— Numai că este rănit.

— Cine a murit din satul ăsta?

— Nimeni. Banda e norocos. Fratele meu, Matullah, e bine, și la fel și Alishan Karim, fratele mullahului. Mai sunt încă trei supraviețuitori – doi dintre ei răniți.

— Vin imediat, îl întrerupse Jean-Pierre.

Intră în camera din față a casei, cea care fusese odată magazin, pe urmă dispensar, iar în zilele acelea era magazie medicală.

Jane o puse pe Chantal în leagănul ei improvizat din colț și se aranjă în grabă. Jean-Pierre urma să aibă nevoie de ajutorul ei, iar dacă nu, atunci Zahara ar fi trebuit să se ofere.

— Nu avem aproape niciun fel de muniție, adăugă Mohammed.

Jane simți prea puțin regret în legătură cu asta. Ea era revoltată de război și n-ar fi vărsat lacrimi dacă rebelii ar fi fost obligați pentru un timp să se oprească să-i ucidă pe bieții nefericiți cu dor de casă în vârstă de șaptesprezece ani, soldații ruși.

— Am pierdut patru convoaie într-un an. Doar trei au ajuns, continuă Khan.

— Cum de sunt rușii în stare să-i găsească? întrebă Jane.

Jean-Pierre, care asculta din camera alăturată, vorbi prin ușa deschisă.

— Probabil au intensificat supravegherea trecătorilor din elicoptere care zboară la altitudine joasă – sau poate chiar cu fotografii din satelit.

— Paștii ne trădează, clătină din cap Mohammed.

Jane se gândi că asta era posibil. În satele prin care trecuseră, convoaiele erau privite uneori ca un magnet pentru raiduri rusești, și era posibil ca unii săteni să-și fi cumpărat siguranța spunându-le rușilor unde erau convoaiele – cu toate că pentru Jane nu era clar modul în care aceștia le furnizau informațiile rușilor.

Se gândi la ce sperase de la convoiul prins în ambuscadă. Cerase mai multe antibiotice, niște ace hipodermice și o grămadă de pansamente sterile. Jean-Pierre scrisese o listă foarte lungă de medicamente. Organizația „Médecins pour la Liberté” avea un om de legătură în Peshawar, oraș din nord-vestul Pakistanului de unde luptătorii de gherilă își cumpărau armele. Ar fi putut să-și ia proviziile de bază de la nivel local, însă medicamentele ar fi trebuit să vină cu avionul din Europa occidentală. Ce porcărie! Aveau să treacă poate luni înainte să sosească altele.

În opinia lui Jane, asta era o pierdere mult mai mare decât muniția.

Jean-Pierre reveni cărându-și geanta. Ieșiră tustrei în curte. Era întuneric. Jane se opri ca să-i dea instrucțiuni Farei cum s-o schimbe pe Chantal, apoi se grăbi după cei doi bărbați.

Îi prinse din urmă când se apropiau de moschee. Nu era o clădire impresionantă. N-avea nimic din culorile superbe și decorul rafinat familiare din cărțile de pe măsuta de cafea despre arta islamică. Era o clădire deschisă pe laterale, cu acoperișul mat susținut de coloane de piatră, și Jane se gândi că arăta ca un adăpost glorificat de autobuz sau, poate, ca veranda unei conac colonial ruinat. O arcadă prin mijlocul clădirii conducea la o curte străjuită cu pereți. Sătenii nu o tratau cu respectul cuvenit. Se rugau acolo, dar o foloseau și ca sală de întâlnire, piață, sală de clasă și casă de oaspeți. Și în acea seară avea să fie spital.

Lămpi cu petrol suspendate de cârlige de coloanele din piatră luminau clădirea moscheii ca o verandă, în timp ce sătenii formau o mulțime în stânga arcadei.

Erau smeriți: mai multe femei suspinau în liniște, și se auzeau vocile a doi bărbați, unul punând întrebări și altul răspunzând. Mulțimea se despărți ca să-i lase să treacă pe Jean-Pierre, Mohammed și Jane.

Cei șase supraviețuitori ai ambuscadei se înghesuiau în grup

pe podeaua din pământ bătătorit. Cei trei care nu fuseseră răniți se ghemuiseră pe vine, încă purtând bonetele rotunde Chitrali, arătând murdari, abătuți și epuizați. Jane îi recunoscuse pe Matullah Khan, o mai tânără versiune a fratelui său, Mohammed, și pe Alishan Karim, mai slab decât fratele lui, mullahul, însă cu un aspect la fel de răutăcios.

Doi dintre răniți erau așezați pe podea, cu spatele de perete, unul cu un bandaj murdar, pătat de sânge, în jurul capului, iar celălalt cu brațul într-o eșarfă improvizată. Jane nu-l cunoștea pe niciunul. Ea le evaluă automat rănilor: la prima vedere păreau ușoare.

Al treilea rănit, Ahmed Gul, era întins pe o targă făcută din două bucăți din lemn și o pătură. Avea ochii închiși și pielea cenușie. Soția lui, Zahara, se ghemuise în spatele lui. Îi legăna capul în poală, mângâindu-i părul și plângând în tăcere. Jane nu-i vedea rănilor, dar bănuia că erau serioase.

Jean-Pierre ceru o masă, apă caldă și prosoape, apoi se lăsă în genunchi lângă Ahmed. După câteva secunde, se uită în sus la ceilalți luptători de gherilă și zise în dari:

— A fost într-o explozie?

— Elicopterele aveau rachete, răspunse unul dintre cei care nu fuseseră răniți. Una a căzut lângă el.

Jean-Pierre reveni la franceză și vorbi cu Jane.

— E rău. E un miracol că a supraviețuit călătoriei.

Jane vedea pete de sânge pe bărbia lui Ahmed: scuiase sânge, semn că avea leziuni interne.

Zahara se uită rugător la Jane.

— Cum se simte? întrebă ea în dari.

— Îmi pare rău, prietenă dragă, răspunse Jane cât de blând putu. E rău.

Zahara dădu din cap resemnată: știuse, dar confirmarea îi aduse lacrimi proaspete pe fața frumoasă.

— Examinează-i pe ceilalți pentru mine – nu vreau să pierd niciun minut aici, îi spuse Jean-Pierre lui Jane.

Jane îi examinează pe ceilalți doi răniți.

— Rana de la cap e doar o zgârietură, zise ea după o clipă.

— Rezolvă tu, spuse Jean-Pierre, care supraveghea ridicarea lui Ahmed pe o masă.

Jane se uită la bărbatul cu brațul în eșarfă. Era grav rănit: se părea că un glonț îi lovise osul.

— Asta pesemne că doare, îi zise ea în dari luptătorului de gherilă.

El zâmbi și dădu din cap.

Oamenii ăștia erau făcuți din fontă.

— Glonțul a spart osul, îi zise ea lui Jean-Pierre, care, fără să ridice privirea de la Ahmed, replică:

— Fă-i un anestezic local, curăță rana, scoate bucățelele și pune-i o eșarfă curată. Așezăm osul mai târziu.

Ea începu să pregătească injecția. Când Jean-Pierre va avea nevoie de ajutor, o va chema. Se părea că urma să fie o noapte lungă.

•

Ahmed muri la câteva minute după miezul nopții și lui Jean-Pierre îi veni să plângă – nu de tristețe, fiindcă abia dacă îl știa pe Ahmed, ci de frustrare pură, deoarece știa că ar fi putut să-i salveze viața omului dacă ar fi avut măcar un anestezist, energie electrică și o sală de operație.

Acoperi fața mortului, apoi se uită la soție, care stătuse nemișcată, privind ore întregi.

— Îmi pare rău, îi zise el.

Ea dădu din cap. Se bucură că ea era calmă. Uneori îl acuzau că nu făcuse tot posibilul: ei păreau să creadă că el știa atât de multe, că nu exista nimic să nu poată să vindece, iar el voia să urle la ei: „*Nu sunt Dumnezeu*”.

Dar numai ea părea să înțeleagă.

Plecă de lângă cadavru. Era obosit până-n măduva oaselor. Lucrase toată ziua la trupuri mutilate, însă ăsta era primul pacient pierdut. Cei care îl priviseră, în cea mai mare parte rude de-ale mortului, înaintară să aibă grijă de corp.

Văduva începu să plângă și Jane o conduse de-acolo.

Jean-Pierre simți o mână pe umăr. Se întoarse și-l văzu pe Mohammed, luptătorul de gherilă care organiza convoaie. Simți un junghi de vinovăție.

— E vrerea lui Allah, rosti Mohammed.

Jean-Pierre dădu din cap. Mohammed luă un pachet de țigări pakistaneze și aprinse una. Jean-Pierre începu să-și adune instrumentele și să le pună în geantă.

Fără să se uite la Mohammed, întrebă:

— Ce-ai să faci acum?

— O să trimit imediat alt convoi, răspunse Mohammed. Ne

trebuie muniție.

Jean-Pierre deveni brusc alert, în ciuda oboselii.

— Vrei să te uiți pe hărți?

— Da.

Jean-Pierre își închise geanta și cei doi bărbați plecară din moschee. Stelele le luminară drumul prin sat, spre casa negustorului. În camera de zi, Fara dormea pe un covoraș lângă leagănul lui Chantal. Se trezi imediat și se ridică în picioare.

— Poți să te duci acasă acum, îi zise Jean-Pierre.

Ea plecă fără o vorbă.

Jean-Pierre își puse geanta pe podea, apoi luă ușor leagănul și-l duse în dormitor. Chantal rămase adormită până puse leagănul jos, pe urmă începu să plângă.

— Acum ce mai e? murmură el către ea.

Se uită la ceas și-și dădu seama că, probabil, voia să sugă.

— Mama vine imediat, spuse el.

Asta n-avu niciun efect. O ridică din leagăn și începu s-o legene. Ea se liniști.

O duse înapoi în camera de zi.

Mohammed aștepta în picioare.

— Știi unde sunt, zise Jean-Pierre.

Mohammed dădu din cap și deschise un dulap pictat din lemn. Luă un pachet gros de hărți pliate, selectă câteva și le întinse pe podea. Jean-Pierre o legăna pe Chantal și se uita peste umărul lui Mohammed.

— Unde a fost ambuscada? întrebă el.

Mohammed arătă un loc în apropierea orașului Jalalabad.

Traseele urmate de convoaiele lui Mohammed nu apăreau pe hărți. Cu toate astea, hărțile lui Jean-Pierre arătau o parte din văile, platourile și izvoarele sezoniere unde *se putea* să fie trasee. Uneori, Mohammed știa din memorie ce era acolo. Alteori trebuia să ghicească, și avea să discute cu Jean-Pierre interpretarea exactă a liniilor de contur sau a caracteristicilor mai obscure ale terenului, precum morenele.

— Ai putea să deviezi mai mult în partea de nord, în jurul Jalalabadului, sugeră Jean-Pierre. Dincolo de câmpia pe care se află orașul există un labirint de văi ca o pânză de păianjen întinsă între râurile Konar și Nuristan.

Mohammed își aprinse altă țigară - la fel ca majoritatea luptătorilor de gherilă, era un fumător înrăit - și clătină din cap

cu îndoială în timp ce expira fumul.

— Au fost prea multe ambuscade în zona asta, zise el. Dacă nu ne-au trădat deja, au s-o facă în curând. Nu. Convoiul următor va devia la *sud* de Jalalabad.

Jean-Pierre se încruntă.

— Nu văd cum ar fi posibil. La sud nu e nimic altceva decât șes tot drumul de la trecătoarea Khyber. Ai fi reperat.

— N-o să folosim trecătoarea Khyber, preciză Mohammed.

Puse degetul pe hartă, apoi trasă granița dintre Afganistan și Pakistan spre sud.

— O să trecem frontiera la Teremengal.

Degetul lui ajunsese la localitatea pe care o numise, apoi urmări un traseu de acolo la Valea celor Cinci Lei.

Jean-Pierre dădu din cap, ascunzându-și încântarea.

— E cât se poate de posibil. Când o să plece de-aici noul convoi?

Mohammed începu să strângă hărțile.

— Poimâine. Nu e timp de pierdut.

Puse hărțile la loc în dulapul pictat, pe urmă se îndreptă spre ușă.

Jane intră chiar când el pleca. Îi ură absent „noapte bună”.

Jean-Pierre se bucură că luptătorul chipeș de gherilă nu mai era amoretat de Jane de când rămăsese însărcinată. În opinia lui Jean-Pierre, ea era, cu siguranță, erotică și destul de capabilă să se lase sedusă. Și să aibă o aventură cu un afgan ar fi cauzat pentru ea nesfârșite probleme.

Geanta medicală a lui Jean-Pierre era pe podea, unde o lăsase, și Jane se aplecă s-o ridice. Inima lui își încetini bătăile. Luă repede geanta de la ea. Jane îi aruncă o privire ușor surprinsă.

— Pun eu asta bine, zise el. Tu vezi de Chantal. Îi e foame.

Îi dădu ei bebelușul.

El duse geanta și o hartă în camera din față, în timp ce Jane se așeză s-o alăpteze pe Chantal. Pe podeaua murdară erau stivuite cutii cu produse medicale, iar unele deja deschise erau aranjate pe rafturile din lemn brut ale negustorului. Puse geanta medicală pe tejgheaua de gresie albastră și scoase un obiect negru din plastic, având cam dimensiunea și forma unui telefon portabil. Și-l băgă în buzunar.

Goli geanta, punând instrumentele pentru sterilizare într-o

parte și aranjându-le pe rafturi pe cele neutilizate.

Se întoarce în camera de zi.

— Mă duc la râu să fac o baie, o anunță el pe Jane. Sunt prea murdar să merg așa la culcare.

Ea îi trimise un zâmbet de vis, mulțumit, cum avea pe față de multe ori în timp ce alăpta bebelușul.

— Dă-i bătaie, zise ea.

El ieși.

Satul adormi, în cele din urmă. Lămpile încă mai ardeau în câteva case și de la o fereastră auzi plânsul amarnic al unei femei, dar cele mai multe locuri erau liniștite și întunecate. Trecând de ultima casă din sat, auzi o voce de femeie ridicându-se într-un cântec de doliu ascuțit și jalnic, și pentru o clipă simți greutatea zdrobitoare a deceselor pe care le provocase, apoi își alungă gândul din minte.

Urmă un drum pietros între două câmpuri de orz, privind constant înjur și ascultând cu atenție: bărbații din sat erau la muncă. Pe un câmp auzi șuieratul unei coase, iar pe o terasă îngustă văzu doi bărbați prășind la lumina lămpii. Nu vorbi cu ei.

Ajunse la râu, trecu prin vad și urcă pe poteca sinuoasă de pe stânca opusă. Știa că era în siguranță, dar se simți din ce în ce mai tensionat în timp ce urca drumul abrupt în lumina slabă.

După zece minute ajunse în punctul înalt pe care-l căutase. Scoase radioul din buzunarul pantalonilor și-i extinse antena telescopică. Era cel mai recent și cel mai sofisticat transmițător de mici dimensiuni din dotarea KGB, dar, chiar și așa, terenul de acolo era atât de ostil transmisiilor radio, încât rușii construiseră un releu special, pe un deal chiar în interiorul teritoriului pe care-l controlau, ca să preia semnalele lui și să le treacă mai departe.

Apăsă butonul de emisie și vorbi în engleză și în cod.

— Aici e Simplex. Răspunde, te rog.

Așteptă, apoi chemă din nou.

După a treia încercare, primi un răspuns cu pocnituri, distinct.

— *Aici e Butler. Ia zi, Simplex.*

— Petrecerea ta a fost un mare succes.

— *Repet: Petrecerea a fost un mare succes, veni răspunsul.*

— Au participat douăzeci și șapte de persoane și una a întârziat.

— *Repet: Au participat douăzeci și șapte de persoane și una a*

întârziat.

— În pregătire pentru cea viitoare, am nevoie de trei cămile.

În cod, însemna: „Ne întâlnim trei zile, începând de azi”.

— *Repet: Ai nevoie de trei cămile.*

— Ne vedem la moschee.

Și asta era cod: „moschee” era un loc la câțiva kilometri depărtare, unde se întâlneau trei vâi.

— *Repet: La moschee.*

— Azi e duminică.

Asta nu era cod: era o măsură de precauție împotriva posibilității ca neghiobul cu care vorbea să nu-și dea seama că era după miezul nopții și, în consecință, contactul lui Jean-Pierre să ajungă cu o zi mai devreme la locul de întâlnire.

— *Repet: Azi e duminică.*

— Terminat definitiv.

Jean-Pierre coborî antenna și puse din nou radioul în buzunarul pantalonilor, apoi coborî de pe stâncă spre malul râului.

Se dezbracă repede de haine. Luă o perie de unghii și o bucățică de săpun din buzunarul tricoului. Săpunul era marfă rară, dar el, ca medic, avea prioritate.

Păși prudent în Râul celor Cinci Lei, îngenunche și se stropi peste tot cu apa rece ca gheața. Își săpuni pielea și părul, pe urmă luă peria și începu să se spele pe picioare, burtă, piept, față, brațe și mâini. Munci din greu mai ales la mâini, săpunindu-le din nou și din nou.

Îngenuncheat în apele mici, gol și tremurând sub stele, se curăța și se spăla ca și cum nu ar fi avut intenția să se oprească niciodată.

Capitolul șapte

— Copilul are pojar, gastroenterită și herpes, zise Jean-Pierre. Și e murdar și subnutrit.

— Păi, nu sunt toți așa? replică Jane.

Vorbeau în franceză, cum o făceau în mod normal împreună, iar mama copilului se uită de la unul la altul în timp ce discutau, întrebându-se ce spuneau. Jean-Pierre îi observă anxietatea și vorbi cu ea în dari:

— Fiul tău o să se facă bine, o liniști el simplu.

Traversă spre partea cealaltă a peșterii și deschise valiza cu medicamente. Toți copiii aduși la dispensar erau vaccinați automat împotriva tuberculozei. În timp ce pregătea injecția BCG, se uită la Jane cu coada ochiului. Ea îi oferea băiatului mici înghițituri de lichid pentru rehidratare – un amestec de glucoză, sare, bicarbonat și clorură de potasiu dizolvat în apă pură – și, între înghițituri, îi spăla cu blândețe fața murdară.

Mișcărilor ei erau rapide și grațioase, precum cele ale unui meșteșugar – un olar modelând lutul, poate, sau un zidar cu mistria. El îi observă mâinile înguste când atinse copilul speriat cu mângâieri ușoare, liniștitoare. Îi plăceau mâinile ei.

Se întoarse când luă acul, astfel încât copilul să nu-l vadă, apoi îl ținu ascuns de mânecă și se întoarse din nou, așteptându-l pe Jane. Îi studie fața în timp ce ea curăța pielea de pe umărul drept al băiatului și o tampona cu un pansament cu alcool. Avea o față neastâmpărată, cu ochii mari, un nas cârn și o gură largă, care mai mult zâmbea. În acel moment afișa o expresie serioasă și își mișca maxilarul dintr-o parte în alta, ca și cum scrâșnea din dinți – semn că se concentra. Jean-Pierre îi știa toate expresiile și niciunul dintre gânduri.

De multe ori – aproape continuu – specula cu privire la ce gândea ea, dar se temea s-o întrebe, fiindcă astfel de conversații se puteau rătăci cu ușurință într-un teritoriu interzis. Trebuia să fie constant în gardă, ca un soț infidel, de teamă că ceva din ce zice – sau chiar expresia de pe fața lui – l-ar putea trăda.

Orice discuție despre adevăr și necinste, sau încredere și trădare, sau libertate și tiranie era tabu. Și așa era orice subiect care putea duce la astea, precum iubirea, războiul și politica. Era precaut chiar și când aborda subiecte destul de nevinovate. În consecință, în căsnicia lor exista o ciudată lipsă de intimitate. Era ciudat să facă dragoste. Constatase că nu putea să ajungă la un punct culminant dacă nu închidea ochii și pretindea că era în altă parte. Fusesse o ușurare că nu trebuise să facă dragoste în ultimele câteva săptămâni, din cauza nașterii lui Chantal.

— Sunt gata dacă și tu ești, zise Jane, și el își dădu seama că ea îi zâmbea.

Luă brațul copilului și întrebă în dari:

— Câți ani ai?

— Cinci.

Când băiatul vorbea, Jean-Pierre înfipse acul.

Copilul începu imediat să plângă. Sunetul vocii lui îl făcu pe Jean-Pierre să se gândească la el însuși la vârsta de cinci ani, călărind prima lui bicicletă și căzând și plângând exact așa, cu un urlet ascuțit de protest față de o durere neașteptată. Se uită la fața distrusă a pacientului său de cinci ani, amintindu-și cât de tare durea și cât de supărat fusese, și se trezi gândindu-se: „Cum am ajuns *aici de acolo?*”

Lăsă copilul să se ducă la mama lui. Numără treizeci de capsule de 250 de grame de griseofulvină și i le dădu femeii.

— Dă-i una în fiecare zi, până le termini, o sfătuie el în dari, simplu. Nu le da altcuiva – el are nevoie de toate.

Astea erau bune pentru herpes. Pojarul și gastroenteritele erau altceva.

— Ține-l în pat până dispar petele și asigură-te că bea foarte multe lichide.

Femeia dădu din cap.

— Are frați și surori? o întreabă Jean-Pierre.

— Cinci frați și două surori, zise femeia cu mândrie.

— Ar trebui să doarmă singur, altfel se îmbolnăvesc și ei.

Femeia se uită cu îndoială: pesemne că ea avea un singur pat pentru toți copiii ei. Jean-Pierre n-avea ce face în privința asta.

— Dacă nu se simte mai bine după ce termină comprimatele, adu-l înapoi la mine, adăugă Jean-Pierre.

Copilul avea cu adevărat nevoie de un singur lucru, pe care nici Jean-Pierre, nici mama lui nu puteau să i-l ofere – o grămadă de alimente bune, nutritive.

Cei doi plecară din peșteră, copilul slab și bolnav și mama fragilă și obosită. Veniseră, probabil, de la mai mulți kilometri, ea cărând băiatul cea mai mare parte a drumului, iar odată ce părăsi peștera, aveau să umble din nou. Băiatul putea să moară oricum. Dar nu de tuberculoză.

Mai era un pacient: *malangul*, omul sfânt din Banda. Pe jumătate nebun și de multe ori mai mult de jumătate gol, el rătăcea prin Valea celor Cinci Lei, de la Comar, patruzeci de kilometri în amonte de Banda, la Charikar, în câmpia controlată de ruși, la aproape o sută de kilometri spre sud-vest.

Vorbea o limbă păsărească și avea viziuni. Afganii credeau că *malangii* aduceau noroc, și nu numai că le tolerau

comportamentul, ci le dădeau mâncare, băutură și îmbrăcăminte.

Intră purtând o cârpă în jurul coapselor și o bonetă de ofițer rus. Se apucă de mijloc, mimând durerea. Jean-Pierre scoase un pumn de pastile de diamorfină și i le dădu. Nebunul fugi, ținându-și strâns tabletele de heroină de sinteză.

— Probabil că până acum a devenit dependent de chestia asta, zise Jane.

Era o notă distinctă de dezaprobare în vocea ei.

— Este, recunosc Jean-Pierre.

— De ce i le-ai dat?

— Omul are ulcer. Ce altceva ar trebui să fac - să-l operez?

— Tu ești medicul.

Jean-Pierre începu să-și facă bagajele. De dimineață trebuia să ofere consultații la Cobak, la zece sau unsprezece kilometri distanță, peste munți - și avea o întâlnire pe drum.

Plânsul copilului de cinci ani adusesese un aer de trecut în peșteră, ca un miros de jucării vechi sau o lumină ciudată care te face să te freci la ochi. Jean-Pierre se simți ușor dezorientat de asta. Continua să vadă oameni din copilăria lui, fețele lor suprapuse lucrurilor din jur, ca scenele unui film proiectat oarecum incorect pe spatele publicului în loc de pe ecran. O văzu pe prima lui profesoară, mâna de fier mademoiselle médecin, pe Jacques Lafontaine, căruia îi dăduse sângele pe nas fiindcă-i zisese *pușcăriaș*, pe mama lui, slabă și prost îmbrăcată și tot timpul zăpăcită, și, mai presus de toate, pe tatăl lui, un bărbat voinic, musculos, supărat, de cealaltă parte a unei camere despărțite prin grilaj.

Făcu un efort să se concentreze pe echipamentele și medicamentele de care putea să aibă nevoie la Cobak. Umplu un vas cu apă filtrată, ca să bea cât era departe. Avea să fie hrănit de sătenii de acolo.

Scoase bagajele afară și le puse pe bătrâna iapă irascibilă pe care o folosea în astfel de călătorii. Animalul ăsta ar fi umblat toată ziua în linie dreaptă, dar era extrem de reticent să ia curba, motiv pentru care Jane îl botezase Maggie, după primul ministru britanic Margaret Thatcher.

Jean-Pierre era gata. Se întoarse în peșteră și sărută gura moale a lui Jane. Când se întoarse să plece, intră Fara cu Chantal. Copilul plângea. Jane se descheie la cămașă și-o puse

imediat pe Chantal la piept.

— *Bon appetit*, spuse Jean-Pierre atingând obrazul fiicei lui, apoi ieși.

O conduse pe Maggie în jos de pe munte, spre satul gol, și se îndreaptă spre sud-vest, urmând malul râului.

Merse repede și neobosit sub soarele fierbinte: era obișnuit.

Lăsând persoana medicului în spate și gândindu-se la întâlnirea care îl aștepta, începu să se neliniștească. Avea să fie Anatoli acolo? Se putea să fi întârziat, chiar să fi fost capturat. Dacă fusese capturat, vorbise? Îl trădase pe Jean-Pierre sub tortură? Îl aștepta, oare, acolo un grup de luptători de gherilă, nemiloși și sadici și dornici de răzbunare?

Cu toată poezia și evlavia lor, afganii erau barbari. Sportul lor național era *buzkashi*, un joc periculos și sângeros: trupul decapitat al unui vițel era plasat în mijlocul unui câmp, iar cele două echipe opuse se aliniau călare, apoi, la împușcătura de armă, năvăleau toți spre carcasă. Scopul era s-o ridice, s-o ducă la un punct predeterminat de întoarcere, la vreun kilometru jumătate depărtare, și s-o aducă înapoi în cerc, fără să permită niciunui dintre jucătorii din echipa opusă să le-o smulgă. Când hidosul obiect era spintecat, cum se întâmpla de multe ori, un arbitru era acolo să decidă care echipă controla rămășița mai mare. Jean-Pierre dăduse peste un joc în curs de desfășurare iarna trecută, chiar în afara orașului Rokha, din Vale, și-l urmărise timp de câteva minute înainte să înțeleagă că ei nu foloseau un vițel, ci un om, *și omul era încă în viață*. Scârbit, încercase să oprească jocul, însă cineva îi zisese că omul era un ofițer rus, ca și cum asta era singura explicație pe care cineva și-ar fi putut dori-o. Jucătorii îl ignoraseră, pur și simplu, pe Jean-Pierre atunci și el nu putuse face nimic împotriva a cincizeci de călăreți extrem de încântați de jocul lor sălbatic.

Nu rămăsese să se uite cum omul murea, dar poate ar fi trebuit, fiindcă imaginea care îi stăruia în minte și-i revenea de fiecare dată când era îngrijorat să nu fie descoperit era a rusului, neajutorat și sângărând, fiind rupt de viu în bucăți.

Sentimentul trecutului era încă prezent și, privind la pereții cenușii de stâncă ai defileului prin care trecea cu pași mari, revăzu scene din copilăria lui alternând cu frica de a fi prins de luptătorii de gherilă. Amintirile lui timpurii erau despre proces și despre sentimentul copleșitor de ultraj și nedreptate pe care îl

simțise când îi băgaseră tatăl la închisoare.

Abia dacă știa să citească, și totuși descoperise numele tatălui său pe prima pagină a ziarelor. La vârsta aia – trebuie că avea patru ani –, el habar n-avea ce înseamnă să fii erou al rezistenței. Știa că tatăl lui era comunist, la fel ca prietenii tatălui său, preotul, cizmarul și omul din spatele tejghelei de la oficiul poștal din sat. Dar se gândea că-i ziceau Roland Roșu din cauza tenului său rumen.

Când tatăl lui fusese condamnat pentru trădare și primise o sentință de 5 ani de închisoare, lui Jean-Pierre i se spusese că asta avea de-a face cu unchiul Abdul, un bărbat speriat, cu pielea maronie, care stătuse în casă pentru câteva săptămâni și era de la FLN, numai că Jean-Pierre nu știa ce reprezentau acele litere și se gândise că se referea la elefantul de la grădina zoologică. Singurul lucru pe care îl conștientizase clar și în care crezuse dintotdeauna era că poliția era crudă și judecătorii erau necinstiți, iar lumea era indusă în eroare de ziare.

Cu trecerea anilor, înțelesese și suferise mai mult, iar sentimentul de indignare i se accentuase. Când se dusesse la școală, ceilalți băieți ziseseră că tatăl lui era un trădător. El le răspunse că, dimpotrivă, tatăl lui luptase cu îndrăzneală și-și riscase viața în război, însă ei nu-l crezuseră. El și mama lui se duseseră să locuiască pentru o vreme în alt sat, dar vecinii aflaseră cumva cine erau și își atenționaseră copiii să nu se joace cu Jean-Pierre. Oricum, partea cea mai rea era vizita la închisoare. Tatăl lui se schimbase vizibil, slăbise, era palid și bolnăvicios. Dar și mai rău fusese să-l vadă închis, îmbrăcat într-o uniformă mohorâtă, intimidat și speriat, zicând „domnule” unor bătauși țănoși cu bastoane. După un timp, mirosul de închisoare începuse să-i facă greață lui Jean-Pierre, și vomita de cum intra pe poarta penitenciarului, astfel încât mama lui încetase să-l mai ia.

Până să-și ispășească tatăl pedeapsa, Jean-Pierre nu vorbise cu el pe larg, însă, în cele din urmă, înțelesese totul și văzuse că nedreptatea celor întâmplate era chiar mai mare decât crezuse. După ce germanii invadaseră Franța, comuniștii francezi, deja organizați în celule, jucaseră un rol de lider în rezistență. Când războiul se terminase, tatăl lui continuase lupta împotriva tiraniei de dreapta. La vremea respectivă, Algeria era colonie franceză. Poporul acesteia era asuprit și exploatat, însă lupta

curajos pentru propria libertate. Tinerii francezi erau încorporați în armată și forțați să lupte împotriva algerienilor într-un război crud, în care atrocitățile comise de armata franceză le amintea multora de activitatea naziștilor. FLN, care pentru Jean-Pierre avea să fie mereu asociat cu imaginea unui bătrân elefant râios dintr-o grădină zoologică provincială, era *Front de Libération Nationale*, Frontul Național de Eliberare a poporului algerian.

Tatăl lui Jean-Pierre era unul dintre cei 121 de oameni bine-cunoscuți care semnaseră o petiție în favoarea libertății algerienilor. Franța era în război, iar petiția fusese numită răzvrătire, fiindcă putea fi interpretată ca încurajând soldații francezi să dezerteze. Dar tatăl său făcuse mai rău de-atât: luase o valiză plină cu bani colectați de la francezi pentru FLN și o trecuse peste graniță, în Elveția, unde îi pusese într-o bancă, și îl adăpostise pe unchiul Abdul, care nu-i era deloc unchi, ci un algerian căutat de DST, poliția secretă.

Asta era genul de lucruri pe care le făcuse în războiul împotriva naziștilor, îi explicase el lui Jean-Pierre. El încă ducea aceeași luptă. Inamicul nu îl reprezentaseră niciodată germanii, la fel cum după război inamicul nu era poporul francez, capitaliștii, deținătorii de proprietăți, bogații și privilegiații, clasa conducătoare, care ar fi folosit orice mijloace, indiferent de cât de incorecte, ca să-și protejeze poziția. Erau atât de puternici, încât controlau jumătate din lume – cu toate astea, exista o speranță pentru cei săraci, cei lipsiți de putere și asupriți, fiindcă la Moscova conducea poporul, și în tot restul lumii clasa muncitoare aștepta de la Uniunea Sovietică ajutor, îndrumare și inspirație în lupta pentru libertate.

Când Jean-Pierre crescuse, imaginea se pătase, și el aflase că Uniunea Sovietică nu era un paradis al muncitorilor. Dar nu descoperise nimic care să-l facă să-și schimbe convingerea de bază, că mișcarea comunistă ghidată de la Moscova era singura speranță pentru oamenii oprimați din lume și singurul mijloc de a-i distruge pe judecătorii, polițiștii și ziarele care-l trădaseră atât de brutal pe tatăl lui.

Acesta reușise să-i predea torța fiului. Și, ca și cum ar fi știut asta, tatăl intrase într-un declin. Nu-și mai recăpătase fața roșie. Nu mai mersese la demonstrații, nu mai organizase baluri de strângere de fonduri și nu mai scrisese scrisori la ziarele locale. Avusese o serie de locuri de muncă nepretențioase, la birou. El

aparținerea partidului, desigur, și sindicatului, însă nu reluă președinția comisiilor, întocmirea de procese-verbale, pregătirea de planuri. Încă mai juca șah și bea anisette⁴ cu preotul, cizmarul și cel care ducea corespondența prin sat, dar discuțiile lor politice, odată pasionate, deveniseră lipsite de vlagă, ca și cum revoluția pentru care munciseră atâta fusese amânată pe termen nedeterminat.

În câțiva ani, tatăl murise. Doar atunci Jean-Pierre descoperise că el contractase tuberculoză în închisoare și nu-și revenise niciodată. Îi luaseră libertatea, îi frânseseră spiritul și-i ruinaseră sănătatea. Dar cel mai mare rău pe care i-l făcuseră fusese să-l stigmatizeze ca trădător. Fusese un erou care-și riscase viața pentru semenii lui, dar murise condamnat pentru trădare.

„Ar regreta acum, tata, dacă ar ști cum vreau să mă răzbun, se gândi Jean-Pierre în timp ce își mâna iapa osoasă pe muntele afgan. Grație informațiilor pe care le-am oferit, comuniștii de aici au fost capabili să reprime liniile de aprovizionare ale lui Masud. Iarna trecută, el a fost în imposibilitatea de a obține arme și muniții. În vara asta, în loc să lanseze atacuri asupra bazei aeriene, centralelor electrice și vehiculelor de aprovizionare de pe autostradă, s-a luptat să se apere de raidurile guvernamentale asupra teritoriului său. De unul singur, tată, aproape am distrus eficacitatea barbarului ăstuia care vrea să-și ducă țara înapoi în Evul Mediu de sălbăticie, subdezvoltare și superstiție islamică”.

Desigur, anihilarea liniilor de aprovizionare ale lui Masud nu era de-ajuns. Omul era deja o figură de statură națională. Mai mult decât atât, avea creierul și tăria de caracter de a deveni din lider rebel președinte legitim. Era un Tito, un de Gaulle, un Mugabe. Trebuia nu doar neutralizat, ci distrus – prins de ruși, viu sau mort.

Dificultatea era că Masud se mișca repede și în liniște, ca un cerb într-o pădure, ivindu-se brusc din tufișuri și apoi dispărând din nou, la fel de abrupt. Dar Jean-Pierre era răbdător, și la fel și rușii: urma să vină un moment, mai devreme sau mai târziu, când Jean-Pierre avea să știe cu siguranță exact unde va fi Masud în următoarele douăzeci și patru de ore – poate dacă ar fi fost rănit sau ar fi planificat să participe la vreo înmormântare –, și atunci Jean-Pierre și-ar fi folosit radioul ca să transmită un cod

---

⁴ Lichior cu aromă de anason. (n.red.).

special, și șoimul avea să lovească.

Își dorea să-i fi putut spune lui Jane ce făcea, de fapt, acolo. Ar fi fost posibil chiar s-o convingă că avea dreptate. Ar fi lămurit-o că toată activitatea lor medicală era inutilă, că să ajute rebelii nu făcea decât să perpetueze mizeria sărăciei și ignoranței în care trăiau oamenii și să întârzie momentul în care Uniunea Sovietică avea să reușească să ia țara asta de ceafă, ca să zicem așa, și s-o tragă, lovind din picioare și țipând, în secolul al XX-lea. Se putea foarte bine ca ea să înțeleagă asta. Totuși, știa instinctiv că ea nu l-ar fi iertat fiindcă o înșelase așa.

De fapt, s-ar fi înfuriat. Și-o putea imagina, neîndurătoare, implacabilă, mândră. Avea să-l părăsească imediat, la fel cum îl părăsise pe Ellis Thaler. Ar fi fost de două ori mai furioasă, fiind înșelată în exact același mod de doi bărbați la rând. Deci, terorizat să n-o piardă, continua s-o înșele, ca un om pe marginea unei prăpăstii, paralizat de frică.

Desigur, ea știa că *ceva* nu era în regulă. Ar fi putut să ghicească după modul în care îl privea uneori. Cert e că ea simțea o problemă în relația lor, era sigur – nu-i trecuse prin minte că toată viața lui era o prefăcătorie monumentală.

Deplina siguranță nu era posibilă, dar lua toate măsurile de precauție împotriva descoperirii misiunii lui de ea sau de altcineva.

Când folosea radioul, vorbea codificat nu fiindcă ar fi putut să asculte rebelii – ei n-aveau radiouri –, ci armata afgană, și era atât de plină de trădători, încât n-avea secrete față de Masud.

Radioul lui Jean-Pierre era suficient de mic pentru a fi ascuns în fundul fals al genții sale medicale sau în buzunarul de la cămașă sau de la vestă, când nu căra geanta. Dezavantajul era că avea putere de transmisie doar pentru conversații foarte scurte. I-ar fi trebuit o emisie lungă ca să dicteze detaliile complete ale rutelor și orarele convoaielor – mai ales în cod – și ar fi fost nevoie de un radio și un acumulator mai mari. Jean-Pierre și monsieur Leblond decisese împotriva acestora. În consecință, Jean-Pierre trebuia să-și întâlnească persoana de contact ca să-și transmită informațiile.

Urcă un deal și se uită în jos. Se afla pe marginea unei mici văi. Traseul ducea spre o altă vale, care se desfășura perpendicular cu aceasta și era străbătută de un pârâu de munte strălucind în soarele după-amiezii. De cealaltă parte a

pârâului, o altă vale urca spre munți, spre Cobak, destinația lui finală. Unde se întâlneau cele trei văi, pe partea apropiată a pârâului, se afla o colibă mică din piatră. Regiunea era presărată cu astfel de construcții primitive.

Jean-Pierre își imagina că fusese ridicată de nomazii și negustorii care călătoreau și o foloseau ca să înnopteze.

Porni pe deal în jos, conducând-o pe Maggie. Probabil Anatoli era deja acolo. Jean-Pierre nu-i știa numele real sau rangul, dar bănuia că era în KGB și, din ce zisese rusul odată despre generali, că era colonel. Indiferent de rangul lui, nu era un funcționar. Până la Bagram erau optzeci de kilometri de ținut muntos, și Anatoli mersese pe jos, singur, timp de o zi și jumătate. Era un rus oriental, cu pomeți înalți și piele galbenă, și în haine afgane trecea drept uzbek, membru al grupului etnic mongoloid din nordul Afganistanului. Asta explica ezitanta lui dari – uzbekii aveau propria limbă. Anatoli era curajos: nu vorbea limba uzbekă, desigur, așa că exista posibilitatea să fie demascat. Și știa că și luptătorii de gherilă jucau *buzkashi* cu ofițerii ruși capturați.

Riscul acestor întâlniri era un pic mai mic pentru Jean-Pierre. Călătoriile lui constante în satele îndepărtate, ca să ofere consultații, erau doar ușor ciudate. Cu toate astea, ar fi stârnit suspiciune dacă cineva ar fi observat că se întâmpla să dea peste același uzbek rătăcitor mai mult de o dată sau de două ori. Și, desigur, dacă vreun afgan care vorbea franceza ar fi auzit cumva conversația medicului cu uzbekul rătăcitor, Jean-Pierre ar fi putut doar să sperie să moară rapid.

Sandalele lui nu făceau niciun zgomot pe cărări, iar copitele lui Maggie se scufundau tăcut în pământul plin de praf, astfel că în timp ce se apropia de colibă fluiera un acord, în caz că ar fi fost înăuntru altcineva decât Anatoli: era atent să nu-i sperie pe afgani, care erau toți înarmați și nervoși. Lăsă capul în jos și intră. Spre surprinderea lui, coliba răcoroasă era goală. Se așeză cu spatele la zidul din piatră și așteptă. După câteva minute, închise ochii. Era obosit, dar prea încordat să doarmă. Asta era partea cea mai grea în tot ce făcea: combinația de teamă și de plictiseală care-l biruia în timpul acestor lungi așteptări. Învățase să accepte întârzierile în țara asta fără ceasuri de mână, însă nu dobândise răbdarea imperturbabilă a afganilor. Nu putu să se împiedice să-și imagineze diferite dezastre care ar

fi putut să-l afecteze pe Anatoli. Cât de ironic ar fi fost dacă Anatoli ar fi călcat pe o mină antipersonală rusească și și-ar fi pierdut piciorul. Minele astea răneau, de fapt, mai mult animale decât oameni, totuși nu erau mai puțin eficiente din cauza asta: pierderea unei vaci putea să ucidă o familie afgană la fel de sigur ca și cum casa le-ar fi fost bombardată cu ei toți înăuntru. Jean-Pierre nu mai râdea când vedea o vacă sau o capră cu un picior de lemn necioplit.

În reveria lui, simți prezența cuiva, deschise ochii și văzu fața orientală a lui Anatoli la câțiva centimetri de a lui.

— Aș fi putut să te jefuiesc, zise Anatoli într-o franceză fluentă.

— Nu dormeam.

Anatoli se așeză cu picioarele încrucișate pe podeaua murdară. Avea o siluetă îndesată, musculoasă în cămașa umflată de bumbac și pantaloni, purta turban, o eșarfă cu model șah și o pătură pământie de lână, numită *pattu*, în jurul umerilor. Lăsa să-i cadă eșarfa de pe față și zâmbi, arătându-și dinții pătați de tutun.

— Ce mai faci, prietene?

— Bine.

— Și soția ta?

Era ceva sinistru în modul în care Anatoli întreba mereu de Jane. Rușii fuseseră complet împotriva ideii de a o aduce pe Jane în Afganistan, argumentând că ar fi putut să interfereze în munca lui. Jean-Pierre arătase că oricum trebuia să ia o asistentă cu el – era politica „*Médecins pour la Liberté*” ca întotdeauna să trimită perechi – și că probabil s-ar fi culcat cu oricine l-ar fi însoțit dacă nu semăna cu King Kong. În cele din urmă, rușii fuseseră de acord, însă fără tragere de inimă.

— Jane e bine, răspunse Jean-Pierre. A născut în urmă cu șase săptămâni. O fată.

— Felicitări!

Anatoli părea cu adevărat mulțumit.

— Dar nu s-a întâmplat un pic mai devreme?

— Ba da. Din fericire, n-au existat complicații. De fapt, moașa satului a adus pe lume copilul.

— Nu tu?

— N-am fost acolo. Am fost cu tine.

— Dumnezeu!

Anatoli păru îngrozit.

— Să te țin departe într-o zi așa importantă...

Jean-Pierre fu mulțumit de îngrijorarea lui Anatoli, dar n-o arătă.

— Nu putea fi anticipat, zise el. În plus, a meritat: ai lovit convoiul de care ți-am spus.

— Da. Informațiile tale au fost foarte bune. Felicitări din nou.

Jean-Pierre simți o strălucire de mândrie, însă încercă să fie realist.

— Sistemul nostru pare să meargă foarte bine, adăugă el cu modestie.

Anatoli dădu din cap.

— Care a fost reacția lor la ambuscadă?

— Disperare în creștere.

În timp ce vorbea, Jean-Pierre își dădu seama că alt avantaj al întâlnirii lui cu persoana de contact era că putea să dea genul ăsta de informații de fond, sentimente și impresii, chestii insuficient de concrete ca să fie transmise codificat prin radio.

— Acum sunt mereu în criză de muniție.

— Și următorul convoi când pleacă?

— A plecat ieri.

— *Sunt* disperați. Bine.

Anatoli se căută în cămașă și scoase o hartă. O desfășură pe podea. Reprezenta zona dintre Valea celor Cinci Lei și granița cu Pakistanul.

Jean-Pierre se concentrează puternic, amintindu-și detaliile pe care le memorase în timpul conversației lui cu Mohammed, și începu să traseze pentru Anatoli ruta pe care convoiul avea s-o urmeze pe drumul de întoarcere din Pakistan.

Nu știa exact când aveau să se întoarcă, fiindcă Mohammed nu știa cât timp va petrece în Peshawar, ca să cumpere cele necesare. Totuși, Anatoli avea oameni în Peshawar care puteau să-l informeze despre plecarea convoiului spre Valea celor Cinci Lei, și așa va reuși să le afle programul.

Anatoli nu luă nicio notiță, ci memoră fiecare cuvânt rostit de Jean-Pierre. După ce terminară, recapitulară totul, Anatoli repetându-i lui Jean-Pierre ca o verificare. Rusul plie harta și o vârî înapoi sub cămașă.

— Și Masud? întrebă el liniștit.

— Nu l-am mai zărit de ultima dată când am vorbit cu tine,

răspunse Jean-Pierre. L-am văzut doar pe Mohammed, și el nu știe niciodată sigur unde e Masud sau când are să apară.

— Masud e un vulpoi, zise Anatoli cu o izbucnire rară de emoție.

— Punem noi mâna pe el, spuse Jean-Pierre.

— Oh, îl vom prinde. Știe că vânătoarea e în toi, așa că-și acoperă urmele. Numai că ogarii i-au luat mirosul, iar el nu poate să se ferească mereu de noi pentru totdeauna – suntem atât de mulți și atât de puternici, și ne fierbe sângele-n vene.

Dintr-odată deveni conștient că își dezvăluisese sentimentele. Zâmbi și își recăpătă din nou aerul pragmatic.

— Baterii, zise el și scoase un pachet de baterii din cămașă.

Jean-Pierre luă micul aparat de emisie-recepție radio din compartimentul ascuns de pe fundul genții lui medicale, scoase bateriile vechi și le înlocui cu cele noi. Făceau asta de fiecare dată când se întâlneau, ca să fie siguri că Jean-Pierre n-avea să piardă contactul, pur și simplu, întrucât rămânea fără baterii. Anatoli urma să le ducă pe cele vechi tot drumul înapoi spre Bagram, întrucât nu exista niciun punct în care să-și asume riscul să arunce baterii rusești, în Valea celor Cinci Lei, unde nu existau aparate electrice.

Când Jean-Pierre își puse radioul înapoi în geanta medicală, Anatoli întrebă:

— Ai ceva acolo pentru bășici? Picioarele mele..., apoi se opri brusc, se încruntă și-și înclină capul, ascultând.

Jean-Pierre se tensionă. Până atunci nu fuseseră niciodată văzuți împreună. Avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, știa asta, și planificaseră ce vor face, cum se vor comporta ca niște străini care împart un loc de odihnă și să-și continue discuția când intrusul pleca – sau, dacă intrusul arăta semne de ședere îndelungată, cum vor pleca și ei, împreună, ca și cum, din întâmplare, se îndreptau în aceeași direcție. Căzuseră de acord cu toate în prealabil, dar, cu toate astea, Jean-Pierre se simțea în acel moment de parcă vinovăția i-ar fi fost înscrisă pe toată fața.

În clipa următoare auzi pași afară și sunetul cuiva care respira greu. Și pe urmă o umbră întunecă intrarea însoțită și în prag se ivi Jane.

— Jane! exclamă el.

Ambii bărbați săriră în picioare.

— Ce este? De ce ești aici? o întrebă Jean-Pierre.

— Slavă Domnului că te-am prins, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Cu coada ochiului, Jean-Pierre îl văzu pe Anatoli întorcându-se, așa cum un afgan s-ar fi întors cu spatele la o femeie nerușinată. Gestul îl ajută pe Jean-Pierre să-și revină din șocul de a o vedea pe Jane. Se uită repede în jur.

Din fericire, Anatoli pusese hărțile deoparte cu câteva minute mai înainte. Doar radioul ieșea vreo doi centimetri din geanta medicală. Cu toate astea, Jane nu-l văzuse – încă.

— Stai jos, spuse Jean-Pierre. Revino-ți.

Se așază și el în același timp, și folosi mișcarea ca o scuză ca să-și mute geanta astfel încât radioul să stea pe partea cu fața la el și departe de Jane.

— Care-i problema? o iscodi el.

— O problemă medicală pe care nu pot s-o rezolv.

Tensiunea lui Jean-Pierre se relaxă o fracțiune: se temuse că-l urmărise fiindcă îl suspecta de ceva.

— Bea niște apă, zise el.

Căută în geantă cu o mână, iar cu cealaltă împinse radioul înăuntru cât scotoci. Când radioul fii ascuns, scoase plosca cu apă filtrată și i-o întinse. Bătăile inimii începură să-i revină la normal. Își recăpătă prezența de spirit. Dovada era ascunsă vederii. Ce altceva era acolo care s-o facă suspicioasă? Poate că-l auzise pe Anatoli vorbind în franceză – dar asta nu era neobișnuit: dacă un afgan cunoștea o a doua limbă, aceasta era de multe ori franceza, iar un uzbek putea să vorbească mai bine franceza decât dări. Ce-i spunea Anatoli când intrase ea? Jean-Pierre își aminti: îl întreba de un unguent pentru băătăuri. Era perfect. Afganii întrebau mereu de medicamente când întâlneau un medic, chiar dacă erau în perfectă stare de sănătate.

Jane bău din ploscă și începu să vorbească.

— La câteva minute după ce-ai plecat, au adus un băiat de optsprezece ani cu o rană foarte urâtă la coapsă.

Mai luă o înghițitură.

Îl ignora pe Anatoli, și Jean-Pierre își dădu seama că era atât de preocupată de urgența medicală, că abia dacă îl observase pe celălalt bărbat.

— A fost rănit în luptă în apropiere de Rokha, iar tatăl lui l-a cărat tot drumul până în Vale – i-a luat două zile. Rana era grav cangrenată în momentul în care au ajuns. I-am dat șase sute de

miligrame de penicilină cristalină, injectate în fesă, apoi am curățat rana.

— Foarte corect, zise Jean-Pierre.

— Câteva minute mai târziu, a avut un acces de sudoare rece și a devenit confuz. I-am luat pulsul: era rapid, dar slab.

— A devenit palid sau cenușiu și cu dificultăți de respirație?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— I-am tratat șocul – i-am ridicat picioarele, l-am acoperit cu o pătură și i-am dat ceai, apoi am venit după tine.

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Tatăl lui l-a cărat două zile – nu pot să-l las să moară.

— Nu trebuie, replică Jean-Pierre. Șocul alergic e o reacție rară, însă destul de bine cunoscută, la injecțiile cu penicilină. Tratamentul e o jumătate de mililitru de adrenalină injectată într-un mușchi, urmat de un antihistaminic – să spunem șase mililitri de difenhidramină. Vrei să mă întorc cu tine?

Când făcu propunerea asta, se uită la Anatoli, dar rusul nu lăsă să se vadă nicio reacție. Jane oftă.

— Nu, răspunse ea. O fi altcineva pe moarte pe partea cealaltă a dealului. Du-te la Cobak.

— Dacă ești sigură.

— Sunt.

Un chibrit scăpără când Anatoli își aprinse o țigară. Jane îl privi, pe urmă se uită din nou la Jean-Pierre.

— O jumătate de mililitru de adrenalină și apoi șase mililitri de difenhidramină, repetă ea ridicându-se în picioare.

— Da.

Jean-Pierre se ridică împreună cu ea și o sărută.

— Ești sigură că te descurci?

— Sigur.

— Trebuie să te grăbești.

— Da.

— Vrei s-o iei pe Maggie?

Jane se gândi la asta.

— Nu cred. Pe cărarea asta e mai rapid să mergi pe jos.

— Cum vrei.

— La revedere.

— La revedere, Jane.

Jean-Pierre o privi ieșind. Rămase liniștit pentru o vreme. Nici

el, nici Anatoli nu ziseră nimic. După vreun minut-două, se duse la ușă și se uită afară.

O vedea pe Jane, la două-trei sute de metri, o siluetă mică, fragilă, într-o rochie subțire de bumbac, mergând cu pași mari, hotărâți prin Vale, singură în prăfuitul peisaj brun. O urmări până dispăru într-o cută în dealuri.

Se întoarse înăuntru și se așează cu spatele de perete. El și Anatoli se uitară unul la altul.

— Iisuse Hristoase Atotputernice! exclamă Jean-Pierre. A fost cât pe ce.

Capitolul opt

Băiatul muri.

Își dădu ultima suflare la aproape o oră după ce ajunse Jane, înfierbântată, plină de praf și epuizată până pe punctul să se prăbușească. Tatăl copilului o aștepta la gura peșterii, părând stupefiat și reprobator. Ea putu intui după postura lui resemnată și calmii lui ochi căprui că se terminase. El nu zise nimic. Ea intră în peșteră și se uită la băiat. Prea obosită să fie furioasă, era copleșită de dezamăgire. Jean-Pierre se afla departe și Zahara era adâncită în doliu, așa că n-avu pe nimeni cu care să-și împărtășească durerea.

Plânse mai târziu, cât era în patul de pe acoperișul casei negustorului, cu Chantal pe o salteluță lângă ea, murmurând din când în când într-un somn aparent neafectat de cele din jur. Plânse pentru tată la fel de mult ca pentru băiatul mort. Ca și ea, el se forțase dincolo de epuizarea obișnuită în încercarea de a-și salva băiatul.

Cât de mare era tristețea lui! Lacrimile ei estompară stelele înainte să adoarmă.

Visă că Mohammed vine în patul ei și face dragoste cu ea, în timp ce tot satul se uită. Apoi îi spune că Jean-Pierre are o aventură cu Simone, soția jurnalistului gras Raoul Clermont, și că cei doi iubiți s-au întâlnit la Cobak, unde Jean-Pierre se presupune că oferă consultații.

A doua zi o durea peste tot, ca urmare a faptului că trebuise să alerge cea mai mare parte a drumului spre micuța colibă de

piatră. „Am avut noroc că Jean-Pierre s-a oprit - ca să se odihnească, probabil - la micuța colibă din piatră, oferindu-mi o șansă să-l prind din urmă”, reflectă ea în timp ce făcea treburi de rutină. Fusesse atât de ușurată s-o vadă pe Maggie legată afară și să-l găsească pe Jean-Pierre în colibă, cu uzbekul acela mic și amuzant. Cei doi tresăriseră când intrase ea. O scenă aproape comică. Fusesse pentru prima dată când văzuse un afgan ridicându-se în picioare când intra o femeie.

Urcă pe munte cu valiza medicală și deschise dispensarul din peșteră. În timp ce se ocupa de cazurile obișnuite de malnutriție, malarie, răni infectate și paraziți intestinali, se gândi la criza din ziua precedentă. Nu mai auzise înainte de șoc alergic. Fără îndoială că cei care trebuiau să facă injecții cu penicilină erau în mod normal învățați ce să facă în legătură cu asta, dar formarea ei fusese atât de grăbită, încât o grămadă de detalii rămăseseră pe dinafară.

De fapt, aproape toate informațiile medicale fuseseră oferite cu zgârcenie, pe motiv că Jean-Pierre era un medic complet calificat și avea să fie în preajmă să-i spună ce să facă.

Ce moment neliniștitor fusese, stând în sala de clasă, uneori cu asistentele practice, uneori de una singură, încercând să absoarbă regulile și procedurile de medicină și educație pentru sănătate, întrebându-se ce o aștepta în Afganistan. Unele lecții fuseseră opusul reconfortantului. Prima ei sarcină, i se spusese, trebuia să fie construirea unui closet în pământ pentru ea însăși.

De ce? Fiindcă cel mai rapid mod de a îmbunătăți starea de sănătate a oamenilor din țările subdezvoltate era să-i împiedice să folosească râurile și pâraiele ca toalete, iar asta le putea fi băgat în cap printr-un exemplu concret.

Profesoara ei, Stephanie, o ochelarișă de patruzeci de ani, genul mama tuturor răniților, în salopetă și cu sandale, subliniase și ea pericolele prescrierii prea generoase de medicamente. Cele mai multe boli și leziuni minore aveau să se vindece fără ajutor medical, însă oamenii primitivi (și nu tocmai primitivi) voiau mereu pastile și poțiuni. Jane își reaminti că micuțul uzbek îi ceruse lui Jean-Pierre unguent pentru bășici. Probabil că toată viața lui mersese pe distanțe lungi, dar fiindcă întâlnise un medic, zisese că-l dureau picioarele. Inconvenientul pentru abuzul de antibiotice - în afară de risipa de medicamente - era că un medicament dat pentru o boală banală putea să-l

facă pe pacient să dezvolte toleranță, așa că, atunci când era grav bolnav, tratamentul nu-l vindeca.

Stephanie îi recomandase, de asemenea, lui Jane și să încerce să lucreze cu vindecătorii tradiționali din comunitate, mai degrabă decât împotriva acestora. Ea avusese succes cu Rabia, moașa, dar nu și cu mullahul Abdullah.

Învățarea limbii fusese partea cea mai ușoară. În Paris, înainte să se gândească vreodată să ajungă în Afganistan studiasse farsi, limba persană, cu scopul de a-și îmbunătăți utilitatea ca interpret. Farsi și dari erau dialecte ale aceleiași limbi. Cealaltă limbă principală în Afganistan era pašto, limba paștunilor, însă dari era limba tadjicilor, iar Valea celor Cinci Lei era în teritoriul tadjic. Doar câțiva afgani care făceau călătorii – nomazii, de pildă – vorbeau de obicei atât pašto, cât și dari. Dacă vorbeau o limbă europeană, era engleza sau franceza. Uzbekul din coliba din piatră vorbea franceza cu Jean-Pierre. Era prima dată când Jane auzea franceza vorbită cu accent uzbek. Suna întocmai accentului rusesc.

Mintea ei se tot întoarse la uzbek în timpul zilei. Gândul la el nu-i dădea pace. Era o senzație pe care o încerca uneori, când știa că trebuia să facă ceva important, dar nu putea să-și amintească ce. Fusese ceva ciudat la el, probabil.

La prânz, închise dispensarul, o alăptă și o schimbă pe Chantal, apoi găti un prânz din sos de orez și carne și-l împărți cu Fara. Fata îi devenise extrem de devotată, dornică să facă ceva pe placul ei, reticentă să plece acasă noaptea. Jane încerca s-o trateze mai mult ca pe o egală, însă asta părea să servească doar ca să-i crească ei adorația.

În căldura zilei, Jane o lăsă pe Chantal cu Fara și coborî la locul ei secret, o scobitură înșorită ascunsă sub o ieșitură pe versantul muntelui. Acolo își făcea exercițiile postnatale, hotărâtă să revină la silueta inițială. În timp ce-și încorda mușchii pelvieni, continuă să-l vizualizeze pe uzbek, ridicându-se în picioare în micuța colibă de piatră, și expresia de uimire de pe fața lui orientală. Din anumite motive, resimți un sentiment de tragedie iminentă.

Când își dădu seama de adevăr, asta nu veni dintr-o revelație fulgerătoare, ci fu mai mult ca o avalanșă, mică la început, pe urmă crescând inexorabil, până când acoperea totul.

Niciun afgan nu s-ar plânge de bășici la picioare, nici măcar

ca scuză, fiindcă ei n-aveau cunoștință de astfel de lucruri: era improbabil ca un fermier din comitatul Gloucester să spună că are beri-beri. Și niciun afgan, oricât de surprins, n-ar reacționa ridicându-se în picioare când intra o femeie. Dacă nu era afgan, atunci ce era? Accentul lui îi oferea răspunsul, deși puțină lume l-ar fi recunoscut: ea fusese în stare să constate că uzbekul vorbea franceza cu accent rusesc doar fiindcă era lingvist, vorbind atât rusa, cât și franceza.

Deci, Jean-Pierre se întâlnește cu un rus deghizat în uzbek într-o colibă din piatră dintr-un loc pustiu.

Era o întâmplare? Era posibil, foarte puțin, însă își imaginează fața soțului ei când ea intrase, iar în scobitura de pe munte putu să citească expresia pe care la momentul respectiv n-o observase: o privire de vinovăție.

Nu, nu era o întâlnire accidentală – era un rendez-vous.

Poate că nu era primul dintr-o astfel de serie de întrevederi tainice. Jean-Pierre călătorea în mod constant în sate îndepărtate, să ofere consultații – chiar așa, fusese inutil de scrupulos cu privire la păstrarea în programul lui a vizitelor, o insistență prostească într-o țară fără calendare și agende, totuși nu atât de prostească dacă exista alt program, o serie clandestină de întâlniri secrete.

Și *de ce* se întâlnește cu rusul? Și asta era evident, și lacrimi fierbinți îi umplură ochii lui Jane când își dădu seama că scopul lui ar putea fi trădarea. Le dădea informații, desigur. Le spunea despre convoaie. Știuse întotdeauna rutele, fiindcă Mohammed folosea hărțile lui. Știuse aproximativ calendarul, deoarece îi văzuse pe oameni plecând din Banda și din alte sate din Valea celor Cinci Lei. Le dăduse rușilor aceste informații, în mod evident. Și asta era motivul pentru care rușii deveniseră în ultimul an atât de plini de succes în capturarea convoaielor. De asta erau în Vale atât de multe văduve îndurerate și orfani triști.

„Ce e în neregulă cu mine? chibzui ea într-un acces brusc de autocompătimire, și lacrimi proaspete i se rostogoliră pe obraji. Mai întâi Ellis, apoi Jean-Pierre – de ce îi aleg pe nemernicii ăștia? E ceva la un om al secretelor care mă atrage? E o provocare să-i nimicesc scuturile? Sunt atât de nebună?”

Și-l aminti pe Jean-Pierre argumentând că invazia sovietică în Afganistan era justificată. La un moment dat se răzgândise, și ea crezuse că-l făcuse să-și dea seama că greșea. Evident,

schimbarea fusese falsă. Când decisese să vină în Afganistan ca să spioneze pentru ruși, adoptase un punct de vedere antisovietic, ca parte a acoperirii lui.

Și iubirea lui era tot falsă?

Întrebarea însăși era sfâșietoare. Își îngropă fața în mâini. Era aproape de neconceput. Se îndrăgostise de el, se căsătorise cu el, o sărutase pe mama lui cu față acră, se obișnuise cu felul lui de a face dragoste, supraviețuise primei lor cerți, se luptase să facă parteneriatul lor să meargă și dăduse naștere copilului lui în frică și durere – făcuse toate astea pentru o iluzie, un decupaj de carton al unui soț, un bărbat căruia nu-i păsa deloc de ea?

Legătura lor semăna într-un fel cu mersul pe jos și alergatul atât de mulți kilometri, ca să întrebe cum să-l vindece pe băiatul în vârstă de optsprezece ani, și apoi la întoarcere îl găsisese deja mort. Era mai rău decât atât. Era, își imaginea ea, la fel cum se simțise tatăl după ce-și cărase fiul două zile doar ca să-l vadă murind.

Simți o senzație de plenitudine în sâni și-și dădu seama că sosise timpul pentru alăptarea lui Chantal. Se îmbracă, își șterse fața cu mâneca și se duse înapoi sus, pe munte. Când durerea imediată se retrase și ea începu să gândească mai clar, i se păru că simțise o vagă nemulțumire pe tot parcursul anului lor de căsnicie, iar în acea clipă înțelegea.

Într-un fel, *simțise* tot timpul înșelăciunea lui Jean-Pierre. Din cauza acelei bariere dintre ei nu reușiseră să devină intimi.

Când ajunse la peșteră, Chantal scâncea și Fara o legăna. Jane luă bebelușul și-l ținu la piept. Chantal începu să sugă. Jane simți disconfortul inițial, ca o crampă în burtă, și apoi o senzație în piept care era plăcută și destul de erotică.

Voia să fie singură. Îi zise Farei să se ducă și să-și facă siesta în peștera mamei sale.

Alăptarea lui Chantal era liniștitoare. Trădarea lui Jean-Pierre începu să nu i se mai pară un cataclism. Era sigură că iubirea lui pentru ea nu era falsă. Ce rost ar fi avut? De ce ar fi adus-o acolo? Ea nu era de niciun folos spionajului său. Astea sigur se întâmplaseră fiindcă o iubea.

Și dacă o iubea, toate celelalte probleme puteau fi rezolvate. Trebuia să înceteze să lucreze pentru ruși, desigur. Pentru moment, nu prea se vedea înfruntându-l – ar spune „Totul a fost dezvăluit!”, de pildă? Nu, dar cuvintele urmau să-i vină când

avea să aibă nevoie de ele. Apoi ar fi trebuit să le ducă pe ea și pe Chantal înapoi în Europa... Înapoi în Europa. Când își dădu seama că va fi nevoită să plece acasă, fu inundată de un sentiment de ușurare. O luase prin surprindere. Dacă cineva ar fi întrebat-o dacă îi place Afganistanul, ar fi răspuns că ceea ce făcea era fascinant și meritat și că făcuse față foarte bine, într-adevăr, și chiar o făcuse cu plăcere. Dar în momentele acelea, având în față perspectiva de a se întoarce la civilizație, rezistența i se frânse și recunoscuse față de sine că peisajul dur, iarna amarnică, oamenii ca niște extratereștri, bombardamentele și fluxul nesfârșit de bărbați și băieți schilodiți și mutilați îi încordaseră nervii la maximum.

„Adevărul e că e *groaznic* aici”, se gândi ea.

Chantal se opri din supt și adormi. Jane o puse jos, o schimbă și o așeză pe salteluța ei, încet ca să n-o trezească. Serenitatea de nezdruncinat a copilului era o binecuvântare. Dormise în toate tipurile de criză – niciun fel de zgomot sau mișcare, oricât de mare, n-ar fi trezit-o dacă era sătulă și curată. Totuși, era sensibilă la starea de spirit a lui Jane, și de multe ori se trezea când aceasta era supărată, chiar și când nu era mult zgomot.

Jane se așeză cu picioarele încrucișate pe salteaua ei, privindu-și copilul cum doarme, gândindu-se la Jean-Pierre. Își dorea ca el să fi fost acolo, în clipa aia, ca să-i poată vorbi.

Se întrebă de ce nu mai era furioasă – ca să nu spunem revoltată – că el trădase luptătorii de gherilă în favoarea rușilor. Oare fiindcă era împăcată cu gândul că toți bărbații erau mincinoși? Oare ajunsese să creadă că singurele nevinovate în războiul ăsta erau mamele, soțiile și fiicele din ambele părți? Oare faptul că era soție și mamă îi schimbase personalitatea, așa că o astfel de trădare n-o mai revolta? Sau era doar fiindcă îl iubea pe Jean-Pierre? Nu știa.

Oricum, era momentul să se gândească la viitor, nu la trecut. Urmau să se întoarcă la Paris, unde erau poștași și librării, și apă la robinet. Chantal avea să poarte haine frumoase și va avea cărucior, și scutece de unică folosință.

Vor trăi tustrei într-un mic apartament dintr-un cartier interesant, unde unicul pericol real pentru viață ar fi fost șoferii de taxi. Jane și Jean-Pierre ar lua-o de la capăt, iar de data asta chiar s-ar cunoaște unul pe altul. Ar lucra amândoi ca să facă lumea un loc mai bun prin mijloace progresive și legitime, fără

intrigă sau trădare. Experiența lor din Afganistan i-ar ajuta să obțină locuri de muncă în dezvoltarea Lumii a Treia, poate prin intermediul Organizației Mondiale a Sănătății. Viața de cuplu ar fi cum și-a imaginat-o ea, cu ei trei trăind bine, fiind fericiți și simțindu-se în siguranță.

Intră Fara. Timpul siestei se sfârșise. Ea o salută respectuos pe Jane, se uită la Chantal, apoi, văzând copilul dormind, se așează cu picioarele încrucișate pe pământ, așteptând instrucțiuni. Ea era fata cea mare a fiului Rabiei, Ismael Gul, care era plecat cu convoiul...

Jane suspină. Fara se uită întrebător la ea. Jane făcu o mișcare depreciativă cu mâna și Fara se uită în altă parte.

Tatăl ei este cu convoiul, reflectă Jane.

Jean-Pierre trădase acel convoi rușilor. Tatăl Farei avea să moară în ambuscadă – dacă Jane nu făcea ceva ca să prevină asta. Dar ce? Putea fi trimis un mesager ca să intersecteze convoiul la trecătoarea Khyber și să-l abată pe alt traseu. Mohammed putea să aranjeze asta. Însă Jane ar fi trebuit să-i spună de unde știa că urma să fie atacat acel convoi – și apoi Mohammed avea să-l ucidă, fără îndoială, pe Jean-Pierre, probabil cu mâinile goale.

„Dacă cineva trebuie să moară, să fie Ismael mai degrabă decât Jean-Pierre”, chibzui Jane.

Pe urmă se gândi la ceilalți treizeci și ceva de oameni din Vale care erau în convoi, și avu o străfulgerare: „Au să moară *toți* ca să-mi salveze soțul – Kahmir Khan, cu barba subțire, și bătrânul plin de cicatrice, Shahazai Gul, și Yussuf Gul, care cântă atât de frumos, și Sher Kador, băiatul care are grijă de capre, și Abdur Mohammed, fără niciun dinte în față, și Ali Ghanim, care are paisprezece copii?”

Trebuia să mai existe o cale.

Se duse la gura peșterii și se uită afară. De vreme ce siesta se sfârșise, copiii ieșeau din peșteri și-și reluau jocurile printre pietre și tufișuri spinoase. Mousa, în vârstă de nouă ani, singurul fiu al lui Mohammed – chiar mai răsfățat de când avea o singură mână – se fălea cu noul cuțit pe care tatăl lui, nebun după el, i-l dăduse. O văzu pe mama Farei trudind să urce dealul cu un mănunchi de lemne de foc pe cap. Era și soția mullahului, spălându-i cămașa lui Abdullah. Nu-i vedea pe Mahommed și pe soția lui, Halima. Știa că el era acolo, în Banda, fiindcă îl zărise

de dimineață. Mâncase împreună cu soția și copiii în peștera lor – cele mai multe familii aveau propria peșteră. Probabil că era acolo, dar Jane era reticentă să-l caute direct, deoarece asta ar fi scandalizat comunitatea, și trebuia să fie discretă.

„Ce-am să-i spun?”, chibzui ea.

Se gândi la o cerere simplă: *Fă asta pentru mine, fiindcă te rog eu.* Ar fi mers cu orice bărbat occidental îndrăgostit de ea, dar musulmanii nu păreau să aibă o idee romantică despre iubire – ce simțea Mohammed pentru ea era mai mult un fel de poftă tandră. Asta, cu siguranță, nu-l pune la dispoziția ei. Și, oricum, nu era sigură că el încă simțea asta. Ce să facă, atunci? El nu-i datora nimic. Nu-l tratase niciodată pe el sau pe soția lui. Doar pe Mousa – îi salvase viața băiatului. Mohammed avea la ea o datorie de onoare.

Fă asta pentru mine, fiindcă ți-am salvat fiul. Asta putea să funcționeze.

Însă Mohammed ar fi întrebat de ce.

Mai multe femei apărură, aducând apă și măturându-și peșterile, având grijă de animale și gătind. Jane știa că în scurt timp avea să-l vadă pe Mohammed.

Ce să-i spun?

Rușii știu traseul convoiului.

Cum au aflat?

Nu știu, Mohammed.

Atunci, de ce ești atât de sigură?

Nu pot să-ți spun. Am auzit o conversație. Am primit un mesaj de la Serviciul Secret Britanic. Am o bănuială. Am ghicit în cărți. Am avut un vis.

Asta era: un vis.

Îl văzu. Ieșea din peștera lui, înalt și chipeș, purtând haine de călătorie: bonetă rotundă Chitrali, ca a lui Masud, modelul cel mai purtat de luptătorii de gherilă, *pattu* pământiu care servea drept mantie, ștergar, pătură și camuflaj, și cizme din piele de vițel lungi până la jumătatea gambei, pe care le luase de la cadavrul unui soldat rus. El traversă poiana cu pasul cuiva care are drum lung de parcurs înainte de apusul soarelui. O apucă pe cărarea care cobora de pe munte spre satul pustiu.

Jane privi cum îi dispărea silueta înaltă. „Acum sau niciodată”, se gândi ea. Și se duse după el. La început merse încet și firesc, ca să nu fie evident că se duce după Mohammed. Apoi, când ieși

din raza vizuală a peșterilor, o rupse la fugă.

Alunecă și se împiedică pe cărarea prăfuită, gândindu-se: „Mă întreb ce-mi face în măruntaie toată alergarea asta”.

Când îl văzu pe Mohammed înaintea ei, îl strigă. El se opri, se întoarse și o așteptă.

— Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, zise ea când îl prinse din urmă.

— Și cu tine, Jane Debout, răspunse el politicos.

Ea făcu o pauză, recăpătându-și respirația. El o privi cu o expresie de îngăduință cu o ușoară notă de amuzament.

— Ce face Mousa? întrebă ea.

— E bine și fericit, și învață să-și folosească mâna stângă. O să ucidă ruși cu ea într-o zi.

Era o glumă: mâna stângă era în mod tradițional utilizată pentru treburi „murdare”, dreapta pentru a mânca. Jane zâmbi confirmând că-i înțelege vorbele de duh:

— Mă bucur că am reușit să-i salvăm viața, adăugă ea.

Dacă o considera nesuferită, el n-o arătă.

— Vă sunt veșnic îndatorat, zise el.

Asta urmărise ea.

— Ai putea face ceva pentru mine, adăugă ea.

Expresia lui era imposibil de citit.

— Dacă-mi stă în putere...

Jane privi în jur după un loc unde să se așeze. Stăteau în picioare lângă o casă bombardată. Pietrele și lutul de pe peretele frontal căzuseră în potecă și se vedea în interiorul clădirii, unde singurul mobilier rămas erau un vas crăpat și, absurd, o poză color a unui Cadillac agățată pe un perete. Jane se așeză pe dărâmături și, după o clipă de ezitare, Mohammed se așeză lângă ea.

— Este în puterea ta, zise ea. Dar asta va cauza unele mici probleme.

— Ce este?

— S-ar putea să crezi că e capriciul unei femei proaste.

— Poate.

— Ai să fii tentat să mă amăgești, fiind de acord cu cererea mea, și apoi să „uiți” s-o îndeplinești.

— Nu.

— Te rog să fii sincer cu mine, indiferent dacă refuzi sau nu.

— O să fiu.

„Gata cu asta”, reflectă ea.

— Vreau să trimiți un mesager la convoi și să le ordoni să-și schimbe ruta spre casă.

El fu destul de luat prin surprindere – se aștepta, probabil, la o cerere banală, casnică.

— Dar de ce? o iscodi el.

— Crezi în vise, Mohammed Khan?

El ridică din umeri.

— Visele sunt vise, răspunse el evaziv.

„Poate că este o abordare greșită, se gândi ea, o viziune ar fi, poate, mai bună”.

— Când stăteam întinsă singură în peștera mea, în arșița zilei, mi s-a părut că am văzut un porumbel alb.

El deveni brusc atent, și ea știu că vorbise despre lucrul potrivit: afganii credeau că porumbeii albi erau uneori locuiți de spirite.

— Dar probabil că am visat, fiindcă pasărea a încercat să-mi vorbească.

— Aha!

„El a luat asta ca un semn că am avut o viziune, nu un vis”, reflectă Jane.

— Nu înțelegeam ce spunea, deși ascultam cât de atentă puteam. Cred că vorbea pașto.

Mohammed făcu ochii mari. Un mesager din teritoriul paștun...

— Apoi l-am văzut pe Ismael Gul, fiul Rabiei și tatăl Farei, în picioare în spatele porumbelului.

Își puse mâna pe brațul lui Mohammed și se uită în ochii lui, gândindu-se: „Aș putea să te încing ca pe o lumină electrică, bărbat nărod și nesăbuit”.

— Avea un cuțit în inimă și plângea cu lacrimi de sânge, continuă Jane. Arăta spre mânerul cuțitului, ca și cum voia să i-l scot eu din piept. Mânerul era încrustat cu nestemate.

Undeva, în străfundurile minții ei, medita: „De unde am scos chestia asta?”

— M-am ridicat din pat și m-am îndreptat spre el. Mi-era teamă, dar trebuia să-i salvez viața. Pe urmă, când am întins mâna să-i scot cuțitul...

— Ce?

— A dispărut. Cred că m-am trezit.

Mohammed își închise gura larg deschisă, își recăpătă controlul și se încruntă cu importanță, ca și cum se gândea cu grijă cum să interpreteze visul. „Acum e momentul să-l întărât un pic”, se gândi Jane.

— S-ar putea să fie o prostie, zise ea abordând o expresie de fetiță, gata să cedeze în fața superioarei lui judecăți masculine. Tocmai de aceea te rog să faci asta *pentru mine*, pentru cea care a salvat viața fiului tău. Ca să-mi aduci pacea în suflet.

El se arată imediat un pic trufaș.

— Nu e nevoie să invoci o datorie de onoare.

— Asta înseamnă că o vei face?

— Ce fel de nestemate erau pe mânerul cuțitului? răspunse el cu o întrebare.

„Oh, Doamne, reflectă ea. Care ar trebui să fie răspunsul corect?” Vru să spună „smaralde”, dar erau asociate cu Valea celor Cinci Lei, și acest fapt putea implica varianta că Ismael fusese ucis de un trădător din Vale.

— Rubine, răspunse ea.

El dădu încet din cap.

— Ismael n-a vorbit cu tine?

— Părea că încerca să vorbească, însă nu putea.

El dădu din cap din nou, și Jane chibzui: „Haide *odată*, *hotărăște-te* naibii”.

— Prevestirea e clară. Convoiul trebuie deturnat, replică el în cele din urmă.

„Slavă Domnului pentru asta”, se gândi Jane.

— Sunt așa de ușurată, zise ea cu sinceritate. Nu știam ce să fac. Însă acum sunt sigură că Ahmed va fi salvat.

Se întrebă ce putea face ca să-l silească pe Khan să spună ce are de gând și să nu-l lase să se răzgândească. Nu putea să-l forțeze să jure. Se întrebă dacă să-i strângă mâna. Într-un sfârșit, decise să pecetluiască promisiunea lui cu un gest chiar mai vechi: se aplecă și-l sărută pe gură, repede, dar delicat, nedându-i șansa nici să refuze, nici să răspundă.

— Îți mulțumesc! zise ea. Știu că ești un om de cuvânt.

Se ridică în picioare. Lăsându-l așezat, părănd un pic amețit, se întoarse și fugi în sus pe cărare, spre peșteri.

În vârf se opri și se uită înapoi.

Mohammed cobora dealul cu pași mari, deja la ceva distanță de casa bombardată, cu capul sus și brațele legănându-se. „L-a

excitat rău sărutul ăla, reflectă Jane. Ar trebui să-mi fie rușine. M-am jucat cu superstiția, vanitatea și sexualitatea lui. Ca feministă, n-ar fi trebuit să-i exploatez prejudecățile – femeia intelectuală, femeia supusă, femeia cochetă –, să-l manipulez. Dar a mers. A funcționat!”

Își continuă drumul. Data viitoare trebuia să se descurce cu Jean-Pierre. El urma să fie acasă cam la amurg: avea să aștepte până la mijlocul după-amiezii, când soarele era un pic mai puțin fierbinte, înainte să-și înceapă călătoria, la fel ca și Mohammed. Simțea că Jean-Pierre avea să fie mai ușor de manipulat decât Mohammed. Pe deoparte, cu Jean-Pierre putea să spună adevărul. Pe de altă parte, el greșise.

Ajunse la peșteri. Mica tabără era ocupată. Câteva avioane cu reacție rusești vâjâiră pe cer.

Toată lumea se opri din treabă ca să se uite la ele, deși erau prea sus și prea departe ca să bombardeze. Când se îndepărtară, băieții mici își întinseră brațele ca aripile și alergară în jur, scoțând sunete de motor cu reacție. Pe cine bombardau în zborurile lor imagine? se întrebă Jane.

Intră în peșteră, o verifică pe Chantal, îi zâmbi Farei și scoase jurnalul. Atât ea, cât și Jean-Pierre scriau în el aproape în fiecare zi. Era în primul rând un dosar medical și intenționau să-l ia cu ei înapoi în Europa, în beneficiul altora, care urmau să ajungă după ei în Afganistan. Ea și Jean-Pierre fuseseră încurajați să înregistreze, deopotrivă, și simțăminte, și probleme personale, pentru ca alții să știe la ce să se aștepte. Și Jane scrisese destul de amănunțit despre sarcina ei și nașterea lui Chantal, dar notase extrem de cenzurat partea referitoare la viața ei emoțională.

Se așeză cu spatele de peretele peșterii, cu caietul pe genunchi, și scrisese povestea băiatului de optsprezece ani care murise din cauza șocului alergic. Asta o întristă, dar n-o deprimă – o reacție sănătoasă, își zise ea.

Adăugă scurte informații despre cazurile minore din acea zi, apoi răsfoi într-o doară prin jurnal. Înregistrările pripite, scrise foarte mărunț de mână ale lui Jean-Pierre, erau foarte scurte și la obiect, constând aproape în întregime din simptome, diagnostice, tratamente și rezultate: *viermi*, ar fi scris el, sau *malarie*. Apoi *vindecă* sau *stabil* sau, uneori, *mort*. Jane avea tendința să scrie fraze, precum *s-a simțit mai bine în dimineața*

asta sau Mama are tuberculoză. Citi despre primele zile de sarcină, mameloanele iritate, coapsele îngroșate și greața de dimineață. O interesa mai mult să vadă că, aproape cu un an în urmă, ea scrisese: *Mi-e frică de Abdullah*. Uitase asta.

Puse jurnalul deoparte. Împreună cu Fara, își petrecu următoarele două ore spălând și făcând curățenie în dispensarul din peșteră. Apoi veni timpul să revină în sat și să se pregătească pentru noapte. După ce coborî de pe munte, își făcu de lucru în casa negustorului, pe urmă se gândi cum să abordeze confruntarea cu Jean-Pierre. Știa ce să facă – l-ar fi luat la o plimbare, dar nu era sigură ce să spună exact.

Încă nu se hotărâse când veni el, câteva minute mai târziu. Îi șterse praful de pe față cu un ștergar umed și-i dădu ceai verde într-o ceașcă de porțelan. Arăta puțin obosit, nicidecum epuizat, ea știa foarte bine: era capabil să meargă pe distanțe mult mai lungi. Rămase cu Jean-Pierre cât își bău ceaiul, încercând să nu se holbeze la el și gândindu-se: „M-ai mintit”. După ce el se odihni o vreme, ea propuse:

— Haide să mergem afară, cum obișnuiam.

— Unde vrei să mergi? Întrebă el puțin surprins.

— Oriunde. Nu-ți amintești vara trecută, cum obișnuiam să ieșim doar ca să ne bucurăm de seară?

— Ba da, zâmbi el.

Îl iubea când zâmbea așa.

— O luăm și pe Chantal?

— Nu, răspunse ea, nevrând să fie distrasă, o să fie în regulă cu Fara.

— Bine, acceptă el ușor uimit.

Jane îi zise Farei să le pregătească masa de seară – ceai, pâine și iaurt –, apoi ea și Jean-Pierre părăsiră casa. Lumina zilei pălea și aerul serii era blând și parfumat. Asta era cel mai bun moment al zilei de vară. În timp ce se plimbau pe câmpuri spre râu, ea își aminti cum se simțise pe aceeași potecă vara trecută: anxioasă, confuză, emoționată și hotărâtă să reușească. Era mândră că făcuse față atât de bine, dar bucuroasă că aventura era pe cale să se încheie.

Se simțea tot mai tensionată pe măsură ce momentul confruntării se apropia, chiar dacă ea continua să-și spună că, personal, n-avea nimic de ascuns, nimic pentru care să se simtă vinovată și nimic de care să se teamă. Traversară râul într-un

loc unde se întindea larg și superficial peste un prag de stâncă, pe urmă urcară o râpă și ajunseră pe partea cealaltă a stâncii. În vârful, se așezară pe pământ și-și atârnară picioarele deasupra prăpastiei.

O sută de metri mai jos, Râul celor Cinci Lei se grăbea la vale, ciocnind bolovanii și făcând spume furioase printre praguri. Jane se uită peste Vale. Terenul cultivat era străbătut de canale de irigație și ziduri din piatră. Culorile luminoase verde și auriu ale culturilor în pârg făceau câmpurile să arate ca niște cioburi de sticlă colorată de la o jucărie distrusă. Ici, colo, imaginea era pătată de daunele făcute de bombe – ziduri căzute, șanțuri blocate și cratere de noroi în mijlocul lanurilor unduitoare. Ocazional, câte o bonetă rotundă sau un turban negru indicau că unii dintre bărbați erau deja la muncă, recoltându-și culturile, în timp ce rușii își aliniau avioanele pe pistă și își puneau deoparte bombele, pentru noapte. Capetele cu eșarfe sau siluetele mai mici erau femei și copii mai mari, care ajutau cât mai era lumină. Pe cealaltă parte a Văii, terenurile agricole se luptau să urce pantele joase ale muntelui, dar în curând le predau stâncii prăfuite. Din grupul de case din stânga, fumul de la câteva focuri de gătit se ridica în linii drepte ca trase cu creionul, până când adierea ușoară le puse în neorânduială. Aceeași adiere aduse frânturi neinteligibile de conversație de la femeile care se scăldau dincolo de un cot al râului, în amonte. Vocile le erau domoale și râsul copios al Zaharei nu se mai auzea, fiindcă era în doliu. Și totul din cauza lui Jean-Pierre...

Gândul îi dădu curaj lui Jane.

— Vreau să mă duci acasă, zise ea brusc.

La început, el o înțelese greșit.

— Abia am ajuns aici, spuse el iritat.

Apoi se uită la ea și încruntarea i se șterse.

— Oh, rosti el.

Era o notă de imperturbabilitate în vocea lui pe care Jane o estimă de rău augur, și-și dădu seama că era posibil să nu facă după capul ei fără luptă.

— Da, zise ea cu fermitate. Acasă.

El își puse brațul în jurul ei.

— Țara asta te afectează din când în când, zise el.

Nu se uita la ea, ci la râul care se grăbea mult sub picioarele lor.

— Ești deosebit de vulnerabilă la depresie în momentul ăsta, chiar după naștere. În câteva săptămâni, o să găsești...

— Nu mă lua de sus! șuieră ea.

N-avea de gând să-l lase să scape cu prostii de genul ăsta.

— Păstrează-ți atitudinea profesionistă pentru pacienții tăi.

— Bine, se conformă el și își retrase brațul.

— Înainte să venim am decis că o să stăm aici doi ani. Tururile scurte sunt ineficiente, am fost de acord, din cauza timpului și a banilor cheltuiți pentru formare, călătorie și stabilire. Am hotărât amândoi să facem totul cu profesionalism, așa că ne-am *angajat* pentru un stagiul de doi ani...

— Și apoi am avut un copil.

— N-a fost ideea mea!

— Oricum, m-am răzgândit.

— N-ai *dreptul* să te răzgândești.

— Nu ești stăpânul meu! zise ea furioasă.

— E exclus. Haide să încheiem discuția.

— Abia am început, spuse ea.

Atitudinea lui o înfuria. Conversația se transforma într-o ceartă cu privire la drepturile ei ca individ, și cumva ea nu voi să câștige spunându-i că știa despre spionajul lui, nu încă, oricum. Voia ca el să recunoască faptul că era liberă să ia propriile decizii.

— N-ai niciun drept să mă ignori sau să treci peste dorințele mele, adăugă ea. Vreau să plec în vara asta.

— Răspunsul e Nu.

Ea decise să încerce să poarte cu el o discuție logică.

— Suntem aici de un an. Am muncit bine. Am făcut și sacrificii considerabile, mai multe decât am anticipat. N-am făcut îndeajuns?

— Am fost de acord cu doi ani, repetă el cu încăpățănare.

— Asta a fost cu mult timp în urmă și înainte de a o avea pe Chantal.

— Atunci, voi două ar trebui să plecați și să mă lăsați pe mine aici.

Pentru o clipă, Jane se gândi la asta. Să călătorească împreună cu un convoi spre Pakistan, cărând un copil, era dificil și periculos. Fără un soț, ar fi fost un coșmar.

Dar nu era imposibil. Totuși, ar fi însemnat să-l lase pe Jean-Pierre în urmă. El ar fi putut să continue să trădeze convoaiele

și, o dată la câteva săptămâni, mai mulți soți și fii din Vale ar muri. Și mai era un motiv pentru care nu putea să-l lase în urmă: asta le-ar fi distrus căsnicia.

— Nu, zise ea. Nu pot să plec singură. Trebuie să vii și tu.

— Ba nu, spuse el furios. Ba nu!

Sosise momentul în care *trebuia* să-l confrunte cu ce știa ea.

Respiră adânc.

— Trebuie, începu ea.

— Ba nu trebuie, o întrerupse el.

Își îndreaptă arătătorul spre Jane, și ea se uită în ochii lui și văzu acolo ceva care o sperie.

— Nu poți să mă forțezi. Nu încerca.

— Ba *pot*...

— Nu te sfătuiesc, continuă el, iar vocea îi era îngrozitor de rece.

Dintr-odată i se păru străin, cineva pe care nu-l cunoștea. Tăcu pentru o clipă, reflectând.

Se uită la un porumbel care se ridicase din sat și zbura spre ea. Avea cuib pe fața stâncii, un pic mai jos de picioarele ei.

„Nu-l cunosc pe omul ăsta! se gândi ea panicată. După un an întreg, încă nu știu cine este!”

— Mă iubești? îl întrebă ea.

— Dacă te iubesc, nu înseamnă că trebuie să fac tot ce vrei.

— E un Da?

Se uită lung la ea. Jane îi susținu neclintită privirea.

Încet, lumina dură îi dispăru din ochi și el se relaxă. În cele din urmă, zâmbi.

— E un Da, răspunse el.

Jane se aplecă spre el, și Jean-Pierre o cuprinse din nou cu brațul.

— Da, te iubesc, șopti el încet și o sărută pe creștet.

Ea își odihni obrazul pe pieptul lui și se uită în jos.

Porumbelul la care se uita zbură din nou. Era un porumbel alb, precum cel din viziunea ei inventată. Pluti îndepărtându-se, alunecând fără efort în jos, spre malul râului.

Jane se gândi: „Oh, Doamne, ce voi face în continuare?”

•

Fiul lui Mohammed, Mousa – cunoscut după accident sub numele Stângaciul –, fu primul care zări convoiul când se întoarse. El veni alergând în poiana din fața peșterii, strigând cu

o voce foarte ascutită:

— S-au întors! S-au întors!

Nimeni nu trebui să întrebe *cine*.

Era în cursul dimineții și Jane și Jean-Pierre se aflau în dispensarul din peșteră. Jane se uită la Jean-Pierre. Pe fața lui se citea o ușoară urmă de încruntare nedumerită: era mirat de ce rușii nu acționaseră în baza informațiilor lui și nu prinseseră convoiul într-o ambuscadă. Jane se întoarse de la el, astfel încât acesta să nu vadă triumful pe care-l simțea. Ea le salvase viețile! Yussuf avea să cânte în seara aceea, și Sher Kador își va număra caprele, iar Ali Ghanim își va săruta cei paisprezece copii. Yussuf era unul dintre fiii Rabiei: salvarea vieții lui compensa faptul că Rabia o ajutase s-o aducă pe Chantal pe lume. Toate mamele și fiicele care ar fi putut fi în doliu se bucurau în acele momente.

Se întreba cum se simțea Jean-Pierre. Era furios, frustrat sau dezamăgit? Era greu de imaginat că cineva putea fi dezamăgit fiindcă nu fuseseră uciși oameni. Aruncă o privire la el, dar fața lui era inexpressivă.

„Mi-aș dori să știu ce se întâmplă în mintea lui”, se gândi ea.

Pacienții lor dispărură în câteva minute: toată lumea cobora în sat ca să întâmpine călătorii.

— Coborâm și noi? întrebă Jane.

— Du-te tu, răspunse Jean-Pierre. Termin aici și vin și eu după tine.

— Bine, zise Jane.

Voia ceva timp ca să-și revină, presupuse ea, ca să poată pretinde că era încântat de întoarcerea lor în siguranță când îi vedea.

O luă pe Chantal și o apucă pe poteca abruptă spre sat. Simți căldura rocii prin tălpile subțiri ale sandalelor.

Încă nu-l înfruntase pe Jean-Pierre. Totuși, asta nu putea să dureze la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, el va afla că Mohammed trimisese un mesager să devieze ruta prestabilită a convoiului. Firește, s-ar întreba de ce făcuse Mohammed asta, și Khan i-ar spune despre viziunea lui Jane.

Dar Jean-Pierre știa că Jane nu credea în viziuni...

„De ce mi-e frică? se întrebă ea. Nu eu sunt vinovată, el e. Cu toate astea, mă simt de parcă secretul lui e ceva de care ar trebui să-mi fie rușine. Ar fi trebuit să fi vorbit cu el despre asta

imediat, în seara în care ne-am dus în vârful stâncii. Ținând-o în mine atât de mult, am devenit o trișoare. Poate asta e. Sau poate că e privirea uneori ciudată din ochii lui...”

Nu renunțase la decizia de a se întoarce acasă, însă până atunci nu reușise să se gândească la o modalitate de a-l convinge pe Jean-Pierre să meargă. Visase o duzină de scheme bizare, de la a trimite un mesaj fals prin care să anunțe că mama lui era pe moarte la otrăvirea iaurtului său cu ceva care i-ar da simptomele unei boli menite să-l oblige să se întoarcă în Europa pentru tratament. Cea mai simplă și mai puțin exagerată idee a ei era să amenințe că-i va dezvălui lui Mohammed că Jean-Pierre era spion.

N-ar fi făcut-o niciodată, desigur, deoarece să-l demaște ar fi fost ca și cum l-ar fi ucis. Dar ar fi *crezut* Jean-Pierre că ea și-ar fi dus până la capăt amenințarea? Probabil că nu. Trebuia să fie cineva dur, nemilos, cu inimă de piatră, ca să creadă că ar fi capabilă să-și ucidă, practic, soțul – și dacă Jean-Pierre era atât de dur, nemilos și cu inimă de piatră, ar fi putut s-o ucidă pe Jane.

Se înfioră, în ciuda căldurii. Discuția asta despre ucidere era grotescă. „Atunci când doi oameni găsesc o asemenea plăcere unul în trupul celuilalt, ca noi, cum ar putea să-și facă rău reciproc?”, chibzui ea.

Odată ajunsă în sat, începu să audă focuri de armă trase la întâmplare și cu exuberanță, ceea ce însemna că avea loc o sărbătoare afgană. Se îndreptă spre moschee – totul se întâmpla la moschee. Convoiul era în curte, oameni, cai și bagaje, înconjurat de femei zâmbitoare și copii care scânceau. Jane se opri la marginea mulțimii, uitându-se.

„A meritat, medită ea. A meritat grija și frica și a meritat să-l manipulez pe Mohammed în felul ăla nedemn ca să văd asta, bărbații întorși în siguranță, reuniți cu soțiile, mamele, fiii și fiicele lor”.

Ce se întâmplă apoi fu, probabil, cel mai mare șoc din viața ei.

Acolo, în mulțime, printre bonete și turbane, apărură un cap cu păr blond cârlionțat. La început nu-l recunoscuse, chiar dacă familiaritatea îi zvâcni în străfundurile sufletului. Pe urmă acesta ieși din mulțime și ea văzu, ascunsă în spatele unei bărbi blonde, incredibil de stufoase, fața lui Ellis Thaler.

Genunchii lui Jane se înmuiară brusc. Ellis? Acolo? Era

imposibil.

El se îndreptă spre ea. Purta hainele de bumbac largi, ca pijamalele, ale afganilor și o pătură murdară în jurul umerilor mari. Puțina față vizibilă deasupra bărbii era profund bronzată, așa că ochii albaștri precum cerul erau chiar mai izbitori decât de obicei, ca albăstrelele într-un lan de grâu copt.

Jane rămase perplexă.

Ellis stătea în fața ei, cu fața solemnă.

— Bună, Jane.

Ea își dădu seama că nu-l mai ura. În urmă cu un an l-ar fi blestemat fiindcă o înșelase și-i spionase prietenii. Dar în acele momente furia îi dispăruse. N-avea să-l mai placă niciodată, însă ar fi putut să-l tolereze. Și era drăguț să audă engleza vorbită pentru prima dată în mai bine de un an.

— Ellis, zise ea încet. Ce, Doamne iartă-mă, faci aici?

— La fel ca tine, răspunse el.

Ce voia să însemne asta? Spionaj? Nu, Ellis nu știa ce era Jean-Pierre.

Ellis văzu expresia confuză a lui Jane și adăugă:

— Adică sunt aici ca să ajut rebelii.

Aflase despre Jean-Pierre? Jane se temu brusc pentru soțul ei. Ellis l-ar putea uide...

— Al cui e copilul? Întrebă Ellis.

— Al meu. Și al lui Jean-Pierre. O cheamă Chantal.

Jane văzu că Ellis pare subit teribil de trist. Își dădu seama că el sperase să afle că e nefericită cu soțul ei. „Oh, Doamne, cred că încă e îndrăgostit de mine”, se gândi ea.

Încercă să schimbe subiectul.

— Dar cum să-i ajuți pe rebeli?

El își cântări geanta. Era o chestie mare de pânză kaki, în formă de cârnat, ca un rucsac soldățesc de modă veche.

— Am de gând să-i învăț cum să arunce în aer drumuri și poduri, răspunse el. Deci, vezi, în războiul ăsta sunt de aceeași parte cu tine.

„Dar nu de aceeași parte cu Jean-Pierre”, se gândi ea.

Ce-o să se întâmple mai departe? Afganii nu-l suspectaseră nicio clipă pe Jean-Pierre, însă Ellis era instruit în tactici de înșelătorie. Mai devreme sau mai târziu, el avea să ghicească ce se întâmplă.

— Cât ai de gând să stai aici? îl întrebă ea.

Dacă ar fi fost o ședere de scurtă durată, poate nu avea timp să dezvolte suspiciuni.

— Toată vara, răspunse el vag.

Poate că n-avea să petreacă prea mult timp în preajma lui Jean-Pierre.

— Unde o să stai? îl iscodi ea.

— În satul ăsta.

— Aha.

El intui dezamăgirea din vocea ei și zâmbi crispat.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă aștept să fii *bucuroasă* că mă vezi...

Mintea lui Jane o luase razna. Dacă reușea să-l facă pe Jean-Pierre să renunțe, n-avea să mai fie niciun pericol.

Dintr-odată se simți în stare să-l înfrunte. „De ce așa? se întrebă ea în gând. Fiindcă nu mă mai tem de el. De ce nu mă mai tem de el? Fiindcă e Ellis aici. Nu mi-am dat seama că mi-era frică de soțul meu”.

— Dimpotrivă, îi replică ea lui Ellis, gândind „Ce tare sunt!” Sunt fericită că ești aici.

Se așternu tăcerea. Era clar că Ellis nu știa cum să descifreze reacția lui Jane.

— Uf, am o grămadă de explozibili și alte chestii pe undeva prin grădina asta zoologică. Mai bine mă duc să le iau, spuse el după o clipă.

Jane dădu din cap.

— OK.

Ellis se întoarse și dispăru în mulțime.

Jane merse încet prin curte, ușor uimită. Ellis era *acolo*, în Valea celor Cinci Lei, și părea încă îndrăgostit de ea.

Când ajunse la casa negustorului, Jean-Pierre tocmai ieșea. Se opri în drum spre moschee, probabil ca să-și lase geanta medicală. Jane nu era sigură ce să-i spună.

— Convoiul a adus în sat pe cineva pe care-l cunoști, începu ea.

— Un european?

— Da.

— Păi, pe cine?

— Du-te și vezi. Ai să fii surprins.

El se grăbi într-acolo. Jane intră. „Ce va face Jean-Pierre în legătură cu Ellis? se întrebă ea. Păi, le va spune rușilor. Și inșii îl

vor omorî pe Ellis”.

Gândul o înfurie.

— Nu trebuie să mai fie nimeni ucis! zise ea cu voce tare. N-am să-i permit!

Vocea ei o făcu pe Chantal să plângă. Jane o legănă și fetița se liniști.

„Ce-am de gând să fac cu asta? reflectă Jane. Trebuie să-l împiedic să ia legătura cu rușii. Cum? Nu poate să ia legătura cu contactul lui, în sat. Deci, nu trebuie decât să-l țin pe Jean-Pierre aici. O să-i spun: «Trebuie să promiți că nu părăsești satul. Dacă refuzi, îi spun lui Ellis că ești spion, și *el* o să se asigure că nu pleci din sat.» Dar dacă Jean-Pierre face promisiunea și apoi o încalcă? Păi, aș *ști* că a ieșit din sat și aș *ști* că s-a întâlnit cu contactul lui, și atunci aș putea să-l avertizez pe Ellis. Mai are alt mod de comunicare cu rușii? Trebuie să aibă un mijloc de a intra în contact cu ei în caz de urgență. Dar aici nu există telefoane, nici poștă, nici serviciu de curierat, nici porumbei călători... *Trebuie să fie un radio*. Dacă are un radio, nu există nicio cale să-l pot opri”.

Cu cât se gândea la asta, cu atât mai convinsă era că el avea un radio. Trebuia să aranjeze cumva întâlnirile astea în colibe din piatră. În teorie, puteau să fi fost programate toate înainte de a pleca de la Paris, dar în practică era aproape imposibil: ce s-ar fi întâmplat în cazul în care trebuia să anuleze o programare sau întârzia, sau când ar fi avut nevoie să se întâlnească de urgență cu contactul lui?

„*Sigur* că are un radio. Ce pot să fac eu dacă are un radio? Pot să i-l iau”.

O puse pe Chantal în leagăn și se uită prin casă. Se duse în camera din față. Acolo, pe teigheaua de gresie din mijlocul a ceea ce fusese un magazin, se afla geanta medicală a lui Jean-Pierre.

Era locul cel mai evident. Nimănui nu-i era permis s-o deschidă, cu excepția lui Jane, iar ea nu a avut niciodată vreun motiv s-o facă. Până în momentul acela.

Desfăcu încuietoarea și trecu prin conținut, verificând obiectele unul câte unul.

Nu era niciun radio.

N-avea să fie așa de simplu.

„*Trebuie* să aibă unul, se gândi ea. Și *trebuie* să-l găsesc:

dacă nu, fie Ellis îl ucide pe el, fie el îl ucide pe Ellis”.

Decise să scotocească prin casă.

Verifică prin proviziile medicale de pe rafturile negustorului, căutând în toate cutiile și pachetele ale căror sigilii erau rupte, grăbindu-se de teamă că el putea să se întoarcă înainte ca ea să fi terminat. Nu găsi nimic.

Se duse în dormitor. Cotrobăi prin haine, apoi între păturile de iarnă, depozitate într-un colț. Nimic. Mișcându-se mai repede, merse în camera de zi și se uită frenetic în jur după o posibilă ascunzătoare. Dulapul cu hărți! Îl deschise. Acolo erau doar hărțile. Închise ușa cu un pocnet.

Chantal se agită, dar nu plânse, chiar dacă era aproape timpul pentru alăptare.

„Ești un copil bun, chibzui Jane. Slavă Domnului!”

Se uită în spatele bufetului cu mâncare și ridică încet covorașul, în caz că exista o trapă ascunsă în podea.

Nimic.

Trebuia să fie pe acolo, pe undeva. Nu putea să-și imagineze că el riscase să-l ascundă *în afara* casei, fiindcă ar fi fost un pericol teribil să fie găsit din întâmplare.

Se duse înapoi în magazin. Dacă ar găsi radioul, totul avea să fie bine – el n-ar mai fi avut altă opțiune decât să capituleze.

Geanta lui era în cel mai plauzibil caz locul ascunzătorii, fiindcă o lua cu el oriunde mergea. O ridică. Era grea. Bâjbâi din nou în interiorul acesteia. Avea un fund gros.

Dintr-odată, mintea i se luminează. Era posibil ca geanta să aibă fund dublu.

Cercetă baza cu degetele. „Trebuie să fie aici, se gândi ea. *Trebuie*”.

Împinse degetele în jos, pe lângă bază, și ridică. Fundul fals ieși cu ușurință. Cu sufletul la gură, se uită înăuntru. Acolo, în compartimentul ascuns, era o cutie neagră din plastic. O luă.

„Asta e, reflectă ea. Îi cheamă prin radioul ăsta mic. De ce se și întâlnește cu ei? Probabil că nu poate să le transmită secretele prin radio, de teamă că cineva ascultă. Poate că radioul e doar pentru organizarea de întâlniri și situații de urgență. Cum ar fi când nu poate să plece din sat”.

Auzi ușa din spate deschizându-se. Îngrozită, scăpă radioul pe podea și se răsuci, uitându-se în camera de zi. Era doar Fara, cu o mătură.

— Oh, Doamne, exclamă ea cu voce tare.

Se întoarce înapoi, cu inima bătându-i nebunește în piept.

Trebuia să scape de radio înainte să se întoarcă Jean-Pierre.

Dar cum? Nu putea să-l arunce – ar fi fost găsit.

Trebuia să-l spargă.

Cu ce?

N-avea ciocan.

O piatră, atunci.

Traversă grăbită camera de zi și se duse în curte. Peretele curții era făcut din pietre brute, zidite laolaltă cu mortar de nisip. Se întinse și clătină una de pe rândul de sus. Părea de neclintit.

Încercă alta, și alta. A patra piatră păru un pic mai slăbită. Se întinse și trase de ea. Se mișcă puțin.

— Haide, haide, se văită ea.

Trase din greu. Piatra brută îi tăie pielea mâinilor. O zgudui un pic mai puternic și piatra se desprinsă. Ea sări înapoi când aceasta căzu pe pământ. Era cam de mărimea unei cutii de fasole: numai bună. O luă cu ambele mâini și intră grăbită înapoi în casă.

Se duse în camera din față. Luă radio-transmițătorul negru din plastic de pe jos și-l puse pe tejgheaua de gresie. Apoi ridică piatra deasupra capului și o lăsă în jos cu toată forța asupra radioului.

Carcasa din plastic crăpă.

Ar fi trebuit să lovească mai tare.

Ridică piatra și izbi din nou. De data asta carcasa se rupse, dezvăluind măruntaiele instrumentului: văzu un circuit integrat, un difuzor conic și o pereche de baterii cu scris rusesc pe ele.

Scoase bateriile și le aruncă pe podea, pe urmă începu să sfărâme mecanismul.

Fu prinsă brusc din spate și vocea lui Jean-Pierre strigă:

— Ce faci?

Se luptă să scape din strânsoarea lui, se eliberă pentru o clipă și apoi lovi din nou în micul radio.

El o prinse de umeri și o aruncă deoparte. Ea se împiedică și căzu pe podea. Ateriză dur, sucindu-și încheietura mâinii.

— E distrus! zise el holbându-se la radio. Nu poate fi reparat!

O apucă de cămașă și o trase în picioare.

— Nu știi ce-ai făcut! țipă el.

În ochii lui se citeau disperare și furie clocotitoare.

— Dă-mi drumul! îi strigă ea.

N-avea dreptul să se poarte așa, când *el* era cel care o mințise.

— Cum *îndrăznești* să mă tratezi așa!

— Cum *îndrăznesc* eu?

Îi dădu drumul la cămașă, trase brațul înapoi și o lovi tare, exact în mijlocul abdomenului. Pentru o fracțiune de secundă, fu, pur și simplu, paralizată de șoc. Apoi simți durerea, adânc în interior, unde încă persista de când o născuse pe Chantal, strigă și se aplecă ținându-se cu mâinile de mijloc.

Avea ochii strânși tare, așa că nu văzu venind a doua lovitură.

Pumnul lui îi ateriză din plin peste gură. Jane țipă.

Nu-i venea să creadă că-i făcea asta. Deschise ochii și se uită la el, îngrozită că avea s-o lovească din nou.

— Cum *îndrăznesc* eu? țipă el. Cum *îndrăznesc* eu?

Ea căzu în genunchi pe podeaua murdară și începu să plângă în urma șocului, durerii și a suferinței. O dorea gura atât de rău, încât abia putea să vorbească.

— Te rog, nu mă lovi, reuși ea să îngaime. Nu mă mai lovi.

Își ținu defensiv o mână în fața ochilor.

El îngenunche, îi trase mâna la o parte și-și băgă fața într-a ei.

— De când știi? șuieră el.

Ea își linse buzele. Erau umflate deja. Le atinse cu mână și o îndepărtă plină de sânge.

— De când te-am văzut în coliba din piatră... în drum spre Cobak, răspunse ea.

— Dar n-ai văzut nimic!

— A vorbit cu accent rusesc și a zis că avea bășici. Din asta mi-am dat seama.

Fu o pauză, în care totul părea să se domolească.

— De ce acum? întrebă el. De ce n-ai distrus radioul înainte?

— N-am îndrăznit.

— Și acum?

— A venit Ellis.

— Și?

Jane își adună puținul curaj care-i mai rămăsese.

— Dacă nu încetezi cu asta... cu spionajul... am să-i spun lui Ellis, și te oprește el.

O apucă de gât.

— Și dacă te sugrum, cățea?

— Dacă mi se întâmplă ceva... Ellis are să vrea să știe de ce. Încă e îndrăgostit de mine.

Se uită la el. În ochii lui mocnea ura.

— Acum n-o să-l mai prind niciodată! spuse el.

Ea se întrebă la cine se referea. La Ellis? Nu. La Masud? Era posibil ca scopul final al lui Jean-Pierre să fie uciderea lui Masud? Mâinile lui erau încă în jurul gâtului ei. Simți strânsoarea întetându-se. Îi privi fața cu teamă.

Apoi plânse Chantal.

Expresia lui Jean-Pierre se schimbă dramatic. Ostilitatea îi dispăru din ochi, iar privirea fixă și încordată de furie își recăpătă calmul. Și, în cele din urmă, spre uimirea ei, el își puse mâinile la ochi și începu să plângă.

Ea se uită la el cu neîncredere. Constată că simte milă pentru el, și se gândi: „Nu fi proastă, nemernicul tocmai te-a bătut”. Dar, în ciuda acelei fărâme de îngăduință, fu impresionată de lacrimile lui.

— Nu plânge, zise ea încet.

Vocea îi era surprinzător de blândă. Îi atinse obrazul.

— Îmi pare rău, bâigui el. Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. Munca mea de-o viață... totul pentru nimic.

Ea își dădu seama cu uimire și cu o urmă de dezgust că nu mai era supărată pe el, în pofida buzelor umflate și a durerii continue din burtă.

Se abandona sentimentului și-l îmbrățișă, mângâindu-i spatele ca și cum consola un copil.

— Doar din cauza accentului lui Anatoli, murmură el. Doar din cauza asta.

— Lasă-l pe Anatoli, zise ea. O să plecăm curând din Afganistan și o să ne întoarcem în Europa. Plecăm cu următorul convoi.

El își luă mâinile de pe față și se uită la ea.

— Când ne întoarcem la Paris...

— Da?

— Când o să fim acasă... tot mai vreau să fim împreună. Poți să mă ierți? Te iubesc – serios, mereu te-am iubit. Și suntem căsătoriți. Și e și Chantal. Te rog, Jane – te rog, nu mă părăsi. Te rog?

Spre surprinderea ei, nu simți nicio ezitare. El era bărbatul pe

care-l iubea, soțul ei, tatăl copilului ei. Și el avea probleme și cerea ajutor.

— Nu plec nicăieri, răspunse ea.

— Promite, îi ceru el. Promite-mi că n-ai să mă părăsești.

Ea îi zâmbi cu gura însângărată.

— Te iubesc, zise ea. Promit că n-am să te părăsesc.

Capitolul nouă

Ellis era frustrat, nerăbdător și furios. Era frustrat fiindcă era de șapte zile în Valea celor Cinci Lei și încă nu-l zărise pe Masud. Era nerăbdător fiindcă era un purgatoriu zilnic pentru el să-i vadă pe Jane și Jean-Pierre locuind împreună, lucrând cot la cot și împărtășind plăcerea fericitei lor fetițe. Și era furios fiindcă el, și nimeni altcineva, se vârase într-o astfel de situație mizerabilă.

Se spusese că urma să se întâlnească în acea zi cu Masud, dar marele om nu apăruse. Ellis mersese toată ziua precedentă ca să ajungă în locul stabilit. Fusese la capătul de sud-vest al Văii celor Cinci Lei, în teritoriul rus. Plecase din Banda însoțit de trei luptători de gherilă – Ali Ghanim, Matullah Khan și Yussuf Gul –, dar li se mai alăturaseră alți doi sau trei în fiecare sat, iar în total erau treizeci. Stăteau într-un cerc sub un smochin, aproape de vârful unui deal, mâncând smochine și așteptând.

La poalele dealului unde poposeau începea o câmpie, care se întindea spre sud – până la Kabul, de fapt, deși acesta era la optzeci de kilometri depărtare și ei nu puteau să-l vadă. În aceeași direcție, însă mult mai aproape, se afla baza aeriană Bagram, la doar șaisprezece kilometri: clădirile acesteia nu erau vizibile, dar vedeau ocazional câte un avion cu reacție ridicându-se în aer. Câmpia era un mozaic fertil de câmpuri și livezi, întretăiată de afluenți care se vărsau toți în Râul celor Cinci Lei. Și râul tumultuos se îndrepta, mai larg și mai adânc în acea perioadă, însă la fel de rapid, spre capitală. Un drum ce abia se putea numi așa trecea pe la poalele dealului și urca Valea până în orașul Rokha, cel mai nordic hotar al teritoriului rus. Nu era mult trafic pe drum: câteva căruțe țărănești și mașina blindată ocazională. În locul în care drumul traversa râul, fusese construit un nou pod rusc.

Ellis avea de gând să-l arunce în aer.

Lecțiile despre explozivi pe care le dădea în scopul de a ascunde cât mai mult timp posibil misiunea lui reală erau extrem de populare și fusese obligat să limiteze numărul participanților. Asta în ciuda ezitantei lui dari. Își amintea un pic de farsi de la Teheran și învățase dari pe drum, ca să poată să vorbească despre peisaj, mâncare, cai și arme, dar încă nu putea să spună lucruri ca *Adâncitura în materialul exploziv are efectul de a concentra explozia*. Cu toate astea, ideea de a arunca lucrurile în aer prezenta atâta interes pentru virilitatea afgană, că avea întotdeauna un public atent. Nu putea să-i învețe formulele de calcul al cantității de TNT necesară pentru o misiune, nici să le arate cum să folosească idioatele de benzi de calcul ale US Army, fiindcă niciunul nu făcuse matematică la școală și cei mai mulți dintre ei nici nu știau să citească. Totuși, era capabil să le arate cum să distrugă lucrurile mai eficient și, în același timp, să întrebuințeze mai puțin material – ceea ce era foarte important pentru ei, întrucât muniția era insuficientă.

Încercase și să-i facă să adopte măsuri de precauție de bază, dar cu asta dăduse greș: pentru ei, prudența însemna lașitate.

Între timp, era torturat de Jane.

Era gelos când o vedea atingându-l pe Jean-Pierre, era invidios când îi vedea pe amândoi în peștera dispensar, lucrând atât de eficient și de armonios împreună. Și era mistuit de poftă când zărea o bucățică din pieptul umflat al lui Jane în vreme ce își alăpta bebelușul.

Zăcea treaz noaptea, sub sacul de dormit din casa lui Ismael Gul, unde locuia, și se întorcea constant de pe o parte pe alta, uneori transpirând și alteori tremurând, incapabil să se simtă confortabil pe podeaua de pământ bătătorit, încercând să nu audă sunetele înăbușite ale lui Ismael și soției lui, care făceau dragoste la câțiva metri distanță, în camera de alături. Și palmele păreau să-l mănânce s-o atingă pe Jane.

N-avea pe altcineva să dea vina, decât pe el însuși, pentru toate astea. El se oferise voluntar pentru misiune, în speranța stupidă că ar putea s-o recâștige pe Jane. Era atât neprofesionist, cât și imatur. Tot ce putea face era să plece de acolo cât mai repede posibil. Și nu putea să facă nimic până nu-l întâlnea pe Masud.

Se ridică și se învârti pe-acolo agitat, atent totuși să rămână

în umbra copacului, ca să nu fie observat de pe drum. La câțiva metri distanță era o masă de metal contorsionat, unde se prăbușise un elicopter. Văzu o bucată subțire de oțel cam de dimensiunea și forma unei farfurii, și asta îi dădu o idee.

Se întrebase cum să demonstreze efectul schimbării de formă a încărcăturii explozive, iar în acea clipă întrezări o posibilitate.

Luă din rucsac o bucățică plată de TNT și un briceag. Luptătorii de gherilă se grupară mai aproape în jurul lui. Printre ei era și Ali Ghanim, un omuleț diform – nas răsucit, dinți deformați și o ușoară cocoșă – care afirmase că avea paisprezece copii. Ellis încrustă numele *Ali* în TNT cu litere persane. Li-l arătă. Ali își recunoscuse numele.

— Ali, zise el zâmbind și arătându-și dinții hidoși.

Ellis plasă explozivul cu inscripția în jos, pe bucata de oțel.

— Sper să funcționeze, spuse el cu un zâmbet, și ei îi zâmbiră în răspuns, deși niciunul dintre ei nu vorbea engleza.

Luă o bobină de fitil detonant din sacul lui încăpător și tăie o lungime de patru metri. Scoase cutia cu capse, luă una și o introduse la capătul fitilului, în capacul cilindric. Filetă fitilul de TNT.

Se uită în josul dealului, la drum. Nu văzu niciun fel de trafic. Își duse mica bombă peste deal și o puse jos, cam la cincizeci de metri distanță. Aprinse fitilul cu un chibrit și apoi se înapoie la smochin.

Fitulul era cu ardere lentă. Ellis se întrebă, în timp ce aștepta, dacă Masud îl urmărea și-l evalua împreună cu ceilalți luptători de gherilă. Aștepta liderul să se asigure că Ellis era un om serios, pe care luptătorii de gherilă puteau să-l respecte? Protocolul era întotdeauna important într-o armată, chiar și într-una revoluționară. Dar Ellis nu putea să se mai joace. Dacă Masud nu apărea în decursul acelei zile, Ellis ar fi trebuit să renunțe la toate prostiile astea, să spună că era emisar al Casei Albe și să ceară imediat o întâlnire cu liderul rebel.

Se produsese un pocnet neimpresionant și un mic nor de praf. Luptătorii de gherilă păruă dezamăgiți de o așa explozie slabă. Ellis recuperează bucata de metal, folosindu-și eșarfa ca s-o țină fiindcă era caldă. Numele *Ali* era tăiat pe aceasta, literele alfabetului persan având muchii zdrențuite. Le-o arătă luptătorilor de gherilă, iar ei izbucniră într-o pălăvrăgeală excitată. Ellis era mulțumit: tocmai făcuse o demonstrație clară

a ideii că explozivul era *mult* mai puternic când era zimțat, contrar a ceea ce ar fi sugerat bunul-simț.

Luptătorii de gherilă se liniștiră brusc. Ellis se uită în jur și văzu un alt grup de șapte sau opt oameni care se apropia de peste deal. Puștile și bonetele lor rotunde Chitralli arătau că erau luptători de gherilă. Când se apropiară, Ali înțepeni, ca și cum era pe cale să salute.

— Cine e? întrebă Ellis.

— Masud, răspunse Ali.

— Care dintre ei?

— Cel din mijloc.

Ellis se uită intens la silueta centrală din grup. La prima vedere, Masud arăta la fel ca și ceilalți: un bărbat subțire, de înălțime medie, purtând haine kaki și cizme rusești. Ellis îi studie fața. Era deschisă la culoare, cu o mustață rară și barbă subțire de adolescent. Avea un nas lung, cu vârf coroiat. Ochii negri în alertă erau înconjuțați de riduri groase, care-l făceau să pară mai bătrân cu cel puțin cinci ani decât faimoasa lui vârstă de douăzeci și opt de ani. Nu era chipeș, însă avea un aer de inteligență plină de viață și o autoritate calmă, care-l deosebea de cei din jurul lui.

El veni direct la Ellis cu mâna întinsă.

— Eu sunt Masud.

— Ellis Thaler, zise el și-i strânse mâna.

— O să aruncăm podul în aer, zise Masud în franceză.

— Vrei să începi?

— Da.

Ellis își vârî echipamentul în rucsac, în timp ce Masud se duse la grupul luptătorilor de gherilă, dând mâna cu unii, dând din cap la alții, îmbrățișând vreo doi, vorbind câteva cuvinte cu fiecare.

Când fură gata, coborâră dealul răzleți, sperând – presupuse Ellis – că dacă erau văzuți, aveau să fie luați drept un grup de țărani mai degrabă decât o unitate a armatei rebele. Odată ajunși la poalele dealului, nu mai fură vizibili din drum, deși oricine de deasupra, dintr-un elicopter, i-ar fi observat: Ellis bănuia că s-ar fi adăpostit dacă ar fi auzit un elicopter. Se îndreptară spre râu, urmând o cărare prin câmpurile cultivate.

Trecură pe lângă casele mici și fură văzuți de cei care lucrau pământurile, dintre care unii îi ignorară sânguincioși, în timp ce

alții le făcură cu mâna și strigară saluturi.

Luptătorii de gherilă ajunseră la râu și meraseră de-a lungul malului acestuia, profitând de orice acoperire din bolovani și vegetație rară pe care o găseau la marginea apei. Când erau la vreo trei sute de metri de pod, un mic convoi de camioane ale armatei se pregătea să-l treacă, și toți se ascunseră cât vehiculele huruiră pe lângă ei, îndreptându-se spre Rokha. Ellis se întinse sub o salcie și se trezi cu Masud alături de el.

— Dacă distrugem podul, le tăiem linia de aprovizionare spre Rokha, zise Masud.

După ce camioanele trecură, așteptară câteva minute, apoi meraseră restul drumului spre pod și se grupară sub acesta, invizibili de pe drum.

La jumătate, podul era la șase metri deasupra râului, care părea să aibă cam trei metri adâncime în acea zonă.

Ellis văzu că era un pod simplu – două grinzi lungi din oțel, sau lonjeroane, sprijinind o lespede plată de drum din beton, și se întindea de la un mal la altul fără suport intermediar. Betonul era sarcina constantă – grinzile preluau efortul. Distruge-le, și podul se dărâmă.

Ellis își începu pregătirile. TNT-ul lui era sub formă de calupuri galbene de o jumătate de kilogram. Făcu un teanc de zece calupuri și le lipi. Apoi încă trei teancuri identice, folosindu-și tot explozivul. Întrebuința TNT fiindcă era explozivul cel mai adesea găsit în bombe, proiectile, mine și grenade de mână, și proviziile luptătorilor de gherilă proveneau din muniția rusească neexplodată. Explozivul plastic ar fi fost mai potrivit pentru nevoile lor, deoarece ar fi putut fi îndesat în găuri, înfășurat în jurul grinzilor și, în general, turnat în orice formă necesară –, dar trebuiau să lucreze cu materialele pe care le găseau și le furau. Puteau face rost ocazional de un pic de *plastique*⁵ de la inginerii ruși, contra marijuanei cultivate în Vale, numai că tranzacția – care implica intermediari din armata regulată afgană – era riscantă și proviziile erau limitate. Toate astea îi fuseseră comunicate lui Ellis de omul CIA în Peshawar, și ar fi trebuit ca informațiile să fie corecte.

Grinzile de deasupra lui erau prevăzute cu tălpi, distanțate la vreo doi metri și jumătate. Ellis zise în dari, indicând spațiul dintre grinzi:

---

⁵ Plastic (fr.) (n.tr.).

— Să-mi găsească cineva un băț așa de lung.

Unul dintre luptătorii de gherilă merse de-a lungul malului râului și dezhădăcină un copac tânăr.

— Mai am nevoie de unul exact la fel, spuse Ellis.

Așeză o încărcătură de TNT pe buza de jos a uneia dintre grinzile cu talpă și-i ceru unui luptător de gherilă să o țină fixă. El puse o altă încărcătură, pe altă grindă cu talpă, într-o poziție similară, pe urmă înțepeni copacul tânăr între cele două încărcături, așa că arbustul le ținu pe amândouă unde erau.

Intră în râu și procedă exact la fel la celălalt capăt al podului.

Describe tot ce făcea într-un amestec de dari, franceză și engleză, lăsându-i să înțeleagă ce puteau - cel mai important era ca ei să vadă ce face și rezultatele. Legă încărcăturile de Primacord, cablul detonator cu grad ridicat de explozie, și le conectă astfel încât să se producă deflagrația simultan. Apoi făcu un inel principal înnodând Primacordul. Efectul avea să fie arderea cablului la ambele capete până la TNT, așa că, în cazul în care cablul era tăiat cumva într-un loc, bomba tot ar fi explodat, îi explică el lui Masud în franceză. Recomanda asta ca o măsură de precauție de rutină.

În timp ce lucra, se simțea ciudat de fericit. Era ceva liniștitor în sarcinile mecanice și în calculul obiectiv al cantității de exploziv. Și de vreme ce Masud apăruse, în sfârșit, putea să-și continue misiunea.

Trase Primacordul prin apă, ca să fie mai puțin vizibil - avea să ardă foarte bine sub apă - și-l ridică pe malul râului. Atașă un detonator la capătul Primacordului, pe urmă adaugă un fitil obișnuit cu o ardere lentă.

— Gata? îi întrebă el pe Masud.

— Da, răspunse acesta.

Ellis aprinse fitilul.

Se îndepărtară în pas vioi, spre amonte, de-a lungul malului. Ellis simți o oarecare bucurie secretă, copilărească în legătură cu deflagrația enormă pe care era pe cale s-o creeze.

Ceilalți păreau și ei încântați, și el se întrebă dacă își ascundea la rândul lui entuziasmul la fel de prost ca ei. În timp ce-i privea în felul ăsta, expresiile lor se modificară dramatic și deveniră toți brusc alertați, precum păsările care sunt atente după viermi în pământ. Și apoi Ellis percepu zgomotul îndepărtat al șenilelor de tancuri.

Drumul nu era vizibil de unde erau, însă unul dintre luptătorii de gherilă se cățără rapid într-un copac.

— Două, raportă el.

— Poți să distrugi podul cât sunt tancurile pe el? întrebă Masud prinzându-l de braț pe Ellis.

„Oh, la naiba! se gândi Thaler. Țasta este un test”.

— Da, răspunse el în grabă.

Masud dădu din cap, zâmbind șters.

— Bine.

Ellis se cățără în copac lângă luptătorul de gherilă și se uită peste câmpuri. Erau două tancuri negre, care înaintau cu greu de-a lungul drumului îngust și pietros de la Kabul. Se simțea extrem de tensionat: era pentru prima dată când vedea inamicul. Cu armura lor cu bordaj metalic și tunurile enorme, arătau invulnerabile, mai ales prin contrast cu zdrențuiții luptători de gherilă și puștile lor. Și totuși, Valea era plină de resturi de tancuri pe care luptătorii de gherilă le distruseseră cu mine artisanale bine plasate și rachete furate.

Nu mai erau alte vehicule cu tancurile. Nu era nicio patrulă atunci, niciun raid. Tancurile erau, probabil, trimise la Rokha, după ce fuseseră reparate la Bagram, sau poate că tocmai sosiseră din Uniunea Sovietică.

Începu să calculeze.

Tancurile se deplasau cu aproximativ șaisprezece kilometri pe oră, așa că urmau să ajungă la pod într-un minut și jumătate.

Fitul ardea de mai puțin de un minut: mai avea cel puțin trei minute până la capăt. La momentul respectiv, tancurile ar fi trecut deja peste pod și s-ar fi aflat la o distanță sigură de explozie.

Coborî din copac și o luă la fugă, gândindu-se: „Câți naiba ani sunt de când am fost ultima dată într-o zonă de luptă?”

Auzi pași în spatele lui și se uită înapoi.

Ali alerga chiar în urma lui, rânjind oribil, și alți doi oameni erau aproape, pe urmele lui. Ceilalți se adăposteau de-a lungul malului.

O clipă mai târziu ajunse la pod, se lăsă într-un genunchi lângă fitil și își dădu jos rucsacul de pe umăr. Continuă să calculeze în timp ce dibuia în sacul deschis și cotrobăia după briceag. „Tancurile sunt acum la un minut distanță, chibzui el. Fitilul arde treizeci de centimetri la fiecare treizeci-patruzeci și

cinci de secunde. Ritmul ăsta e lent, mediu sau rapid?" Păru să-și aducă aminte că era rapid. „Să spunem treizeci de centimetri atunci pentru o întârziere de treizeci de secunde. În treizeci de secunde pot să alerg vreo sută cincizeci de metri – abia-abia suficient pentru a fi siguranță.”

Deschise briceagul și i-l dădu lui Ali, care îngenunchease lângă el. Ellis apucă de fitil la treizeci de centimetri de unde era legat detonatorul și-l ținu cu ambele mâini ca Ali să-l taie.

Avea capătul tăiat în mâna stângă și fitilul aprins în dreapta. Nu era sigur dacă era deja timpul să reaprindă capătul tăiat. Trebuia să vadă cât de departe erau tancurile.

Se cățăra pe terasament, încă ținând în mâini ambele bucăți de fitil. În spatele lui, Primacordul atârna în râu. Își înălță capul peste parapetul podului. Grozavele tancuri negre se apropiau constant. Cât de curând? Presupunea la întâmplare. Număra secunde, măsurându-le înaintea. Și apoi, fără să calculeze, dar sperând la ce era mai bun, atașă capătul aprins al fitilului detonant deconectat la capătul tăiat care încă era legat la bombe.

Puse cu grijă fitilul aprins pe pământ și o luă la fugă.

Ali și ceilalți doi luptători de gherilă îl urmară.

La început se ascuseră de tancuri pe malul râului, dar pe măsură ce tancurile se apropiau, cei patru oamenii care alergau deveniră clar vizibili. Ellis număra lent secunde până când huruiala tancurilor se transformă într-un vuiet.

Tunarii din tancuri ezitară doar o clipă: afganii în fugă puteau să fie luptători de gherilă și, prin urmare, numai buni să fie luați la țintă, de antrenament.

Se auzi un dublu bum și două obuze zburară pe deasupra capului lui Ellis. El schimbă direcția, alergând într-o parte, departe de râu, gândindu-se: „Tunarul își reglează tirul... acum îndreaptă turela spre mine... țintește... *acum*.” Se eschivă din nou, schimbând direcția înapoi spre râu, și o secundă mai târziu auzi alt bum. Obuzul ateriză destul de aproape ca să-l împroaște cu pământ și pietre. „Următorul are să mă lovească dacă blestemata de bombă nu explodează mai înainte, chibzui el. Rahat! De ce a trebuit să-i arăt lui Masud cât de al dracului de macho sunt?” Apoi auzi o mitralieră deschizând focul. „E greu să țintești direct dintr-un tanc în mișcare, reflectă el. Dar probabil că au să se oprească”.

Văzu gloanțele de mitralieră zburând spre el și începu să alerge în zigzag. Își dădu seama dintr-odată că putea să ghicească exact ce-ar face rușii: ar opri tancurile unde ar avea cea mai bună vizibilitate asupra luptătorilor de gherilă fugari, și asta ar fi pe pod. Dar avea să explodeze bomba înainte ca mitraliorii să-și lovească țintele? Fugi mai tare, cu inima bătându-i și răsuflarea întretăiată. „Nu vreau să mor, chiar dacă ea îl iubește pe doctor, se gândi el”. Văzu gloanțele ciobind un bolovan aproape în calea lui. Viră brusc, însă fluxul de foc îl urmă. Părea fără speranță: era o țintă ușoară. Îl auzi pe unul dintre luptătorii de gherilă din spatele lui strigând, apoi fu lovit de două ori la rând: simți o arsură în șold, pe urmă un impact ca o lovitură grea în fesa dreaptă. Cel de-al doilea glonț îi paraliză piciorul pe moment, și el se împiedică și căzu, învinețindu-și pieptul, apoi se rostogoli pe spate.

Se ridică, ignorând durerea, și încercă să se miște. Cele două tancuri se opriră pe pod. Aflat chiar în spatele lui, Ali îl luă pe Ellis de subsuori și încercă să-l ridice. Împreună erau ținte sigure: tunarii din tancuri nu puteau să rateze.

Și tocmai în momentul acela se produse deflagrația.

Era un spectacol frumos.

Cele patru explozii simultane retezară podul la ambele capete, lăsând secțiunea din mijloc – cu două tancuri pe ea – total fără sprijin. La început căzu lent, cu capetele distruse scrâșnind. Pe urmă se desprinsе și căzu spectaculos în râul năvalnic, aterizând plat, cu un plescăit monstruos. Apele se despărțiră maiestuos, lăsând vizibilă pentru o clipă albia râului, apoi se reuniră cu un sunet ca de tunet.

Când zgomotul se stinse, Ellis îi auzi pe luptătorii de gherilă ovaționând.

Unii dintre ei ieșiră din adăpost și fugiră spre tancurile pe jumătate scufundate. Ali îl ridică pe Ellis în picioare. Senzația de durere acută i se întoarse rapid în picioare și își dădu seama că era rănit.

— Nu sunt sigur că pot merge, îi zise în dari lui Ali.

Făcu un pas și ar fi căzut dacă Ali nu l-ar fi ținut.

— Of, rahat, rosti Ellis în engleză. Cred că am primit un glonț în fund.

Auzi împușcături. Ridicând privirea, îi văzu pe rușii supraviețuitori încercând să scape din tancuri și pe luptătorii de

gherilă punând mâna pe ei de cum apăreau. Afganii ăștia erau ticăloși cu sânge rece. Privind în jos, văzu cracul drept de la pantaloni îmbibat în sânge. Asta e rană superficială, presupuse el: simți că glonțul încă era în cealaltă rană.

Masud veni la el, zâmbind larg.

— Bună treaba cu podul, zise în franceza lui cu accent puternic. Magnific!

— Mulțumesc, răspunse Ellis. Numai că n-am venit aici să arunc poduri în aer.

Se simțea slăbit și un pic amețit, dar avea convingerea că sosise momentul să-și expună misiunea.

— Am venit să facem o înțelegere.

Masud se uită la el curios.

— De unde ești?

— Washington. Casa Albă. Îl reprezint pe președintele Statelor Unite.

Masud dădu din cap, surprins.

— Bine. Mă bucur.

În momentul acela, Ellis leșină.

•

În acea noapte se instalează la Masud.

Luptătorii de gherilă înjghebară o targă și-l duseră până-n Vale, la Astana, unde se opriră în amurg.

Masud trimisese deja un mesager la Banda să-l aducă pe Jean-Pierre, care avea să ajungă cândva a doua zi să-i scoată lui Ellis glonțul din fund. Între timp, se stabiliră cu toții în curtea unei ferme. Durerea lui Ellis era mocnită, iar călătoria îl slăbi.

Luptătorii de gherilă îi puseră pansamente primitive pe răni.

La vreo oră după sosire, i se dădu ceai verde fierbinte și dulce, care-l revigoră oarecum, și un pic mai târziu mâncară toți dode și iaurt la cină. Asta era ceva obișnuit pentru luptătorii de gherilă, observase Ellis cât călătorise cu convoiul din Pakistan în Vale: la vreo oră, două după ce ajungeau undeva, apărea mâncarea. Ellis nu știa dacă o cumpărau, o rechiziționau sau o primeau cadou, dar presupuse că li se dădea pe degeaba, uneori de bunăvoie și alteori fără tragere de inimă.

După ce mâncară, Masud se așeză lângă Ellis, iar în următoarele câteva minute cei mai mulți dintre luptătorii de gherilă plecară firesc, lăsându-i pe Masud și pe doi dintre locotenenții lui singuri cu Ellis. Thaler știa că trebuia să discute

cu Masud neapărat, fiindcă n-ar mai fi avut altă șansă, poate, timp de încă o săptămână. Cu toate astea, se simți prea slăbit și obosit pentru sarcina asta subtilă și dificilă.

— Cu mulți ani în urmă, o țară străină i-a cerut regelui Afganistanului cinci sute de războinici, ca să ajute într-un război, zise Masud. Regele afgan a trimis cinci oameni din Valea noastră, cu un mesaj care spunea că e mai bine să aibă cinci lei decât cinci sute de vulpi. Așa a ajuns Valea noastră să fie numită Valea celor Cinci Lei, zâmbi el, apoi adăugă: Azi tu ai fost un leu.

— Am auzit o legendă care spune că au existat cinci mari războinici, cunoscuți sub numele Cei Cinci Lei, fiecare păzind una dintre cele cinci trecători din Vale, spuse Ellis. Și am auzit că asta e motivul pentru care ți se spune Al Șaselea Leu.

— Gata cu legendele, rosti Masud cu un zâmbet. Ce ai să-mi spui?

Ellis repetase conversația asta și în scenariul lui nu începea atât de brusc. În mod evident, stilul oriental indirect nu-i era propriu lui Masud.

— Vreau să te întreb mai întâi cum evaluezi războiul, răspunse Ellis.

Masud dădu din cap, se gândi pentru câteva secunde și zise:

— Rușii au douăsprezece mii de soldați în orașul Rokha, poarta de acces spre Vale. Dispunerea lor e ca de obicei: mai întâi câmpurile minate, apoi trupele afgane, pe urmă trupele rusești care să-i oprească pe afgani să fugă. Ei se așteaptă la încă o mie două sute de oameni ca întăriri. În termen de două săptămâni au de gând să lanseze o ofensivă majoră asupra Văii. Scopul lor e să ne distrugă trupele.

Ellis se întrebă cum obținuse Masud informații așa precise, dar nu fu atât de lipsit de tact ca să întrebe. În schimb, zise:

— Și ofensiva o să reușească?

— Nu, răspunse calm și plin de încredere Masud. Când atacă, ne împrăștiem pe dealuri, așa că n-are să fie nimeni aici ca să lupte cu ei. Când au să se oprească, îi hărțuim de pe teren înalt și le tăiem liniile de comunicare. Treptat, îi slăbim printr-un război de uzură. Se trezesc că pierd resurse vaste ca să păstreze un teritoriu care nu le conferă niciun avantaj militar. În cele din urmă, se retrag. Așa se întâmplă mereu.

„Iată o descriere din manualul de război de gherilă”, reflectă

Ellis.

Nu era nicio îndoială că Masud îi putea învăța multe pe ceilalți lideri tribali.

— Cât timp crezi că au să desfășoare rușii astfel de atacuri inutile?

Masud ridică din umeri.

— Dumnezeu știe.

— O să fiți vreodată în stare să-i alungați din țara voastră?

— Vietnamezii i-au alungat pe americani, chicoti Masud cu un zâmbet.

— Știu, am fost acolo, replică Ellis. Știi *cum* au făcut-o?

— Un factor important, în opinia mea, este că vietnamezii au primit de la ruși cele mai moderne arme, rachete sol-aer, în special portabile. Asta e singura modalitate ca forțele de gherilă să poată riposta avioanelor și elicopterelor.

— Sunt de acord, admise Ellis. Mai important, Guvernul Statelor Unite e de acord. Ne-ar plăcea să vă ajutăm să faceți rost de arme mai bune. Dar ar trebui să vedem că faceți progrese reale împotriva inamicului vostru cu armele astea. Poporul american vrea să vadă ce obține pentru banii lui. Cât de curând crezi că rezistența afgană are să fie în măsură să lanseze atacuri unificate, în toată țara, asupra rușilor, cum au făcut vietnamezii spre sfârșitul războiului?

Masud clătină din cap cu îndoială.

— Unificarea rezistenței se află într-un stadiu foarte timpuriu.

— Care sunt principalele obstacole?

Ellis își ținu respirația, rugându-se ca Masud să dea răspunsul așteptat.

— Neîncrederea între diferitele grupuri de luptă e principalul obstacol.

Ellis răsuflă suspect de ușurat.

— Suntem triburi diferite, națiuni diferite și avem conducători diferiți, continuă Masud. Alte grupuri de gherilă mi-au prins convoaie în ambuscadă și mi-au furat proviziile.

— Neîncrederea, repetă Ellis. Ce altceva?

— Comunicarea. Avem nevoie de o rețea regulată de mesageri. În cele din urmă, ne trebuie contact radio, însă asta e departe în viitor.

„Neîncrederea și comunicarea inadecvată”. Asta sperase Ellis să audă.

— Haide să vorbim despre altceva.

Se simțea teribil de obosit: pierduse destul de mult sânge. Lupta cu o dorință puternică de a închide ochii.

— Aici, în Vale, ai dezvoltat arta războiului de gherilă cu mai mult succes decât oriunde altundeva în Afganistan. Alți lideri încă își mai risipesc resursele apărând teritoriul de câmpie și atacând pozițiile puternice. Noi am dori să pregătești tu oameni din alte părți ale țării în tacticile gherilei moderne. Vrei să te gândești la asta?

— Da – și cred că înțeleg unde bați, spuse Masud. După vreun an, fiecare zonă a rezistenței va avea un grup mic de oameni instruiți în Valea celor Cinci Lei. Ei ar putea să formeze o rețea de comunicare. Se vor înțelege între ei, vor avea încredere în mine...

Vocea i se frânse, dar Ellis vedea pe fața lui că încă dezvolta implicațiile în minte.

— Bine, zise Ellis.

Rămăsese fără energie, însă aproape terminase.

— Uite cum stă treaba. Dacă poți să obții acordul altor comandanți și să înființezi programul de pregătire, SUA îți vor furniza lansatoare de rachetă sol-aer RPG-7 și echipament radio. Dar *trebuie* să participe la înțelegere doi comandanți. Ei sunt Jahan Kamil, din Valea Pichului, și Amal Azizi, comandantul Faizabad.

Masud zâmbi cu tristețe.

— I-ai ales pe cei mai dificili.

— Știu, spuse Ellis. Poți s-o faci?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, zise Masud.

— Bine.

Epuizat, Ellis se întinse din nou pe pământul rece și închise ochii. O clipă mai târziu, adormi.

Capitolul zece

Jean-Pierre mergea fără țintă peste câmpurile luminate de Lună, în adâncurile unei depresii negre. Cu o săptămână în urmă era împlinit și fericit, stăpân pe situație, desfășurând o activitate utilă, în timp ce-și aștepta marea șansă. Și, deodată, totul se

terminase, iar el se simțea fără valoare, un eșec, un ghinionist.

Nu exista nicio cale de ieșire. Trecuse în revistă toate posibilitățile, din nou și din nou, dar sfârșea mereu cu aceeași concluzie: trebuia să plece din Afganistan.

Utilitatea lui ca spion se încheiase. N-avea niciun mijloc să-l contacteze pe Anatoli. Și, chiar dacă Jane nu i-ar fi distrus radioul, i-ar fi fost imposibil să părăsească satul ca să-l întâlnească pe Anatoli, fiindcă Jane ar fi știut imediat ce face și i-ar fi spus lui Ellis. Ar fi putut cumva s-o facă pe Jane să tacă (*Nu te gândești la asta, nici prin gând să nu-ți treacă*), însă dacă i se întâmpla ceva, Ellis ar fi vrut să știe de ce. Totul se reducea la Ellis. „Mi-ar plăcea să-l omor pe Ellis, dacă aș avea tupeul, chibzui el. Dar cum? N-am nicio armă. Ce să fac, să-i tai gâtul cu bisturiul? E mult mai puternic decât mine - n-aș putea să-l birui niciodată”.

Se gândi de ce mersese prost. El și Anatoli deveniseră neglijenți. Ar fi trebuit să se întâlnească într-un loc din care ar fi avut o vedere bună asupra tuturor împrejurimilor, ca să fi prevenit orice apropiere a cuiva. Dar cine s-ar fi gândit că Jane ar fi putut să vină după el? Era victima celui mai îngrozitor ghinion: că băiatul rănit fusese alergic la penicilină, că Jane îl auzise pe Anatoli vorbind, că ea era în stare să recunoască un accent rusesc și că apăruse Ellis, ca să-i dea curaj. *Fuse*se ghinion. Totuși, cărțile de istorie nu-i amintesc pe cei care *aproape* au atins măreția. „Am făcut tot posibilul, tată”, reflectă el. Și aproape auzi răspunsul tatălui său: „Nu mă interesează dacă ai făcut tot posibilul, vreau să știu dacă ai reușit sau nu”.

Se apropia de sat. Decise să se ducă la culcare și, oricum, n-avea nimic altceva de făcut decât să se culce. Se îndreptă spre casă.

Cumva, realitatea că încă o avea pe Jane nu era o mare consolare. Faptul că ea îi descoperise secretul părea să-i fi făcut mai puțin intimi, nu mai mult. O nouă distanță creștea între ei, chiar dacă își planificau întoarcerea acasă și vorbeau despre noua lor viață înapoi în Europa.

Cel puțin încă se îmbrățișau noaptea în pat.

Asta era ceva.

Intră în casa negustorului. Se aștepta ca Jane să fie deja în pat, dar, spre surprinderea lui, încă era trează. Ea începu să vorbească imediat ce el intră.

— A venit după tine un mesager din partea lui Masud. Trebuie să te duci la Astana. Ellis e rănit.

Ellis e rănit. Inima lui Jean-Pierre bătu mai repede.

— Cum?

— Nimic serios. Am înțeles că are un glonț în fund.

— Mă duc la prima oră mâine-dimineață.

Jane dădu din cap.

— Mesagerul o să meargă cu tine. Poți să te întorci până la căderea nopții.

— Aha.

Jane voia să se asigure că n-avea posibilitatea să-l întâlnească pe Anatoli. Precauția ei era inutilă: lui Jean-Pierre îi era dificil să aranjeze o astfel de întâlnire.

În plus, Jane stătea de pază împotriva unui pericol minor și trecea cu vederea unul major. Ellis era *rănit*. Asta îl făcea *vulnerabil*. Ceea ce schimba totul.

Jean-Pierre ar fi putut să-l ucidă.

Rămase treaz toată noaptea, gândindu-se la asta. Și-l imagină pe Ellis culcat pe o saltea sub un smochin, scrâșnind din dinți din cauza durerii provocate de un os zdrobit sau, poate, palid și slăbit de la pierderea de sânge. Se vedea pe el însuși pregătind o injecție.

— E un antibiotic care previne infectarea rănii, ar fi spus el, apoi l-ar fi injectat cu o supradoză de digitalice, care i-ar fi indus un atac de cord.

Un atac de cord natural era puțin probabil, dar în niciun caz imposibil la un bărbat de treizeci și patru ani, mai ales la unul care făcuse un exercițiu fizic intens după o lungă perioadă de muncă relativ sedentară. Oricum, n-ar fi fost nicio anchetă, nicio autopsie și nicio suspiciune: în Occident, nu s-ar fi îndoit nimeni că Ellis fusese rănit în acțiune și murise din cauza rănilor.

Acolo, în Vale, toată lumea ar fi acceptat diagnosticul lui Jean-Pierre. El era la fel de încredere ca oricare dintre cei mai apropiați locotenenți ai lui Masud – destul de natural, fiindcă, posibil, considerau că el se sacrificase la fel de mult ca oricare dintre ei pentru cauză. Nu, singura care s-ar fi îndoit ar fi fost Jane.

Și ce-ar fi putut să facă?

Nu era sigur. Jane era un adversar formidabil când era susținută de Ellis. Dar Jane singură, nu. Jean-Pierre ar fi putut s-o

convingă pe Jane să rămână în Vale pentru încă un an: i-ar fi promis că nu va trăda convoaiele, apoi ar fi găsit o modalitate de a restabili contactul cu Anatoli și ar fi așteptat, pur și simplu, șansa să li-l arate rușilor pe Masud.

Îi dădu lui Chantal sticla cu lapte de la două dimineața, pe urmă se întoarse în pat. Nici măcar nu încercă să doarmă. Era prea nerăbdător, prea emoționat și prea speriat. În timp ce stătea întins în pat așteptând ca soarele să răsară, se gândi la ce ar putea să meargă prost: Ellis ar fi putut să refuze tratamentul, el ar fi putut să greșească doza, Ellis ar fi suferit o simplă zgârietură și ar fi mers normal, Ellis și Masud ar fi putut pleca deja din Astana.

Somnul lui Jane era tulburat de vise. Se sucea și se răsucea lângă el, mormăind din când în când silabe de neînțelese. Numai Chantal dormea bine.

Chiar înainte de ivirea zorilor, Jean-Pierre se ridică, aprinse focul și se duse la râu să se scalde. Când se întoarse, mesagerul era în curtea lui, bea ceai făcut de Fara și mânca pâine rămasă din ziua precedentă. Jean-Pierre bău un ceai, dar nu putu să mănânce nimic.

Jane o alăpta pe Chantal pe acoperiș. Se duse sus și le sărută pe amândouă de rămas-bun. De fiecare dată când o atingea pe Jane, își amintea cum o lovide și se simțea cum se cutremura de rușine. Ea părea să-l fi iertat, însă el nu putea să se ierte.

Își conduse bătrâna iapă prin sat și coborî pe malul râului, apoi, cu mesagerul alături, se îndreptă în aval. De acolo la Astana nu era drum în Valea celor Cinci Lei, ci doar o fâșie de pământ stâncos, de doi metri jumătate, trei metri lățime și mai mult sau mai puțin plată, potrivită pentru căruțe din lemn sau jeepuri ale armatei, o mașină obișnuită ar fi fost distrusă în câteva minute.

Valea prezenta o serie de defileuri stâncoase înguste, lărgindu-se din când în când și formând mici câmpuri cultivate, lungi de un kilometru și jumătate până la trei kilometri și late de mai puțin de un kilometru și jumătate, unde sătenii se zbăteau să trăiască de pe urma unui sol neprielnic, muncind din greu și irigând inteligent. Drumul era destul de bun pentru ca Jean-Pierre să călărească la vale. (Calul nu era suficient de bun ca să-l călărească la deal.)

Pe vremuri, Valea fusese un loc idilic, se gândi el în timp ce

călărea spre sud, în soarele luminos al dimineții. Udată de Râul celor Cinci Lei, protejată de zidurile înalte ale Văii, organizată în conformitate cu vechile tradiții și netulburată de nimic, în afară de câțiva cărauși de unt din Nuristan și, ocazional, de vânzătorul de panglici din Kabul, ea se încadra atunci în tradiția Evului Mediu. În prezent, aproape fiecare sat suferise ceva daune în urma bombardamentelor: o moară de apă ruinită, o pajiște plină de cratere, un vechi apeduct din lemn făcut așchii, un pod de zidărie și mortar redus la câteva pietre de călcat pe ele în râul vijelios. Efectul acestora asupra vieții economice a Văii era evident, iar Jean-Pierre era martor. Casa aceea fusese o măcelărie, dar pe planșeta de lemn din față nu era pic de carne. Peticul acela de pământ cu buruieni fusese odată o grădină de legume, dar proprietarul său fugise în Pakistan. Era acolo o livadă cu fructe putrezite pe jos, când ar fi trebuit uscate pe un acoperiș, pregătite să fie stocate pentru iarna lungă și rece: femeia și copiii care avuseseră grijă de livadă muriseră, iar soțul devenise luptător de gherilă. Grămada aceea de noroi și pietre întruchipa o moschee și sătenii decisese să n-o reconstruiască, fiindcă, probabil, putea fi bombardată din nou. Toate acele dărâmături și distrugeri se întâmplaseră deoarece oameni precum Masud încercau să reziste cursului istoriei și păcăleau țăranii ignoranți ca să-i sprijine. Cu Masud înlăturat, totul avea să se încheie.

Și cu Ellis dat la o parte, Jean-Pierre putea să se descurce cu Masud.

Se întreba, pe măsură ce se apropiau de Astana, spre amiază, dacă avea să-i fie greu să înfigă acul. Ideea de a uide un pacient era atât de grotescă, încât nu știa cum să reacționeze. Văzuse pacienți murind, desigur. Dar chiar și atunci fusese cuprins de regretul că nu putuse să-i salveze. Când urma să-l aibă pe Ellis neajutorat în față și acul în mână, Jean-Pierre ar fi fost torturat de îndoială, ca Macbeth, sau ar fi șovăit, ca Raskolnikov din *Crimă și pedeapsă*?

Trecură prin Sangana, cu cimitirul și plaja lui de nisip, apoi urmară drumul pe lângă un cot al râului. În fața lor era o porțiune de teren agricol, iar pe deal un pâlc de case. Vreo două minute mai târziu, un băiat de unsprezece-doisprezece ani se apropie de ei peste câmpuri și-i conduse nu în satul de pe deal, ci la o casă mare de la marginea unui teren agricol.

Cu toate astea, Jean-Pierre nu simți nicio îndoială, nicio ezitare. Doar un fel de neliniște încordată, ca în ora dinaintea unui examen important.

Își luă geanta medicală de pe cal, îi dădu hățurile băiatului și intră în curtea fermei.

Mai bine de douăzeci de luptători de gherilă erau împrăștiați în jur, stând pe vine și privind în gol, așteptând cu o răbdare aborigenă. Masud nu era acolo, observă Jean-Pierre uitându-se în jur, ci două dintre cele mai apropiate ajutoare ale lui. Ellis zăcea într-un colț umbrit, pe o pătură.

Jean-Pierre îngenunche lângă el. Ellis suferea, în mod evident, din cauza unor dureri de la glonț. Era culcat pe burtă. Avea fața încordată și scrâșnea din dinți. Pielea îi era palidă și pe frunte îi șiroia transpirația.

Respirația îi era aspră.

— Doare, nu-i așa? Întrebă Jean-Pierre în engleză.

— Porcăria dracului – bine spus, răspunse Ellis printre dinți.

Jean-Pierre trase pătura de pe el. Luptătorii de gherilă îi tăiaseră hainele și-i puseseră pe rană un pansament rudimentar. Jean-Pierre îl înlătură.

Văzu imediat că prejudiciul nu era grav. Ellis sângerase foarte mult și faptul că încă mai avea glonțul în mușchi evident că făcea să doară ca naiba, însă era destul de departe orice os sau vas de sânge important – s-ar fi vindecat repede.

„Nu, nu se va vindeca, își aminti Jean-Pierre. N-are să se vindece deloc”.

— Mai întâi am să-ți dau ceva ca să-ți ușurez durerea, zise el.

— Ți-aș mulțumi pentru asta, spuse Ellis cu fervoare.

Jean-Pierre îl examinează. Ellis avea pe spate o cicatrice mare, în formă de cruce. Jean-Pierre se întrebă cum o căpătase.

„N-am să aflu niciodată”, se gândi el.

Deschise geanta medicală.

„Acum am de gând să-l omor pe Ellis, chibzui el în continuare. N-am omorât pe nimeni, nici măcar accidental. Cum e să fii criminal? Oamenii o fac în fiecare zi, peste tot în lume: bărbații îșiucid soțiile, femeile îșiucid copiii, asasinii ucid politicieni, hoții ucid gospodari, călăii publici ucid criminali”. Luă o seringă mare și începu s-o umple cu digitoxină: medicamentul venea în flacoane mici și trebuia să golească patru dintre ele ca să obțină o doză letală.

„Cum ar fi să mă uit la Ellis cum moare? Primul efect al medicamentului o să fie accelerarea ritmului inimii. El va simți asta și va deveni neliniștit și stânjenit. Apoi, pe măsură ce otrava o să-i afecteze ritmul cardiac, bătaile inimii se vor accelera. Pe urmă se va simți foarte rău. În final, vor deveni complet neregulate și Ellis va muri în agonie și teroare. Ce-o să fac atunci când o să strige de durere, cerându-mi mie, medicului, să-l ajut? reflectă Jean-Pierre. O să-i spun că vreau să moară? O să-și dea seama că l-am otrăvit? O să-i murmur cuvinte liniștitoare, în spiritul celui mai bun comportament profesionist al meu, și o să încerc să-i ușurez moartea? *Relaxează-te, e doar un efect secundar normal al calmării durerii, totul o să fie bine.*

Injectia era gata.

„Pot s-o fac, își dădu seama Jean-Pierre. Pot să-l omor. Doar că nu știu ce-o să se întâmple cu mine după aceea”.

Dezgoli partea superioară a brațului lui Ellis și, prin prisma obișnuinței, tamponă un bandaj cu alcool.

În acel moment sosi Masud.

Jean-Pierre nu-l auzi apropiindu-se, așa că păru să vină de nicăieri, făcându-l pe Jean-Pierre să tresară. Masud îi puse o mână pe braț.

— Te-am speriat, *monsieur le docteur*, spuse Ahmed.

Îngenunche la capul lui Ellis.

— M-am gândit la propunerea guvernului american, i se adresa apoi în franceză lui Ellis.

Jean-Pierre îngenunche și el acolo, înghețat în poziție cu seringă în mână dreaptă. Ce propunere? Ce naiba era asta? Masud vorbise deschis, ca și cum Jean-Pierre era doar unul dintre camarazii săi – ceea ce și era, într-un fel –, dar Ellis... Thaler putea să sugereze să vorbească în privat.

Rănitul se ridică într-un cot cu efort.

Jean-Pierre își ținu respirația. Dar Ellis spuse doar:

— Zi mai departe.

„E prea obosit, se gândi Jean-Pierre. Și durerea e prea mare ca să se gândească la măsuri elaborate de securitate și, în plus, n-are mai multe motive decât Masud să mă suspecteze”.

— E bine, rosti Masud. Însă m-am întrebat cum o să îndeplinesc partea mea de înțelegere.

„Desigur! chibzui Jean-Pierre. Americanii n-au trimis aici un

agent CIA de top doar ca să învețe câțiva luptători de gherilă cum să arunce în aer poduri și tuneluri. Ellis e aici ca să facă o înțelegere!”

— Planul ăsta de a forma detașamente în alte zone trebuie explicat celorlalți comandanți, continuă Masud. Asta are să fie dificil. Vor fi suspicioși – mai ales dacă le prezint eu propunerea. Cred că *tu* ar trebui să te duci la ei și să le spui ce le oferă guvernul tău.

Jean-Pierre era stupefiat. Un plan de a instrui oameni din alte zone! Care naiba era ideea?

— Aș fi bucuros s-o fac. Ar trebui să-i aduni tu laolaltă, rosti Ellis cu o oarecare dificultate.

— Da, zâmbi Masud. O să convoc o conferință a tuturor liderilor rezistenței, care o să aibă loc aici, în Valea celor Cinci Lei, în satul Darg, în termen de opt zile. Am să trimit mesageri azi, să le transmit că e aici un reprezentant al Guvernului Statelor Unite, ca să discute despre livrările de arme.

O conferință! Livrări de arme! Natura înțelegerii îi deveni clară lui Jean-Pierre. Dar ce-ar fi trebuit să facă în privința asta?

— Vor veni? întrebă Ellis.

— Mulți, da, răspunse Masud. Camarazii noștri din deșerturile vestice, nu – e prea departe și nu ne cunosc.

— Dar cei doi pe care îi vrem în special – Kamil și Azizi?

Masud ridică din umeri.

— Asta e în mâinile lui Dumnezeu.

Jean-Pierre tremura de emoție. Acela avea să fie cel mai important eveniment din istoria rezistenței afgane.

Ellis bâjbâi în rucsacul lui, care era pe podea, lângă capul lui.

— S-ar putea să te ajut să-i convingi pe Kamil și Azizi, zise el.

Trase din sac două pachetele și deschise unul care conținea o bucată dreptunghiulară plată de metal galben.

— Aur, preciză Ellis. Fiecare dintre lingourile astea valorează vreo cinci mii de dolari.

Era o avere: cinci mii de dolari însemna mai mult decât veniturile pe doi ani ale unui afgan mediu.

Masud luă bucata de aur și o cântări în mână.

— Ce-i asta? întrebă el arătând spre o imagine ștanțată în mijlocul dreptunghiului.

— Sigiliul președintelui Statelor Unite, răspunse Ellis.

„Isteț, se gândi Jean-Pierre. Exact lucrul care să-i

impresioneze pe liderii tribali și, în același timp, să-i facă irezistibil de curioși să-l întâlnească pe Ellis”.

— O să te ajute asta să-i convingi pe Kamil și Azizi? zise Ellis.

Masud dădu din cap.

— Cred că vor veni.

„Pariezi cu *viața* ta pentru asta”, chibzui Jean-Pierre.

Și, dintr-odată, știu exact ce avea de făcut.

Masud, Kamil și Azizi, cei trei mari lideri ai rezistenței, vor fi laolaltă în satul Darg peste opt zile.

Trebuia să-i spună lui Anatoli, apoi acesta îi putea ucide.

„Asta e, reflectă Jean-Pierre. Asta e momentul pe care-l așteptam dintotdeauna, de când am venit în Vale. Îl am pe Masud unde am vrut – și alți doi lideri rebeli. Dar cum să-i spun lui Anatoli? *Trebuie* să existe o cale”.

— O reuniune la nivel înalt, adăugă Masud zâmbind foarte mândru. Are să fie un început bun pentru noua unitate de rezistență, nu?

„Fie asta, fie începutul sfârșitului”, se gândi Jean-Pierre. Coboři mâna, îndreptând acul spre pământ și, apăsând pistonul, goli seringă. Privi otrava scufundându-se în pământul prăfuit.

Un nou început sau începutul sfârșitului.

Jean-Pierre îi dădu lui Ellis un anestezic, scoase glonțul, curăță rana, puse un nou pansament pe ea și-i injectă antibiotice ca să prevină infecția.

Apoi se ocupă de cei doi luptători de gherilă care aveau și ei răni minore din încăierare. Între timp, se dusesse zvonul în tot satul că medicul era acolo și un mic grup de pacienți se adunase în curtea fermei. Jean-Pierre trată un copil cu bronșită, trei infecții minore și un mullah cu viermi. Pe urmă luă masa. Cam pe la mijlocul după-amiezii, își închise geanta și se urcă pe Maggie pentru călătoria spre casă.

Îl lăasă în urmă pe Ellis, care avea să fie mult mai bine după câteva zile – rana urma să se vindece mai repede dacă stătea liniștit și nemișcat. Jean-Pierre era însă, în mod paradoxal, îngrijorat pentru sănătatea lui Ellis, fiindcă dacă era să moară, conferința va fi anulată.

Mergând călare prin Vale pe bătrâna iapă, își stoarse creierii ca să găsească un mijloc de a intra în contact cu Anatoli. Desigur, putea să se întoarcă, pur și simplu, și să se ducă jos, în Vale, la Rokha, și să se predea rușilor. Dacă nu trăgeau în el

când îl vedeau, ar fi fost în cel mai scurt timp în compania lui Anatoli. Dar atunci Jane ar fi știut unde fusese și ce făcuse, și i-ar fi spus lui Ellis, și ar fi schimbat ora și locul adunării.

Cumva trebuia să-i trimită o scrisoare lui Anatoli. Problema era cine să i-o ducă?

Era o scurgere constantă de oameni care treceau prin Vale în drum spre Charikar, orașul ocupat de ruși de la o sută sau o sută zece kilometri depărtare, în câmpie, sau spre Kabul, capitala, la o sută șazeci de kilometri distanță.

Erau cei care produceau lactate în Nuristan, cu untul și brânza lor, comercianții itineranți de oale și tigăi, ciobanii care aduceau la piață mici turme de oi cu coadă groasă și familiile de nomazi care se duceau să-și perfecteze misterioasele lor afaceri. Oricare dintre ei ar fi putut fi mituit ca să ducă o scrisoare la un oficiu poștal sau doar să o pună în mâinile unui soldat rus. Spre Kabul era un drum de trei zile, spre Charikar, de două. Rokha, unde erau soldații ruși, dar niciun oficiu poștal, era la doar o zi depărtare. Jean-Pierre era destul de sigur că putea să găsească pe cineva care să accepte însărcinarea. Exista, desigur, un pericol ca scrisoarea să fie deschisă și citită, și Jean-Pierre avea să fie descoperit, torturat și ucis. Ar fi fost pregătit să-și asume riscul.

Dar mai exista un obstacol. Dacă mesagerul lua banii, ar fi livrat scrisoarea? Nimic nu putea să-l oprească s-o piardă pe drum. Jean-Pierre n-ar fi avut de unde să afle niciodată ce s-a întâmplat. Întregul aranjament era prea *nesigur*.

Nu rezolvase problema când ajunsese la Banda, în amurg. Jane era pe acoperișul casei negustorului, prinzând briza de seară cu Chantal pe genunchi. Jean-Pierre le făcu cu mâna, apoi intră în casă și puse geanta medicală pe tejgheaua de gresie din magazie. Când goli geanta, în momentul în care văzu pastilele de diamorfină, își dădu seama că exista o persoană în care putea să aibă încredere cu scrisoarea pentru Anatoli.

Găsi un creion în geantă. Luă ambalajul de la un pachet de tampoane de vată și rupse un dreptunghi din acesta – în Vale nu exista hârtie de scris. Scrise în franceză:

Pentru colonelul Anatoli de la KGB...

Suna ciudat de melodramatic, însă nu știa cum altfel să

Înceapă. Nu-i ştia numele complet lui Anatoli şi n-avea o adresă.
Continuă:

*Masud a convocat un consiliu al liderilor rebeliunii. Se întâlnesc în opt zile de azi, joi, 27 august, la Darg, care este următorul sat la sud de Banda. Vor dormi, probabil, toţi în moschee în acea noapte şi vor rămâne împreună toată ziua de vineri, care e o zi sfântă. Întâlnirea a fost convocată ca să discute cu un agent CIA pe care-l cunosc sub numele Ellis Thaler, sosit în Vale în urmă cu o săptămână.
Asta e şansa noastră!*

Adăugă data şi o semnă *Simplex*.

N-avea plic – nu mai văzuse unul de când plecase din Europa. Se întreba doar care era cel mai bun mod să închidă scrisoarea. Uitându-se în jur, ochii îi căzură pe o cutie cu ambalaje din plastic pentru distribuirea de comprimate. Veneau cu etichete autoadezive, pe care Jean-Pierre nu le folosea niciodată, fiindcă nu ştia să scrie în alfabetul persan. Rulă scrisoarea şi o puse într-unul dintre recipiente.

Se întreba cum să-l marcheze. La un moment dat în timpul călătoriei, pachetul avea să ajungă în drumul său în mâinile unui umil soldat rus. Jean-Pierre îşi imagină un funcţionar cu ochelari, neliniştit într-un birou rece, sau, poate, un bou prost de santinelă în faţa unei gard de sârmă ghimpată. Fără îndoială, arta aruncării pisicii moarte în curtea altuia era dezvoltată şi în armata rusă, cum fusese în cea franceză când îşi făcuse Jean-Pierre serviciul militar. Se gândi cum ar putea să facă plicul să arate suficient de important ca să fie predat unui ofiţer superior. N-avea niciun sens să scrie *Important* sau *KGB*, sau orice altceva, în franceză sau engleză sau chiar în dari, deoarece soldatul n-ar fi fost capabil să citească literele europene sau persane. Jean-Pierre nu ştia să scrie în ruseşte. Era ironic pentru că femeia de pe acoperiş, a cărei voce o auzea în acel moment intonând un cântec de leagăn, era vorbitoare fluentă de rusă şi ar fi putut să-i spună cum să scrie absolut orice, numai să fi vrut. În cele din urmă scris *Anatoli – KGB* cu litere europene şi lipi eticheta pe recipient, apoi îl puse într-o cutie goală de medicamente pe care era scris *OTRAVĂ!* în cincisprezece limbi şi

cu trei simboluri internaționale. Legă cutia cu sfoară.

Mișcându-se repede, puse totul înapoi în geanta medicală și înlocui medicamentele folosite în Astana.

Luă un pumn de tablete de diamorfină și le puse în buzunarul cămășii. Într-un sfârșit, înfășură cutia pe care scria *OTRAVA!* într-un ștergar uzat.

Plecă de-acasă.

— Mă duc la râu să mă spal, îi strigă lui Jane.

— OK.

Trecu repede prin sat, dând din cap scurt la vreo două persoane și se îndreptă peste câmpuri. Era plin de optimism. Tot felul de riscuri îi pândeau planurile, dar el spera din nou la un mare triumf. Ocoli un câmp de trifoi care-i aparținea mullahului și escaladă o serie de terase. La vreun kilometru și jumătate de sat, pe un afloriment stâncos al muntelui, era o cabană singuratică ce fusese bombardată.

Se făcea întuneric atunci când Jean-Pierre dădu cu ochii de ea. Se îndreptă încet spre aceasta, alegându-și drumul prudent pe terenul accidentat, regretând că nu și-a adus o lanternă.

Se opri la grămada de moloz care odată fusese partea din față a casei. Se gândi să intre, însă atât mirosul, cât și întunericul îl descurajară.

— Hei! strigă el.

Ceva fără formă se ridică de jos în picioare și-l sperie. Sări înapoi blestemând.

Malangul era în picioare în fața lui.

Jean-Pierre se uită la fața scheletică și la barba încâlcită a nebunului.

— Domnul fie cu tine, omule sfânt, rosti Jean-Pierre în dari după ce își recăpătă calmul.

— Și cu tine, doctore.

Jean-Pierre îl prinsese într-o fază coerentă a stării lui mentale.

„Bine”, chibzui el, apoi întrebă:

— Ce-ți face burta?

Omul mimă o durere de stomac: ca de obicei, voia droguri. Jean-Pierre îi dădu o pastilă de diamorfină, lăsându-l să le vadă pe celelalte, apoi le puse înapoi în buzunar. *Malangul* își consumă heroina și zise:

— Mai vreau.

— O să mai primești, îl asigură Jean-Pierre. O grămadă.

El întinse mâna.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine, spuse Jean-Pierre.

Omul dădu din cap cu nerăbdare.

— Trebuie să te duci la Charikar și să-i dai asta unui soldat rus.

Jean-Pierre se decisese pentru Charikar, în ciuda călătoriei de o zi în plus pe care o implica asta, fiindcă se temea că Rokha, fiind un oraș rebel ocupat temporar de ruși, era, probabil, într-o stare de confuzie, iar pachetul s-ar fi putut pierde, pe când Charikar era permanent controlat de ruși. Și se decisese pentru un soldat mai degrabă decât un oficiu poștal, ca destinatar, întrucât era posibil ca *Malangul* să nu se descurce să cumpere un timbru și să expedieze ceva.

Se uită cu atenție la fața nespălată a omului. Se întrebă dacă tipul avea să înțeleagă chiar și instrucțiunile astea simple, însă teama de pe fața lui auzind de un soldat ras indica faptul că înțelesese perfect.

De fapt, putea Jean-Pierre să se asigure în vreun fel că *malangul* îi urma aceste ordine? Și el ar fi putut să arunce pachetul și să se întoarcă jurând că îndeplinise sarcina, fiindcă dacă era destul de inteligent ca să înțeleagă ce avea de făcut, putea fi capabil și să mintă în legătură cu asta.

Jean-Pierre fu inspirat de o idee.

— Și cumpără un pachet de țigări rusești, zise el.

Malangul întinse mâinile goale.

— N-am bani.

Jean-Pierre știa că n-avea bani. Îi dădu 100 de afgani. Cu asta se asigura că el se va duce, de fapt, la Charikar. Exista vreo modalitate să-l oblige să livreze pachetul?

— Dacă faci asta, îți dau toate pastilele pe care le vrei, continuă Jean-Pierre. Dar nu mă trage pe sfoară – fiindcă dacă o faci, aflu, și nu mai vezi pastile, iar durerea de burtă o să se întetească și o să te umfli, și apoi mașele au să-ți explodeze ca o grenadă și ai să mori în agonie, înțelegi?

— Da.

Jean-Pierre se uită la el în lumina difuză. Albul ochilor nebunului licărea din nou. Părea îngrozit. Jean-Pierre îi dădu restul de pastile de diamorfină.

— la câte una în fiecare dimineață, până când te întorci la Banda.

El dădu din cap viguros.

— Du-te acum, și nu încerca să mă tragi pe sfoară.

Omul se întoarce și o luă la fugă pe poteca bolovănoasă, cu mersul lui ciudat, ca de animal. Urmărindu-l dispărând în întunericul care se lăsa, Jean-Pierre se gândi: „Viitorul țării ăsteia e în mâinile tale jengoase, biet nebun nefericit. Domnul fie cu tine”.

•

O săptămână mai târziu, *malangul* nu se întorsese.

Până miercuri, cu o zi înainte de adunare, Jean-Pierre era înnebunit. În fiecare oră, își zicea că omul ar putea să fie acolo în următoarea oră. La sfârșitul fiecărei zile, își spunea că are să vină a doua zi.

Ca să sporească grijile lui Jean-Pierre, activitatea avioanelor în Vale se înteți. Toată săptămâna, aparatele cu reacție zburaseră deasupra, ca să bombardeze satele. Banda era norocos: căzuse doar o bombă și făcuse doar o gaură mare în lanul de trifoi al lui Abdullah. Însă zgomotul constant și pericolul făceau ca toată lumea să fie irascibilă.

Tensiunea produse în dispensarul lui Jean-Pierre un previzibil aflux de pacienți cu simptome de stres: avorturi spontane, accidente casnice, vărsături inexplicabile și dureri de cap.

Chiar și copiii căpătară dureri de cap. În Europa, Jean-Pierre i-ar fi trimis la psihiatrie.

În schimb acolo, îi trimitea la mullah. Nici psihiatria, nici islamul n-ar fi făcut prea mult bine, deoarece cauza o reprezenta războiul.

Consultă mecanic pacienții de dimineață, puse întrebările lui de rutină în dari, îi spuse lui Jane diagnosticul în franceză, pansă răni, făcu injecții și înmână recipiente din plastic cu pastile și sticle cu medicamente colorate.

Probabil că *malangului* îi luase două zile ca să ajungă pe jos la Charikar. Îi trebuise o zi să-și facă curaj pentru a se apropia de un soldat rus și o noapte ca să treacă peste asta. Pornind la drum a doua zi dimineață, călătorise încă două zile. Ar fi trebuit să se fi întors alaltăieri.

Ce se întâmplase? Pierduse pachetul și nu se mai apropia, înfricoșat și tremurând? Luase toate pastilele odată și se îmbolnăvisese? Picase în blestematul de râu și se înecase? Îl făcuseră rușii țintă de antrenament?

Jean-Pierre se uită la ceas. Era zece și jumătate.

De-acum, *malangul* putea să sosească din clipă în clipă, aducând un pachet de țigări rusești, ca dovadă că a fost la Charikar. Jean-Pierre se întrebă scurt cum avea să-i explice lui Jane existența țigărilor, întrucât el nu fuma. Decise că nu era necesară nicio explicație pentru actele unui țicnit.

Pansa un băiețel din valea vecină care își arsesese mâna în foc la gătit, când de afară se auzi tropăit de pași și saluturi, ceea ce însemna că venise cineva. Jean-Pierre își reprimă nerăbdarea și continuă să bandajeze mâna băiatului. Când o auzi pe Jane vorbind, privi în jur și, spre marea lui dezamăgire, văzu că nu era *malangul*, ci doi străini.

— Domnul fie cu tine, doctore, zise primul dintre ei.

— Și cu voi, răspunse Jean-Pierre.

Ca să prevină un schimb îndelungat de politețuri, întrebă direct:

— Care-i problema?

— A fost un atentat groaznic la Skabun. Mulți au murit și mulți au fost răniți.

Jean-Pierre se uită la Jane. Încă nu putea să părăsească Banda fără permisiunea ei, fiindcă ei îi era teamă că el ar intra cumva în contact cu rușii. Dar, în mod clar, n-ar fi putut să născocească el întrevederea asta.

— Să mă duc? îi zise el în franceză. Sau te duci tu?

El chiar nu voia să meargă, deoarece ar fi însemnat să rămână peste noapte, după toate probabilitățile, și era disperat să-l vadă pe *malang*.

Jane ezită. Jean-Pierre știa că se gândea că, dacă era să plece ea, ar fi trebuit s-o ia și pe Chantal. În plus, știa că ea nu putea să facă față traumatismelor majore.

— Tu decizi, spuse Jean-Pierre.

— Du-te, fu ea de acord.

— Bine.

Skabun era la câteva ore distanță. „Dacă voi lucra repede și nu sunt prea mulți răniți, poate reușesc să plec de-acolo la amurg”, se gândi Jean-Pierre.

— O să încerc să mă întorc diseară.

Ea veni și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc, zise ea.

El își verifică rapid geanta: morfină pentru durere, penicilină

ca să prevină infectarea rănilor, ace și ață chirurgicală, o grămadă de pansamente. Își puse o bonetă pe cap și o pătură pe umeri.

— N-o iau pe Maggie, o lămuri el pe Jane. Skabun nu e departe, iar drumul e foarte rău.

O sărută din nou, apoi se întoarse spre cei doi mesageri.

— Să mergem, zise el.

Coborâră în sat, pe urmă trecură râul pe jos și urcară treptele abrupte de pe partea cealaltă. Jean-Pierre se gândi la sărutul lui Jane. Dacă-i reușea planul și rușii îl ucideau pe Masud, cum avea să reacționeze ea? Va afla că el pusese totul la cale. Dar nu-l va trăda, era sigur. Încă îl mai iubea? El o voia. De când erau împreună, suferise din ce în ce mai puține depresii negre, dintre cele care-l tot asaltaseră în mod regulat. Doar iubindu-l îl făcuse să se simtă mai bine. El asta voia. Însă voia și să reușească în misiunea asta. Reflectă: „Pesemne că vreau mai mult succes decât fericire, de asta sunt gata să risc s-o pierd de dragul de a-l ucide pe Masud”.

Se îndreptară tustrei spre sud-vest, de-a lungul potecii din vârful stâncii, cu râul vijelios în urechi.

— Câți au murit? Întrebă Jean-Pierre.

— Mulți, răspunse unul dintre mesageri.

Jean-Pierre era obișnuit cu genul ăsta de lucruri.

— Cinci? Zece? Douăzeci? Patruzeci? adăugă el cu răbdare.

— O sută.

Jean-Pierre nu-l crezu: nu erau o sută de locuitori în Skabun.

— Câți răniți?

— Două sute.

Era ridicol. Oare omul nu știe? se întrebă Jean-Pierre. Sau exagerează de teamă că, dacă zicea un număr mic, medicul s-ar fi întors din drum? Poate că era doar din cauză că nu știa să numere mai departe de zece.

— Ce fel de răni? îl întrebă Jean-Pierre.

— Găuri, tăieturi și sângerări.

Astea sunau mai mult a leziuni de luptă. Bombardarea producea contuzii, arsuri și vătămări de compresie, de la clădirile căzute. Omul ăsta era, evident, un biet martor. N-avea niciun rost să-l mai interogheze.

La câțiva kilometri în afara Bandei, se abătură de la poteca de pe stâncă și se îndreptară spre nord, pe un drum necunoscut de

Jean-Pierre.

— Țsta e drumul spre Skabun? Întrebă el.

— Da.

Era, evident, o scurtătură pe care el n-o descoperise niciodată.

Se îndreptau, cu siguranță, în direcția corectă.

Câteva minute mai târziu, văzu una dintre cele mai mici colibe din piatră în care călătorii s-ar fi putut odihni sau și-ar fi petrecut noaptea.

Spre surprinderea lui Jean-Pierre, mesagerii meraseră spre intrarea fără ușă a acesteia.

— N-avem timp de odihnă, le zise el iritat. Mă așteaptă bolnavii.

Atunci, Anatoli ieși din colibă.

Jean-Pierre fu uluit. Nu știa dacă să se bucure că putea să-i spună lui Anatoli despre întâlnire sau să fie îngrozit că afganii aveau să-l ucidă pe Anatoli.

— Nu-ți face griji, spuse Anatoli citindu-i expresia. Sunt soldați ai armatei regulate afgane. I-am trimis să te aducă.

— Dumnezeu!

Era genial. Nu fusese niciun atentat la Skabun – ăsta fusese un șiretlic inventat de Anatoli ca să-l facă pe Jean-Pierre să vină.

— Măine, adăugă Jean-Pierre entuziasmat. Măine se întâmplă ceva teribil de important...

— Știu, știu. Am primit mesajul tău. De asta sunt aici.

— Deci, îl prinzi pe Masud...?

Anatoli zâmbi cu melancolie, arătându-și dinții pătați de tutun.

— O să-l prindem pe Masud. Calmează-te.

Jean-Pierre își dădu seama că se comporta ca un copil încântat în apropierea Crăciunului. Își suprimă entuziasmul cu un efort.

— Când am văzut că *malangul* nu se întoarce, am crezut...

— A sosit în Charikar ieri, zise Anatoli. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu el pe drum. De ce n-ai folosit radioul?

— E stricat, răspunse Jean-Pierre.

Nu voia să-i explice în clipa aia despre Jane.

— *Malangul* ar face orice pentru mine, fiindcă îl aprovizionez cu heroină, de care e dependent.

Pentru o clipă, Anatoli se uită intens la Jean-Pierre și în ochii lui fu ceva ce semăna cu admirația.

— Mă bucur că ești de partea mea, preciză el.

Jean-Pierre zâmbi.

— Vreau să știi mai mult, continuă Anatoli.

Își puse un braț în jurul umerilor doctorului și-l conduse în colibă. Se așezară pe podeaua de pământ și rusul își aprinse o țigară.

— De unde știi de întâlnirea asta? Începu el.

Jean-Pierre îi povesti despre Ellis, de rana de glonț, de Masud vorbind cu Ellis, când Jean-Pierre era gata să-l injecteze, de lingourile de aur și de sistemul de pregătire a oamenilor și armele promise.

— Asta e fantastic! exclamă Anatoli. Unde e Masud acum?

— Nu știu. Dar o să sosească astăzi în Darg, probabil. Măine, cel târziu.

— De unde știi?

— El a convocat întâlnirea - cum ar putea să nu vină?

Anatoli dădu din cap.

— Descrie-l pe omul CIA.

— Păi, 1,70, 70 de kilograme, păr blond și ochi albaștri, treizeci și patru de ani, însă arată un pic mai în vârstă, studii superioare.

— O să pun toate astea pe calculator.

Anatoli se ridică în picioare. Ieși afară și Jean-Pierre îl urmă.

Rusul scoase din buzunar un mic transmițător radio. Îi extinse antenele telescopice, apăsă un buton și murmură în el în rusă. Apoi se întoarse spre Jean-Pierre.

— Prietene, ai reușit în misiune, îl înștiință el.

„E adevărat, se gândi Jean-Pierre. Am reușit”.

— Când dați lovitura? Întrebă el.

— Măine, desigur.

Măine. Jean-Pierre simți un val de bucurie sălbatică.

Măine.

Ceilalți se uitară în sus. Le urmări privirile și văzu un elicopter coborând: Anatoli îl chemase, probabil, prin transmițător. Rusul lăsă prudența deoparte: jocul aproape se încheiase, asta era ultima mână, iar furișatul și deghizarea urmau să fie înlocuite cu îndrăzneala și viteza. Mașinăria coborî și ateriză cu dificultate pe un petic de pământ plan, la o sută de metri distanță.

Jean-Pierre se îndreptă spre elicopter împreună cu ceilalți trei bărbați. Se întrebă unde să se ducă după ce plecau ei. N-avea

ce să facă la Skabun, dar nu putea să se întoarcă imediat la Banda fără să dezvăluie faptul că nu existase nicio victimă a bombardamentului de care să aibă grijă. Decise că mai bine stătea câteva ore în coliba de piatră, apoi avea să revină acasă.

Întinse mâna să i-o strângă pe-a lui Anatoli.

— *Au revoir*.

Anatoli nu-i luă mâna.

— Urcă.

— Ce?

— Urcă-te în elicopter.

Jean-Pierre fu uluit.

— De ce?

— Vii cu noi.

— Unde? La Bagram? În teritoriul rus?

— Da.

— Dar nu pot...

— Lasă gălăgia și ascultă, rosti Anatoli cu răbdare. Mai întâi, treaba ta s-a încheiat. Misiunea ta în Afganistan e îndeplinită. Ți-ai atins scopul. Măine îl capturăm pe Masud. Poți să pleci acasă. În al doilea rând, acum ești un risc de securitate. Știi ce ne-am propus să facem mâine. Deci, de dragul păstrării secretului, nu poți să rămâi pe teritoriul rebel.

— Însă nu spun nimănui!

— Să presupunem că te-ar tortura? Să admitem că ți-ar tortura soția în fața ochilor tăi? Să ne imaginăm că i-ar smulge fiicei tale membru cu membru în fața soției tale?

— Și ce-are să se întâmple cu ele dacă merg cu voi?

— Măine, în raid, le capturăm și ți le aducem.

— Nu pot să cred asta.

Jean-Pierre știa că Anatoli avea dreptate, dar ideea de a nu se întoarce la Banda era atât de neașteptată, că-l dezorientă. Aveau să fie Jane și Chantal în siguranță? Chiar le vor lua rușii de-acolo? Anatoli îi va lăsa pe tustrei să se întoarcă la Paris? Cât de repede puteau să plece?

— Urcă, repetă Anatoli.

Cei doi mesageri afgani stăteau în picioare de fiecare parte a lui Jean-Pierre, și el își dădu seama că nu se putea opune: dacă refuza să urce, aveau să-l ia pe sus și să-l îmbarce cu forța.

Sări în elicopter, apoi Anatoli și afganii îl urmară și elicopterul se ridică. Nimeni nu închise ușa.

În timp ce elicopterul lua înălțime, Jean-Pierre văzu pentru prima dată din aer Valea celor Cinci Lei. Râul alb curgând în zigzag prin ținutul cenușiu închis îi amintea de o cicatrice făcută de un cuțit vechi pe fruntea maronie a lui Shahazai Gul, fratele moașei.

Zări satul Banda, cu mozaicul lui de câmpuri galbene și verzi. Se uită intens spre vârful dealului unde erau peșterile, dar nu desluși niciun semn de mișcare: sătenii își aleseseră bine ascunzătoarea. Elicopterul se înălță mai sus și viră, iar el nu mai putu să vadă Banda. Se uită după alte repere.

„Mi-am petrecut un an din viață acolo și acum n-o să-l mai văd niciodată”, chibzui el.

Identifică satul Darg, cu moscheea cu destin tragic.

„Valea asta a fost cetatea rezistenței, se gândi el. Până mâine are să fie un memorial al unei revolte eșuate. Și toate din cauza mea”.

Dintr-odată, elicopterul viră spre sud și trecu peste munte, iar în câteva secunde Valea se pierdu din vedere.

Capitolul unsprezece

Când Fara afluase că Jane și Jean-Pierre aveau să plece cu următorul convoi, plânsese o zi întreagă. Dezvoltase un atașament puternic față de Jane și o mare slăbiciune pentru Chantal.

Jane era mulțumită, dar jenată: uneori i se părea că Fara ar fi preferat ca Jane să fie mama ei.

Cu toate astea, Fara părea să se fi obișnuit cu ideea că Jane pleacă, iar a doua zi își venise în fire, dedicată ca de obicei, însă fără să mai aibă inima ruptă.

Jane însăși începuse să se îngrijoreze în legătură cu drumul spre casă. Din Vale la trecătoarea Khyber era o călătorie anevoioasă de două sute patruzeci de kilometri. La venire le luase paisprezece zile. Suferise de bășici și diaree, precum și de inevitabile dureri. În schimb, la plecare va călători spre Paris cărând un bebeluș de două luni. Aveau să fie cai, dar mare parte din drum nu putea să fie în siguranță călare, deoarece convoaiele străbăteau cele mai mici și mai abrupte poteci de

munte, de multe ori pe timp de noapte.

Își făcuse un fel de hamac din bumbac, să și-l atârne în jurul gâtului ca s-o ducă pe Chantal. Jean-Pierre ar fi trebuit să care proviziile necesare pe timpul zilei, fiindcă – după cum aflase Jane pe drumul de venire – caii și oamenii merg cu viteze diferite, caii merg mai iute decât oamenii la deal și mai lent la vale, așa că oamenii erau separați de bagaje pentru lungi perioade de timp.

Să decidă ce provizii să ia era problema care-i ocupă după-amiaza aceea, în timp ce Jean-Pierre era la Skabun. Ar fi fost o trusă medicală cu produsele de bază – antibiotice, pansamente, morfină – pe care Jean-Pierre le-ar pune laolaltă. Ar trebui să ia ceva de mâncare. Când veniseră, avuseseră o grămadă de porții occidentale cu nivel ridicat de calorii, ciocolată, pachete de supe și veșnica prăjitură Kendal cu mentă, favorita exploratorilor.

La plecare, aveau doar ce puteau să găsească în Vale: orez, fructe uscate, brânză, pâine tare și orice reușeau să cumpere de pe drum. Era bine că nu trebuia să-și facă griji cu privire la alimentele pentru Chantal.

Cu toate astea, existau alte probleme cu copilul.

Mamele afgane nu foloseau scutece, ci lăsau copilul cu jumătatea inferioară descoperită și spălau ștergarul pe care stătea. Jane se gândi că era un aranjament mult mai sănătos decât sistemul occidental, dar nu era bun pentru călătorii. Jane făcu trei scutece din ștergare și improviză o pereche de chiloți impermeabili pentru Chantal din ambalajele de polietilenă ale consumabilelor medicale ale lui Jean-Pierre. Ar fi trebuit să spele câte un scutec în fiecare seară – în apă rece, desigur – și să încerce să-l usuce peste noapte. Dacă nu se usca, exista o rezervă. Și când ambele erau umede, Chantal avea să se irite.

Niciun copil nu murise vreodată de la frecuşul scutecului, îşi zise ea.

Cu siguranță, convoiul nu s-ar opri pentru ca un bebeluș să doarmă sau să fie alăptat și schimbat, așadar, Chantal va trebui să sugă și să moțâie în mișcare și să fie schimbată când era posibil.

Într-un fel, Jane era mai puternică decât cu un an în urmă. Pielea de pe picioarele ei era tare și stomacul ei rezistent la bacteriile locale. Picioarele, care fuseseră rănite atât de grav pe drumul de sosire, erau deja obișnuite să meargă pe jos mai

mulți kilometri. Numai că sarcina părea să-i fi cauzat dureri de spate și era îngrijorată la gândul că trebuia să care toată ziua un copil. Totuși, corpul părea să se fi recuperat în urma nașterii.

Simțea că ar fi fost în stare să facă dragoste, cu toate că nu-i spusese asta lui Jean-Pierre – nu era sigură de ce.

Făcuse o grămadă de fotografii cu Polaroidul când sosise. Avea să-l lase în urmă – era unul ieftin –, dar, desigur, voia să ia cele mai multe dintre fotografii. Se uită prin ele, întrebându-se ce să arunce. Avea poze cu cei mai mulți dintre săteni. Cu luptătorii de gherilă, Mohammed, și Alishan, și Kahmir, și Matullah, în izbitoare ipostaze eroice ridicole și arătând feroce. Cu femeile, voluptuoasa Zahara, bătrâna ridată Rabia și Halima cea cu ochi negri, toate chicotind ca școlărițele. Cu copiii: trei fete ale lui Mohammed, băiatul lui, Mousa, copiii cei mici ai Zaharei, în vârstă de doi, trei, patru și cinci ani, și cei patru copii ai mullahului. Nu putea să arunce niciuna: trebuia să le ia pe toate cu ea.

Împachetă hainele într-o geantă, în timp ce Fara mătura podeaua și Chantal dormea în camera de alături. Coborâseră de la peșteri devreme, ca să termine treaba.

Totuși, nu era mult de împachetat: în afară de scutecul lui Chantal, doar o pereche de chiloți curați pentru ea și una pentru Jean-Pierre și câte o pereche de șosete de rezervă pentru fiecare. Niciunul n-avea nevoie de schimburi pentru exterior. Chantal oricum n-avea haine – stătea într-un șal sau în nimic. Pentru Jane și Jean-Pierre, o pereche de pantaloni, o cămașă, o eșarfă și o pătură *pattu* le erau suficiente pe durata întregii călătorii și vor fi, probabil, arse într-un hotel din Peshawar, ca un fel de celebrare a întoarcerii lor la civilizație.

Gândul ăsta avea să-i dea putere pentru călătorie.

Își aminti vag că-i trecuse prin minte că hotelul lui Dean din Peshawar era primitiv, însă era greu să-și amintească ce fusese în neregulă cu el. Era *posibil* să se fi plâns că aerul condiționat era zgomotos? Locul avea *dușuri*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Civilizație, zise ea cu voce tare, și Fara se uită la ea întrebător.

Jane zâmbi și explică în dari:

— Sunt fericită fiindcă mă întorc în orașul mare.

— Îmi place orașul mare, spuse Fara continuând să măture. Am fost la Rokha odată. Fratele meu plecă la Jalalabad, adăugă

ea pe un ton invidios.

— Când se întoarce? Întrebă Jane, dar Fara deveni mută și jenată, și după o clipă Jane își dădu seama de ce: un fluierat și pașii unui bărbat se auziră din curte, apoi o bătaie în ușă.

— E cineva acasă? Întrebă Ellis Thaler.

— Intră, strigă Jane.

El trecu pragul șchiopătând.

Deși nu mai era implicată romantic cu el, fusese preocupată de rana lui. Rămăsese în Astana să se recupereze. Probabil că se întorsese în acea zi.

— Cum te simți? Îl întrebă ea.

— Ridicol, răspunse el cu un zâmbet trist. E un loc jenant unde să fii împușcat.

— Dacă te simți doar jenat, înseamnă că te faci bine.

El dădu din cap.

— Doctorul e acasă?

— E plecat la Skabun. A fost un bombardament urât și au trimis după el. Pot să te ajut cu ceva?

— Voiam doar să-i spun că mi s-a încheiat convalescența.

— Se întoarce în seara asta sau mâine-dimineață.

Observă aspectul lui Ellis: cu coama de păr blond și barba aurie cârlionțată, arăta ca un leu.

— De ce nu te tunzi?

— Luptătorii de gherilă mi-au zis să-l las să crească și să nu mă bărbieresc.

— Așa spun ei mereu. Scopul e să-i facă pe occidentali mai puțin vizibili. În cazul tău are efectul opus.

— O să fiu vizibil în țara asta indiferent de tunsoare.

— E adevărat.

Jane își dădu seama că asta era prima dată când ea și Ellis erau împreună fără Jean-Pierre. Alunecaseră foarte ușor în vechiul lor stil conversațional. Era greu să-și aducă aminte cât de supărată fusese pe el.

El se uită curios la bagajul ei.

— Ce-i asta?

— Pentru drumul spre casă.

— Cum călătorești?

— Cu un convoi, așa cum am venit.

— Rușii au cucerit mult teritoriu în ultimele zile. Nu știi?

Jane simți un fior de teamă.

— Ce vrei să insinuezi?

— Rușii și-au lansat ofensiva de vară. Au avansat pe întinderi mari din zone prin care trec de obicei convoaiele.

— Vrei să spui că drumul spre Pakistan e închis?

— Drumul *normal* e închis. Nu poți să ajungi de-aici la trecătoarea Khyber. Poate pe alte căi...

Jane își văzu pălind visul de a se întoarce acasă.

— Nu mi-a spus nimeni! zise ea furioasă.

— Cred că Jean-Pierre nu știa. Eu am fost multă vreme cu Masud, așa că sunt la curent.

— Da, spuse Jane fără să-l privească.

Poate că Jean-Pierre chiar nu știa asta. Sau poate știa, dar nu-i spusese despre asta fiindcă oricum nu voia să se întoarcă în Europa. Indiferent ce era, nu va accepta situația. În primul rând, trebuia să afle cu certitudine dacă Ellis avea dreptate. Apoi va căuta modalități de rezolvare a problemei.

Se duse la dulapul lui Jean-Pierre și scoase hărțile americane ale Afganistanului. Erau rulate într-un cilindru și fixate cu o bandă elastică. Nerăbdătoare, rupse banda și scăpă hărțile pe podea. Undeva în străfundurile minții ei, o voce zise: „Poate că asta a fost singura bandă de cauciuc pe o rază de o sută cincizeci de kilometri”.

„Calmează-te”, își spuse ea.

Îngenunche pe podea și începu să bâjbâie prin hărți. Erau la o scară foarte mare, așa că fu nevoită să pună mai multe laolaltă ca să arate tot teritoriul dintre Vale și trecătoarea Khyber. Ellis se uită peste umărul ei.

— Astea sunt hărți bune! De unde le-ai luat?

— Jean-Pierre le-a adus de la Paris.

— Sunt mai bune decât ce are Masud.

— Știu. Mohammed le folosește mereu ca să planifice convoaiele. Deci, arată-mi cât de departe au avansat rușii.

Ellis îngenunche lângă ea pe covoraș și trasă cu degetul o linie pe hartă.

Jane simți un val de speranță.

— Nu mi se pare că trecătoarea Khyber e izolată. De ce nu putem să mergem pe-aici? întrebă ea și trasă o linie imaginară pe hartă, un pic mai la nord de frontul rus.

— Nu știi dacă ăsta e un traseu, răspunse Ellis. S-ar putea să fie de netrecut – trebuie să-i întrebi pe luptătorii de gherilă. Dar,

pe de altă parte, informațiile lui Masud sunt vechi de cel puțin o zi sau două, și rușii încă avansează. Valea și trecătoarea ar putea fi deschise într-o zi și închise a doua zi.

— La naiba! exclamă Jane.

Nu trebuia să fie învinsă. Se aplecă peste hartă și se uită cu atenție la zona de frontieră.

— Uite, trecătoarea Khyber nu e singurul loc de trecere.

— O vale a râului se desfășoară de-a lungul frontierei, cu munții pe partea afgană. Se poate să ajungi la aceste alte treceri numai dinspre sud – ceea ce înseamnă dinspre teritoriul ocupat de ruși.

— N-are niciun rost să speculezi, zise Jane, apoi puse hărțile laolaltă și le rulă. Cineva trebuie să *știe*.

— Cred că da.

— N-are cum să fie doar un singur mod în care să poți să pleci din țara asta blestemată, adăugă ea ridicându-se în picioare.

Vârî hărțile sub braț și plecă, lăsându-l pe Ellis în genunchi pe covoraș.

Femeile și copiii se întorseseră de la peșteri și satul reveni la viață. Fumul de la focurile de gătit plutea peste pereții curții. În fața moscheii, cinci copii stăteau jos în cerc, jucând un joc numit (fără vreun motiv aparent) „faimă”. Era un joc despre povestit, în care povestitorul se oprea înainte de sfârșit și copilul de lângă el trebuia să continue. Jane îl zări pe Mousa, fiul lui Mohammed, purtând la centură cuțitul care arăta destul de rău și pe care tatăl lui i-l dăduse după accidentul cu mina. Mousa spunea povestea. Jane auzi:

— ... și ursul încercă să muște mâna băiatului, însă băiatul scoase cuțitul...

Se îndreptă spre casa lui Mohammed. Acesta poate că nu era acolo – nu-l mai văzuse de mult –, dar el locuia cu frații lui, în obișnuita familie afgană extinsă, iar aceștia erau și ei luptători de gherilă – toți bărbații tineri potriviți erau –, așa că, dacă erau acolo, ei ar fi putut să-i dea niște informații.

În fața casei ezită. Conform obiceiului, trebuia să se oprească în curte și să vorbească mai întâi cu femeile, care ar fi pregăt看 acolo masa de seară. Și apoi, după un schimb de politețuri, cea mai în vârstă dintre femei s-ar fi dus în casă, ca să întrebe care dintre bărbați ar binevoi să-i vorbească lui Jane. Auzi vocea mamei ei spunând: „Nu te da în spectacol!” Jane zise cu voce

tare: „Du-te dracului, mamă”.

Intră, ignorând femeile din curte, și se duse drept în camera din față a casei – salonul pentru bărbați.

Erau trei bărbați acolo: fratele în vârstă de optsprezece ani al lui Mohammed, Kahmir Khan, cu un chip frumos și o barbă subțire, cumnatul lui, Matullah, și Mohammed însuși. Era neobișnuit să fie acasă atâția luptători de gherilă. Toți se uitară speriați la ea.

— Domnul fie cu tine, Mohammed Khan, zise Jane.

Fără să se oprească pentru a-l lăsa să răspundă, continuă:

— Când te-ai întors?

— Azi, răspunse el automat.

Ea se așeză pe vine, la fel ca ei. Fură prea uimiți ca să zică ceva. Ea își întinse hărțile pe podea. Cei trei bărbați se aplecară în față din reflex, să se uite la ele: deja uitaseră că Jane încălcase eticheta.

— Uite, spuse ea. Rușii au avansat atât de departe – am dreptate?

Reconstitui linia pe care o trasase Ellis.

Mohammed dădu din cap a acord.

— Deci, ruta obișnuită a convoiului e blocată.

Mohammed dădu din nou din cap.

— Care e acum cea mai bună cale de ieșire?

Toți arătau nesiguri și clătinară din cap. Asta era normal: când vorbeau despre o problemă, le-ar fi plăcut să facă o întreagă poveste din asta. Jane se gândi că era din cauză că singura putere pe care o aveau asupra străinilor ca ea erau cunoștințele lor locale. De obicei era tolerantă, dar în ziua aia n-avea pic de răbdare.

— De ce nu pe-aici? întrebă ea categoric, trasând o linie paralelă cu frontul rusesc.

— Prea aproape de ruși, răspunse Mohammed.

— Aici, atunci.

Trasă o rută mai atentă, urmând conturul terenului.

— Nu, zise el din nou.

— De ce nu?

— Uite...

Mohammed arată un loc pe hartă, între marginile a doua văi, unde Jane își trecuse voios degetul peste un lanț muntos.

— Aici nu există nicio șa.

O șa era o trecătoare.

Jane indică un traseu mai spre nord.

— Pe aici?

— Și mai rău.

— *Trebuie* să mai fie o altă cale de ieșire! strigă Jane.

Avu senzația că ei se bucurau de frustrarea ei. Decise să spună ceva ușor ofensator, ca să-i anime un pic.

— E țara asta o casă cu o singură ușă, ruptă de restul lumii doar fiindcă nu poți să ajungi la trecătoarea Khyber?

Expresia *casă cu o singură ușă* era un eufemism pentru closet.

— Bineînțeles că nu, răspunse Mohammed înțepat. În timpul verii, există Drumul Untului.

— Arată-mi.

Degetul lui Mohammed trase o rută complexă, care începea mergând la est de Vale, printr-o serie de trecători înalte și râuri secate, apoi se întorcea spre nord, în Himalaya, și trecea, în cele din urmă, frontiera în apropiere de intrarea în nelocuitul Coridor Waikhan, înainte să devieze spre sud-est, spre orașul pakistanez Chitral.

— Așa își duc cei din Nuristan untul, iaurtul și brânza în piața din Pakistan.

Zâmbi și-și atinse boneta rotundă.

— De-acolo ne luăm pălăriile.

Jane își reaminti că ele erau numite bonete Chitrali.

— Bine, zise Jane. Pe aici ne ducem acasă.

Mohammed clătină din cap.

— Nu se poate.

— Și de ce nu?

Kahmir și Matullah zâmbiră știutori. Jane îi ignoră. După o clipă, Mohammed zise:

— Prima problemă e altitudinea. Traseul ăsta trece pe deasupra liniei de gheață. Asta înseamnă că zăpada nu se topește niciodată și că nu există nicio apă curgătoare, nici chiar în timpul verii. În al doilea rând, e peisajul. Dealurile sunt foarte abrupte și potecile sunt înguste și înșelătoare. E greu să-ți găsești drumul: chiar și ghizii locali se rătăcesc. Dar cea mai gravă problemă a tuturor sunt localnicii. Regiunea asta se numește Nuristan, însă i se spunea Kafiristan, fiindcă oamenii erau necredincioși și beau vin. Acum sunt credincioși adevărați,

totuși încă înșală, jefuiesc și uneori ucid călătorii. Traseul ăsta nu e bun pentru europeni, e imposibil pentru femei. Numai cei mai tineri și mai puternici bărbați pot să-l folosească, și chiar și atunci, mulți călători sunt uciși.

— Ai să trimiți convoaie pe-aici?

— Nu. O să așteptăm până e redeschis traseul sudic.

Îi studie fața frumoasă, bărbatul nu exagera. Jane ar fi putut să spună că sub înfățișarea lui aparte se ascundea, de fapt, o expresie rigidă.

Se ridică în picioare și începu să-și adune hărțile cu mișcări dezordonate. Era dezamăgită amarnic. Întoarcerea ei acasă era amânată pe termen nedefinit. Continuarea vieții în Vale părea dintr-odată insuportabilă, și simți că o apucă plânsul.

Își rulă hărțile și se sili să fie politicoasă.

— Ai fost plecat mult timp, îi zise ea lui Mohammed.

— Am fost la Faizabad. O călătorie lungă.

Faizabad era un oraș mare, în nordul îndepărtat. Rezistența era acolo foarte puternică: armata se revoltase și rușii nu mai recăpătaseră controlul.

— Nu ești obosit?

Era o întrebare formală, ca *How do you do?* în engleză, și Mohammed dădu tot un răspuns formal:

— Sunt încă în viață!

Ea își vârî rola de hărți sub braț și ieși afară.

Femeile din curte se uitară la ea cu teamă când trecu pe lângă ele. Jane dădu din cap la Halima, nevasta cu ochi negri a lui Mohammed, și primi în schimb o jumătate de zâmbet nervos.

Luptătorii de gherilă călătoreau foarte mult în ultima vreme.

Mohammed fusese la Faizabad, fratele Farei plecase la Jalalabad... Jane își reaminti că una dintre pacientele ei, o femeie din Dasht-i-Rewat, zisese că soțul ei fusese trimis la Pagman, lângă Kabul. Și cumnatul Zaharei, Yussuf Gul, fratele soțului ei mort, fusese trimis în Valea Logar, în cealaltă parte a Kabulului. Toate cele patru locuri erau fortărețe rebele.

Ceva se întâmpla.

Jane își uită dezamăgirea pentru o vreme, încercând să-și dea seama ce anume se petrecea. Masud trimisese soli la mulți – probabil la toți – comandanți ai rezistenței. Era o coincidență că asta se întâmplase atât de repede după sosirea lui Ellis în Vale? Dacă nu era, ce avusese Ellis de făcut? Poate că SUA colaborau

cu Masud pentru organizarea unei ofensive concertate. Dacă toți rebelii acționau împreună, chiar ar fi putut să realizeze ceva – ar fi putut, probabil, să ia temporar Kabulul.

Jane intră în casă și puse hărțile în dulap. Chantal încă dormea. Fara pregătea mâncarea pentru cină: pâine, iaurt și mere.

— De ce s-a dus fratele tău la Jalalabad?

— A fost trimis, răspunse Fara cu aerul cuiva care arată foarte sigur pe sine.

— Cine l-a trimis?

— Masud.

— Pentru ce?

— Nu știu.

Fara păru surprinsă că Jane punea o astfel de întrebare: cine ar fi fost atât de prost să creadă că un bărbat i-ar spune surorii lui motivul pentru o călătorie?

— A avut ceva de făcut acolo sau a preluat vreun mesaj, sau ce?

— Nu știu, repetă Fara, care începu să arate neliniștită.

— Lasă, spuse Jane cu un zâmbet.

Dintre toate femeile din sat, Fara era, probabil, cel mai puțin în măsură să știe ce se întâmpla. Cine era cel mai în măsură?

Zahara, desigur.

Jane luă un ștergar și se îndreptă spre râu.

Zahara nu mai purta doliu după soțul ei, deși era considerabil mai puțin zgomotoasă ca de obicei. Jane se întrebă cât de curând avea să se recăsătorească. Zahara și Ahmed fuseseră singurul cuplu afgan întâlnit de Jane care chiar părea îndrăgostit. Cu toate astea, Zahara era o femeie puternic senzuală, care ar fi avut probleme să trăiască foarte mult timp fără un bărbat. Fratele mai mic al lui Ahmed, Yussuf, cântărețul, locuia în aceeași casă cu Zahara și era încă necăsătorit la vârsta de optsprezece ani: existau speculații printre sătence că Yussuf s-ar putea să se însoare cu Zahara.

În Afganistan, frații trăiau laolaltă. Surorile erau mereu separate. În mod obișnuit, o mireasă se ducea să locuiască împreună cu soțul ei, în casa părinților acestuia. Era doar unul dintre modurile în care bărbații din țara asta își asupreau femeile.

Jane merse cu pași mari pe poteca de peste câmpuri. Câțiva

bărbați lucrau în lumina serii. Recoltatul se apropia de sfârșit. Curând avea să fie oricum prea târziu ca să o ia pe Drumul Untului, se gândi Jane: Mohammed zisese că era doar un traseu estival.

Ajunse la plaja pentru femei. Vreo opt-zece se scăldau în râu sau în bazinele de la marginea apei. Zahara era în mijlocul șuvoiului, stropind din greu, ca de obicei, însă fără să râdă și să glumească.

Jane lăsa ștergarul pe mal și intră în apă.

Decise să fie un pic mai puțin directă cu Zahara decât fusese cu Fara. Nu putea s-o păcălească pe Zahara, desigur, dar avea să încerce să-i dea impresia că bârfea mai degrabă decât interoga.

Nu se apropie imediat de Zahara.

Când celelalte femei ieșiră din apă, Jane așteptă vreo două minute și se șterse cu ștergarul în tăcere. Jane nu vorbi până când Zahara și alte câteva femei începură să se îndrepte spre sat.

— Când se întoarce Yussuf? o întrebă pe Zahara în dari.

— Azi sau mâine. E plecat în Valea Logar.

— Știu. S-a dus singur?

— Da, dar zicea că s-ar putea să aducă pe cineva cu el acasă.

— Pe cine?

Zahara ridică din umeri.

— O nevastă, poate.

Jane fu o clipă derutată. Zahara era prea rece și indiferentă. Asta însemna că era îngrijorată: nu voia ca Yussuf să aducă o nevastă acasă. Se părea că zvonurile din sat erau adevărate. Jane așa spera. Zahara avea nevoie de un bărbat.

— Nu cred că s-a dus să aducă o nevastă, zise Jane.

— De ce?

— Se întâmplă ceva important. Masud a trimis mai mulți mesageri. Nu se poate să fi plecat toți după nevaste.

Zahara continuă să încerce să pară indiferentă, însă Jane putea să spună că era mulțumită. Exista vreo semnificație în posibilitatea ca Yussuf să se fi dus în Valea Logar să aducă pe cineva? se întrebă Jane.

Se lăsa noaptea pe măsură ce se apropiau de sat.

Dinspre moschee se auzea un cântec trist: sunetul straniu al celor mai însetați de sânge bărbați din lume la rugăciune. Lui

Jane îi amintea mereu de Josef, un tânăr soldat rus care supraviețuise unui accident de elicopter peste munte de Banda. Niște femei îl aduseseră la casa negustorului – asta era în timpul iernii, înainte să se mute la dispensarul din peșteră – și Jean-Pierre și Jane îi îngrijiseră rănilor, iar lui Masud îi fusese trimis un mesaj, întrebând ce trebuia făcut. Jane aflase ce răspunsese Masud într-o seară, când Alishan Karim intrase în camera din față a casei negustorului, unde Josef zăcea bandajat, își pusese țeava armei la urechea băiatului și-i zburase creierii. Era cam la momentul ăsta al zilei, iar sunetul bărbaților rugându-se plutise în aer cât timp Jane spălase sângele de pe perete și răzuise creierul băiatului de pe podea.

Femeile urcară ultima porțiune a potecii de la râu și se opriră în fața moscheii, încheindu-și conversațiile înainte să plece fiecare la casele lor. Jane se uită în moschee. Bărbații se rugau în genunchi, în frunte cu mullahul Abdullah. Armele lor, amestecul obișnuit de puști vechi și mitraliere moderne, erau îngrămădite într-un colț. Rugăciunile tocmai se încheiau. Când bărbații se ridicară, Jane văzu că erau mai mulți străini printre ei.

— Ei cine sunt? o întrebă ea pe Zahara.

— După turbane, se pare că sunt din Valea Pich și Jalalabad, răspunse Zahara. Sunt paștuni – în mod normal, ne sunt dușmani. De ce sunt aici?

În timp ce ea vorbea, un bărbat foarte înalt, cu un plasture pe ochi se ivi din mulțime.

— Țsta trebuie că e Jahan Kamil – marele dușman al lui Masud.

— Dar e și Masud acolo, vorbește cu el, spuse Jane, și adăugă în engleză: Îți imaginezi?

Zahara o imită, stâlcind cuvintele:

— *Jass fericey hat*⁶!

Era prima glumă pe care Zahara o făcea de când îi murise soțul. Țsta era un semn bun: Zahara își revenea.

Bărbații începură să iasă, iar femeile se împrăștiară pe la casele lor, toate în afară de Jane. Ea credea că începea să înțeleagă ce se întâmpla și voia confirmarea. Când Mohammed ieși, se apropie de el și-i vorbi în franceză.

---

⁶ Reproducere eronată a frazei Just fancy that (Îți imaginezi asta), aici hat = pălărie. (n.red.).

— Am uitat să întreb dacă a fost un succes călătoria ta la Faizabad.

— A fost, replică el fără să se oprească din mers: nu voia ca tovarășii lui sau paștunii să-l vadă răspunzând la întrebările unei femei.

Jane se grăbi alături de el, în timp ce el se îndrepta spre casă.

— Deci, comandantul din Faizabad e aici?

— Da.

Jane ghicise corect: Masud invitase toate căpeteniile rebele aici.

— Ce spui despre ideea asta? îl întrebă ea încă scormonind după detalii.

Mohammed se uită atent și lăsă deoparte aroganța, cum făcea întotdeauna când devenea interesat în conversație.

— Totul depinde de ce face Ellis mâine, răspuse el. Dacă îi impresionează ca om de onoare și le câștigă respectul, cred că au să fie de acord cu planul lui.

— Și crezi că planul lui e bun?

— Evident că e un lucru bun dacă rezistența e unită și primește armament din Statele Unite.

Deci asta era! Arme americane pentru rebeli, cu condiția ca ei să lupte împreună împotriva rușilor, în loc să se lupte între ei.

Ajunseră acasă la Mohammed și Jane se întoarse cu spatele, fluturând din mână. Avea sânii plini: era timpul s-o alăpteze pe Chantal. Își simțea sânul drept un pic mai greu, fiindcă la ultima alăptare începuse cu stângul, și Chantal îl golea întotdeauna mai bine pe primul.

Jane ajunse acasă și intră în dormitor.

Chantal zăcea goală pe un ștergar pliat în leagănul ei, care era, de fapt, o cutie din carton tăiată pe din două. N-avea nevoie de haine în aerul cald al verii afgane. Noaptea o acoperea cu un cearșaf, și atâta tot. Rebelii și războiul, Ellis, Mahommed și Masud, toate astea se retraseră pe fundal când Jane își privi copilul. Întotdeauna crezuse că bebelușii sunt urâți, dar Chantal i se părea foarte frumoasă. În timp ce Jane o privea, Chantal se agită, deschise gura și începu să plângă. Sânul drept al lui Jane secretă imediat lapte ca răspuns, și o pată caldă și umedă i se întinse pe cămașă. Își desfăcu nasturii și o puse pe Chantal la piept.

Jean-Pierre zicea că ar fi trebuit să-și spele sânii cu spirt

medicinal înainte de alăptare, dar n-o făcu, deoarece știa că lui Chantal nu i-ar plăcea gustul. Se așază pe un covoraș, cu spatele la perete și o legănă pe Chantal pe brațul drept. Bebelușul dădu din mânuțele grăsuțe și-și agită capul dintr-o parte în alta, căutând frenetic cu gura deschisă. Jane o ghidă spre mamelon.

Gingiile fără dinți prinseră tare și bebelușul supse cu înverșunare. Jane tresări la prima tragere din greu, apoi și la a doua. Al treilea supt fu mai blând. O mânuță grăsuță se ridică și atinse partea rotunjită a pieptului umflat al lui Jane, presându-l cu o mângâiere la întâmplare și stângace.

Jane se relaxă.

Alăptarea bebelușului o făcea să se simtă teribil de tandră și protectoare. Și, spre surprinderea ei, era erotică. La început se simțise vinovată fiindcă se simțise excitată de ea însăși, dar în scurt timp decisese că dacă era natural, nu putea să fie rău, și se lăsase în voia plăcerii.

Abia aștepta să se laude cu Chantal dacă vor mai ajunge vreodată înapoi în Europa. Mama lui Jean-Pierre avea să-i spună că făcea totul pe dos. Fără îndoială, și mama ei ar fi vrut să vadă copilul botezat, însă tatăl ei avea s-o adore pe Chantal printr-un abur alcoolic, iar sora ei se va simți mândră și entuziasmată. Cine altcineva? Tatăl lui Jean-Pierre era mort...

Din curte se auzi o voce.

— E cineva acasă?

Era Ellis.

— Intră, strigă Jane.

Nu simțea că era nevoie să se acopere: Ellis nu era afgan și, oricum, fusese odată iubitul ei.

El intră, o văzu alăptând bebelușul și avu o reacție întârziată.

— Să plec?

Ea clătină din cap.

— Mi-ai mai văzut țâțele înainte.

— Nu cred, zise el. Trebuie că ți le-ai schimbat.

Ea râse.

— Sarcina îți face sânii mari.

Ellis fusese căsătorit odată, știa ea, și avea un copil, deși dădea impresia că nu mai ținea legătura nici cu copilul, nici cu mama acestuia. Țsta era unul dintre aspectele de care el n-ar fi vorbit niciodată foarte mult.

— Nu-ți amintești de când era gravidă soția ta?

— Am ratat asta, răspunse el pe tonul tăios pe care-l folosea când voia să taci. Am fost plecat.

Ea era prea relaxată ca să relice în același fel. De fapt, îi părea rău pentru el. Se alesese praful de propria viață, și asta nu era numai vina lui. Și fusese, cu siguranță, pedepsit pentru păcatele lui – nu în ultimul rând de ea.

— Jean-Pierre nu s-a mai întors, adăugă Ellis.

— Nu.

Suptul slăbi pe măsură ce sânul lui Jane se goli.

Își trase ușor sfârcul din gura lui Chantal și săltă bebelușul pe umăr, bătându-l ușor pe spatele îngust, ca să râgâie.

— Masud ar vrea să împrumute hărțile soțului tău, zise Ellis.

— Sigur. Știi unde sunt.

Chantal erupse cu voce tare.

— Bravo, fetiță, spuse Jane.

Își puse bebelușul la sânul stâng. Flămândă din nou după râgâieli, Chantal începu să sugă.

— De ce nu te vezi cu copilul tău? Întrebă Jane cedând unui impuls.

El luă hărțile din dulap, închise ușița și își îndreptă spatele.

— Mă văd, răspunse el. Dar nu așa de des.

Jane fu șocată.

„Am trăit cu el aproape șase luni și nu l-am cunoscut cu adevărat”, se gândi ea.

— Băiat sau fată?

— Fată.

— Trebuie să aibă...

— Treisprezece ani.

— Doamne!

Era, practic, mare. Jane deveni brusc intens curioasă. De ce nu-l întrebase niciodată despre toate astea? Poate că nu fusese interesată înainte să aibă un copil al ei.

— Unde locuiește?

El ezită.

— Nu-mi spune, zise ea.

Putea să-i citească pe față.

— Era gata să mă minți.

— Ai dreptate, confirmă el. Dar înțelegi *de ce* trebuie să te mint în legătură cu asta?

Ea se gândi o clipă.

— Ți-e teamă că inamicii au să te atace prin copil?

— Da.

— Bun motiv.

— Mulțumesc. Și mulțumesc pentru astea.

Flutură hărțile către ea, apoi ieși.

Chantal adormise cu sfârcul lui Jane în gură. Jane o desprinsese ușor și o ridică la nivelul umărului. Ea râgâi fără să se trezească. Bebelușul putea să doarmă în orice condiții.

Jane își dorea ca Jean-Pierre să se înapoieze. Era sigură că el nu putea să facă niciun rău, dar tot s-ar fi simțit mai ușurată dacă ar fi fost sub ochii ei. Nu putea să-i contacteze pe ruși, fiindcă îi distrusese ea radioul. Nu exista niciun alt mijloc de comunicare între Banda și teritoriul rus. Masud putea să trimită mesaje prin mesageri, desigur. Dar Jean-Pierre n-avea mesageri și, oricum, dacă ar fi trimis pe cineva, ar fi știut tot satul despre asta. Singura mișcare pe care ar fi putut, eventual, s-o facă ar fi fost să se ducă până la Rokha, iar el n-avusese timp de asta.

Ura să fie neliniștită, la fel și să doarmă singură.

În Europa n-ar fi deranjat-o, însă în Banda se temea de brutalii, imprevizibilii membri ai tribului, care credeau că era normal ca un bărbat să-și bată soția sau o mamă să-i ardă o palmă copilului. Și Jane nu era o femeie obișnuită în ochii lor: cu opiniile ei libere, privirea directă și o atitudine să-mori-tu, ea reprezenta un simbol al deliciilor sexuale interzise. Nu urma convențiile de comportament sexual, iar celelalte femei de genul ăsta pe care le știau ei erau curve.

Când Jean-Pierre era acolo, se întindea mereu să-l atingă chiar înainte să adoarmă. Dormea tot timpul ghemuit, cu spatele la ea, și cu toate că se mișca foarte mult în somn, el nu se întindea niciodată după ea.

Singurul bărbat cu care împărtășise asta în pat pentru o lungă perioadă era Ellis, și el fusese exact opusul. O atingeă toată noaptea, îmbrățișând-o și sărutând-o, uneori pe jumătate treaz și alteori când adormea repede. De două sau trei ori, încercase să facă dragoste cu ea, brusc, în somn: ea chicotise și încercase să-l ajute, însă după câteva secunde el se rostogolise și începuse să sforăie, iar dimineața nu-și amintise ce făcuse. Ce diferit era de Jean-Pierre! Ellis o atingeă cu o afecțiune stângace, ca un copil jucându-se cu un iubit animal de

companie. Jean-Pierre o atingea așa cum un violonist mânuiește, probabil, un Stradivarius. O iubiseră diferit, dar o înșelaseră la fel.

Chantal gânguri. Era trează. Jane o puse în poala ei, sprijinindu-i capul, așa că puteau să se uite direct una la alta, și începu să-i vorbească, parțial în silabe fără sens și parțial în cuvinte reale. Lui Chantal îi plăcu asta. După un timp, Jane lăasă flecăreala și începu să cânte. Era în mijlocul lui *Tati pleacă la Londra, într-un tren puf-puf* când fu întreruptă de o voce de afară.

— Intră, strigă ea, apoi îi zise lui Chantal: Avem vizitatori tot timpul, nu? Parcă am trăi în Galeria Națională, nu-i așa?

Își adună cămașa în față, ca să-și ascundă goliciunea.

Mohammed intră și întrebă în dari:

— Unde e Jean-Pierre?

— E plecat la Skabun. Pot să te ajut cu ceva?

— Când se întoarce?

— De dimineață, presupun. Vrei să-mi spui care e problema sau ai de gând să continui să vorbești ca un polițist din Kabul?

El rânji la ea. Când îi vorbea cu lipsă de respect, o găsea sexy, ceea ce nu era efectul intenționat de ea.

— A venit Alishan cu Masud. Vrea mai multe pastile, o anunță el.

— A, da.

Alishan Karim era fratele mullahului și suferea de angină pectorală. Desigur, n-ar fi renunțat la activitățile de gherilă, așa că Jean-Pierre îi dădea trinitrină să ia înainte de luptă sau de alt efort.

— Îți dau niște pastile, zise ea.

Se ridică în picioare și i-o întinse pe Chantal lui Khan.

Bărbatul luă bebelușul în mod automat și apoi păru jenat. Jane îi zâmbi și se duse în camera din față. Găsi tabletele pe un raft sub tejgheaua negustorului. Turnă cam o sută într-un recipient și se întoarse în camera de zi.

Chantal se holba fascinată la Mohammed.

Jane luă bebelușul și-i dădu pastilele.

— Spune-i lui Alishan să se odihnească mai mult, îl sfătui ea.

Mohammed clătină din cap.

— Nu-i e lui frică de mine. Spune-i tu.

Jane râse. Venind de la un afgan, gluma asta era aproape

feministă.

— De ce s-a dus Jean-Pierre la Skabun?

— A fost un bombardament acolo de dimineată.

— Nu, n-a fost.

— Sigur c-a fo...

Jane se opri brusc.

Mohammed ridică din umeri.

— Am fost acolo toată ziua cu Masud. Cred că te înșeli.

Ea încercă să-și păstreze fața netulburată.

— Da. Pesemne că n-am auzit bine.

— Mulțumim pentru pastile.

Ieși.

Jane se lăsă greu pe un scaun. Nu fusese niciun atentat la Skabun. Jean-Pierre plecase să-l întâlnească pe Anatoli. Nu prea înțelegea cum aranjaseră, dar n-avea nicio îndoială.

Ce era să facă ea?

Dacă Jean-Pierre știa despre adunarea de a doua zi și putea să le spună rușilor despre ea, atunci rușii ar fi fost în măsură să atace... Ar fi putut să nimicească într-o singură zi întreaga conducere a rezistenței afgane.

Trebuia să-l vadă pe Ellis.

Înfășură un șal în jurul lui Chantal – aerul era un pic mai rece seara – și părăsi casa îndreptându-se spre moschee. Ellis era în curte, cu ceilalți bărbați, aplecându-se asupra hărților lui Jean-Pierre cu Masud, Mohammed și bărbatul cu plasture pe ochi. Unii luptători de gherilă treceau o narghilea de la unul la altul, alții mâncau. Se holbară la ea surprinși în timp ce mergea cu bebelușul pe șold.

— Ellis, zise ea.

El ridică privirea.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Vino afară, te rog.

Thaler se ridică, ieși pe sub arcadă și se opri în fața moscheii.

— Ce este?

— Jean-Pierre știe despre adunarea asta pe care ați aranjat-o, cu toți liderii rezistenței?

— Da – când Masud și cu mine am vorbit pentru prima dată despre asta, era chiar acolo, scoțându-mi glonțul din fund. De ce?

Lui Jane i se strânse inima. Ultima ei speranță fusese că Jean-Pierre poate nu știa. În acel moment, n-avea de ales. Se uită în

jur. Nu era nimeni în raza auditivă, și oricum nu vorbeau engleza.

— Am ceva să-ți spun. Dar vreau să promiți că n-o să i se întâmple niciun rău.

El se holbă la ea pentru o clipă.

— Oh, *rahat*, rosti el cu fervoare. Oh, la naiba, oh, rahat. Lucrează pentru ei. Desigur! Cum de n-am ghicit? La Paris, el i-a adus pe nenorociții ăia la apartamentul meu! El le spunea despre convoaie – de aia s-au pierdut atâtea! *Ticălosul...*

Se opri brusc și vorbi mai blând.

— Pesemne că a fost groaznic pentru tine.

— Da.

Irezistibil, fața i se schimonosi, lacrimile îi țâșniră din ochi și începu să plângă. Se simțea slabă și ridicolă și-i era rușine de ea însăși că plângea, dar se simțea și ca și cum o greutate uriașă i se ridica de pe umeri.

Ellis le îmbrățișă pe ea și pe Chantal.

— Biata de tine!

— Da, suspină ea. A fost groaznic.

— De când știi?

— De câteva săptămâni.

— Nu știai când te-ai măritat cu el.

— Nu.

— Amândoi, zise el. Amândoi ți-am făcut-o.

— Da.

— Ai intrat în cârdășie cu oamenii nepotriviți.

— Da.

Își îngropa fața în cămașa lui și plânse neînfrânat, pentru toate minciunile și trădările, și timpul irosit, și iubirea pierdută. Chantal plânse și ea. Ellis o ținu strâns pe Jane și-i mângâie părul, până când ea se opri, în cele din urmă, tremurând, apoi începu să se calmeze și-și șterse nasul pe mânecă.

— I-am distrus radioul, înțelegi? După aceea m-am gândit că n-are cum să mai intre în contact cu ei. Iar azi a fost chemat la Skabun ca să vadă răniții în bombardament, numai că n-a fost niciun atentat azi la Skabun...

Mohammed ieși din moschee. Ellis îi dădu drumul lui Jane și păru jenat.

— Ce se întâmplă? Îl întrebă Ellis pe Mohammed în franceză.

— Se ceartă, răspunse el. Unii spun că e un plan bun și o să

ne ajute să-i învingem pe ruși. Alții întreabă de ce Masud e considerat singurul comandant bun, și cine e Ellis Thaler să judece el liderii afgani? Trebuie să vii înapoi și să mai vorbești cu ei.

— Stai, zise Ellis. S-au schimbat lucrurile.

Jane se gândi: „Oh, Doamne, Mohammed o să ucidă pe cineva când o să audă asta...”

— A avut loc o scurgere de informații.

— Ce vrei să spui? șuieră Mohammed periculos.

Ellis ezită, ca și cum ar fi fost reticent să spună adevărul, apoi păru să decidă că n-avea de ales.

— S-ar putea ca rușii să știe despre întâlnire...

— Cine? strigă Mohammed. Cine e trădătorul?

— E posibil să fie medicul, dar...

Mohammed se întoarse spre Jane.

— De când știi asta?

— Adresează-mi-te politicos sau nu mi te adresa deloc, zise ea repede în răspuns.

— Stați, interveni Ellis.

Jane n-avea de gând să-l lase pe Mohammed să continue pe același ton acuzator.

— Te-am avertizat, nu? Ți-am spus să schimbi traseul convoiului. V-am salvat blestematele de vieți, așa că nu arăta cu degetul spre *mine*.

Mânia lui Mohammed se evaporă, iar el păru un pic timid.

— Deci de asta a fost schimbat traseul, conchise Ellis.

Se uită la Jane cu un fel de admirație.

— Unde e el acum? întreabă Mohammed.

— Nu suntem siguri, răspunse Ellis.

— Când se întoarce, trebuie ucis.

— Nu! exclamă Jane.

Ellis îl opri punându-i o mână pe umăr și-i zise lui Mohammed:

— Ai ucide un om care a salvat viețile atâtor camarazi de-ai tăi?

— Trebuie adus în fața justiției, insistă Mohammed.

Mohammed vorbise despre *când* avea să se întoarcă, și Jane își dădu seama că el presupunea că Jean-Pierre va reveni. Sigur n-o abandona pe ea și copilul?

— Dacă e trădător și reușește să intre în contact cu rușii, atunci le zice de întâlnirea de mâine, spuse Ellis. Cu siguranță,

vor ataca, și vor încerca să-l prindă pe Masud.

— Asta e foarte rău, replică Mohammed. Masud trebuie să plece imediat. Întâlnirea va trebui anulată...

— Nu neapărat. Gândește-te. Am putea să transformăm asta în avantaj.

— Cum?

— De fapt, cu cât mă gândesc la asta, cu atât îmi place mai mult. Asta s-ar putea dovedi cel mai bun lucru.

Capitolul doisprezece

Evacuarea satului Darg în zori. Oamenii lui Masud meraseră din casă-n casă, trezind sătenii cu blândețe și spunându-le că satul lor avea să fie atacat de ruși în acea zi și trebuiau să urce Valea spre Banda, luând cu ei ce aveau mai de preț. La răsărit, un șir neregulat de femei, copii, bătrâni și animale ieșea din sat de-a lungul drumului forestier care trecea pe lângă râu.

Darg era diferit ca formă de Banda, unde casele erau grupate la capătul estic al câmpiei, iar Valea se îngusta și terenul era pietros.

În Darg, toate casele erau înghesuite laolaltă pe un prag subțire aflat între poalele stâncii și malul râului. Chiar în fața moscheii era un pod, iar câmpurile erau pe partea cealaltă a râului. Era un loc bun pentru o ambuscadă.

Masud își concepușe planul în timpul nopții și, înainte de evacuare, Mohammed și Alishan dădeau dispozițiile.

Se mișcau în jur cu o eficiență tăcută, Mohammed – înalt, chipeș și grațios, Alishan – scund și cu ochi răi, ambii dând instrucțiuni cu voci calme, imitând stilul domol al liderului lor.

Ellis se întrebă, în timp ce-și făcea acuzații, dacă rușii aveau să vină. Jean-Pierre nu apăruse, așa că părea sigur că reușise să intre în contact cu stăpânii lui. Și era aproape de neconceput că ei aveau să reziste tentației de a-l captura sau ucide pe Masud. Dar asta depindea cu totul de împrejurări. Și dacă nu veneau, Ellis ar fi arătat stupid făcându-l pe Masud să întindă o capcană elaborată pentru o victimă inexistentă.

Luptătorii de gherilă n-aveau să încheie un pact cu un prost.

„Dacă rușii vin și ambuscada funcționează, explozia

prestigiului meu și al lui Masud poate fi de-ajuns ca să câștige toată afacerea”, reflectă Ellis.

Încercă să nu se gândească la Jane. Când o îmbrățișase pe ea și pe copil și ea îi umezise cămașa cu lacrimile ei, pasiunea lui pentru ea re izbucnise. Fusesse ca atunci când arunci benzină pe un foc mocnit. Voise să stea acolo pentru totdeauna, cu umerii ei înguști tremurându-i sub braț și cu capul pe pieptul lui. Biata Jane! Era atât de onestă, și bărbații ei erau atât de perfizi!

Trase cablul de detonare în râu și-i aduse capătul spre poziția lui, aflată într-o căsuță din lemn de pe mal, la câteva sute de metri în amonte de moschee. Își folosi cleștele special ca să atașeze un detonator de cablul de alimentare, apoi finaliză asamblarea cu un simplu inel militar de tragere.

Aproba planul lui Masud. Ellis învățase despre ambuscadă și contra-ambuscadă la Fortul Bragg, timp de un an, între cele două misiuni în Asia, și i-ar fi dat lui Masud nota nouă din zece. Punctul lipsă era din cauză că Masud nu reușise să ofere o cale de ieșire pentru trupele sale dacă lupta ar fi fost să meargă împotriva lor. Desigur, Masud poate nu considera asta o greșeală.

Până la nouă, totul era gata, oră la care luptătorii de gherilă tocmai luau micul dejun. Chiar și asta făcea parte din ambuscadă: puteau să ajungă cu toții pe poziții în câteva minute, dacă nu secunde, iar atunci satul văzut din aer avea să arate mai natural, dacă sătenii s-ar fi ascuns toți în grabă de elicoptere, lăsând în urmă boluri, covorașe și focuri de gătit. Așadar, comandantul forței ruse n-ar fi avut niciun motiv să suspecteze o capcană.

Ellis mănca pâine și bău mai multe pahare cu ceai verde, apoi începu să aștepte ca soarele să se ridice deasupra Văii. Întotdeauna era mult de așteptat. Își amintea asta din Asia. În acele zile fusese de multe ori drogat cu marijuana, cu amfetamină numită *speed* sau cu cocaină, iar atunci așteptarea grea părușe importantă, fiindcă se bucura de ea.

Era amuzant cum după război își pierduse interesul pentru droguri, se gândi el.

Ellis aștepta atacul fie după-amiază, fie a doua zi în zori. Dacă ar fi fost el în locul comandantului rus, s-ar fi gândit că liderii rebeli se adunaseră cu o zi înainte și aveau să plece a doua zi, și ar fi vrut să atace suficient de târziu ca să-i prindă și pe ultimii

sosiți, dar nu atât de târziu cât unii dintre ei să fi plecat deja.

Pe la mijlocul dimineții sosiră armele grele, o pereche de mitraliere antiaeriene Dashoka, de calibrul 12,7 mm, fiecare trasă de-a lungul drumului pe șasiul său pe două roți de un luptător de gherilă. Erau urmate de un măgar încărcat cu valize de gloanțe antiblindaj chinezești de calibrul 5-0.

Masud anunță că una dintre arme avea să fie mânăuită de Yussuf, cântărețul, care, potrivit zvonurilor din sat, era posibil să se însoare cu prietena lui Jane, Zahara, cealaltă mitralieră urmând să ajungă la un luptător de gherilă din Valea Pichului, un anume Abdur, pe care Ellis nu-l cunoștea. Se spunea că Yussuf doborâse deja trei elicoptere cu Kalașnikovul. Ellis era sceptic cu privire la asta: el zburase cu elicoptere în Asia și știa că era aproape imposibil să dobori unul cu o pușcă. Totuși, Yussuf explicase cu un rânjel că trucul era să fii deasupra obiectivului și să tragi asupra lui de pe un munte, o tactică ce nu fusese posibilă în Vietnam, fiindcă peisajul era diferit.

Deși Yussuf avea în acea zi o armă mult mai mare, intenționa să întrebuințeze aceeași tehnică. Armele fură demontate, apoi luate, fiecare fiind cărată de doi oameni în sus, pe treptele abrupte tăiate în fața stâncii care se înălța deasupra satului. Erau urmate de socluri și de muniție.

Ellis îi privea de jos cum reasamblau armele. În vârful falezei era un prag de trei-patru metri lățime, pe urmă versantul continua să urce într-o pantă blândă. Luptătorii de gherilă așezaseră armele la vreo zece metri în afara pragului și le camuflaseră. Desigur, piloții de elicopter aveau să afle în curând unde erau armele, dar ar fi fost foarte greu pentru ei să le lovească în poziția aceea.

Când se încheie manevra asta, Ellis se întoarse la poziția lui, în căsuța din lemn de pe malul râului. Mintea i se tot întorcea la anii '60.

Începuse deceniul ca elev și-l încheiase ca soldat. Se înscriesese la Berkeley în 1967, încrezător că știa ce-i rezerva viitorul: voia să fie producător de documentare de televiziune și, din moment ce era strălucit și creativ și se afla în California, unde oricine putea fi orice dacă muncea din greu, nu existase niciun motiv pentru care să nu vadă de ce nu și-ar atinge visul. Apoi fusese surprins de pace și *flower power*, marșuri antirăzboi și proiubire, de The Doors și blugii evazați, de LSD și, din nou, se

gândise că știa ce-i rezervase viitorul: avea de gând să schimbe lumea. Și visul ăsta fusese de scurtă durată, și în curând fusese surprins din nou, de data asta de absurda brutalitate a armatei și stupefianta oroare a Vietnamului.

Ori de câte ori privea înapoi așa, vedea că fuseseră vremurile în care se simțise încrezător și calm, când viața îi oferise cu adevărat mari schimbări.

Amiaza trecu fără masa de prânz. Asta fiindcă luptătorii de gherilă n-aveau nimic de mâncare. Lui Ellis îi era greu să se obișnuiască, de fapt, cu ideea esențială și destul de simplă că, dacă nu era nimic de mâncare, atunci nimeni nu putea să ia masa de prânz. Își dădu seama că ăsta putea fi motivul pentru care aproape toți luptătorii de gherilă erau fumători: tutunul omora apetitul.

Era cald chiar și la umbră. Ieși în ușa căsuței de lemn, încercând să prindă puțină briză. Vedea câmpurile, râul cu podul cu arc, de zidărie și mortar, satul cu moscheea lui și stânca atârând deasupra. Cei mai mulți dintre luptătorii de gherilă erau pe poziții, care le ofereau atât adăpost de soare, cât și protecție. Cei mai mulți se aflau în casele din apropierea falezei, unde pentru elicoptere ar fi fost dificil să-i bombardeze. Dar, în mod inevitabil, unii erau în poziții avansate, mai vulnerabile, mai aproape de râu. Fațada de piatră brută a moscheii era străpunsă de trei uși cu arcade, și câte un luptător de gherilă stătea cu picioarele încrucișate sub fiecare arcadă. Ei îl făcură pe Ellis să se gândească la gărzile din ghereta santinelei. Ellis îi știa pe toți trei: Mohammed era în cea mai îndepărtată arcadă, fratele lui, Kahmir, cu barba subțire, în mijloc, iar în cea mai apropiată arcadă, Ali Ghanim, urâtul cu șira spinării răsucită și familia cu paisprezece copii, omul care fusese rănit cu Ellis pe câmpie. Fiecare dintre cei trei avea un Kalașnikov pe genunchi și o țigară între buze. Ellis se întrebă care dintre ei va mai fi viu a doua zi.

Primul eseu scris de el în colegiu fusese despre așteptarea înaintea de luptă, așa cum fusese tratată de Shakespeare.

Pusese în contrast două discursuri premergătoare luptei: cel inspirat din *Henric al V-lea*, în care regele spune: „La zidul spart dați iureș iar, băieți, Sau umpleți-l cu trupurile voastre”⁷, și cinicul monolog al lui Falstaff despre onoare, în *Henric al IV-lea*:

---

⁷ William Shakespeare, *Henric al V-lea* (traducere în limba română de Ion Vinea). (n.tr.).

„Poate onoarea să-ți tămăduiască un picior rupt? Aș! Sau o mână? Aș! Sau să-ți aline durerile unei răni? Aș! Carevasăzică, onoarea nu are nicio pricepere doftoricească. Niciuna... Cine este plin de onoare? Cel care a răposat miercuri.”⁸ În vârstă de nouăsprezece ani, Ellis luase un A pentru asta – primul și ultimul pentru el, fiindcă după aceea fusese prea ocupat să argumenteze că Shakespeare, ba chiar și tot cursul de engleză erau „irelevante”.

Reveria îi fu întreruptă de o serie de strigăte. Nu înțelese cuvintele în dari folosite, însă nici n-avea nevoie: știa, după caracterul imperios al tonului, că santinelele de pe dealurile din jur observaseră elicoptere îndepărtate și i le semnalaseră lui Yussuf, aflat în vârful falezei, care răspândise vorba. Se produse o mișcare bruscă prin tot satul copt de soare când luptătorii de gherilă își ocupară posturile, se retraseră mai adânc în adăposturile lor, își verificară armele și-și aprinseră țigări proaspete.

Cei trei bărbați din arcadele moscheii se topiră în interiorul obscur al acesteia. În acel moment, satul văzut din aer ar fi părut pustiu, cum era în mod normal în perioada cea mai fierbinte a zilei, când cei mai mulți dintre oameni se odihneau.

Ellis ascultă cu atenție și auzi amenințătoarea bătaie a elicelor elicopterelor care se apropiau. Își simți intestinele apoase: nervi. „Așa se simțeau vietnamezii pe pante ascunzându-se în jungla umedă când auzeau elicopterul meu de luptă venind spre ei prin norii de ploaie, se gândi el. Culegi ce semeni, baby”.

Slăbi cârligele de siguranță ale dispozitivului de tragere.

Elicopterele urlară mai aproape, totuși el încă nu putea să le vadă. Se întrebă cât de multe erau: nu putea să spună după zgomot. Văzu ceva cu coada ochiului, se întoarse și zări un luptător de gherilă scufundându-se în râu de pe malul celălalt și începând să înoate spre el. Când silueta apăru lângă el, Ellis își dădu seama că era bătrânul plin de cicatrice, Shahazai Gul, fratele moașei. Specialitatea lui Shahazai erau minele. El trecu în fugă pe lângă Ellis și se adăposti într-o casă.

Pentru câteva clipe, satul rămase tăcut și nu se auzi nimic altceva decât bătaia palelor, care făceau să-ți stea inima, și Ellis se gândi: „Doamne, câte naiba au trimis?”, și apoi primul țâșni

---

⁸ William Shakespeare, *Henric al IV-lea* (traducere în limba română de Dan Duțescu). (n.tr.).

la vedere peste stâncă, survolând la înălțime joasă satul. Ezită deasupra podului ca un colibri gigantic.

Era un Mi-24, cunoscut în Occident drept Hind⁹ (rușii îl numeau Hunchbacks¹⁰ din cauza voluminoaselor motoare turbo gemene montate în vârful cabinei pasagerilor). Trăgătorul stătea jos, în bot, cu pilotul în spatele și deasupra lui, precum copiii care se joacă de-a luatul în cârcă. Iar geamurile din jurul întregii punți de zbor arătau ca ochiul cu multiple fațete al unei insecte monstruoase.

Elicopterul avea un tren de rulare cu trei roți și aripi scurte și butucănoase, cu capsulele rachetei dedesubt.

Cum naiba să poată câteva triburi zdrențuite să lupte împotriva unei mașinării de genul ăsta?

Urmară încă cinci Hind, într-o succesiune rapidă. Survolară satul și terenul de jur-împrejur, cercetând pozițiile inamice, presupuse Ellis. Asta era o precauție de rutină – rușii n-aveau niciun motiv să se aștepte la o rezistență puternică, fiindcă ei credeau că atacul lor urma să fie o surpriză.

Un al doilea model de elicopter își făcu apariția, iar Ellis recunoscuse un Mi-8, cunoscut sub numele Hip¹¹. Mai mare decât un Hind, dar mai puțin de temut, putea să care douăzeci-treizeci de oameni, iar scopul acestuia era transportul de trupe mai degrabă decât asaltul. Primul ezită deasupra satului, apoi se lăsă brusc într-o parte și coborî în lanul de orz. Fu urmat de alte cinci.

„O sută cincizeci de oameni”, chibzui Ellis. Când elicopterele Hip aterizară, trupele săriră afară și se întinseră pe burtă, îndreptând armele spre sat, însă fără să tragă.

Ca să cucerească satul, trebuiau să treacă râul, și ca să traverseze râul, trebuiau să cucerească podul. Dar ei nu știau asta. Erau doar precauți: se așteptau ca elementul-surpriză să le permită să-și atingă ținta cu ușurință.

Ellis se temea că satul s-ar putea să pară *prea* pustiu. Până în acel moment, la câteva minute după ce primul elicopter apăruse, în mod normal ar fi trebuit să se vadă câțiva oameni fugind. Își încordă auzul pentru prima împușcătură. Nu mai era speriat. Se concentra prea tare, pe prea multe aspecte, ca să

---

⁹ Căprioară (engl.) (n.red.).

¹⁰ Ghebosul (engl.) (n.red.).

¹¹ Șold (engl.) (n.red.).

simtă teamă.

Din străfundurile minții îi veni gândul: „Așa e mereu odată ce începe”.

Shahazai minase lanul de orz, își aminti Ellis. De ce nu explodase încă nicio mină? O clipă mai târziu, avu răspunsul. Unul dintre militari se săltă – un ofițer, probabil – și strigă un ordin. Douăzeci-treizeci de oameni se ridicară în picioare și fugiră spre pod. Dintr-odată se auzi un zgomot asurzitor, mai tare chiar decât vârtejul zgomotos al unui elicopter, apoi altul și altul, în timp ce terenul părea să explodeze sub picioarele soldaților în alergare – Ellis se gândi: „Shahazai și-a stimulat minele cu TNT suplimentar” – și norii de pământ brun și orzul auriu îi ascunse vederii pe toți, în afară de unul, care fu aruncat în aer și căzu încet, dându-se peste cap din nou și din nou, ca un acrobat, până când se lovi de pământ prăbușindu-se grămadă. Când ecourile se stinseră, se auzi alt sunet, un extraordinar răpăit ca de tobă care bufnea în stomac, ce venea din fața falezei, când Yussuf și Abdur deschiseră focul. Rușii se retraseră în dezordine, în timp ce luptătorii de gherilă din sat începură să tragă cu Kalașnikovurile de peste râu.

Surpriza le dăduse inițial luptătorilor de gherilă un imens avantaj, dar acesta nu putea să dureze pentru totdeauna: comandantul rus avea să-și adune trupele. Numai că înainte să-și continue atacul, trebuia să rezolve abordarea podului.

Unul dintre elicopterele Hip din lanurile de orz explodă în bucăți, și Ellis își dădu seama că Yussuf și Abdur îl loviseră.

Era impresionat: deși Dashoka avea o bătaie de un kilometru jumătate și elicopterele erau la mai puțin de opt sute de metri, era nevoie de o lovitură bună ca să distrugi unul de la distanța aceea.

Elicopterele Hind erau încă în aer, rotindu-se deasupra satului. Comandantul rus le aduse în acțiune. Unul dintre ele se năpusti la mică înălțime peste râu și curăță terenul minat de Shahazai. Yussuf și Abdur traseră în el, însă ratară.

Minele lui Shahazai explodară inofensiv, una după alta.

Ellis se gândi neliniștit: „Mi-aș fi dorit ca minele să fi doborât mai mulți inamici – vreo douăzeci și ceva de oameni dintr-o sută cincizeci nu e mult”. Hind se înălță din nou, îndepărtându-se de Yussuf, dar coborî altul și bombardă din nou câmpul de mine. Yussuf și Abdur trimiseră constant un flux de foc asupra

acestui. Brusc, se clătină, o parte dintr-o aripă căzu și botul i se înfipse în râu, iar Ellis reflectă: „Frumoasă lovitură, Yussuf!” Dar abordarea podului era liberă, iar rușii încă aveau mai mult de o sută de oameni și zece elicoptere: Ellis își dădu seama cu un fior de teamă că luptătorii de gherilă ar putea să piardă lupta asta.

Rușii prinseră atunci curaj și cei mai mulți dintre ei – optzeci de oameni sau mai mulți, estimează Ellis – începură să se târască pe burtă spre pod, trăgând în mod constant.

„Nu se poate să fie atât de abătuți sau indisciplinați cum scriu ziarele americane, chibzui Ellis. Doar dacă asta nu e o unitate de elită”. Apoi conștientiză că toți soldații păreau a avea pielea albă. Nu erau afgani în forța asta. Era la fel ca în Vietnam, unde vietnamezii erau mereu ținuti departe de ceva cu adevărat important.

Apoi apărură o perioadă de acalmie. Rușii din lanul de orz și luptătorii de gherilă din sat făcură sporadic schimb de focuri peste râu, rușii trăgând mai mult sau mai puțin la întâmplare, luptătorii de gherilă folosindu-și muniția cu moderație. Ellis se uită în sus. Elicopterele se duceau după Yussuf și Abdur, pe faleză. Comandantul rus identificase corect mitralierele grele ca principala lui țintă. Și când se năpustiră asupra tunarilor de pe faleză, Ellis simți o clipă admirație pentru pilot, fiindcă zbura direct către arme: el știa de cât curaj era nevoie pentru asta. Aeronava viră îndepărtându-se: se rataseră reciproc.

Șansele lor erau aproximativ egale, se gândi Ellis: era mai ușor pentru Yussuf să țintească exact, fiindcă era staționar, pe când aeronava era în mișcare. Dar, în aceeași ordine de idei, acesta era ținta mai ușoară deoarece era nemișcat.

Ellis își aminti că într-un Hind erau trase de pilot rachete montate pe aripă, în timp ce trăgătorul opera mitraliera din bot.

„Ar fi greu pentru un pilot să țintească precis în astfel de împrejurări îngrozitoare, chibzui Ellis. Și, din moment ce Dashoka are o mai mare rază de acțiune decât arma cu patru țevi de tip Gatling a elicopterului, probabil Yussuf și Abdur se află într-un ușor avantaj. Sper, pentru binele nostru, al tuturor”.

Alt Hind se lăsă asupra falezei ca un șoim care cade asupra unui iepure, dar armele răpăiră și elicopterul explodează în zbor. Lui Ellis îi veni să aplaude – ceea ce era ironic, fiindcă el cunoștea atât de bine teroarea și panica abia controlate ale echipajului elicopterului sub foc.

Alt Hind se năpusti. Tunarii fură o fracțiune departe de țintă de data asta, însă traseră în coada elicopterului, și acesta scăpă de sub control și se prăbuși în fața stâncii, iar Ellis reflectă: „Iisuse Hristose! Încă putem să le lovim pe toate!” Pe urmă sunetul armelor se schimbă, iar după o clipă Ellis își dădu seama că numai una mai trăgea.

Cealaltă fusese făcută knockout. Ellis privi prin praf și văzu o beretă Chitrali mișcându-se acolo sus. Yussuf era încă în viață. Abdur fusese lovit.

Cele trei Hinduri rămase dădură târcoale și se re poziționară.

Unul urcă deasupra luptei. „Comandantul rus trebuie să fie asta”, se gândi Ellis.

Celelalte două coborâră asupra lui Yussuf într-o mișcare de învăluire.

„Asta este o gândire inteligentă, chibzui Ellis cu neliniște. Fiindcă Yussuf nu poate să tragă în amândouă în același timp”. Ellis le urmări coborând. Când Yussuf viză unul, celălalt se năpusti în zbor la mică înălțime. Ellis observă că rușii zboară cu ușile deschise, cum făcuseră și americanii în Vietnam.

Hindurile se năpustiră. Unul se lăsă asupra lui Yussuf și viră departe, dar el reuși o lovitură directă și aparatul izbucni în flăcări. Apoi al doilea căzu în picaj, cu capsulele rachetelor și armele trăgând foc continuu, și Ellis se gândi: „Yussuf n-are nicio șansă!” Și atunci al doilea Hind păru să ezite în zbor. Fusese lovit? Căzu dintr-odată, douăzeci-treizeci de metri drept în jos – „Când se oprește brusc motorul, elicopterul cade ca un pian”, zicea instructorul de la școala de zbor – și se prăbuși pe muchie, la doar câțiva metri de Yussuf. Dar motorul acestuia păru să pornească din nou și, spre surprinderea lui Ellis, elicopterul începu să se ridice.

„E mai greu decât un afurisit de Huey”, reflectă el.

Elicopterele se îmbunătățiseră în ultimii zece ani. Trăgătorul trăsesese încontinuu, însă în acele momente se opri.

Ellis văzu de ce, și inima i se strânse. O Dashoka se rostogolea peste marginea falezei, într-o învălmășeală de camuflaj, tufișuri și ramuri, și fu urmată imediat de un pachet moale de culoarea noroiului, care era Yussuf. În timp ce cădea pe fața stâncii, se lovi de un afloriment zimțat la jumătatea drumului, și boneta rotundă Chitrali îi sări de pe cap. O clipă mai târziu, el dispăru din vederea lui Ellis. Aproape câștigase lupta

de unul singur: n-avea să primească nicio medalie, dar povestea lui va fi spusă timp de o sută de ani lângă focurile de tabără din friguroșii munți afgani.

Rușii pierduseră patru dintre cele șase Hinduri, un Hip și vreo douăzeci și cinci de bărbați. Însă luptătorii de gherilă pierduseră ambele arme grele și erau deci fără apărare, pe când cele două Hinduri rămase începură să bombardeze satul. Ellis se ghemui în interiorul colibeii lui, dorindu-și să nu fi fost făcută din lemn. Mitralierea din zborul la mică înălțime era o tactică de liniștire: după vreo două minute, ca la un semnal, rușii din lanul de orz se ridicară de jos și o luară la fugă spre pod.

„Asta e, reflectă Ellis. Țsta e sfârșitul, într-un fel sau altul”.

Luptătorii de gherilă din sat traseră în trupele care atacau, dar fură inhibați de valul de aer și doar câțiva ruși căzură. Ceilalți erau în picioare, optzeci-nouăzeci de oameni, trăgând orbește peste râu în timp ce alergau. Strigau cu entuziasm, încurajați de restrângerea apărării. Împușcăturile luptătorilor de gherilă deveniră un pic mai precise când rușii ajunseră la pod, și mai căzură câțiva, dar nu destui ca să oprească atacul. Câteva secunde mai târziu, primul dintre ei traversă râul și se ascunse ca să cerceteze casele din sat.

Erau vreo șazeci de oameni pe pod sau în apropierea acestuia, când Ellis acționează mânerul dispozitivului de tragere.

Zidăria veche a podului explodează ca un vulcan.

Ellis fixase încărcătura pentru a ucide, nu pentru o elegantă demolare, iar explozia pulveriză bucăți letale de zidărie ca focul automat al unei mitraliere gigantice, ucigându-i pe toți cei de pe pod și pe mulți dintre cei care încă erau în lanul de orz. Ellis se strecură înapoi în coliba lui, în timp ce molozul cădea asupra satului. Când se opri, se uită din nou înapoi.

Unde fusese podul, era doar un mic morman de pietre și trupuri, într-un melanj hidos. O parte din moschee și două case din sat se prăbușiră și ele. Și rușii erau în plină retragere.

În timp ce privea, douăzeci-treizeci de oameni rămași în viață se cățără prin ușile deschise ale elicopterelor Hip. Ellis nu-i condamna. Dacă rămâneau în lanul de orz, fără protecție, ar fi fost doborâți lent de luptătorii de gherilă aflați în poziții bune în sat, iar dacă încercau să traverseze râul, ar fi fost culeși din apă ca niște pești în butoi.

Câteva secunde mai târziu, cele trei Hipuri supraviețuitoare

decolară de pe câmp și se alăturară celor două Hinduri din aer, apoi, fără vreo împușcătură de despărțire, se ridicară peste vârful falezei și dispărură.

Când bătaia elicelor se stinse, el auzi alt zgomot. După o clipă, își dădu seama că erau uralele oamenilor.

„Am câștigat, își dădu el seama. La naiba, am câștigat”.

Și începu și el să aclame.

Capitolul treisprezece

— Și unde au plecat toți luptătorii de gherilă? întrebă Jane.

— S-au risipit, răspunse Ellis. Asta e tehnica lui Masud. Se topește în dealuri înainte ca rușii să-și recapete respirația. Este posibil ca ei să revină cu întăriri – chiar s-ar putea să fie la Darg acum, dar n-au să găsească pe nimeni cu care să se lupte. Luptătorii de gherilă au plecat toți, cu excepția celor câțiva de aici.

În dispensarul lui Jane erau șapte răniți. Niciunul dintre ei nu avea să moară.

Altor doisprezece le fuseseră tratate rănilor minore și fuseseră trimiși la treaba lor. Doar doi oameni muriseră în luptă, însă, printr-un ghinion cumplit, unul dintre ei fusese Yussuf. Zahara avea să fie din nou în doliu – și din nou era din cauza lui Jean-Pierre.

Jane se simți deprimată, în ciuda euforiei lui Ellis.

„Trebuie să las deoparte gândurile negre, se gândi ea. Jean-Pierre a plecat și nu se mai întoarce, și nu există niciun motiv de mâhnire. Ar trebui să gândesc pozitiv. Ar trebui să mă preocup de viețile altora”.

— Și întâlnirea lor? îl întrebă ea pe Ellis. Dacă toți luptătorii de gherilă au plecat...

— Toți au fost de acord, răspunse Ellis. Erau atât de euforici după succesul ambuscadei, că erau gata să spună Da la orice. Într-un fel, ambuscada a dovedit ceea ce unii dintre ei puneau la îndoială: că Masud e un lider genial și că prin unirea sub el pot obține mari victorii. Mi-a consacrat și mie acreditările de macho, ceea ce e de folos.

— Deci ai reușit.

— Da. Chiar am un tratat semnat de toți liderii rebeli, în prezența mullahului.

— Înseamnă că ești mândru.

Se întinse și-i strânse brațul, apoi își trase mâna repede. Era atât de bucuroasă că era acolo, să-i țină de urât, încât se simți vinovată că fusese supărată pe el atât de mult timp. Dar se temea că, din greșeală, putea să-i dea impresia că încă ținea la el ca pe vremuri, ceea ce ar fi fost ciudat.

Se întoarse cu spatele la el și se uită prin peșteră. Bandajele și seringile erau în cutiile lor și avea medicamentele în geantă. Luptătorii de gherilă răniți stăteau confortabil pe covorașe sau păături. Aveau să-și petreacă noaptea în peșteră: era prea greu să-i mute pe toți pe deal în jos. Aveau apă și o bucată de pâine, și doi-trei dintre ei erau suficient de întremați ca să se ridice și să facă ceai. Mousa, fiul cu o singură mână al lui Mohammed, stătea pe vine în gura peșterii, jucând un joc misterios în praf, cu cuțitul pe care i-l dăduse tatăl lui: el urma să rămână cu oamenii răniți, iar în cazul puțin probabil în care unul dintre ei ar fi avut nevoie de îngrijiri medicale peste noapte, băiatul ar fi coborât dealul și ar fi adus-o pe Jane.

Totul era în ordine. Le ură noapte bună, îl mângâie ușor pe Mousa pe cap și ieși.

Ellis o urmă. Jane simți un pic de răcoare în briza serii. Primul semn că vara era pe sfârșite. Se uită la îndepărtatele vârfuri muntoase ale Hindu Kush, de unde avea să vină iarna. Vârfurile înzăpezite erau roz în reflexia apusului de soare.

Era o țară frumoasă: asta se uita prea ușor, mai ales în zilele aglomerate.

„Mă bucur că am văzut-o, chiar dacă abia aștept să plec spre acasă”, se gândi ea.

Coborî dealul cu Ellis alături. Din când în când, se uita la el. Apusul de soare făcea ca fața lui să arate bronzată și colțuroasă. Își dădu seama că el nu dormise, probabil, prea mult cu o noapte înainte.

— Arăți obosit, zise ea.

— E mult de când sunt într-un război adevărat, răspunse el. Pacea te înmoaie.

Era foarte realist în legătură cu asta. Cel puțin nu savura măcelul, ca afganii. El îi zisese doar că aruncase în aer podul de la Darg, dar unul dintre luptătorii de gherilă răniți îi dăduse

detalii, explicând cum sincronizarea exploziei întorsese soarta luptei și descrisese amănunțit masacrul.

Jos, în satul Banda, era un aer de sărbătoare. Bărbații și femeile vorbeau cu însuflețire în grupuri în loc să se retragă în curțile lor. Copiii jucau jocuri zgomotoase de război și își imitau frații mai mari capturând ruși imaginari.

Undeva, un bărbat bătea ritmat într-o tobă.

Lui Jane, gândul de a petrece seara singură i se păru deodată insuportabil de trist și, dintr-un impuls, îi zise lui Ellis:

— Vino și bea un ceai cu mine – dacă nu te deranjează c-o alăptez pe Chantal.

— Mi-ar plăcea, spuse el.

Bebelușul plângea când intrară în casă și, ca de obicei, corpul lui Jane răspunse instinctual: dintr-unul dintre sâni apăru o scurgere bruscă.

— Stai jos, și Fara o să-ți aducă un ceai, rosti ea în grabă.

Apoi se repezi în cealaltă cameră, înainte ca Ellis să-i vadă jenanta pată de pe cămașă.

Își desfăcu nasturii repede și luă bebelușul. Se produse obișnuitul moment de panică oarbă, când Chantal căuta mamelonul, pe urmă începea să sugă, dureros de tare la început și ulterior mai blând. Jane se simți ciudat să se întoarcă în camera cealaltă.

„Nu fi proastă, își zise ea în gând. L-ai întrebat, iar el a răspuns că e OK și, oricum, la un moment dat ai petrecut, practic, fiecare noapte în patul lui...”

Cu toate astea, roși ușor când intră pe ușă. Ellis se uita pe hărțile lui Jean-Pierre.

— Asta a fost chestia cea mai deșteaptă, zise el. Știa toate rutele datorită faptului că Mohammed îi folosea mereu hărțile.

Ridică privirea la ea, îi văzu expresia și adăugă în grabă:

— Haide să nu vorbim despre asta. Ce-ai să faci acum?

Ea se așeză pe pernă cu spatele lipit de perete, poziția ei preferată pentru alăptat. Ellis nu păru jenat de sânul expus, și ea începu să se simtă mai confortabil.

— Trebuie să aștept, răspunse ea. De îndată ce se deschide drumul spre Pakistan și convoaiele reîncep, mă voi duce acasă. Dar tu?

— La fel. Treaba mea aici s-a terminat. O să fie nevoie să fie supravegheat acordul, desigur, însă agenția are oameni în

Pakistan care pot să facă asta.

Fara aduse ceaiul. Jane se întrebă care avea să fie următoarea misiune a lui Ellis: plănuirea unei lovituri de stat în Nicaragua sau șantajarea unui diplomat sovietic la Washington, sau, poate, asasinarea unui comunist african? Îl întrebasese, când erau împreună, despre plecarea în Vietnam și el zisese că toată lumea se așteptase să se eschiveze de la proiect, numai că el era un ticălos îndărătnic, așa că făcuse contrariul. Ea nu era sigură dacă să creadă, dar chiar dacă ar fi fost adevărat, asta nu explica de ce rămăsese în meseria asta violentă chiar și după ce se eliberase din armată.

— Deci, ce-ai să faci când ajungi acasă? insistă ea. Te întorci la elaborarea de modalități drăguțe de a-l ucide pe Castro?

— Nu e treaba agenției să organizeze asasinate.

— Totuși o face.

— Țsta e un element alienat care ne face de rușine. Din păcate, președinții nu pot să reziste tentației de a se juca de-a agentul secret, și asta încurajează fracțiunea țicnită.

— De ce nu le întorci spatele tuturor și nu te alături rasei omenești?

— Uite. America e plină de lume care crede că și alte țări, ca și a lor, au dreptul să fie libere – dar sunt tipul de oameni care „întorc spatele și se alătură rasei omenești”. În consecință, agenția are prea mulți psihopați și prea puțini cetățeni decenti, plini de compasiune. Apoi, când agenția dă jos un guvern străin la bunul plac al unui președinte, toți se întreabă cum e posibil să se întâmple așa ceva. Răspunsul e: fiindcă îi lasă. Țara mea e o democrație, deci n-am pe cine să dau vina, în afară de mine, când lucrurile merg prost. Și dacă lucrurile trebuie îndreptate, trebuie s-o fac eu, fiindcă e responsabilitatea mea.

Jane era convinsă.

— Vrei să spui că modul în care poți să reformezi KGB-ul e să i te alături?

— Nu, fiindcă KGB-ul nu e controlat în ultimă instanță de popor. Agenția e.

— Controlul nu e atât de simplu, zise Jane. CIA minte poporul. Nu poți să-i controlezi dacă habar n-ai ce fac.

— Până la urmă e agenția noastră și responsabilitatea noastră.

— Ai putea să te lupți s-o elimini în loc să i te alături.

— Cert e că avem nevoie de o agenție centrală de informații. Trăim într-o lume ostilă și ne trebuie informații despre inamicii noștri.

Jane oftă.

— Dar uite la ce duce asta, continuă ea. Ai de gând să-i trimiți arme mai multe și mai mari lui Masud, ca să poată să omoare mai repede mai multă lume. Și asta faceți voi *mereu* în final.

— *Nu* doar ca să poată să omoare mai repede mai multă lume, protestă Ellis. Afganii se luptă pentru libertatea lor – și se luptă *împotriva* unui grup de criminali...

— *Toți* luptă pentru libertatea lor, îl întrerupse Jane. OEP, exilații cubanezi, Weathermen¹², IRA, albi sud-africani și Armata pentru Eliberarea Țării Galilor.

— Unii au dreptate, alții nu.

— Și CIA știe diferența?

— Așa ar trebui...

— Dar n-o știe. Pentru a cui libertate luptă Masud?

— Libertatea pentru toți afganii.

— Prostii, rosti Jane cu înverșunare. El e fundamentalist musulman, iar dacă o să ia vreodată puterea, prima dată o să devină mai sever cu femeile. N-o să le dea niciodată drept de vot – vrea să le ia și puținele drepturi pe care le au. Și cum crezi că are să-și trateze adversarii politici având în vedere că eroul lui politic e ayatollahul Khomeini? Oamenii de știință și profesorii vor avea libertate academică? Bărbați și femeile gay vor avea libertate sexuală? Ce-o să se întâmple cu hindușii, budiștii, atei și creștinii după Evanghelie?

— Chiar crezi *serios* că regimul lui Masud are să fie mai rău decât cel al rușilor?

Jane se gândi o clipă.

— Nu știu. Dar un lucru e sigur: regimul Masud are să fie tiranie afgană în loc de tiranie rusească. Și nu merită să se omoare oameni ca să se schimbe un dictator străin cu unul local.

— Afganii par să creadă că merită.

— Cei mai mulți dintre ei nu sunt întrebați niciodată.

— Cred că e evident. Totuși, eu, oricum, nu fac în mod normal treburi de-astea. De obicei, sunt mai mult genul de detectiv.

---

¹² O organizație americană de stânga, activă la sfârșitul anilor '60-'70, cunoscută și sub numele Weather Underground. (n.red.).

În legătură cu asta, Jane era curioasă de un an.

— Care a fost exact misiunea ta la Paris?

— Când i-am spionat pe toți prietenii noștri? zâmbi el discret.

Nu ți-a spus Jean-Pierre?

— A zis că nu prea știe.

— Poate că nu știa. Vânam teroriști.

— Printre prietenii noștri?

— Acolo se găsesc de obicei - între disidenți, cei care au abandonat școala și criminali.

— Rahmi Coskun era terorist? Jean-Pierre zicea că Rahmi a fost arestat din cauza lui.

— Da. Era responsabil pentru atentatul cu bombă asupra Turkish Airlines, de pe Avenue Felix Faure.

— Rahmi? De unde știi?

— Mi-a spus el. Și când l-am arestat, planifica alt atentat.

— Și asta tot el ți-a spus?

— Mi-a cerut să-l ajut cu bomba.

— Doamne!

Chipeșul Rahmi, cu ochii lui cu foc mocnit și ura pasională față de mizerabilul guvern al țării lui...

Ellis nu terminase.

— Ți-l amintești pe Pepe Gozzi?

Jane se încruntă.

— Vrei să spui micul corsican amuzant care avea un Rolls-Royce?

— Da. Furniza arme și explozibili pentru toți țicniții din Paris. Ar fi vândut oricui care își permitea prețurile lui, dar se specializase în clienți „politici”.

Jane era uluită. Se gândise că Pepe avea oarecum o reputație proastă doar pe motiv că era atât de bogat și corsican, dar presupusese că, în cel mai rău caz, era implicat în vreo infracțiune de zi cu zi, precum contrabanda sau traficul de droguri. Și când te gândești că el le vindea arme asasinilor! Jane începu să se simtă de parcă trăise într-un vis, în timp ce intrigile și violența continuau în lumea reală din jurul ei.

„Oare sunt chiar atât de naivă?”, se gândi ea.

— Și am arestat și un rus care finanțase o grămadă de asasinate și răpiri, continuă hotărât Ellis. Apoi Pepe a fost interogat și a divulgat jumătate din teroriștii din Europa.

— Asta ai făcut tot timpul cât am fost împreună, rosti Jane

visătoare.

Își reaminti petrecerile, concertele rock, demonstrațiile, discuțiile politice din cafenele, sticlele nesfârșite de *vin roșu obișnuit* în studioul de la mansardă... De la despărțirea lor, ea presupusese vag că el scrisese mici rapoarte despre toți radicalii, precizând care era important ori extremist, care avea bani sau cea mai mare influență în rândul studenților, ori legături cu Partidul Comunist și așa mai departe. Îi era greu în acel moment să accepte ideea că el alergase după criminali reali și că găsise, de fapt, unii printre prietenii lor.

— Nu pot să cred, adăugă ea uluită.

— A fost un mare triumf, dacă vrei să știi adevărul.

— Probabil, nu trebuia să-mi spui.

— Nu. Dar când te-am mințit în trecut, am regretat - ca s-o spun blând.

Jane se simți ciudat și nu știu ce să spună. O mută pe Chantal la sânul stâng, apoi, surprinzând privirea lui Ellis, își acoperi sânul drept cu cămașa. Conversația devenise din ce în ce mai incomod personală, însă murea de curiozitate să știe mai multe. Constata cum se justifica el - deși nu era de acord cu raționamentul lui -, totuși încă se întreba care fusese motivația lui. „Dacă nu aflu acum, s-ar putea să nu mai am niciodată șansa”, chibzui ea.

— Nu înțeleg ce anume îl poate determina pe un bărbat să-și petreacă viața făcând chestii de genul ăsta, reluă Jane.

El își mută privirea.

— Sunt bun la asta, merita s-o fac și salariul e frumos.

— Și mă aștept să-ți fi plăcut planul de pensii și meniul de la cantină. Lasă - nu trebuie să te justifici în fața mea dacă nu vrei.

El îi aruncă o privire dură, ca și cum încerca să-i citească gândurile.

— Eu vreau să-ți spun, zise el. Tu ești sigură că vrei să auzi?

— Da. Te rog.

— Are de-a face cu războiul, începu el, și dintr-odată Jane știu că Ellis era pe cale să spună ceva ce nu spusese nimănui. Una dintre chestiile cumplite din misiunile aeriene în Vietnam era dificultatea de a face diferența între vietcongi și civili. Ori de câte ori sprijineam din aer trupele terestre, să zicem, sau minam o potecă în junglă sau declaram o zonă fără foc, știam că aveam să ucidem femei, copii și bătrâni mai mulți decât luptători de

gherilă. Obişnuiam să spunem că ei adăposteau inamicul, dar cine ştia? Şi cui îi păsa? Noi îi omoram. *Noi eram teroriştii atunci*. Şi nu vorbesc despre cazuri izolate – deşi am văzut şi atrocităţi –, ci despre tacticile noastre obişnuite de zi cu zi. Şi nu exista nicio justificare, înţelegei tu. Asta era şmecheria. Am făcut toate chestiile astea teribile dintr-un motiv care s-a dovedit a fi minciună, corupţie şi autoînşelăciune. Am fost de partea greşită.

Era tras la faţă, ca şi cum îl dureau nişte persistente răni interne. În lumina neliniştită a lămpii, pielea lui era fantomatică şi palidă.

— Nu există scuză, înţelegei tu. Nici iertare.

— Deci, de ce ai rămas? îl încurajă ea delicat să spună mai mult. De ce te-ai oferit voluntar pentru a doua oară?

— Fiindcă atunci n-am văzut toate astea atât de clar, şi luptam pentru ţara mea, şi nu poţi să pleci dintr-un război, fiindcă am fost un ofiţer bun, şi dacă aş fi plecat acasă, locul meu ar fi fost preluat de vreun ticălos şi oamenii mei ar fi fost ucişi. Şi niciunul dintre motivele astea nu e destul de bun, desigur, aşa că, la un moment dat, m-am întrebat: „Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?” Voiam... nu mi-am dat seama atunci, dar acum înţeleg că voiam să fac ceva ca să mă răscumpăr. În anii '60, am fi numit asta remuşcare.

— Da, însă...

Arăta atât de nesigur şi de vulnerabil, încât îi era greu să-i pună întrebări directe. Cert e că avea nevoie să vorbească şi ea voia să-l audă, aşa că Jane merse mai departe.

— Dar de ce *asta*?

— Spre final am fost în serviciile secrete şi ei mi-au oferit şansa să continui în acelaşi domeniu în viaţa civilă. Spuneau că am să fiu capabil să lucrez sub acoperire fiindcă eram familiarizat cu mediul ăsta. Mi-au ştiut trecutul radical, înţelegei tu. Mi se părea că prin prinderea teroriştilor aş fi putut să anulez unele dintre chestiile pe care le-am făcut. Aşa că am devenit expert în combaterea terorismului. Sună simplist când îl pui în cuvinte, însă am avut succes, ştii. Agenţia nu mă place, fiindcă uneori refuz câte o misiune, ca atunci când l-au ucis pe preşedintele statului Chile, iar agenţii n-ar trebui să refuze misiunile. Totuşi, am fost responsabil de încarcerarea unor oameni tare nesuferiţi, şi sunt mândru de mine.

Chantal adormi. Jane o puse în cutia care-i era leagăn.

— Cred că ar trebui să spun că... se pare că te-am judecat greșit, spuse ea.

— Slavă Domnului pentru asta, zâmbi el.

Pentru o clipă, fu cuprinsă de nostalgie, gândindu-se la vremurile alea – trecuse doar un an și jumătate? – când ea și Ellis erau fericiți și nimic din toate *astea* nu se întâmplase: nici CIA, nici Jean-Pierre, nici Afganistanul.

— Totuși, nu poți să ștergi asta, nu-i așa? zise ea. Tot ce s-a întâmplat – minciunile tale, mânia mea.

— Nu.

Stătea pe scaun, privind în sus la ea așezată în fața lui, studiind-o cu atenție. Întinse brațele, ezită, apoi își puse mâinile pe șoldurile ei, într-un gest care ar fi putut fi de dragoste frățească sau ceva mai mult. Pe urmă, Chantal gânguri:

— Mamamamamma...

Jane se întoarce și se uită la ea, și Ellis își lăsă mâinile în jos. Chantal era trează, agitându-și brațele și picioarele în aer. Jane o ridică în sus, și ea râgâi imediat.

Jane se întoarce cu fața la Ellis. El își încrucișase brațele pe piept și o privea zâmbind.

Brusc, ea nu voi ca el să plece.

— la cina cu mine. E doar pâine și unt totuși, rosti ea mânată de un impuls.

— Bine.

I-o întinse pe Chantal.

— Lasă-mă să mă duc și să-i spun Farei.

El luă bebelușul și ea ieși în curte. Fara încălzea apă pentru baia lui Chantal.

Jane testă temperatura cu cotul și o găsi numai bună.

— Pregătește pâine pentru două persoane, te rog, zise ea în dari.

Ochii Farei se măriră și Jane își dădu seama că era șocant ca o femeie singură să invite un bărbat la cină.

„La dracu’ cu toate astea”, reflectă ea.

Luă vasul cu apă și-l duse înapoi în casă.

Ellis stătea pe perna mare de sub lampa cu petrol, jucând-o pe Chantal pe genunchi, intonând o poezioară ritmată, cu voce joasă. Mâinile lui mari și păroase cuprindeau trupul ei mic și roz. Fetița se uita în sus la el, gângurea fericită și dădea din picioarele grăsuțe. Jane se opri în prag, încremenită de scenă, și

În minte îi veni spontan un gând: „Ellis ar fi trebuit să fie tatăl lui Chantal. E adevărat? se întrebă uitându-se la ei. Chiar îmi doresc asta?”

Ellis termină poezioara, se uită în sus la Jane și zâmbi un pic timid, iar ea se gândi: „Da, chiar îmi doresc”.

Urcară pe munte la miezul nopții, Jane în frunte, Ellis urmându-o cu marele lui sac de dormit sub braț. O îmbăiaseră pe Chantal, își mâncaseră cina ușoară de pâine și unt, apoi Jane o alăptase pe Chantal din nou și pe urmă puseseră bebelușul pentru noapte pe acoperiș, unde dormea lângă Fara, care ar fi protejato cu prețul vieții ei. Ellis voise s-o ducă pe Jane departe de casa în care era nevasta altcuiva, și Jane simțise la fel.

— Știu un loc unde putem să mergem, spuse ea.

Se abătu de la cărarea de munte și-l conduse pe Ellis de-a lungul terenului în pantă și pietros, spre refugiul ei secret, scobitura ascunsă unde făcuse băi de soare goală și-și unsese burta înainte de a se naște Chantal. O găsi ușor în lumina Lunii. Se uită în jos, în sat, unde jarul de la sobele de gătit strălucea în curți și câteva lămpi încă pâlpâiau în spatele ferestrelor fără geam. Putu să identifice doar forma casei sale. În câteva ore, de îndată ce se va crăpa de ziuă, avea să vadă siluetele adormite ale lui Chantal și Farei pe acoperiș. Și se va bucura: va fi prima dată când o va părăsi pe Chantal peste noapte.

Se întoarse. Ellis trase complet fermoarul sacului de dormit și-l întinse pe jos ca pătură. Jane se simți ciudat și inconfortabil.

Intensitatea pasiunii și a poftelor care o copleșise în casă, când îl privise spunându-i o poezie rimată copilului ei, dispăruse. Toate vechile sentimente se întorseseră pentru moment: nevoia să-l atingă, dragostea ei pentru modul în care zâmbea el când se simțea sfios, nevoia de a-i simți mâinile mari pe pielea ei, dorința obsesivă de a-l vedea gol. Cu câteva săptămâni înainte de nașterea lui Chantal, își pierduse dorința pentru sex, și nu-i revenise până în acel moment. Dar starea de spirit se risipise, puțin câte puțin, în orele următoare, în timp ce făcuseră aranjamente practice stângace să fie singuri, de parcă erau doi adolescenți încercând să scape de părinți pentru o hârjoneală.

— Vino și stai jos, zise Ellis.

Se așeză lângă el pe sacul de dormit. Amândoi se uitară în jos, la satul întunecat. Nu se atingeau. Se lăsă o clipă de tăcere tensionată.

— N-a mai fost nimeni altcineva vreodată aici, remarcă Jane doar ca să spună ceva.

— Pentru ce foloseai refugiul ăsta?

— A, îl alesesem ca să stau la soare și să nu mă gândesc la nimic, răspunse ea, apoi chibzui: „Of, ce naiba”, și adăugă: Nu, de fapt, nu e chiar adevărat, îl foloseam ca să mă masturbez.

El râse, pe urmă își puse brațul în jurul ei și o îmbrățișă.

— Mă bucur că încă n-ai învățat să vorbești pe ocolite, o tachină el.

Se întoarse cu fața spre Ellis, care o sărută moale pe gură.

„Mă place pentru greșelile mele, reflectă ea. Pentru lipsa mea de tact, temperamentul iute și abuzul de obscenități, pentru voința și încăpățânarea mea”.

— Tu nu vrei să mă schimbi, zise ea.

— Of, Jane, mi-a fost dor de tine, spuse el, apoi închise ochii și murmură: Cea mai mare parte a timpului nu mi-am dat seama că mi-era dor de tine.

Se lăsă pe spate, trăgând-o cu el, așa că ea ajunse să stea aplecată peste el. Îi sărută fața ușor. Senzația ciudată apărură rapid. Se gândi: „Ultima dată când l-am sărutat n-avea barbă”. Îi percepu mâinile mișcându-se: o descheie la cămașă. Nu purta sutien – n-avea unul destul de mare – și își simți sânii foarte liberi. Își strecură mâna sub cămașa lui și-i atinse firele lungi de păr din jurul sfârcului. Aproape uitase cum erau bărbații. De luni de zile viața ei era plină de voci moi și fețe netede de femei și copii: în acele clipe, deodată, voia să-i simtă pielea aspră, coapsele dure și obrajii țepoși. Își răsuci degetele în barba lui și-i apăsă gura deschisă cu limba. Mâinile lui îi găsiră sânii umflați, ea simți un fior de plăcere – și apoi știu ce urma să se întâmple și nu fu în stare să împiedice asta, deoarece chiar în momentul în care se trase brusc departe de el, își simți ambele sfârcuri stropindu-l pe mâini cu lapte cald.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, cât e de dezgustător, n-am cum să împiedic asta..., zise ea roșind de rușine.

— Nu-i nimic, o făcu el să tacă punându-i un deget pe buze.

Îi mângâie sânii cât vorbi, și aceștia deveniră alunecoși.

— E normal. Se mai întâmplă. E sexy.

„Nu poate să fie sexy”, se gândi ea, dar el schimbă poziția și-și lipi fața de pieptul ei, sărutându-i sânii și atingându-i în același timp și, treptat, ea se relaxă și începu să se bucure de senzație.

În cele din urmă, simți alt fior ascuțit de plăcere când secretă din nou, dar de data asta n-o deranjă. Ellis zise „Aaah”, și suprafața aspră a limbii lui îi atinse tandru mamelonul, iar ea se gândi: „*Dacă suge, am orgasm*”.

El parcă îi citi gândurile. Își închise buzele în jurul unui mamelon lung, îl trase în gură și supse, în timp ce pe celălalt îl ținea între arătător și degetul mare, strângând ușor și ritmic. Neputincioasă, Jane se lăsă în voia senzației și, în timp ce sânii ei secretară lapte, unul în mâna lui, iar celălalt în gură, senzația fu atât de rafinată, că se cutremură incontrollabil și gemu „Doamne, Dumnezeule, Doamne”, până când se stinse și ea se prăbuși peste el.

Pentru o vreme n-avu nimic în minte, în afară de senzații: respirația lui caldă pe sânii ei umezi, barba lui zgâriindu-i pielea, aerul rece al nopții adiindu-i pe obrajii încălziți, sacul de dormit de nylon și pământ tare de dedesubt.

— Mă sufoc, rosti el după un timp, cu vocea înăbușită.

Ea se rostogoli de pe el.

— Suntem ciudați? Întrebă ea.

— Da.

— Ai mai făcut asta vreodată? chicoti ea.

— Da, răspunse el ezitând.

— Ce...

Ea încă se simțea ușor jenată.

— Ce gust are?

— Cald și dulce. Precum conservele de lapte. Ai avut orgasm?

— N-ai observat?

— N-am fost sigur. E greu de spus cu fetele, uneori.

Ea îl sărută.

— Am avut. Unul mic, dar inconfundabil. Un orgasm țâțal.

— Eu aproape am ejaculat.

— Serios? fu ea curioasă și își trecu mâna pe trupul lui.

Purta un tricou de bumbac ca de pijama și pantaloni subțiri specifici afganilor. Îi simți coastele și osul șoldului: pierduse grăsimea moale de sub piele pe care o au toți occidentalii, în afară de cei mai slabi. Mâna ei îl pipăi între picioare până îi atinse sexul prin pantaloni, zise: „Ahhh” și-i desfăcu șlițul.

— Se simte bine, zise ea.

— Și de la capătul ăstălalt la fel.

Își dori să-i ofere la fel de multă plăcere câtă îi oferise el. Se

ridică în sus, îi dezlegă cordonul de la pantaloni și-i mângâie ușor sexul, pe urmă se aplecă și-i sărută capul. Brusc, drăcușorul din ea ieși la suprafață și întrebă:

- Câte fete ai avut de la mine încoace?
- Tu continuă să faci asta, și-ți răspund.
- OK.

Ea reluă cadența și sărutatul. El rămase tăcut.

- OK, spuse ea după un minut. Câte?
- Așteaptă, încă mai număr.
- Ticălosule! zise ea și-l mușcă încet.
- Au! Nu multe, serios... Jur!
- Ce faci când nu ai o fată?
- Ghicește din trei încercări.

Ea nu se eschivă.

- O faci cu mâna?
- Ah, la naiba, donșorică Janey, sunt sfios.
- Așa faci, conchise ea triumfător. La ce te gândești în timp ce o faci?

- Ai crede că la prințesa Diana?
- Nu.
- Acum, *eu* sunt jenat.

Jane murea de curiozitate.

- Trebuie să spui adevărul.
- Pam Ewing.
- Cine dracu' e asta?

— *Nu mai ești* la curent. E nevasta lui Bobby Ewing, din *Dallas*.

Jane își aduse aminte de serialul televiziune și de actriță, și fu uimită.

- Nu se poate să vorbești serios.
- Tu ai cerut adevărul.
- Dar e făcută din plastic!
- Vorbim de *fantezie* aici.
- Nu poți să ai fantezii cu o libertină?
- Fantezia nu e loc pentru politică.
- Sunt șocată.
- Cum o faci? Întrebă ea, ezitând.
- Ce?
- Ce faci. Cu mâna.
- Cam cum o faci tu, dar mai tare.

— Arată-mi.

— Nu mai sunt jenat acum, zise el, ci umilit.

— Te rog. Arată-mi, te rog. Mereu am vrut să văd un bărbat făcând-o. N-am avut curaj să cer înainte – dacă mă refuzi, n-o să știu niciodată.

Îi luă mâna și i-o puse unde fusese a ei.

După o clipă, el începu să-și miște mâna încet.

Făcu mai multe curse fără tragere de inimă, apoi oftă, închise ochii și începu s-o frece serios.

— Ești atât de dur cu ea! exclamă ea.

El se opri.

— Nu pot să fac asta... dacă n-o faci și tu.

— Bine, zise ea cu nerăbdare.

Își scoase rapid pantalonii și chiloții. Îngenunche lângă el și începu să se mângâie.

— Vino mai aproape, spuse el cu voce sunând un pic răgușită. Nu te văd.

Era culcat pe spate. Ea se târî mai aproape, până când stătu în genunchi lângă capul lui, cu lumina argintie a Lunii pe sfârcuri și pe părul pubian. El începu să se masturbeze din nou, mai repede de data asta, și se uită la mâna ei ca încremenit, în timp ce ea se mângâia.

— Oh, Jane, gemu el.

Ea începu să se bucure de săgețile familiare ale plăcerii răspândite din vârful degetelor. Văzu șoldurile lui Ellis începând să se miște în sus și-n jos în ritm cu mâna.

— Vreau să ejaculezi, zise ea. Vreau să văd țâșnind afară fluidul alb.

O parte din Jane era șocată de ea însăși, pe când o altă o parte era copleșită de excitare și de dorință.

El gemu iar. Ea se uită la fața lui. Gura îi era deschisă și respira greu. Ochii erau fixați pe sexul ei. Ea își mângâia buzele cu degetul mijlociu.

— Bagă-ți degetul înăuntru, respiră el. Vreau să-ți văd degetul intrând înăuntru.

Asta nu era ceva ce făcea ea în mod normal. Își împinse vârful degetului înăuntru. Îl simți neted și alunecos.

Îl împinse până la capăt. El gemu, și fiindcă era atât de încântat de ce făcea ea, avu și Jane orgasm. Își întoarse privirea înapoi la sexul lui. Șoldurile i se hurducau mai repede în timp ce

se masturba. Ea își mișcă degetul înăuntru și-n afară în vagin, cu plăcerea împerecherii.

Dintr-odată, el își arcui spatele, împingându-și pelvisul sus în aer și gemând, și din el țâșni o șuviță de spermă albă. Jane țipă involuntar: „Oh, Doamne!”, apoi, în timp ce privea fascinată la găurica din vârful organului lui, apăru alt jet, și altul, și un al patrulea, țâșnind sus, în aer, strălucind în lumina Lunii și aterizând pe pieptul, pe brațul și în părul ei. Și pe urmă, când el deveni slăbit, fu chinuită ea însăși de spasmele de plăcere provocate de mișcarea foarte rapidă a degetului ei, până ajunse și ea epuizată.

Se prăbuși, întinzându-se lângă el pe sacul de dormit, cu capul pe coapsa lui. Penisul lui era încă rigid. Ea se aplecă peste acesta, slăbită, și îl sărută. Pe final, putu să guste o urmă de spermă sărată. În răspuns, simți fața lui vârându-se între coapsele ei.

Pentru o vreme rămaseră liniștiți. Singurele sunete erau respirația lor și râul vijelios de cealaltă parte a văii. Jane se uită la stele. Erau foarte luminoase și nu era niciun nor. Aerul nopții era din ce în ce mai rece.

„În curând o să fim nevoiți să intrăm în sacul ăsta de dormit”, se gândi ea. Abia aștepta să adoarmă aproape de el.

— Suntem ciudați? întrebă iar Ellis.

— Oh, da, răspunse ea.

Penisul lui căzuse într-o parte și i se culcase pe burtă.

Ea îi răsuci cu vârful degetelor părul roșcat-auriu de pe vintre.

Aproape uitase cum era să facă dragoste cu Ellis. Fusese atât de diferit de Jean-Pierre, căruia îi plăcea să pună în scenă o grămadă de pregătiri: ulei de baie, parfum, lumina lumânărilor, vin, viori. Era un amant greu de mulțumit. Îi plăcea ca ea să se spele înainte să facă dragoste, iar el se grăbea mereu la baie după aceea. Nu s-ar fi atins de ea cât era la ciclu și, cu siguranță, nu i-ar fi supt sânii și n-ar fi înghițit laptele, cum făcuse Ellis.

„Ellis ar face *orice*, se gândi ea. Cu cât mai neigienic, cu atât mai bine”.

Zâmbi în întuneric. Descoperi că nu fusese niciodată complet convinsă că lui Jean-Pierre chiar îi plăcea să presteze sex oral, chiar dacă era bun la asta. Cu Ellis nu exista nicio îndoială.

Gândul o făcu să vrea ca el s-o facă. Își deschise coapsele

ademenitor. Îl simți cum o sărută, buzele lui periind părul sârmos, apoi limba lui începu să sondeze lasciv între faldurile labiilor. După o vreme, o rostogoli pe spate, îngenunche între coapsele ei și-i ridică picioarele pe umerii lui. Ea se simțea complet goală, teribil de deschisă și vulnerabilă, și totuși foarte apreciată. Limba lui se mișca în curbe lungi și lente, începând de la baza coloanei ei vertebrale – „Oh, Doamne, chibzui ea, îmi amintesc cum face asta” –, linse de-a lungul crăpăturii feselor, oprindu-se să împingă adânc în vaginul ei, pe urmă ridicându-se ca să atâțe pielea sensibilă din locul unde se întâlneau buzele și clitorisul furnicător dintre ele. După șapte sau opt linsuri lungi, ea îi ținu capul peste clitorisul ei, făcându-l să se concentreze pe asta, și începu să-și ridice și să-și coboare șoldurile, spunându-i prin presiunea degetelor pe tâmpilele lui să lingă mai tare sau mai ușor, mai sus sau mai jos, la stânga sau la dreapta. Îl simți mâna în interiorul ei umed, și ghici ce avea de gând să facă: o clipă mai târziu, el își retrase mâna, apoi îi împinse încet un deget ud în anus. Își aminti cât de șocată fusese prima dată când el făcuse asta și cât de repede ajunsese să-i placă. Jean-Pierre n-ar fi făcut asta într-un milion de ani. Când mușchii trupului ei începură să se tensioneze pentru punctul culminant, îi veni în minte gândul că îi fusese mai dor de Ellis decât recunoscuse vreodată, chiar și față de ea însăși. Într-adevăr, motivul pentru care fusese foarte supărată pe el atâta vreme era că ea nu încetase să-l iubească. Și când recunoscui, o teribilă greutate i se ridică de pe suflet și avu orgasm, tremurând ca un copac în furtună, și Ellis, știind ce-i place, împinse limba adânc în interiorul ei, în timp ce ea își frecă frenetic sexul de față lui.

Părea că ar fi continuat pentru totdeauna. De fiecare dată când senzațiile se stingeau, el îi vâră degetul adânc în anus sau îi lingea clitorisul, sau o mușca de labii și totul reîncepea, până când, din pură epuizare, ea imploră:

— Gata, gata, nu mai am pic de energie, mă omori.

În cele din urmă, el își ridică fața dintre picioarele ei și-o lăsă să se întindă pe pământ.

Se aplecă asupra ei, susținându-și greutatea pe mâini, și-i sărută gura. Avea în barbă mirosul ei intim. Ea zăcea lată, prea obosită ca să deschidă ochii și chiar să-i răspundă la sărut. Îl simți mâna între picioare, deschizând-o, apoi penisul lui intrând, și se gândi: „S-a întărit din nou rapid... A trecut atâta vreme, oh,

Doamne, ce bine e”.

El începu să se miște înăuntru și-n afară, încet și apoi mai repede. Ea deschise ochii. Fața lui era deasupra ei și o privea. Apoi aplecă gâtul și se uită în jos, spre locul în care corpurile lor se uneau. Ochii i se lărgiră și gura i se deschise, urmărindu-și penisul mișcându-se înăuntru și în afara ei, iar priveliștea îl ațâță așa de tare, că ea își dori să vadă și ea.

Dintr-odată, el își încetini ritmul, împingându-se mai adânc, iar ea își aminti că el făcea asta înainte de punctul culminant. Se uită în ochii ei.

— Sărută-mă cât ejaculez, zise el, și-și coborî buzele.

Ea îi trase limba în gură. Îi plăcea la nebunie când el ejacula.

El își arcui spatele, își înălță capul și scoase un strigăt ca de sălbăticiune, și ea îi simți jetul în interiorul ei.

Când termină, își lăsă capul pe umărul ei și-și mișcă buzele ușor pe pielea moale a gâtului, șoptind cuvinte pe care ea le înțelegea cu greu. După vreo două minute, el scoase un oftat adânc de mulțumire, o sărută pe gură, apoi se ridică în genunchi și-i sărută sânii, pe rând. În cele din urmă, îi sărută sexul. Trupul ei răspunse imediat, și-și mișcă șoldurile, să le împingă spre buzele lui. Știind că avea să se excite din nou, el începu să lingă. Și, ca întotdeauna, gândul că el îi lingea vaginul cât încă avea înăuntru sperma lui aproape o făcu s-o ia razna, și avu imediat orgasm, strigând numele lui până când spasmul trecu.

Apoi se prăbuși lângă ea. Se mutară automat în poziția în care stătuseră mereu după ce făceau dragoste: cu brațul lui în jurul ei, cu capul ei pe umărul lui, cu coapsa lui peste șoldurile ei. Căscă tare, și ea chicoti către el. Se atingeau unul pe altul letargic, ea întinzând mâna să se joace cu penisul lui moale, el mișcându-și degetele înăuntru și în afară în sexul ei ud learcă. Îl linse pe piept și gustă sarea transpirației de pe pielea lui. Se uită la gâtul lui. Luna sublinia liniile și brazdele, trădându-i vârsta: „E cu zece ani mai mare ca mine, reflectă Jane. Poate că de aia e așa un amant grozav, fiindcă e mai în vârstă”.

— De ce ești așa un amant grozav? întrebă ea cu voce tare.

El nu răspunse. Adormise.

— Te iubesc, dragule, somn ușor, adăugă ea și apoi închise ochii.

•

După un an în Vale, Jean-Pierre găsi orașul Kabul uimitor și

înfrișător. Clădirile erau prea înalte, mașinile mergeau prea repede și era prea multă lume. Când enormele camioane rusești vuiră în convoi, trebui să-și acopere urechile. Totul îl agresă cu șocul noutății: blocurile de apartamente, școlărițele în uniformă, iluminatul stradal, lifturile, fețele de masă și gustul vinului. După douăzeci și patru de ore, încă era iritat.

Asta era ironic: era parizian!

Îl se dădu o cameră în apartamentele ofițerilor necăsătoriți. Îi promisese că avea să primească un apartament de îndată ce Jane ajungea cu Chantal. Între timp, se simțea ca și cum ar fi trăit într-un hotel ieftin. Clădirea fusese, probabil, un hotel înainte de venirea rușilor. Dacă Jane ar fi ajuns în momentul acela – era așteptată în orice clipă –, tustrei ar fi trebuit să se descurce acolo pentru tot restul nopții.

„Nu pot să mă plâng, se gândi Jean-Pierre. Nu sunt un erou – încă”.

Stătea la fereastră, privind Kabulul pe timp de noapte.

Pentru câteva ore, curentul căzuse în tot orașul, probabil din cauza omologilor urbani ai lui Masud și luptătorilor săi de gherilă, dar în urmă cu câteva minute revenise din nou, și peste centrul orașului se vedea o strălucire slabă care venea de la iluminatul stradal. Singurul zgomot era urletul motoarelor mașinilor militare, camioane și tancuri, grăbindu-se prin oraș spre destinații misterioase. Ce era atât de urgent, la miezul nopții, în Kabul? Jean-Pierre făcuse serviciul militar și se gândi că dacă armata rusă era în genul celei franceze, tipul de activitate efectuată fără întârziere în miez de noapte semăna cu mutarea a cinci sute de scaune dintr-o cazarmă într-o sală din cealaltă parte a orașului, pentru pregătirea unui concert care urma să aibă loc în două săptămâni și, probabil, avea să fie anulat.

Nu putea să simtă mirosul aerului nopții, fiindcă fereastra lui era bătută în cuie. Ușa nu era încuiată, dar un sergent rus cu un pistol-automat stătea, cu față impasibilă, pe un scaun, cu spatele drept, la capătul coridorului, lângă toaletă, și Jean-Pierre simțea că, dacă ar fi vrut să plece, sergentul, probabil, l-ar fi împiedicat.

Unde era Jane? Raidul asupra satului Darg avusese loc până la căderea nopții. Ca un elicopter să zboare de la Darg la Banda și să le ia pe Jane și Chantal ar fi fost treabă de câteva minute. Elicopterul putea să ajungă de la Banda la Kabul în mai puțin de-

o oră. Dar poate că forța de atac se întorcea la Bagram, la baza aeriană din apropierea gurii Văii, caz în care Jane ar fi trebuit să vină de la Bagram la Kabul pe drum, însoțită, fără îndoială, de Anatoli.

„S-ar fi simțit atât de bucuroasă să-și vadă soțul, că aș fi fost gata să-i iert înșelătoria, să-i înțeleg punctul de vedere cu privire la Masud și să dau uitării trecutul”, reflectă Jean-Pierre. Pentru o clipă, se întrebă dacă era doar dorința lui deșartă. Nu, decise el. O cunoștea destul de bine și o avea, practic, la degetul mic.

Și ea ar ști. Cu doar câțiva oameni ar împărtăși secretul și înțelegerea amplorii a ceea ce realizase el: era bucuros că ea avea să fie unul dintre ei.

Spera că Masud fusese capturat mai degrabă decât ucis. Dacă ar fi fost capturat, rușii ar fi putut să-i intenteze un proces, așa că toți rebelii ar fi știut sigur că era terminat. Moartea era aproape la fel de bună, cu condiția să aibă corpul. Dacă n-aveau corpul sau un cadavru de nerecunoscut, propagandiștii rebelilor din Peshawar ar fi emis comunicate de presă, susținând că Masud era încă în viață. Desigur, avea să devină clar, în cele din urmă, că era mort, dar impactul urma să fie un pic mai redus. Jean-Pierre spera că aveau cadavrul.

Auzi pași pe coridor. O fi Anatoli sau Jane – sau amândoi? Suna a călcătură bărbătească. Deschise ușa și văzu doi soldați ruși destul de mari și un al treilea bărbat, mai mărunț, într-o uniformă de ofițer. Fără îndoială că veniseră să-l ducă la Anatoli și Jane, oriunde ar fi fost ei. Fu dezamăgit.

Se uită întrebător la ofițer, care făcu un gest cu mâna. Cei doi soldați intrară violent pe ușă. Jean-Pierre făcu un pas în spate, cu un protest ridicându-i-se pe buze, însă înainte să zică ceva, cel mai apropiat de el dintre cei doi îl apucă de cămașă și-i pocni un pumn imens în față.

Jean-Pierre scoase un urlet de durere și teamă. Celălalt soldat îl lovi în abdomen cu o gheată grea: durerea fu chinuitoare, și Jean-Pierre se lăsă în genunchi, știind că sosise momentul cel mai cumplit din viața lui.

Cei doi soldați îl traseră în picioare și-l ținură așa, câte unul de fiecare braț, iar ofițerul intră.

Printr-o ceață de lacrimi, Jean-Pierre văzu un tânăr scund și îndesat, cu un fel de slujenie care făcea ca o parte din fața lui să pară congestionată și umflată, afișând un permanent surâs

batjocoritor. Avea un baston în mână înmănușată.

În următoarele cinci minute, cei doi soldați ținură trupul contorsionat, tremurând al lui Jean-Pierre în timp ce ofițerul îl lovea în mod repetat cu bastonul din lemn peste față, umeri, genunchi, gambe, burtă și vintre – mereu vintrele. Fiecare lovitură era atent plasată și aplicată cu răutate, și exista întotdeauna o pauză între lovituri, astfel ca agonia ultimei să dispară doar cât să-i permită lui Jean-Pierre să se teamă de următoarea pentru o secundă, înainte de a veni. Fiecare lovitură îl făcu să urle de durere și fiecare pauză îl făcu să urle în anticiparea loviturii următoare. În cele din urmă, fu o pauză mai lungă și Jean-Pierre începu să vorbească aiurea, fără să știe dacă ei înțelegeau sau nu:

— Oh, te rog, nu mă mai lovi, te rog, nu mă mai lovi, domnule, o să fac orice, tot ce vrei, te rog nu mă mai lovi, nu, nu mă mai lovi...

— Ajunge! rosti o voce în franceză.

Jean-Pierre deschise ochii și încercă să-l zărească prin sângele care-i șiroia pe față pe acest salvator, care rostise *Ajunge*. Era Anatoli.

Cei doi soldați îl lăsară pe Jean-Pierre să cadă încet pe jos. Își simți trupul de parcă luase foc. Fiecare mișcare era agonie. Își simțea fiecare os rupt, își simțea ouăle zdrobite, fața părea să i se fi umflat enorm. Deschise gura și ieși sânge. Înghiți și vorbi printre buzele sparte.

— De ce... de ce au făcut asta?

— Știi tu de ce, răspunse Anatoli.

Jean-Pierre clătină încet din cap dintr-o parte în alta și încercă să se împiedice să înnebunească de tot.

— Mi-am riscat viața pentru voi... Am dat totul... De ce?

— Ai întins o capcană, zise Anatoli. Optzeci și unu de oameni au murit azi din cauza ta.

Înseamnă că raidul mersese prost, își dădu seama Jean-Pierre, și cumva era acuzat el.

— Nu, răspunse el. Nu eu.

— Te așteptai să fii la kilometri depărtare când capcana se declanșa, continuă Anatoli. Dar te-am surprins cerându-ți să urci în elicopter și să vii cu mine. Deci, ești aici să-ți primești pedeapsa – care o să fie dureroasă și foarte, foarte lungă.

Se întoarse.

— Nu, zise Jean-Pierre. Așteaptă!

Anatoli se întoarce la loc.

Jean-Pierre se luptă să gândească, în ciuda durerii.

— Am venit aici... Mi-am riscat viața... V-am dat informații despre convoaie... Le-ați atacat... Ați făcut mult mai mult rău decât pierderea a optzeci și unu de oameni... Nu e logic, asta nu e logic.

Își adună puterile pentru o singură propoziție coerentă.

— Dacă aș fi știut că e o capcană, aș fi putut să vă avertizez ieri și să cer îndurare.

— Atunci, cum de au știut că urmează să atacăm satul? Întrebă Anatoli.

— Probabil că au ghicit...

— Cum?

Jean-Pierre își chinui creierii confuzi.

— Skabun a fost bombardat?

— Nu cred.

Asta era, își dădu seama Jean-Pierre. Cineva descoperise că nu fusese niciun atentat la Skabun.

— Trebuia să-l fi bombardat, zise el.

Anatoli păru gânditor.

— Cineva e foarte bun la a face conexiuni.

Jane, se gândi Jean-Pierre, și pentru o secundă o urî.

— Ellis Thaler are vreun semn distinctiv? Întrebă Anatoli.

Jean-Pierre voia să leșine, dar se temea că aveau să-l lovească din nou.

— Da, răspunse el jalnic. O cicatrice mare, în formă de cruce, pe spate.

— Atunci el e, rosti Anatoli aproape în șoaptă.

— Cine?

— John Michael Raleigh, treizeci și patru de ani, născut în New Jersey, fiul cel mare al unui constructor. A abandonat Universitatea California, de la Berkeley, și a fost căpitan în Marina SUA. E agent CIA din 1972. Stare civilă: divorțat o dată, un copil, datele despre familie, un secret bine păzit.

Flutură din mână ca și cum voia să îndepărteze detaliile acelea.

— Nu e nicio îndoială că el m-a descoperit azi la Darg. E strălucit și foarte periculos. Dacă ar fi să aleg dintre toți agenții statelor imperialiste occidentale, pe el aș dori să pun mâna. În

ultimii zece ani ne-a făcut daune ireparabile de cel puțin trei ori. Anul trecut, la Paris, a distrus o rețea care avusese nevoie de șapte-opt ani de muncă răbdătoare să se dezvolte. Cu un an înainte a descoperit un agent pe care l-am plantat în Serviciul Secret în 1965 – un om care într-o zi ar fi putut să asasineze un președinte. Iar acum – acum îl avem aici.

Jean-Pierre îngenunche pe podea și-și cuprinse trupul lovit, lăsă capul să-i cadă în față și închise ochii în disperare: îi fugise pământul de sub picioare, plângându-și de milă împotriva marilor maeștri ai acestui joc nemilos, un copil gol într-un bârlog de lei.

Avusese speranțe așa de mari! Lucrând de unul singur, trebuia să-i administreze rezistenței afgane o lovitură din care să nu-și mai revină niciodată. Ar fi schimbat cursul istoriei în partea asta de lume. Și și-ar fi luat revanșa față de infatuații conducători occidentali, i-ar fi păcălit și i-ar fi îngrozit pe cei care îl trădaseră și-l ucisera pe tatăl lui. Însă în loc de triumful ăla, era învins. Totul îi fusese smuls în ultima clipă – de Ellis.

Auzi vocea lui Anatoli ca un murmur pe fundal.

— Putem să fim siguri că face ce vrea cu rebelii. Nu știm detalii, dar rezumatul e de-ajuns: un pact de unitate între liderii bandiților în schimbul armelor americane. Așa ceva ar putea să susțină revolta ani de zile. Trebuie să oprim asta înainte să înceapă.

Jean-Pierre deschise ochii și ridică privirea.

— Cum?

— Trebuie să-l prindem pe omul ăsta înainte să se întoarcă în Statele Unite. În felul ăsta, nimeni n-o să știe că a pus la cale tratatul, rebelii n-au să primească armele și totul are să se termine.

În ciuda durerii, Jean-Pierre asculta fascinat: se putea să mai fie o șansă pentru răzbunarea lui?

— Prinderea lui aproape ar compensa pierderea lui Masud, continuă Anatoli și inima lui Jean-Pierre tresări cu o speranță reînnoită. Nu numai că l-am neutraliza pe singurul și cel mai periculos agent pe care îl au imperialiștii. Gândește-te la asta: un om real al CIA, viu, prins aici, în Afganistan... De trei ani, mașinăria propagandei americane susține că bandiții afgani sunt luptători pentru libertate care duc o eroică luptă David-Goliat împotriva puterii Uniunii Sovietice. Acum avem *dovada* a ceea

ce am tot spus - că Masud și ceilalți sunt doar lachei ai imperialismului american. Putem să-i facem un proces lui Ellis...

— Dar ziarele occidentale au să nege totul, zise Jean-Pierre. Presa capitalistă...

— Cui îi pasă de Occident? Noi vrem să impresiionăm mai ales țările nealiniat, țările din Lumea a Treia și națiunile musulmane.

Era posibil să transforme asta într-un triumf, își dădu seama Jean-Pierre. Și încă ar fi un triumf pentru el personal, fiindcă el era cel care îi alertase pe ruși cu privire la prezența unui agent CIA în Valea celor Cinci Lei.

— Acum, *unde* e Ellis în seara asta? întrebă Anatoli.

— Se mișcă în jurul lui Masud, răspunse Jean-Pierre.

Despre prinderea lui Ellis era mai ușor de vorbit decât de făcut: lui Jean-Pierre îi luase un an întreg să-l localizeze pe Masud.

— Nu văd de ce ar continua să fie cu Masud, adăugă Anatoli. Avea o bază?

— Da - teoretic, locuia la o familie din Banda. Dar rareori era acolo.

— Totuși, ăsta e, evident, locul de unde să se înceapă.

„Da, sigur, se gândi Jean-Pierre. Dacă Ellis nu e la Banda, cineva de acolo s-ar putea să știe unde a plecat... Cineva ca Jane. Dacă Anatoli se duce la Banda să-l caute pe Ellis, s-ar putea ca în același timp s-o găsească pe Jane”.

Durerea lui Jean-Pierre păru a se ușura când își dădu seama că putea să se răzbune pe conducere capturându-l pe Ellis, care-i furase triumful, și să le ia înapoi pe Jane și pe Chantal.

— Merg și eu cu tine la Banda? întrebă el.

Anatoli se gândi la asta.

— Cred că da. Tu știi satul și oamenii - s-ar putea să fie util să te avem la îndemână.

Jean-Pierre se luptă să se ridice în picioare, scrâșnind din dinți împotriva agoniei din vintre.

— Când plecăm?

— Acum, zise Anatoli.

Capitolul paisprezece

Ellis se grăbea să prindă un tren și era panicat, chiar dacă știa că visa. În primul rând, nu putea să-și parcheze mașina – conducea o Honda Gill –, apoi nu găsea ghișeul de bilete. Decis să urce în tren fără bilet, se pomeni înghesuindu-se printr-o mulțime densă în marea aglomerație din gara Grand Central. În acel moment își aminti că mai avusese visul ăsta înainte, de mai multe ori și destul de recent. Și nu prindea niciodată trenul. Visele îl lăsau mereu cu o senzație insuportabilă că toată fericirea trecea pe lângă el, permanent, iar în acea clipă fu îngrozit că avea să se întâmple din nou la fel. Se împinse prin mulțime cu o violență sporită și, în cele din urmă, ajunse la poartă.

Acolo stătuse înainte, uitându-se după trenul care dispărea în depărtare, dar în acea zi acesta era în gară. Ellis fugi pe peron și sări în garnitură chiar când ea începea să se pună în mișcare.

Era atât de încântat că prinsese trenul, că se simți aproape ca drogat. Se așeză într-un vagon de clasa întâi și nu i se păru deloc ciudat că era într-un sac de dormit cu Jane. Pe geam, se crăpa de ziuă peste Valea celor Cinci Lei.

Nu era nicio delimitare clară între somn și realitate. Imaginea trenului păli treptat, până când nu mai rămaseră decât sacul de dormit, Valea, Jane și sentimentul de bucurie. La un moment dat în timpul scurtei nopți, trăsese rămoara sacului, iar după câteva clipe stăteau întinși foarte aproape unul lângă altul, abia putând să se miște. Simți răsuflarea ei caldă pe gâtul lui și sânii ei măriți striviți pe coaste. Oasele ei îl înghioldeau, șoldul și genunchii, cotul și laba piciorului, dar lui îi plăcea. Dormiseră mereu înghesuiți, își aminti el. Patul antic din apartamentul ei de la Paris fusese oricum prea mic pentru orice altceva. Propriul lui pat fusese mai mare, dar chiar și acolo dormiseră îmbrățișați. Ea susținea mereu că o molesta în timpul nopții, însă el nu-și amintea asta niciodată dimineața.

Trecuse mult de când nu mai dormise toată noaptea cu o femeie. Încercă să-și amintească cine fusese ultima, și-și dădu seama că era Jane: fetele pe care le luase în apartamentul lui din Washington nu rămâneau niciodată la micul dejun.

Jane fusese ultima și *singura* persoană cu care făcuse un așa

sex fără inhibiții. Își inventarie în minte cheștiile pe care le experimentaseră noaptea trecută și începu să aibă o ereție. Nu părea să fie nicio limită în ceea ce privește numărul de dăți când putea să aibă scene fierbinți cu ea. La Paris stăteau uneori toată ziua în pat, se ridicau doar ca să dea un raid pe la frigider sau să destupe niște vin, și ejacula de cinci-șase ori, iar ea chiar pierdea numărul orgasmelor. Nu se crezuse niciodată un atlet sexual, și experiența ulterioară dovedise că nici nu era, cu excepția ei. Când el era cu altă femeie, Jane elibera ceva ce era închis în străfundurile ei, în adâncurile minții, de frică, din vinovăție sau din alt motiv. Nimeni altcineva nu-i făcuse asta, cu toate că o femeie ajunsese aproape: o vietnameză cu care avusese o aventură scurtă și sortită eșecului, în 1970.

Era evident că nu încetase niciodată s-o iubească pe Jane. Anul trecut, își făcuse treaba, se întâlneau cu femeii, o vizitase pe Petal și se dusese la supermarket ca un actor jucând un rol, pretinzând de dragul verosimilității că ăsta era el cel real, dar știind în adâncul inimii că nu era. Ar fi jelit-o pentru totdeauna dacă n-ar fi venit în Afganistan.

I se părea că era de multe ori orb la cele mai importante fapte ale lui. Nu-și dăduse seama, în 1968, că voise să lupte pentru țara lui, nici că nu intenționa să se însoare cu Gill, iar în Vietnam că era împotriva războiului. Fiecare dintre revelațiile astea îl uimiseră și-i dăduseră toată viața peste cap. Autoînșelătoria nu era neapărat ceva rău, se gândi el: n-ar fi supraviețuit războiului fără asta, și ce-ar fi tăcut dacă n-ar fi venit în Afganistan altceva decât să-și spună că n-o voia pe Jane?

„Acum o am?“, se întrebă el în gând.

Ea nu zisese prea multe, în afară de „Te iubesc, dragule, somn ușor“, chiar când el adormise. Se gândi că era cel mai încântător lucru pe care-l auzise vreodată.

— De ce zâmbești?

El deschise ochii și se uită la ea.

— Credeam că dormi, răspunse el.

— Eram cu ochii pe tine. Pari atât de fericit.

— Da.

Ellis inspiră o dată adânc în aerul rece al dimineții și se ridică într-un cot să se uite peste Vale. Câmpurile erau aproape incolore în lumina zorilor, iar cerul era gri-perlat. Era pe punctul de a-i spune de ce era fericit, când auzi un zumzet. Înclină capul

să asculte.

— Ce este? întrebă ea.

El îi puse un deget la buze. O clipă mai târziu, ea auzi. În câteva secunde, zgomotul crescuse, până când nu mai fu nicio îndoială că era produs de elicoptere. Ellis avu o senzație de dezastru iminent.

— Of, rahat! exclamă el pe deplin conștient.

Trei elicoptere Hind, înțesate cu armament, și un Hip mare, transportând trupe, apărură la vedere deasupra capetelor lor, ieșind din spatele muntelui.

— Bagă capul înăuntru, îi zise repede Ellis lui Jane.

Sacul de dormit era maroniu și prăfuit, precum solul pretutindeni în jur: dacă reușeau să rămână sub acesta, puteau fi invizibili din aer. Luptătorii de gherilă foloseau același principiu ca să se ascundă de avioane – se acopereau cu păturile de culoarea noroiului numite *pattu*, pe care le cărau după ei.

Jane se ascunse în sacul de dormit. Acesta avea o clapă la capătul deschis, ca să țină o pernă, deși nu exista nicio pernă în el în acel moment. Dacă și-o trăgeau peste ei, aveau să-și acopere capetele. Ellis o ținu strâns pe Jane și se rostogoli, iar fața de pernă căzu peste ei.

Erau, practic, invizibili.

Stăteau pe burtă, el pe jumătate peste ea și uitându-se în jos, la sat. Elicopterele păreau să coboare.

— Sigur n-au de gând să aterizeze *aici*? întrebă Jane.

— Ba cred că da..., răspunse încet Ellis.

— Cobor..., zise Jane începând să se ridice.

— Nu!

Ellis o ținu de umeri, folosindu-și greutatea ca s-o forțeze să stea jos.

— Așteaptă – doar câteva secunde și vezi ce-o să se întâmple...

— Dar Chantal...

— Așteaptă!

Ea renunță la luptă, însă el continuă s-o țină bine. Pe acoperișurile caselor, bărbații somnoroși se ridicaseră în picioare, frecându-se la ochi și holbându-se năuci la mașinile uriașe care băteau aerul deasupra lor ca niște păsări gigantice. Ellis localizează casa lui Jane. O văzu pe Fara stând dreaptă și înfășurându-se într-un cearșaf.

Alături de ea era salteluța pe care stătea Chantal, ascunsă de lenjeria de pat.

Elicopterele dădeau târcoale cu atenție.

„Au de gând să aterizeze aici, dar sunt precauți după ambuscada de la Darg”, chibzui Ellis.

Sătenii erau electrizați. Unii fugeau afară din case, iar alții se năpusteau în case. Copiii și animalele erau adunați și mânați înăuntru. Mai multe persoane încercară să fugă, dar unul dintre elicopterele Hind zbură la joasă înălțime deasupra potecilor din sat și le forță să se întoarcă.

Scena îl convinse pe comandantul rus că nu era nicio ambuscadă acolo. Hipul care transporta trupe și una dintre cele trei aeronave Hind coborâra greoi și aterizara pe un câmp. Câteva secunde mai târziu, soldații apărură din Hip, sărind ca insectele din burta lui mare.

— Nu e bine, strigă Jane. Trebuie să cobor acum.

— Ascultă! zise Ellis. Chantal nu e în pericol - indiferent ce vor rușii, ei n-au venit după copii. Dar s-ar putea să fi venit după tine.

— Trebuie să fiu cu ea...

— Nu te mai panica, urlă el. Dacă ești cu ea, *are să fie* în pericol. Dacă stai aici, e în siguranță. Nu vezi? Să alergi la ea e cea mai mare prostie posibilă pe care poți s-o faci.

— Ellis, *nu pot...*

— *Trebuie.*

— Oh, Doamne!

Închise ochii.

— Ține-mă strâns.

El o apucă de umeri ca într-un clește.

Trupele înconjură sătucul. O singură casă era în afara rețelei lor: cea a mullahului, aflată la patru-cinci sute de metri de celelalte case, pe cărarea care ducea pe munte.

Când Ellis observă asta, un bărbat ieși agitat din casă. Era destul de aproape ca Ellis să-i vadă barba vopsită în roșu: era Abdullah. Trei copii de diferite vârste și o femeie cu un bebeluș îl urmară din casă și fugiră în spatele lui în sus, pe cărarea de munte.

Rușii îl văzură aproape imediat. Ellis și Jane își traseră și mai mult sacul de dormit peste capete când elicopterul din aer viră să se îndepărteze de sat și veni să planeze peste cărare. Se auzi

o rafală de mitralierele de jos, din botul elicopterului, și praful explodă într-o linie frumos cusută la picioarele lui Abdullah. Acesta se opri scurt, arătând aproape comic atunci când aproape căzu, apoi se întoarse și fugi înapoi, fluturând din mâini și strigându-și familia să se întoarcă. Pe când se apropiară de casă, o altă rafală de avertizare porni din mitralieră, împiedicându-i să intre, și după o clipă întreaga familie se îndreptă în jos, spre sat.

În vuietul asurzitor al palelor rotorului se auzeau ocazional împușcături, dar părea că soldații trăgeau în aer, ca să supună sătenii. Ei intrau în case și-i scoteau afară pe ocupanții acestora, în cămăși de noapte și lenjerie de corp. Aeronava Hind care-i întorsese din drum pe mullah și familia lui începu să dea târcoale satului, foarte jos, ca și cum căuta și alți răătăciți.

— Ce au de gând să facă? întrebă Jane cu o voce tremurată.

— Nu sunt sigur.

— Sunt... represalii?

— Doamne ferește.

— Ce, atunci? insistă ea.

Lui Ellis îi veni să zică: „De unde naiba să știu eu?”, dar, în schimb, spuse:

— Poate că încearcă din nou să-l captureze pe Masud.

— Dar el nu stă niciodată lângă scena unei bătălii.

— Poate că ei speră să devină din ce în ce mai neglijent sau mai leneș. Sau că s-ar putea să fie rănit...

Adevărul era că Ellis nu știa ce se întâmpla, însă se temea de un masacru în stil My Lai.

Sătenii fură mânați în curtea moscheii de soldați care păreau să-i trateze dur, dar nu brutal.

— Fara! strigă deodată Jane.

— Ce este?

— Ce face?

Ellis localizează acoperișul casei lui Jane. Fara era îngenuncheată lângă salteluța lui Chantal, iar Ellis văzu doar un căpșor roz ițindu-se afară. Chantal părea că încă dormea. Trebuie că Fara îi dăduse o sticlă cu lapte la un moment dat pe la miezul nopții, dar, cu toate că nu-i era încă foame, era de așteptat ca zgomotul elicopterelor s-o trezească. Ellis spera că avea să rămână adormită.

O văzu pe Fara punând o pernă lângă capul lui Chantal, apoi

trăgând cearșaful peste fața bebelușului.

— O ascunde, zise Jane. Perna sprijină pătura, ca să permită aerului să intre.

— Fată deșteaptă.

— Aș vrea să fi fost *acolo*.

Fara mototoli cearșaful, apoi puse altul, dezordonat, peste trupul lui Chantal. Se opri pentru o clipă, studiind efectul. De la distanță, bebelușul, arăta exact ca un morman de lenjerie de pat abandonată în grabă. Fara păru mulțumită de iluzie, deoarece se duse la marginea acoperișului și coborî treptele în curte.

— O părăsește, spuse Jane.

— Chantal e cât se poate de în siguranță, date fiind împrejurările...

— Știu, știu!

Fara fu împinsă în moschee cu ceilalți.

Era una dintre ultimii care intrau.

— Toți copiii sunt cu mamele lor, adăugă Jane. Cred că Fara ar fi trebuit s-o ia pe Chantal...

— Nu, zise Ellis. Așteaptă. O să vezi.

Încă nu știa ce urma să se întâmple, dar dacă avea să fie un masacru, Chantal era mai în siguranță pe acoperiș.

Când toată lumea păru să fie între zidurile moscheii, soldații începură să scotocească satul din nou, intrând și ieșind din case trăgând în aer.

„Ei nu duc lipsă de muniție”, se gândi Ellis.

Unul dintre elicopterele Hind care rămăsese în aer zbura jos și cerceta marginea satului în cercuri din ce în ce mai mari, ca și cum căuta.

Un soldat intră în curtea casei lui Jane.

Ellis o simți împietrind.

— O să fie bine, o îmbărbătă el la ureche.

Soldatul pătrunse în clădire. Ellis și Jane se holbară fix la ușă. Câteva secunde mai târziu, rusul ieși și urcă repede pe scara exterioară.

— Of, Dumnezeu s-o salveze, șopti Jane.

Soldatul se opri pe acoperiș, se uită la așternutul mototolit, privi în jur la celelalte acoperișuri din apropiere și-și întoarse atenția spre al lui Jane. Salteaua Farei era mai aproape de el: Chantal se afla chiar la câțiva pași. Împunse salteaua Farei cu

vârful piciorului.

Deodată, se întoarse și fugi în jos pe scări.

Ellis respiră ușurat și se uită la Jane. Era groaznic de palidă.

— Ți-am spus că are să fie bine, repetă el.

Ea începu să tremure.

Ellis își întoarse atenția spre moschee. Vedeau doar o parte din curtea interioară. Părea că sătenii fuseseră așezați în rânduri, dar era o mișcare de du-te-vino. Încercă să ghicească ce se întâmplă acolo. Erau interogați despre Masud și unde era? Erau acolo doar trei oameni care ar fi putut să știe, trei luptători de gherilă din Banda și care cu o zi în urmă nu se refugiaseră pe dealuri cu Masud: Shahazai Gul, cel cu cicatricea, Alishan Karim, fratele mullahului Abdullah, și Sher Kador, băiatul cu caprele. Shahazai și Alishan aveau amândoi patruzeci de ani și puteau să joace cu ușurință rolul de bătrâni intimidati. Sher Kador avea doar paisprezece ani. Toți trei ar fi putut să spună plauzibil că nu știau nimic despre Masud. Era un noroc faptul că Mohammed nu era acolo: rușii n-ar fi crezut atât de ușor în nevinovăția lui. Armele lor erau abil ascunse în locuri în care rușii n-ar fi căutat: în acoperișul unei case, printre frunzele unui dud, într-o gaură adâncă din malul râului.

— Oh, uite! icni Jane. Omul din fața moscheii!

Ellis se uită.

— Ofițerul rus cu chipiu?

— Da. Știu cine este - l-am mai văzut. E cel care era în coliba de piatră cu Jean-Pierre, este Anatoli.

— Contactul lui, conchise Ellis.

Se uită cu atenție, încercând să deslușească trăsăturile omului: de la distanță, acesta părea cumva oriental. Cum era? Se aventurase singur pe teritoriul rebel ca să-l întâlnească pe Jean-Pierre, așa că era curajos. În acea zi, era, cu siguranță, supărat, fiindcă îi condusesse pe ruși într-o capcană la Darg.

Probabil că intenționa să riposteze rapid, ca să reia inițiativa...

Speculațiile lui Ellis fură întrerupte brusc de alt personaj ieșit din moschee, un bărbat cu barbă într-o cămașă albă deschisă la gât și cu pantaloni de tip occidental de culoare închisă.

— Iisuse Hristose Atotputernice, exclamă Ellis. E Jean-Pierre.

— Oh! ți-pă Jane.

— Acum ce naiba se întâmplă? murmură Ellis.

— N-am crezut că am să-l mai văd vreodată, răspunse Jane.

Ellis se uită la ea. Pe fața ei era o expresie ciudată. După o clipă, el își dădu seama că era o privire de remușcare.

Își întoarse atenția spre scena din sat.

Jean-Pierre vorbea cu ofițerul rus și arăta, gesticulând, spre versantul muntelui.

— Stă ciudat, adăugă Jane. Cred că s-a rănit.

— Arată spre noi? Întrebă Ellis.

— Nu știe despre locul ăsta - nimeni nu știe. Poate să ne vadă?

— Nu.

— Noi putem să-l vedem, rosti ea cu îndoială.

— Dar el stă în picioare pe un câmp. Noi suntem întinși, ițindu-ne de sub o pătură, pe un deal pestriț. Nu poate să ne observe dacă nu știe încotro să se uite.

— Atunci, arată spre peșteri.

— Da.

— Probabil că le spune rușilor să se uite într-acolo.

— Da.

— Dar asta e *groaznic*. Cum poate...

Vocea i se stinse treptat, iar după o pauză continuă:

— Sigur că asta a făcut de când a ajuns aici - i-a trădat pe oameni rușilor.

Ellis observă că Anatoli părea să vorbească într-o stație de emisie-recepție. O clipă mai târziu, una dintre aeronavele Hind care dădeau târcoale urlă peste capetele acoperite ale lui Ellis și Jane, să aterizeze, zgomotoase, dar în afara vederii, pe un vârf de deal.

Jean-Pierre și Anatoli se îndepărtară de moschee.

Doctorul șchiopăta.

— Este rănit, confirmă Ellis.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, își exprimă Jane nedumerirea.

Lui Ellis i se păru că Jean-Pierre era bătut, dar nu zise nimic. Era curios ce se petrecea în mintea lui Jane. Soțul ei mergea alături de un ofițer KGB - un colonel, credea Ellis, după uniformă. Ea era acolo, într-un pat improvizat, cu alt bărbat. Se simțea vinovată? Rușinată? Neloială? Sau nu se căia? Îl ura pe Jean-Pierre sau era doar dezamăgită de el? Fusesse îndrăgostită de el: mai rămăsese vreun strop de iubire?

— Ce *simți* în legătură cu el?

Ea se uită lung și dur la Ellis, și pentru o clipă el se gândi că

avea să se înfurie, numai că Jane lua foarte în serios întrebarea lui.

— Tristețe, răspunse ea în cele din urmă și își întoarse privirea înapoi spre sat.

Jean-Pierre și Anatoli se îndreptau spre casa lui Jane, unde Chantal era ascunsă pe acoperiș.

— Cred că mă caută pe mine, adăugă ea.

Avea o expresie încordată și speriată în timp ce se uita la cei doi bărbați de mai jos. Ellis nu credea că rușii veniseră până acolo cu atâția oameni și mașini doar pentru Jane, însă nu zise nimic.

Jean-Pierre și Anatoli trecură prin curtea casei negustorului și intrară în clădire.

— Nu plânge, fetițo, șopti Jane.

„E un miracol că bebelușul este încă adormit”, chibzui Ellis.

Poate că nu era: poate era trează și plângea, dar țipetele îi erau înecate de zgomotul elicopterelor. Poate că soldații n-o auziseră fiindcă în acel moment un elicopter fusese chiar deasupra capului. Poate că mai sensibilele urechi de tată aveau să audă sunete care nu reușiseră să capteze atenția unui străin dezinteresat.

Poate că...

Cei doi bărbați ieșiră din casă.

Se opriră în curte pentru o clipă, vorbind absorbiți. Jean-Pierre urcă șchiopătând pe scara de lemn care ducea la acoperiș. Puse primul pas cu dificultate evidentă, apoi se dădu jos din nou. Avu loc un alt scurt schimb de cuvinte, și rusul urcă pe scări.

Ellis își ținu respirația.

Anatoli ajunse în vârful scării și păși pe acoperiș. Ca și soldatul dinaintea lui, se uită la așternutul împrăștiat, privi în jur la alte case, apoi își întoarse atenția spre cea în care se afla. Ca și soldatul, împunse cu vârful bocancului în salteaua Farei. Pe urmă îngenunche lângă Chantal.

Trase ușor cearșaful.

Jane scoase un strigăt incoerent când ieși la vedere fața roz a lui Chantal.

„Dacă au venit după Jane și n-au găsit-o, o vor lua pe Chantal, fiindcă ei știau că soția doctorului o să se dea singură bătută, ca să fie împreună cu copilul ei”, se gândi Ellis.

Anatoli se uită la legăturică timp de câteva secunde.

— Of, Doamne, nu pot să suport asta, nu pot să suport, gemu Jane.

— Așteaptă, așteaptă să vezi, o liniști Ellis ținând-o în continuare strâns.

El își încordă privirea ca să vadă expresia de pe fața bebelușului, dar distanța era prea mare.

Rusul părea să se gândească.

Dintr-odată păru că a luat o decizie.

Lăsă cearșaful să cadă, îl puse în jurul bebelușului, se ridică în picioare și plecă.

Jane izbucni în lacrimi.

De pe acoperiș, Anatoli vorbi cu Jean-Pierre, clătinând din cap a negare. Apoi coborî în curte.

— De ce a făcut asta? medită Ellis gândind cu voce tare.

Clătinatul de cap însemna că Anatoli îl mințea pe Jean-Pierre, spunând: „Nu e nimeni pe acoperiș”. Asta însemna că Jean-Pierre ar fi vrut să ia copilul, însă Anatoli nu. Asta mai însemna că Jean-Pierre voia s-o găsească pe Jane, dar rusul nu era interesat de ea.

Deci, de ce *era* el interesat?

Era evident. Îl voia pe Ellis.

— Cred că s-ar putea să fiu terminat, zise Ellis mai mult către sine.

Jean-Pierre le voia pe Jane și Chantal, dar Anatoli era în căutarea lui Ellis. Rusul voia răzbunare pentru umilința din ziua precedentă, voia să-l împiedice pe Ellis să se întoarcă în Occident cu tratatul semnat de comandanții rebelilor și voia să-i facă proces lui Ellis, ca să dovedească lumii că în spatele rebeliunii afgane se afla CIA.

„Ar fi trebuit să mă gândesc ieri la toate astea, reflectă Ellis cu amărăciune. Însă am fost orbit de succes și de gândul doar la Jane. În plus, Anatoli nu putea *să știe* că eram aici – aș fi putut să fiu în Darg sau în Astana, sau să mă ascund în dealuri cu Masud. Dar aproape a funcționat. Anatoli a avut instincte bune. E un adversar formidabil – și lupta încă nu s-a încheiat”.

Jane plângea. Ellis îi mângâie părul și murmură cuvinte liniștitoare, în timp ce-i privea pe Jean-Pierre și pe Anatoli întorcându-se la elicopterele care erau încă pe câmp, cu elicele involburând aerul.

Hindul care aterizase pe un deal din apropierea peșterii

decolă din nou și trecu pe deasupra capetelor lui Ellis și Jane. Thaler se întrebă dacă cei șapte luptători de gherilă răniți din peștera dispensar fuseseră interogați sau luați prizonieri, sau ambele.

Se termină foarte repede. Soldații ieșiră din moschee fără întârziere și se îngrămădiră în Hip la fel de repede cum ieșiseră. Jean-Pierre și Anatoli urcară într-una dintre aeronavele Hind. Urâtele aparate de zbor decolară una câte una, ridicându-se amețitor, până fură mai sus decât dealul, și apoi accelerară spre sud în linie dreaptă.

— Așteaptă doar câteva secunde, până pleacă toate elicopterele - nu strica totul acum, zise Ellis știind ce era în mintea lui Jane.

Ea dădu din cap, încuviințând printre lacrimi.

Sătenii începură să iasă din moschee, părând speriați. Ultimul elicopter decolă și se îndreptă în aceeași direcție. Jane se buluci afară din sacul de dormit, își trase pantalonii, își aranjă cămașa și fugi în jos pe deal, alunecând și poticnindu-se și încheindu-și din mers nasturii cămășii. Ellis o privi plecând, simțind că într-un fel ea îl disprețuia, știind că sentimentul era irațional și că Jane era totuși incapabilă să-l șteargă din ansamblul stărilor ei.

N-avea s-o urmeze încă, decise el. O va lăsa în pace ca să fie iar împreună cu Chantal.

Dincolo de casa mullahului, Jane ieși din raza lui vizuală.

Ellis se uită în jos, la sat. Acesta începea să revină la normal. Auzea voci ridicându-se în țipete frenetice. Copiii alergau în jur, jucându-se de-a elicopterele sau îndreptând arme imaginare și strângând puii de găină în curți, ca să-i interogheze. Cei mai mulți dintre adulți plecau încet înapoi la casele lor, părând speriați.

Ellis își aduse aminte de cei șapte luptători de gherilă răniți și de băiatul cu o singură mână din peștera dispensar. Hotărî să verifice ce e cu ei. Își trase hainele pe el, își rulă sacul de dormit și porni în sus, pe cărarea de munte.

Și-l aminti pe Allen Winderman, în costum cenușiu și cu cravată cu dungi, alegând o salată într-un restaurant din Washington și zicând: „Care sunt șansele ca rușii să-l prindă pe omul nostru?” „Mici, răspunse Ellis. Dacă nu pot să-l prindă pe Masud, de ce ar fi capabili să captureze un agent sub acoperire trimis să-l întâlnească pe Masud?” În acel moment, în refugiu,

știa răspunsul la întrebarea asta: din cauza lui Jean-Pierre.

— Dracu' să te ia, Jean-Pierre, zise Ellis cu voce tare.

Ajunse în poiană. Dinspre dispensarul peșteră nu veni niciun zgomot. Spera că rușii nu luaseră copilul, pe Mousa, ca pe luptătorii de gherilă răniți – Mohammed ar fi fost neconsolat.

Intră în peșteră. Soarele era deja sus, și el putu să vadă destul de clar. Erau toți acolo, zăcând liniștiți și tăcuți.

— Sunteți bine? Întrebă Ellis în dari.

Nu fu niciun răspuns. Niciunul dintre ei nu se mișcă.

— Oh, Doamne, șopti Ellis.

Îngenunche lângă cel mai apropiat luptător de gherilă și-i atinse fața bărboasă. Omul zăcea într-o baltă de sânge.

Era împușcat în cap de la mică distanță.

Mișcându-se rapid, Ellis îi verifică pe fiecare dintre ei.

Erau morți cu toții.

Și la fel și copilul.

Capitolul cincisprezece

Jane goni prin sat într-o panică oarbă. Împinse lumea la o parte, se ciocni de pereți, se poticni și căzu, pe urmă se ridică din nou, plângând în hohote și gâfâind, și gemând, toate în același timp.

„Trebuie să fie bine”, își zise ea, repetând-o ca pe o litanie, dar, la fel, creierul ei se tot întreba: „De ce nu se trezise Chantal?” și „Ce-i făcuse Anatoli?” și „E copilul meu rănit?”

Se împiedică în curtea casei negustorului și urcă treptele spre acoperiș câte două deodată.

Căzu în genunchi și trase cearșaful de pe salteluță. Ochii lui Chantal erau închiși. Jane se gândi: „Respiră? Respiră?” Apoi ochii bebelușului se deschiseră, se uită la mama ei și – pentru prima dată în viața ei – zâmbi.

Jane o luă și o îmbrățișă cu înverșunare, simțindu-se ca și cum inima avea să-i explodeze. Chantal plânse la strângerea bruscă și Jane plânse și ea, plină de bucurie și ușurare că fetița ei era în continuare încă în viață și caldă, și scâncind, și fiindcă tocmai îi zâmbise pentru prima dată.

După o vreme, Jane se calmă, iar Chantal, simțind

schimbarea, se liniști. Jane o legănă, mângâind-o ritmic pe spate și sărutându-i vârful moale al capului chel. În cele din urmă, ea își aduse aminte că mai erau și alte persoane pe lume și se întrebă ce se întâmplase cu sătenii din moschee și dacă ei erau în regulă. Coborî în curte și se întâlni acolo cu Fara.

Jane se uită la față pentru o clipă. Tăcuta, speriată Fara, timidă și atât de ușor de șocat: unde găsisese ea curajul, prezența de spirit ca să o ascundă pe Chantal sub un cearșaf șifonat, în timp ce elicopterele rușilor aterizau și ei trăgeau cu puștile-automate la câțiva metri depărtare?

— Ai salvat-o, zise Jane.

Fara păru speriată, ca și cum fusese o acuzație.

Jane o mută pe Chantal pe șoldul stâng și-și puse brațul drept în jurul Farei, îmbrățișând-o.

— Mi-ai salvat copilul! repetă ea. Mulțumesc! Mulțumesc!

Fara radie de plăcere o clipă, apoi izbucni în lacrimi.

Jane o alină, o bătu ușor pe spate cum o bătea pe Chantal după alăptat.

— Ce s-a întâmplat în moschee? Ce-au făcut? E cineva rănit? Întrebă Jane de îndată ce Fara se liniști.

— Da, răspunse Fara năucă.

Jane zâmbi: nu putea să-i pună Farei trei întrebări una după alta și să se aștepte la un răspuns rațional.

— Ce s-a întâmplat când ai intrat în moschee?

— Au întrebat unde era americanul.

— Pe cine au întrebat?

— Pe toată lumea. Dar nimeni nu știa. Doctorul m-a întrebat pe mine unde ești tu cu copilul și am spus că nu știu. Apoi au ales trei dintre bărbați: mai întâi pe unchiul meu, Shahazai, pe urmă pe mullah, după aceea pe Alishan Karim, fratele mullahului. I-au întrebat din nou, dar n-avea niciun rost, fiindcă oamenii nu știau unde plecase americanul. Așa că i-au bătut.

— Sunt răniți grav?

— Doar bătuți.

— O să arunc o privire la ei. Alishan are o boală de inimă, își reamintit Jane îngrijorată. Unde sunt acum?

— Tot în moschee.

— Haide cu mine.

Jane intră în casă și Fara o urmă. Jane găsi geanta medicală pe tejgheaua negustorului din camera din față. Adăugă niște

pastile de nitroglicerină la trusa normală și ieși din nou. Când se îndreptară spre moschee, ținând-o tot strâns în brațe pe Chantal, o întrebă pe Fara:

— Te-au rănit?

— Nu. Doctorul părea foarte furios, însă nu m-au bătut.

Jane se întrebă dacă Jean-Pierre era supărat fiindcă ghicise că-și petrecuse noaptea cu Ellis. Își dădu seama că tot satul ghicise. Se întrebă cum aveau să reacționeze. Asta putea să fie dovada finală că era Târfa Babilonului.

Totuși, n-aveau s-o evite încă, nu cât timp existau oameni răniți care trebuiau îngrijiți. Ajunse la moschee și intră în curte. Soția lui Abdullah o văzu, se agită cu importanță și o conduse unde acesta zăcea pe jos. La prima vedere, părea în regulă, și cum Jane era îngrijorată de inima lui Alishan, îl lăsă pe mullah – ignorând protestele indignate ale nevastei lui – și se duse la fratele lui, care zăcea în apropiere.

Era cenușiu la față, respira cu dificultate și-și ținea o mână pe piept: cum se temuse Jane, bătaia îi declanșase un atac de angină pectorală. Îi dădu o tabletă, precizând:

— Mestec-o, n-o înghiți.

I-o predă pe Chantal Farei și-l examinează repede pe Alishan. Era grav învinatețit, dar fără niciun os rupt.

— Cum te-au bătut? îl întrebă ea.

— Cu armele, răspunse el răgușit.

Ea dădu din cap. Era norocos: singurul prejudiciu real pe care i-l făcuseră fusese să-l supună la stres, care era atât de rău pentru inima lui, însă el deja se recupera din asta. Îi tamponă tăieturile cu iod și-i zise să se întindă unde era pentru o oră.

Reveni la Abdullah. Cu toate astea, când mullahul o văzu apropiindu-se, flutură din mână cu un urlet furios să se îndepărteze. Știa ce-l înfuriase: se gândea că avea dreptul la tratament cu prioritate și era insultat că ea îl văzuse mai întâi pe Alishan. Jane n-avea de gând să se scuze. Îi zisese înainte că ea tratează oamenii în ordinea urgenței, nu a statutului.

Așadar, se întoarse. N-avea niciun rost să insiste să-l examineze pe prostul bătrân. Dacă era suficient de bine ca să urle la ea, avea să trăiască.

Se duse la Shahazai, bătrânul luptător plin de cicatrice. El fusese deja examinat de sora lui, Rabia, moașa, care-i spălase rănilor. Unguentele pe bază de plante ale Rabiei nu erau atât de

antiseptice cum ar fi trebuit, dar Jane se gândi că, probabil, una peste alta, făcuseră mai mult bine decât rău, așa că se mulțumi să-l convingă să-și miște degetele de la mâini și de la picioare. Era în regulă.

„Am avut noroc, se gândi Jane. Au venit rușii, însă am scăpat cu răni minore. Slavă Domnului! Poate că putem să sperăm acum să ne lase în pace pentru o vreme – poate până când drumul spre trecătoarea Khyber va fi redeschis...”

— Doctorul e rus? întrebă Rabia brusc.

— Nu.

Pentru prima dată, Jane era curioasă să afle ce fusese mai exact în mintea lui Jean-Pierre. „Dacă m-ar fi găsit, ce mi-ar fi spus?”, chibzui ea.

— Nu, Rabia, nu e rus. Dar se pare că a trecut de partea lor.

— Deci, e un trădător.

— Da, cred că da.

Jane se întrebă în momentul acela ce era în mintea bătrânei Rabia.

— Poate o femeie creștină să divorțeze de soțul ei fiindcă e trădător? o iscodi moașa.

„În Europa poate să divorțeze și pentru mai puțin”, reflectă Jane, așa că răspunse:

— Da.

— De asta te-ai măritat cu americanul?

Jane înțelese cum gândea Rabia. Petrecând noaptea pe munte cu Ellis, confirmase, într-adevăr, acuzația lui Abdullah că era o curvă occidentală.

Rabia, care fusese mult timp principala susținătoare a lui Jane în sat, se hotărâse să ia în calcul acuzația, cu o interpretare alternativă: Jane divorțase rapid de trădător conform unei ciudate legi creștine necunoscute de Adevărații Credincioși și era în acel moment căsătorită cu Ellis, conform aceleiași legi.

„Așa să fie”, se gândi Jane.

— Da, confirmă ea. De asta m-am căsătorit cu americanul.

Rabia dădu din cap mulțumită.

Jane se simți aproape ca și cum ar fi existat un sâmbure de adevăr în epitetul mullahului. Se mutase, la urma urmelor, din patul unui bărbat în al altuia cu o rapiditate indecentă. Se simți un pic rușinată, apoi înțelese: nu-și lăsase niciodată comportamentul să fie condus de așteptările altora.

„Lasă-i să creadă ce le place”, își zise ea.

Nu se considera căsătorită cu Ellis.

„Mă simt divorțată de Jean-Pierre?”, se întrebă ea.

Răspunsul era Nu. Cu toate astea, *simțise* că obligațiile ei față de el se încheiaseră.

„După tot ce-a făcut, nu-i datorez nimic”, reflectă ea.

Asta ar fi trebuit să vină ca un fel de ușurare pentru ea, dar, de fapt, se simți doar tristă.

Meditațiile îi fură întrerupte când la intrarea în moschee se produse o agitație. Se întoarse și-l văzu pe Ellis intrând cu ceva în brațe. Când se apropie, văzu că fața lui era o mască de furie și-i fulgeră prin minte că-l mai zărise așa o dată înainte: când un șofer de taxi neatent făcuse brusc o întoarcere în U și răsturnase un tânăr pe motocicletă, rănind-l destul de grav. Ellis și Jane asistaseră la întreaga scenă și chemaseră ambulanța – pe vremea aia ea nu știa nimic despre medicină – și Thaler repeta întruna:

— Atât de inutil, a fost atât de inutil.

Ea zări legăturica din brațele lui: era un copil, și își dădu seama că expresia lui însemna că bietul copil era mort. Prima ei reacție, rușinoasă, fu să se gândească: „Slavă Domnului că nu e copilul meu”. Apoi, când se uită mai atent, văzu că era un copil din sat care uneori i se părea că era al ei – Mousa cel cu o singură mână, băiatul a cărui viață o salvase. Avu senzația îngrozitoare de dezamăgire și pierdere care apărea când murea un pacient, după ce ea și Jean-Pierre luptaseră mult și din greu pentru viața lui. Dar în ceea ce-l privea pe băiat era deosebit de dureros, fiindcă Mousa fusese curajos și hotărât să facă față cu handicapul lui. Și tatăl lui era mândru de el.

„De ce el? se gândi Jane în timp ce lacrimile îi veneau în ochi. De ce el?”

Sătenii se grupară în jurul lui Ellis, însă el se uită la Jane.

— Toți sunt morți, zise el vorbind în dari, astfel încât ceilalți să înțeleagă, în timp ce unele dintre sătence începură să plângă.

— Cum? întrebă Jane.

— Împușcați de ruși, toți.

— Of, Doamne!

Doar noaptea trecută zisese: „Niciunul dintre ei n-are să moară” – de la răni voise să spună, dar, cu toate astea, prevăzuse că fiecare dintre ei avea să se facă bine, mai repede

sau mai încet, și să-și recapete pe deplin sănătatea și puterea sub îngrijirea ei. Din păcate, toți muriseră.

— Dar de ce-au omorât copilul? plânse ea.

— Cred că i-a enervat.

Jane se încruntă nedumerită.

Ellis își mută povara ușor, așa că ieși la vedere mâna lui Mousa. Degetele mici țineau rigid mânerul cuțitului pe care tatăl lui i-l dăduse. Avea sânge pe lamă.

Dintr-odată se auzi un bocet grozav și Halima își făcu loc prin mulțime. Luă trupul fiului ei de la Ellis și se lăsă în jos cu copilul mort în brațe, strigându-i numele. Femeile se adunară în jurul ei. Jane se întoarse.

Făcându-i semn Farei s-o urmeze cu Chantal, părăsi moscheea și plecă încet spre casă. Cu doar câteva minute în urmă se gândise că satul scăpase cu bine. Realitatea însă aducea cu ea șapte bărbați și un băiat morți.

Lui Jane nu-i mai rămăseseră lacrimi, fiindcă plânsera prea mult: doar se simți slăbită de durere.

Intră în casă și se așeză s-o alăpteze pe Chantal.

— Ce cuminte ai fost, micuțo, o alintă ea punând bebelușul la piept.

Vreo două minute mai târziu veni Ellis. Se aplecă peste ea și o sărută, o privi pentru o clipă, apoi zise:

— Pari supărată pe mine.

Jane își dădu seama că era.

— Bărbații sunt atât de sângeroși, rosti ea cu amărăciune. Copilul acela e evident că a încercat să atace cu cuțitul de vânătoare trupe rusești înarmate - cine l-a învățat să fie nesăbuit? Cine i-a zis că rolul lui în viață era să omoare ruși? Când s-a aruncat asupra omului cu Kalașnikov, cine i-a fost model? Nu mama lui. Tatăl. E vina lui Mohammed că băiatul a murit. Vina lui Mohammed și a ta.

Ellis păru uimit.

— De ce a mea?

Știa că era dură cu el, însă nu putea să se abțină.

— I-au bătut pe Abdullah, Alishan și Shahazai ca să-i facă să spună unde ești tu, răspunse ea. Pe tine te căutau. Asta a fost scopul misiunii.

— Știu. De asta sunt eu vinovat că l-au împușcat pe băiețel?

— S-a întâmplat fiindcă tu ești aici, unde nu ți-e locul.

— Poate. Oricum, am soluția la problema *asta*. Plec. Prezența mea aduce violență și vărsare de sânge, așa cum te grăbești atât de tare să subliniezi. Dacă rămân, nu numai că pot fi prins – întrucât am fost foarte norocoși noaptea trecută –, dar s-ar destrăma și fragilul meu mic sistem de a face triburile astea să lucreze împreună împotriva inamicului lor comun. E mai rău decât, de fapt. Rușii mi-ar face proces public pentru maximă propagandă. „la uitate cum CIA încearcă să exploateze problemele interne ale unei țări din Lumea a Treia”. Chestii de genul ăsta.

— Chiar ești o mare brânză, nu-i așa?

Părea ciudat că ce se întâmpla acolo, în Vale, în grupulețul acela de oameni, trebuia să aibă așa mari consecințe la nivel global.

— Problema e că nu poți să pleci. Drumul prin trecătoarea Khyber e blocat.

— Mai e o cale: Drumul Untului.

— Oh, Ellis... e foarte greu – și periculos.

Se gândi la el urcând acele trecători înalte, înfruntând vânturi amarnice. Se putea să rățăcească drumul și să moară înghețat în zăpadă sau să fie jefuit și ucis de bandiți.

— Te rog, nu face asta.

— Dacă aș avea de ales, aș alege.

Deci, îl va pierde din nou și va rămâne singură. Gândul o făcu nefericită. Asta era surprinzător. Își petrecuse doar o noapte cu el. La ce se așteptase? Nu era sigură. La mai mult, oricum, decât la despărțirea aceea bruscă.

— Nu credeam că am să te pierd din nou atât de repede, zise ea, apoi o mută pe Chantal la celălalt sân.

El îngenunche în fața ei și o luă de mână.

— Nu te-ai gândit la situația asta în ansamblul ei, spuse el. Gândește-te la Jean-Pierre. Nu știi că te vrea înapoi?

Jane reflectă la asta și își dădu seama că Ellis avea dreptate.

Jean-Pierre avea să se simtă umilit și neputincios: singurul lucru care i-ar vindeca rănilor ar fi s-o aibă înapoi, în patul și în puterea lui.

— Dar ce-ar face cu mine? răspunse ea.

— O să vrea ca tu și Chantal să trăiți tot restul vieții în vreun oraș minier din Siberia, în timp ce el spionează în Europa și te vizitează la fiecare doi-trei ani, pentru o vacanță între misiuni.

— Ce-ar putea să facă dacă refuz?

— Te-ar convinge. Sau te-ar ucide.

Jane își aminti cum Jean-Pierre o pocnise. Simți un pic de greață.

— Au să-l ajute rușii să mă găsească? mai întrebă ea.

— Da.

— Dar de ce? De ce le-ar păsa de mine?

— În primul rând, fiindcă i-o datorează lui. În al doilea rând, fiindcă își imaginează că ai să-l faci fericit. În al treilea rând, fiindcă știi prea multe. Îl cunoști intim pe Jean-Pierre și l-ai văzut pe Anatoli: ai putea să oferi descrieri bune ale amândurora pentru computerul CIA, dacă ai reuși să te întorci în Europa.

„Deci, ar fi mai multă vărsare de sânge”, se gândi Jane. Rușii ar întreprinde raiduri prin sate, ar interoga oameni, i-ar bate și i-ar tortura ca să afle unde e ea.

— Ofițerul ăsta rus... Anatoli. A văzut-o pe Chantal, preciză Jane și își îmbrățișă bebelușul mai strâns pentru o clipă, când își aminti acele secunde îngrozitoare. M-am gândit că o s-o ia. Nu și-a dat seama că, dacă ar fi luat-o, m-aș fi predat doar ca să fiu cu ea?

Ellis dădu din cap.

— Asta m-a nedumerit și pe mine la momentul respectiv. Cert e că eu sunt mai important pentru ei decât tine. Și cred că a decis că, dacă vrea să pună mâna pe mine în cele din urmă, între timp are să te folosească altfel.

— Cum anume? Ce-ar trebui să fac pentru ei?

— Să mă încetinești.

— Făcându-te să rămâi aici?

— Nu, venind cu mine.

De îndată ce el zise asta, ea își dădu seama că avea dreptate, se gândi la ce destin tragic o aștepta, apoi un sentiment greu o învălui ca un giulgiu. Trebuia să plece cu el, ea și copilul ei. N-avea de-ales.

„Dacă murim, murim, se gândi ea fatalist. Deci, asta e”.

— Cred că am mai multe șanse să scap de-aici cu tine decât să scap singură din Siberia, adăugă ea.

— Corect, dădu Ellis din cap în semn de încuviințare.

— Încep să-mi fac bagajele, conchise Jane conștientizând că nu era nicio clipă de pierdut. Mai bine plecăm mâine dimineață la prima oră.

Ellis clătină din cap.

— Vreau să plec de-aici într-o oră, replică el.

Jane intră în panică. Planificase să plece, desigur, însă nu atât de brusc. Iar în acel moment simțea că n-avea timp să *gândească*. Începu să se agite prin căsuță, aruncând haine, mâncare și provizii medicale, fără discriminare, într-o varietate de pungi, îngrozită că va uita ceva important, dar prea grăbită să împacheteze înțelept.

Ellis îi înțelese starea de spirit și o opri. O apucă de umeri, o sărută pe frunte și-i vorbi calm.

— Spune-mi ceva, zise el. Se întâmplă să știi care e cel mai înalt munte din Marea Britanie?

Ea se întrebă dacă era nebun.

— Ben Nevis, răspunse ea. E în Scoția.

— Cât de înalt e?

— Peste o mie două sute de metri.

— Unele dintre trecătorile spre care o să ne cățărăm au patru mii opt sute-cinci mii două sute de metri înălțime - asta înseamnă *de patru ori* mai înalte decât cel mai înalt munte din Marea Britanie. Deși distanța e de numai două sute patruzeci de kilometri, o să ne ia cel puțin două săptămâni. Deci, oprește-te și gândește-te. Și fă-ți un plan. Dacă-ți ia ceva mai mult de-o oră să împachetezi, păcat, e mai bine decât să mergi fără antibiotice.

Ea dădu din cap, inspiră o dată adânc și începu din nou.

Avea două șei, pe care putea să le dubleze ca rucsaci. Într-una puse haine: scutecele lui Chantal, câte un schimb de lenjerie de corp pentru fiecare dintre ei, haina matlasată de la New York a lui Ellis și pelerina de ploaie căptușită cu blană, completată cu glugă, adusă de ea de la Paris.

O folosi pe cealaltă pentru materiale medicale și alimente - rații bogate în fier pentru situații de urgență. N-avea prăjitură cu mentă Kendal, desigur, însă Jane găsi un substitut local, o prăjitură cu dudge și nuci uscate, aproape nedigerabilă, dar foarte energizantă. Aveau și o grămadă de orez și o bucată de brânză tare. Singurul suvenir pe care îl alese Jane fu colecția de fotografii Polaroid cu sătenii. Își luară și sacii de dormit, o cratiță și rucsacul militar al lui Ellis, care conținea ceva explozivi și echipamente explozive - singura lor armă. Ellis fixă tot bagajul pe Maggie, iapa unidirecțională.

Rămasul lor bun grăbit se lăsă cu lacrimi. Jane le îmbrățișă pe Zahara, pe bătrâna Rabia, moașa, și chiar pe Halima, soția lui Mohammed. Abdullah se rezumă la un gest de dispreț: trecu pe lângă ei chiar înainte de plecare și sculpă pe jos, grăbindu-și familia la drum. Însă câteva secunde mai târziu soția lui se întoarse, arătând speriată, dar hotărâtă, și strecură în mâna lui Jane un cadou pentru Chantal, o păpușă primitivă de cârpă, cu șal și voal miniaturale.

Jane o îmbrățișă și-o sărută pe Fara, care era de neconsolat.

Fata era în vârstă de treisprezece ani: în curând avea să aibă un soț de adorat. Într-un an sau doi se va mărita și se va muta în casa părinților soțului ei. Va avea opt sau zece copii, dintre care poate doar jumătate vor trece de vârsta de cinci ani. Fiicele ei se vor mărita și vor pleca de acasă, iar fiii care ar supraviețui luptelor se vor însura și-și vor aduce soțiile acasă.

În cele din urmă, când familia avea să fie prea mare, fiii, nurorile și nepoții vor începe să se mute, ca să-și înceapă propriile familii extinse. Apoi Fara avea să devină moașă, ca bunica ei, Rabia.

„Sper că o să-și amintească unele dintre lecțiile pe care i le-am predat”, se gândi Jane.

Ellis fu îmbrățișat de Alishan și Shahazai, pe urmă ei plecară strigând „Domnul fie cu tine!” Copiii din sat îi însoțiră până la cotul râului.

Jane se opri acolo și se uită înapoi pentru o clipă la micul ciorchine de case de culoarea noroiului care-i fusese cămin timp de un an. Știa că nu se va mai întoarce. Dar avea sentimentul că, dacă scăpa cu viață, le va spune nepoților ei poveștile satului Banda.

Merseră vioi de-a lungul malului. Jane se trezi ascuțindu-și auzul după sunet de elicoptere. Cât de curând aveau să înceapă rușii să-i caute? Vor trimite câteva elicoptere să-i vâneze mai mult sau mai puțin la întâmplare sau vor aștepta ca să organizeze o căutare cu adevărat amănunțită? Jane nu știa la ce să spere.

Le luă mai puțin de-o oră ca să ajungă la Dasht-i-Rewat, „Câmpia cu un Fort”, un sat plăcut, unde casele având curțile umbrite erau presărate de-a lungul malului nordic al râului. Pe acel drum de căruțe – cărarea cu gropi, șerpuitoare, murdară, care trecea drept drum în Valea celor Cinci Lei – se ajungea la

capăt. Orice vehicul cu roți suficient de robuste ca să facă față drumului trebuia să se oprească în acel punct, așa că satul făcea un pic de afacere cu cai. Fortul menționat era sus, pe o parte a Văii, și fusese transformat în închisoare, găzduind câțiva luptători de gherilă capturați de trupele guvernamentale, vreo doi ruși și un hoț ocazional. Jane o vizitase odată ca să trateze un nefericit de nomad din deșertul de vest, încorporat în armata regulată, care contractase pneumonie în frigul iernii din Kabul și dezertase.

Fusese „reeducat” înainte să i se permită să se alăture luptătorilor de gherilă.

Era miezul zilei, dar niciunul dintre ei nu voia să se oprească și să mănânce. Sperau ca până la căderea nopții să ajungă la Saniz, la șaisprezece kilometri depărtare, la capătul Văii. Și, deși nu era o distanță mare pe teren drept, în peisajul acela putea să dureze mai multe ore.

Ultima porțiune a drumului șerpuia înăuntrul și-n afara caselor de pe malul nordic. Malul sudic era o stâncă înaltă de șaizeci de metri. Ellis mâna calul și Jane o căra pe Chantal în banduliera concepută de ea, care-i permitea să hrănească bebelușul fără să se oprească. Satul se sfârșea la o moară de apă din apropierea gurii văii laterale, numite Rewat, care ducea spre închisoare.

După ce trecură de acel punct, nu mai fură în stare să meargă atât de repede. Terenul începea să urce în pantă, treptat la început și apoi mai abrupt. Urcară constant sub soarele fierbinte. Jane își acoperi capul cu *pattu*, pătura maronie pe care o cărau cu ei toți călătorii. Chantal era umbrită de bandulieră. Ellis purta boneta Chitralli, cadou de la Mohammed.

Când ajunseră în vârful trecătorii, ea observă cu o oarecare satisfacție că nici măcar nu respira greu. Nu fusese niciodată în așa formă în viața ei – și, probabil, nici n-avea să mai fie. Ellis nu numai că gâfâia, ci și transpira, observă ea. Era într-o formă destul de bună, deși nu era așa de obișnuit cu mersul cu orele, ca ea. Asta o făcea să se simtă mai degrabă fudulă, până când își aminti că el fusese rănit de două gloanțe cu doar nouă zile în urmă.

Dincolo de trecătoare, poteca șerpuia de-a lungul versantului muntelui, deasupra Râului celor Cinci Lei. În acel loc, neobișnuit, râul era lent. Unde era adânc și liniștit, apa părea verde strălucitor, de culoarea smaraldelor care se găseau peste tot în

jurul Dasht-i-Rewat și erau duse în Pakistan ca să fie vândute. Jane se înspăimântă când urechile ei hipersensibile prinseră sunetul îndepărtat de aeronave: n-aveau unde să se ascundă pe vârful stâncii goale și fu cuprinsă de o dorință bruscă de a sări de pe stâncă în râu, treizeci de metri mai jos. Dar era doar un zbor de avioane cu reacție, prea sus ca să vadă ceva la sol. Cu toate acestea, de atunci, Jane cercetă terenul în mod constant după copaci, arbuști și gropi în care s-ar fi putut ascunde. Un drac din interiorul ei zicea: „Nu trebuie să faci asta, ai putea să te întorci, să te predai și să te reunești cu soțul tău”, dar cumva părea o chestiune academică, o problemă tehnică.

Poteca încă urca, dar mai blând, așa că grăbiră mai mult pasul. Erau întârziați, la fiecare kilometru jumătate sau trei kilometri, de afluenții care năvăleau din văile laterale, ca să se verse în râul principal: cărarea cobora până la un pod de bârne sau un vad. Ellis trebui s-o tragă în apă pe încăpățânata Maggie, cu Jane strigând și aruncând cu pietre în iapă din spate.

Un canal de irigații străbătea întreaga lungime a defileului, pe vârful versantului stâncii, deasupra râului. Scopul acestuia era să mărească zona cultivabilă de la câmpie. Jane se întrebă în care secol din trecut avusese Valea suficient răgaz, oameni și pace ca să facă un astfel de proiect de mare inginerie: în urmă cu sute de ani, poate.

Defileul se îngusta și râul de dedesubt era presărat cu bolovani de granit. În stâncile de calcar erau peșteri: Jane le remarcă drept posibile ascunzători. Apoi peisajul deveni sumbru și un vânt rece suflă peste Vale, făcând-o pe Jane să se înfioare pentru o clipă, în ciuda soarelui. Terenul pietros și stâncile lucioase erau potrivite pentru păsări: zeci de coțofene asiatice.

În sfârșit, defileul făcu loc altei câmpii. Departe, spre est, Jane putu să vadă o serie de dealuri. Și deasupra lor erau vizibili munții albi Nuristan.

„Oh, Doamne, într-acolo mergem”, chibzui ea și se înfricoșă. În câmpie se afla un mic pâlț de case sărace.

— Cred că asta e, zise Ellis. Bun venit la Saniz.

Merseră pe câmpie, în căutarea unei moschei sau a uneia dintre acele colibe din piatră pentru călători. Când ajunseră în dreptul primei case, o siluetă ieși din ea și Jane recunoscu fața frumoasă a lui Mohammed.

El fu la fel de surprins ca ea. Surpriza ei lăsă loc groazei când

Își dădu seama că o fie nevoită să-i spună că fiul lui fusese ucis.

Ellis îi dădu timp să-și adune gândurile, întrebând bărbatul în dari:

— De ce ești aici?

— Masud e aici, răspuse Mohammed.

Jane înțelese că asta era o ascunzătoare de-a gherilei.

— De ce sunteți *voi* aici? continuă Mohammed.

— Plecăm în Pakistan.

— Pe aici? se arată mirat Mohammed și fața lui deveni gravă.

Ce s-a întâmplat?

Jane știa că ea trebuia să fie cea care-i va spune, fiindcă îl cunoștea mai de mult.

— Aducem vești proaste, prietene Mohammed. Rușii au venit la Banda. Au ucis șapte bărbați - și un copil...

El ghici atunci ce voia ea să-i spună, și durerea de pe fața lui o făcu pe Jane să plângă.

— Mousa era copilul, încheie ea.

— Cum a murit fiul meu? întrebă Mohammed cu aceeași mină aspră.

— Ellis l-a găsit, răspuse Jane.

Luptându-se să găsească vorbele în dari de care avea nevoie, Ellis adăugă:

— A murit... cu cuțitul în mână, cu sânge pe lamă.

Ochii lui Mohammed se lărgiră.

— Spune-mi tot.

Preluă Jane, fiindcă vorbea limba mai bine.

— Rușii au venit în zori, începu ea. Ne căutau, pe Ellis și pe mine. Noi eram pe munte, așa că nu ne-au găsit. l-au bătut pe Alishan, Shahazai și Abdullah, dar nu i-au omorât. Apoi au găsit peștera. Cei șapte mujahedini răniți erau acolo, și Mousa era cu ei, ca să alerge în sat dacă aveau nevoie de ajutor peste noapte. Când rușii au plecat, Ellis s-a dus la peșteră. Toți bărbații fuseseră uciși, și la fel și Mousa...

— Cum? o întrerupse Mohammed. Cum a fost ucis?

Jane se uită la Ellis, care răspuse folosind un cuvânt ce n-avea nevoie de traducere:

— Kalașnikov.

Arată spre inimă, ca să indice unde lovise glonțul.

— Probabil că a încercat să-i apere pe răniți, fiindcă avea sânge pe vârful cuțitului, adăugă Jane.

Mohammed se umflă de mândrie, chiar dacă lacrimile îi veniseră în ochi.

— I-a atacat – bărbați maturi, înarmați –, s-a dus la ei cu cuțitul! Cel pe care i l-a dat tatăl lui! Băiatul cu o singură mână e acum, cu siguranță, în raiul războinicilor.

Să mori într-un război sfânt era cea mai mare onoare posibilă pentru un musulman, își aminti Jane. Micul Mousa avea să devină, probabil, un sfânt minor. Era bucuroasă că Mohammed se consola cu asta, dar nu putu să se abțină să nu gândească cinic: „Așa își liniștesc războinicii conștiințele – vorbind despre glorie”.

Ellis îl îmbrățișă solemn pe Mohammed, fără să spună nimic.

Jane își aminti dintr-odată de fotografiile ei. Avea mai multe cu Mousa. Afganii iubeau oricum fotografiile, și Mohammed ar fi fost nespus de fericit să aibă una cu fiul lui. Deschise unul dintre sacii de pe spatele lui Maggie și scotoci prin materialele medicale până când găsi cutia de carton Polaroid. Dibui o poză cu Mousa, o trase afară și închise sacul.

Apoi îi dădu poza lui Mohammed.

Ea nu văzuse niciodată un bărbat afgan atât de profund emoționat. Era incapabil să vorbească. Pentru o clipă, păru că are să plângă. Se întoarse, încercând să se controleze. Când se întoarse la loc, fața îi era liniștită, însă udă de lacrimi.

— Veniți cu mine, zise el.

Îl urmară prin sătucul de la marginea râului, unde vreo cincisprezece – douăzeci de luptători de gherilă stăteau pe vine în jurul unui foc de gătit.

Mohammed păși spre grup și, fără preambul, începu să spună povestea morții lui Mousa, cu lacrimi și gesticulări.

Jane se întoarse. Văzuse prea multă durere.

Se uită în jur neliniștită.

„Unde fugim dacă vin rușii?”, se întrebă ea. Nu era nimic altceva decât câmpiile, râul și câteva bordeie. Dar Masud părea să creadă că se afla în siguranță. Poate că satul era, pur și simplu, prea mic pentru a atrage atenția armatei.

Nu mai avea energie ca să-și facă griji. Se așeză jos cu spatele la un copac, recunoscătoare să-și odihnească picioarele, și începu s-o alăpteze pe Chantal. Ellis o priponi pe Maggie și descărcă sacii, iar calul începu să pască vegetația bogată de lângă râu.

„A fost o zi lungă, chibzui Jane. Dar și o zi cumplită. Și n-am dormit prea mult azi-noapte”.

Zâmbi pe ascuns, amintindu-și noaptea.

Ellis scoase hărțile lui Jean-Pierre și se așeză alături de Jane să le studieze în lumina serii care pălea rapid. Jane se uita peste umărul lui. Ruta planificată de ei continua până în Vale, spre un sat numit Comar, unde aveau să se întoarcă spre sud-est, într-o vale laterală care ducea la Nuristan. Valea era numită și Comar și era prima trecătoare mare pe care o întâlneau.

— Patru mii cinci sute de metri, zise Ellis arătând spre trecătoare. De aici se face frig.

Jane se înfioră.

Când Chantal se sătură, Jane o schimbă de scutec și-l spălă pe cel murdar în râu. Se întoarse și-l găsi pe Ellis adâncit în conversație cu Masud.

Se ghemui lângă ei.

— Ai luat decizia corectă, zicea Masud. Trebuie să ieși din Afganistan cu tratatul nostru în buzunar. Dacă te prind rușii, totul e pierdut.

Ellis încuviință din cap. Jane se gândi: „Nu l-am mai văzut pe Ellis așa înainte – îl tratează pe Masud cu respect”.

— Cu toate astea, e o călătorie de o dificultate extraordinară, continuă Masud. O mare parte a traseului e mai sus de linia de gheață. Uneori, poteca e greu de găsit în zăpadă, iar dacă te pierzi acolo, mori.

Jane se întrebă unde aveau să ducă toate astea. I se părea de rău augur că Masud i se adresa atent lui Ellis, nu ei.

— Pot să te ajut, adăugă Masud. Dar, ca și tine, vreau să fac o înțelegere.

— Zi mai departe, îl îndemnă Ellis.

— Ți-l dau pe Mohammed ca ghid, să te ducă prin Nuristan și în Pakistan.

Inima lui Jane tresări. Mohammed ghid! Ar face o diferență enormă în călătorie.

— Care e partea mea din înțelegere? întrebă Ellis.

— Te duci singur. Soția doctorului și copilul rămân aici.

Era sfâșietor de clar pentru Jane că trebuia să fie de acord cu asta. Era riscant pentru ei doi să încerce să facă asta singuri – probabil ar muri amândoi. Așa, putea cel puțin să-i salveze viața lui Ellis.

— *Trebuie* să fii de acord, zise ea.

Ellis îi zâmbi și se uită la Masud.

— Nici nu se pune problema, replică el.

Masud se ridică în picioare, vizibil ofensat, și se duse înapoi la cercul luptătorilor de gherilă.

— Of, Ellis, a fost asta înțelept?

— Nu, răspunse el și întinse mâna. Dar n-am de gând să te las să scapi așa ușor.

Ea îi strânse mâna.

— Eu... nu ți-am promis nimic.

— Știu. Când ne întoarcem la civilizație, ești liberă să faci ce vrei - să trăiești cu Jean-Pierre, dacă asta vrei și dacă poți. Eu aranjez pentru următoarele două săptămâni, dacă asta e tot ce pot să obțin. Oricum, poate nu trăim atât de mult.

Asta era adevărat. „De ce să ne chinuim cu gândul la viitor, când, probabil, nu aveam oricum niciun viitor?“, se gândi ea.

Masud se întoarse, zâmbind din nou.

— Nu sunt un bun negociator, zise el. Ți-l dau oricum pe Mohammed.

Capitolul șaisprezece

Decolară cu o jumătate de oră înainte de ivirea zorilor. Unul câte unul, elicopterele se ridicară de pe pista din beton și dispărură în cerul nopții, dincolo de aliniamentul reflectoarelor. La rândul său, aeronava Hind în care erau Jean-Pierre și Anatoli străbătu cu greu aerul, ca o pasăre greoaie, și se alătură convoiului. În curând, luminile de la baza aeriană dispărură din vedere, și Jean-Pierre și Anatoli zburară din nou deasupra munților, spre Valea celor Cinci Lei.

Anatoli făcuse posibilă o minune. În mai puțin de douăzeci și patru ore, pusese la cale ceea ce era, probabil, cea mai mare operațiune din istoria războiului din Afganistan - și el era la comanda acesteia.

Își petrecuse cea mai mare parte a zilei anterioare la telefon cu Moscova. Trebuise să dinamizeze birocrația adormită a armatei sovietice explicând, mai întâi superiorilor lui din KGB și apoi unei serii de ștabi militari, cât de important era să-l prindă

pe Ellis Thaler.

Jean-Pierre ascultase fără să înțeleagă cuvintele, dar admirând combinația precisă de autoritate, calm și insistență din tonul lui Anatoli.

Permisiunea oficială fusese dată după-amiaza târziu, apoi Anatoli se confruntase cu provocarea de a o pune în practică. Pentru a obține numărul de elicoptere pe care-l voia, implorase favoruri, în schimbul unor vechi datorii, și împrăștiase de la Jalalabad la Moscova amenințări și promisiuni. Când un general din Kabul refuzase să-și pună la dispoziție aparatele de zbor fără un ordin scris, Anatoli sunase KGB-ul din Moscova și-și convinsese un vechi prieten să arunce o privire în dosarul personal al generalului, pe urmă îl sunase pe general și-l amenințase că-i va anula livrarea de pornografie infantilă din Germania.

Sovieticii aveau șase sute de elicoptere în Afganistan: la trei după-amiază, cinci sute dintre ele erau pe pista de la Bagram, sub comanda lui Anatoli.

Jean-Pierre și Anatoli își petrecuseră ultima oră aplecați peste hărți, decidând unde trebuia să meargă fiecare elicopter și dând ordinele necesare unui lanț de ofițeri. Desfășurările erau precise datorită atenției obsesive pentru detalii a lui Anatoli și bune cunoașteri a terenului a lui Jean-Pierre.

Deși Ellis și Jane nu fuseseră în sat cu o zi înainte, când Jean-Pierre și Anatoli se duseseră după ei, era totuși aproape sigur că ei auziseră despre raid și plecaseră pe ascuns. N-aveau să mai fie în Banda. Era posibil să locuiască într-o moschee din alt sat – vizitatorii pe termen scurt dormeau în mod normal în moschei – sau, dacă simțiseră că satul nu era sigur, poate se mutaseră într-una dintre micile colibe din piatră cu o singură cameră pentru călătorii care împânzeau regiunile rurale.

Puteau fi oriunde în Vale sau într-una dintre multele mici văi laterale.

Anatoli luase în calcul toate aceste posibilități.

Elicopterele aveau să aterizeze în fiecare sat din Vale și în fiecare cătun, în fiecare vale laterală. Piloții vor survola toate potecile și drumurile. Trupele – mai puțin de o mie de oameni – erau instruite să scotocească fiecare clădire și să caute sub copacii mari și în peșteri. Anatoli era hotărât să nu dea greș din nou. În acea zi trebuiau să-l găsească pe Ellis.

Și pe Jane.

•

În cabina pasagerilor din interiorul elicopterului Hind nu era nimic altceva decât o bancă fixată pe fuzelajul opus ușii. Jean-Pierre o împărțea cu Anatoli. Se vedea puntea de decolare.

Scaunul pilotului era ridicat la cincizeci, o sută de centimetri de podea, cu o scară de acces alături. Toți banii fuseseră cheltuiți pe armament, aparate pentru mărirea vitezei și a manevrabilității aeronavei – și nimic pe confort.

În timp ce zburau spre nord, Jean-Pierre cugeta. Ellis pretinsese că-i era prieten, iar el lucrase tot timpul pentru americani. Folosindu-se de prietenia asta, îi zădărniciise aranjamentul lui Jean-Pierre pentru prinderea lui Masud, distrugându-i astfel munca migăloasă de un an.

„Și, într-un final, mi-a sedus soția”, chibzui Jean-Pierre.

Gândurile îi reveneau mereu la asta. Se uită afară, în întuneric, urmărind luminile celorlalte elicoptere, și și-i imagină pe cei doi amanți așa cum fuseseră cu o noapte înainte, întinși pe o pătură sub stele, pe vreun câmp, jucându-se unul cu trupul altuia și șoptind dezmiertări.

Se întrebă dacă Ellis era bun la pat. O întrebase pe Jane care dintre ei era mai bun ca amant, dar ea nu zisese că era vreunul mai bun, ci că erau doar diferiți.

Oare asta îi zicea și lui Ellis? Sau murmura: „Ești cel mai bun, baby, cel mai tare!” Jean-Pierre începu s-o urască și pe ea. Cum putea să se întoarcă la un bărbat cu nouă ani mai în vârstă decât ea, un american tâmpit și spion CIA?

Se uită la Anatoli. Rusul stătea liniștit și cu fața lipsită de expresie, ca statuia din piatră a unui mandarin chinez. Dormise foarte puțin în ultimele patruzeci și opt de ore, dar nu arăta obosit, ci doar încăpățânat. Jean-Pierre văzu o nouă latură a bărbatului. La întâlnirile lor de pe parcursul anului trecut, Anatoli fusese relaxat și afabil, în acele momente era încordat, fără emoții și neobosit, conducându-i necruțător pe toți din jurul lui. Era un calm obsesiv.

Când se crăpă de ziuă, văzură celelalte elicoptere. Era o priveliște minunată: erau ca un nor mare de albine gigantice roind peste munți. Zumzetul lor era asurzitor la sol.

Pe măsură ce se apropiau de Vale, începură să se împartă în grupuri mai mici. Jean-Pierre și Anatoli erau între cei care

mergeau la Comar, satul cel mai nordic al Văii. Pentru ultima porțiune a călătoriei, urmară râul. Lumina dimineții care începuse să strălucească rapid dezvălui rândurile ordonate de snopi din lanurile de grâu: bombardamentul nu perturbase complet agricultura în partea superioară a Văii.

Soarele le intră în ochi când coborâra spre Comar. Satul era format dintr-un pâlc de case apărând peste un zid mare de pe deal: asta îi aminti lui Jean-Pierre de satele cocoțate pe deal din sudul Franței și simți un fior de dor de casă. Ce bine ar fi fost să meargă acasă și să audă franceza vorbită corect, și să mănânce pâine proaspătă și mâncare gustoasă, sau să se urce într-un taxi și să se ducă la cinema!

Se foi în scaunul tare. Deocamdată ar fi fost bine doar să iasă din elicopter. Avea dureri mai mult sau mai puțin constante de la bătaia încasată.

Dar mai rea decât durerea era amintirea umilinței, modul în care țipase, plânsese și cerșise milă: de fiecare dată când se gândea la asta tresărea, fizic, și-și dorea să se ascundă undeva. Voia răzbunare pentru asta. Simțea că n-avea să mai doarmă liniștit până când nu egala scorul. Și exista o singură cale care l-ar fi satisfăcut. Voia să-l vadă pe Ellis bătut în același fel, de aceiași doi soldați brutali, până când suspina și țipa și cerea îndurare, însă cu un plus: Jane ar fi privit.

•

Până la mijlocul după-amiezii, se confruntară din nou cu eșecul.

Scotociseră satul Comar, toate cătunele din jurul acestuia, toate văile secundare din zonă și fiecare fermă de pe pământul aproape sterp din nordul satului. Anatoli era în legătură permanentă prin radio cu piloții celorlalte elicoptere. Aceștia făceau percheziții la fel de riguroase în întreaga Vale. Descoperiseră arme în câteva peșteri și case, se încăieraseră cu mai multe grupuri de bărbați, probabil luptători de gherilă, în special pe dealurile din jurul Sanizului, dar se lăsase doar cu victime rusești mai multe decât de obicei din cauza noii experiențe cu explozivii a luptătorilor de gherilă. Se uitaseră la fețele descoperite ale tuturor femeilor cu voal și examinaseră culoarea pielii fiecărui bebeluș, și tot nu-i găsiseră pe Ellis, Jane sau Chantal.

Jean-Pierre și Anatoli sfârșiră la o poștă pentru cai de pe

dealurile de deasupra Comarului. Locul n-avea nume: erau acolo o mână de case din piatră simplă și o pajiște prăfuită pe care mârtoage subnutrite pășteau iarba rară. Singurul locuitor de sex masculin părea a fi geambașul, un bătrân desculț purtând o cămașă lungă și largă, tradiționala *kurta*, cu o glugă voluminoasă ca să țină muștele departe. Erau și câteva femei tinere și o învâlmășeală de copii speriați.

În mod evident, tinerii erau luptători de gherilă și erau plecați undeva cu Masud. Scotocirea cătunului nu durase mult. După ce terminaseră, Anatoli se așezase în praf, cu spatele la un zid din piatră, părând îngrijorat. Jean-Pierre se așezase lângă el.

Peste dealuri vedeau îndepărtatul vârf alb Mesmer, înalt de aproape șase mii de metri, care pe vremuri atrăsese alpiști din Europa.

— Vezi dacă poți să faci rost de niște ceai, zise Anatoli.

Jean-Pierre se uită în jur și-l văzu pe bătrânul cu glugă ascuns în apropiere.

— Fă ceai, strigă la el în dari.

Omul o luă la goană îndepărtându-se. O clipă mai târziu, Jean-Pierre îl auzi strigând la femei.

— Vine ceaiul, îi traduse lui Anatoli în franceză.

Oamenii lui Anatoli, văzând că trebuiau să stea acolo o vreme, opriră motoarele elicopterelor și se așezară în jur în praf, așteptând răbdători.

Anatoli privi în depărtare. Pe fața lătareată i se vedea oboseala.

— Suntem în necaz, spuse el.

Jean-Pierre găsi de rău augur că zisese *suntem*.

— În profesia noastră, e înțelept să minimizezi importanța unei misiuni până când cineva e sigur de succes, moment în care unul începe să exagereze, continuă Anatoli. În cazul de față, n-am putut să urmez modelul ăsta. Ca să mă asigur că folosesc cinci sute de elicoptere și aproape o mie de oameni, a trebuit să-i conving pe superiorii mei de importanța copleșitoare a capturării lui Ellis Thaler. A trebuit să-i fac să înțeleagă foarte clar pericolele care ne așteaptă dacă el ne scapă. Am reușit. Și furia lor față de mine că *nu* l-am prins va fi acum cu atât mai mare. Viitorul tău e, desigur, legat de-al meu.

Jean-Pierre nu se gândise așa la asta până atunci.

— Ce-au să facă?

— Pur și simplu, cariera mea se va încheia. Salariul o să rămână același, însă am să pierd toate privilegiile. Gata cu whisky-ul, gata cu parfumul Rive Gauche pentru nevastă-mea, gata cu vacanțele de familie la Marea Neagră, gata cu blugii de firmă și discurile cu Rolling Stones pentru copiii mei... Totuși, aș putea să trăiesc fără toate astea. N-aș putea să suport însă marea plictiseală a locurilor de muncă oferite celor care au eșuat în profesie. M-ar trimite într-un orașel din Extremul Orient, unde chiar nu există nicio muncă de securitate. Știu cum își petrec timpul oamenii noștri și cum își justifică existența în astfel de locuri. Trebuie să intri în grațiile unor oameni ușor nemulțumiți, să-i faci să aibă încredere în tine și să-ți vorbească, să-i încurajezi să facă observații critice la adresa guvernului și a partidului, apoi să-i arestezi pentru subversiune. E pierdere de timp...

Păru să înțeleagă că era incoerent și se întrerupse.

— Și eu? întrebă Jean-Pierre. Ce-are să se întâmple cu mine?

— Ai să devii un nimeni, răspunse Anatoli. Nu vei mai lucra pentru noi. S-ar putea să te lase să stai la Moscova, dar cel mai probabil au să te trimită înapoi.

— Dacă Ellis scapă, n-am să pot să mă întorc în Franța, mă vor ucide.

— N-ai comis nicio crimă în Franța.

— Nici tatăl meu, însă l-au ucis.

— Poate că ai să poți să te duci în vreo țară neutră - Nicaragua, de exemplu, sau Egipt.

— Rahat.

— Important e să nu ne pierdem speranța, zise Anatoli un pic mai vioi. Oamenii nu pot să dispară în neant. Fugarii noștri sunt *undeva*.

— Dacă nu putem să-i găsim cu o mie de oameni, nu cred că putem să-i găsim nici cu zece mii, rosti Jean-Pierre sumbru.

— Păi, nicio mie nu avem, ce să mai vorbim de zece mii, zise Anatoli. De acum înainte trebuie să ne folosim creierul și minimele resurse. Încrederea acordată nouă s-a epuizat. Să încercăm altă abordare. Gândește-te: cineva probabil că-i ajută să se ascundă. Asta înseamnă că știe unde sunt.

Jean-Pierre se gândi la asta.

— Dacă i-ar ajuta, înseamnă că sunt luptători de gherilă - poporul nu se implică.

— Ceilalți poate *știu* despre asta.

— Poate. Dar îi vor trăda?

— Fugarii noștri trebuie să aibă *niște* dușmani, insistă Anatoli. Jean-Pierre clătină din cap.

— Ellis nu e aici de suficient de mult timp ca să-și fi făcut dușmani, și Jane e o eroină – o tratează ca pe Ioana d'Arc. Nimeni n-o displace – ha!

Chiar când vorbea, își dădu seama că nu era adevărat.

— Ei bine?

— Mullahul.

— Ahaaa.

— Cumva, ea îl enerva la culme. Parțial fiindcă tratamentele ei erau mai eficace decât ale lui, dar nu numai asta, fiindcă și ale mele erau, însă pe mine nu m-a plăcut în mod special.

— Probabil că îi zicea curvă occidentală.

— Cum ai ghicit?

— Așa fac mereu. Unde stă mullahul ăsta?

— Abdullah locuiește în Banda, într-o casă la o jumătate de kilometru în afara localității.

— O să vorbească?

— Probabil că o urăște suficient pe Jane ca s-o dea pe mâna noastră, răspunse Jean-Pierre gânditor. Dar nu poate fi *văzut* c-o face. Nu putem să aterizăm în sat și să-l ridicăm – toată lumea ar ști ce s-a întâmplat, și el ar tăcea. Va trebui să mă întâlnesc cu el cumva în secret...

Jean-Pierre se întrebă în ce fel de pericol s-ar putea vârfi dacă va continua să meargă pe linia asta. Apoi îi veni în minte umilinta pe care o suferise: răzbunarea merita orice risc.

— Dacă mă lași în apropierea satului, pot să mă duc spre poteca dintre sat și casa lui și să mă ascund acolo până când trece el.

— Și dacă nu „trece” toată ziua?

— Da...

— Va trebui să ne asigurăm că trece, zise Anatoli încruntându-se. Adunăm toți sătenii în moschee, așa cum am făcut înainte – apoi îi lăsăm să plece. Abdullah se va duce aproape sigur înapoi acasă.

— Dar o să fie singur? Întrebă Jean-Pierre.

— Hmmm. Să presupunem că lăsăm femeile să plece primele și le ordonăm să se întoarcă la casele lor. Apoi, când bărbații

sunt eliberați, toți își vor supraveghea nevestele. Mai locuiește cineva aproape de Abdullah?

— Nu.

— Atunci, *ar trebui* să se grăbească singur pe potecă. Tu ieși din spatele unui tufiș...

— Și el îmi taie gâtul de la o ureche la alta.

— Poartă cuțit?

— Ai întâlnit vreodată un afgan care nu poartă?

Anatoli ridică din umeri.

— Poți să iei pistolul meu.

Jean-Pierre fu mulțumit și un pic surprins să i se acorde atât de multă încredere, chiar dacă nu știa cum să folosească o armă.

— Cred că poate servi drept amenințare, spuse el neliniștit. Am nevoie de niște haine locale, în caz că sunt văzut și de altcineva în afară de Abdullah. Ce se întâmplă dacă mă întâlnesc cu cineva care mă cunoaște? Va trebui să-mi acopăr fața cu o eșarfă sau ceva...

— Asta e ușor, replică Anatoli.

Strigă ceva în rusă, iar trei dintre soldați săriră în picioare. Dispărură în case și apărură câteva secunde mai târziu cu bătrânul vânzător de cai.

— Poți să iei hainele lui, îl lămuri Anatoli.

— Bine. Gluga are să-mi ascundă fața, pe urmă Jean-Pierre schimbă în dari și-i strigă bătrânului: Scoate-ți hainele!

Omul începu să protesteze: goliciunea era teribil de rușinoasă la afgani. Anatoli strigă o comandă abruptă în rusă, și soldații îl aruncară pe om la pământ și-i scoaseră *kurta*. Toți râseră în hohote văzându-i picioarele subțiri ca bețele care ieșeau din chiloții zdrențuiți. Îl lăsară să plece și el o zbughi cu mâinile peste organele genitale, ceea ce-i făcu să râdă mai tare.

Jean-Pierre era prea agitat ca să găsească asta amuzant. Își scoase tricoul și pantalonii europeni și puse pe el cămașa lungă și largă, cu glugă, a bătrânului.

— Miroși a pișat de cal, remarcă Anatoli.

— Dinăuntru e chiar mai rău, răspunse Jean-Pierre.

Se urcară în elicopterul lor. Anatoli luă casca radio a pilotului și vorbi detaliat în microfon în limba rusă. Jean-Pierre se simțea foarte neliniștit cu privire la ce era pe cale să facă. Se întrebă ce se va întâmpla dacă trei luptători de gherilă vor veni de pe

munte și-l vor prinde amenințându-l pe Abdullah cu arma? Era cunoscut literalmente de toată lumea din Vale. Vestea că vizitase Banda cu rușii se răspândise rapid.

Fără îndoială, cei mai mulți știau că era spion. Ajunsesse Inamicul Public Numărul Unu. Aveau să-l sfâșie în bucăți.

„Poate că suntem prea inteligenți, se gândi el. Poate ar trebui doar să aterizăm și să-l tragem pe Abdullah înăuntru și să-l batem până scoatem adevărul de la el. Nu, am încercat asta ieri și n-a mers. Asta e singura cale”.

Anatoli îi dădu casca înapoi pilotului, care își ocupă locul și începu să încâlzească motoarele elicopterului. Cât așteptau, Anatoli scoase pistolul și i-l arătă lui Jean-Pierre.

— E un Makarov de 9 mm, îi preciză el peste zgomotul elicelor.

Lovi ușor piedica de la baza mânerului și scoase încărcătorul. Conținea opt gloanțe. Îl împinse înapoi. Arătă spre alt mecanism de pe partea stângă a pistolului.

— Asta e piedica de siguranță. Când punctul roșu e acoperit, e în poziția „sigur”.

Ținând arma în mâna stângă, se folosi de dreapta ca să tragă înapoi culisorul deasupra mânerului.

— Așa se armează pistolul.

Îl eliberă, și culisorul reveni în poziția inițială.

— Când tragi, apasă tare pe trăgaci, ca să armezi din nou pistolul.

Îi predă arma lui Jean-Pierre.

„Chiar are încredere în mine”, reflectă Jean-Pierre, și pentru o clipă o fierbințeală de plăcere îi alungă frigul fricii.

Elicopterele decolară. Urmară Râul celor Cinci Lei spre sud-vest, mergând spre Vale. Jean-Pierre se gândi că el și Anatoli făceau echipă bună. Anatoli îi amintea de tatăl lui: un bărbat inteligent, hotărât, curajos, cu un angajament de nezdruncat față de comunismul mondial.

„Dacă reușim aici, o să mai lucrăm, probabil, împreună, pe alt câmp de luptă”, chibzui Jean-Pierre. Gândul îi plăcu din cale-afară.

La Dasht-i-Rewat, unde începea partea mai joasă a Văii, elicopterul coti spre sud-est, urmând afluentul Rewat în amonte, pe dealuri, ca să se apropie de Banda din spatele muntelui.

Anatoli folosi din nou casca pilotului, apoi veni să strige în

urechea lui Jean-Pierre.

— Sunt toți în moschee deja. Cât timp are să-i ia nevastei mullahului ca să ajungă acasă?

— Cinci-zece minute, strigă Jean-Pierre în răspuns.

— Unde vrei să te lăsăm?

Jean-Pierre se gândi.

— *Toți* sătenii sunt în moschee, corect?

— Da.

— Au verificat peșterile?

Anatoli se întoarse la radio și întrebă. Reveni și zise:

— Au verificat peșterile.

— OK. Lasă-mă acolo.

— Cât timp îți ia să ajungi la locul tău secret?

— Dați-mi zece minute, apoi eliberați femeile și copiii, pe urmă așteptați alte zece minute și eliberați bărbații.

— Bine.

Elicopterul coborî în umbra muntelui. Se întuneca deja, dar tot mai era încă vreo oră până la căderea nopții. Aterizară în spatele crestei, la câțiva metri de peșteri.

— Nu pleca încă. Să verificăm din nou peșterile, îi spuse Anatoli lui Jean-Pierre.

Prin ușa deschisă, Jean-Pierre văzu alt Hind aterizând. Șase oameni coborâră și fugiră peste creastă.

— Cum o să semnalez să veniți și să mă luați după aceea? întrebă Jean-Pierre.

— Te așteptăm aici.

— Ce faceți dacă unii săteni vin aici înainte să mă întorc?

— Îi împușcăm.

Asta era altceva ce Anatoli avea în comun cu tatăl lui Jean-Pierre: cruzimea.

Echipa de recunoaștere reveni pe creastă și unul dintre bărbați făcu un semn cu mâna că drumul e liber.

— Du-te, zise Anatoli.

Jean-Pierre deschise ușa și sări din elicopter, încă ținând în mână pistolul lui Anatoli. Se grăbi să se îndepărteze, cu capul plecat, de lamele care se învârteau.

Când ajunse pe creastă, se uită înapoi: ambele aeronave erau în continuare acolo.

Traversă poiana familiară din fața fostei lui peșteri dispensar și se uită în jos, în sat. Vedea doar în curtea moscheii. Îi era

imposibil să identifice vreo siluetă zărită acolo, însă era foarte posibil ca unul dintre luptători să arunce o privire în sus la momentul nepotrivit și să-l zărească – vederea lor putea fi mai bună decât a lui așa că-și trase gluga pe cap ca să-și ascundă fața.

Inima îi bătu mai repede în timp ce se îndepărta de siguranța elicopterelor rusești. Se grăbi în jos pe deal și trecu pe lângă casa mullahului. Valea părea straniu de tăcută, în ciuda mereu prezentului zgomot al râului și a șoaptei îndepărtate a lamelor elicopterului. Lipseau vocile de copii, își dădu el seama.

Dădu un colț și constată că era în afara vederii casei mullahului. Pe lângă potecă era un pâlc de arbuști de iarba-cămilei și ienupăr. Se duse în spatele acestuia și se lăsă pe vine. Era bine ascuns, dar avea o viziune clară a potecii. Se așeză să aștepte.

Se gândi la ce avea să spună Abdullah. Mullahul era un misogin isteric: poate putea să se folosească de asta.

O explozie bruscă de îndepărtate voci ascuțite, de jos, din sat, îi sugeră că Anatoli dăduse instrucțiuni ca femeile și copiii să fie eliberați din moschee. Sătenii se întrebau la ce servea tot exercițiul ăsta, dar îl atribuiau nebuniei notorii a armatelor de pretutindeni.

Câteva minute mai târziu, soția mullahului veni pe potecă, ducându-și în brațe bebelușul și fiind urmată de trei copii mai mari. Jean-Pierre deveni agitat: chiar era bine ascuns acolo? Aveau copiii să alerge pe potecă și să se poticnească în tufișul lui? Ce umilință ar fi fost să fie descoperit de copii. Își aminti de arma din mână.

„Oare aş putea să trag în copii?”, se întrebă el în gând.

Trecură de el și cotiră spre casa lor.

Curând după aceea, elicopterele rusești își luară zborul din lanurile de grâu: asta însemna că bărbații fuseseră eliberați. Chiar la timp, Abdullah urcă gâfâind dealul, o siluetă dolofană cu turban și sacou englezesc cu dungi.

Probabil că exista un comerț intens cu haine second-hand între Europa și Orient, se gândi Jean-Pierre, fiindcă atât de mulți bărbați de acolo purtau haine croite, fără îndoială, la Paris sau Londra, și apoi le aruncau, poate fiindcă se demodau, cu mult înainte să se fi uzat.

„Asta e, chibzui Jean-Pierre în timp ce comica siluetă ajunse în

dreptul lui. Clovnul ăsta în sacou de broker s-ar putea să dețină cheia viitorului meu”.

Se ridică în picioare și ieși dintre arbuști.

Mullahul tresări și scoase un strigăt de șoc. Se uită la Jean-Pierre și-l recunoscă.

— Tu! zise el în dari și-și duse mâna spre centură.

Jean-Pierre îi arată pistolul. Abdullah păru speriat.

— Nu te teme, rosti Jean-Pierre în dari.

Instabilitatea vocii îi trăda nervozitatea și făcu un efort s-o readucă sub control.

— Nimeni nu știe că sunt aici. Soția și copiii tăi au trecut fără să mă vadă. Sunt în siguranță.

— Ce vrei? îl întrebă Abdullah părând suspicios.

— Soția mea e o adulteră, răspunse Jean-Pierre și, deși miza în mod deliberat pe prejudecățile mullahului, mânia lui nu era în întregime falsificată. Mi-a luat copilul și m-a părăsit. A plecat să preacurvească în voie cu americanul.

— Știu, spuse Abdullah, și Jean-Pierre îl văzu începând să se umfle de o justificată indignare.

— Am căutat-o ca s-o aduc înapoi și s-o pedepsesc.

Abdullah dădu din cap cu entuziasm și în ochi i se arătă răutatea: îi plăcea ideea de a pedepsi adultere.

— Numai că imoralul cuplu a plecat pe ascuns.

Jean-Pierre vorbea lent și cu atenție: în acel moment, fiecare nuanță conta.

— Tu ești un om al lui Dumnezeu. Spune-mi unde sunt. Nimeni n-are să știe vreodată cum am aflat, în afară de tine, de mine și de Dumnezeu.

— Au plecat, șuieră Abdullah, și saliva îi umezi barba vopsită în roșu.

— Unde? întrebă Jean-Pierre ținându-și respirația.

— Au plecat din Vale.

— *Dar unde s-au dus?*

— În Pakistan.

În Pakistan! Despre ce vorbea prostul bătrân?

— Drumurile sunt închise! țipă Jean-Pierre exasperat.

— Nu și Drumul Untului.

— *Mon Dieu*¹³, șopti Jean-Pierre în limba lui natală. Drumul Untului.

¹³ Dumnezeu! (fr.) (n.red.).

Fu copleșit de curajul lor și, în același timp, dezamăgit amarnic, fiindcă avea să fie imposibil să-i mai găsească.

— Au luat și copilul?

— Da.

— Atunci, n-am să-mi mai revăd fiica niciodată.

— Or să moară toți în Nuristan, zise Abdullah cu satisfacție. O femeie occidentală cu un bebeluș n-au să supraviețuiască niciodată în trecătorile astea înalte, iar americanul o să moară încercând să-i salveze. Așa îi pedepsește Dumnezeu pe cei care scapă de justiția omenească.

Jean-Pierre își dădu seama că trebuia să se întoarcă la elicopter cât mai repede posibil.

— Du-te înapoi acasă, acum, îi spuse el lui Abdullah.

— Tratatul o să moară odată cu ei, fiindcă Ellis are hârtia, adăugă Abdullah. Țsta e un lucru bun. Deși avem nevoie de arme americane, e periculos să faci pacte cu necredincioși.

— Du-te! repetă Jean-Pierre. Dacă nu vrei ca familia ta să mă vadă, ține-i înăuntru câteva minute.

Abdullah se arătă o clipă indignat de ordinele primite, totuși păru să înțeleagă că nu era la capătul potrivit al armei pentru proteste, și se grăbi să se îndepărteze.

Jean-Pierre se întrebă ce-ar fi dacă ar muri toți în Nuristan, cum prezisese Abdullah cu încântare. Nu asta voia el. Nu s-ar fi simțit răzbunat sau satisfăcut. El își voia fiica înapoi. O voia pe Jane în viață și în puterea lui. Voia ca Ellis să sufere durere și umilință.

Îi dădu timp lui Abdullah să intre în casă, apoi își trase gluga peste față și porni neconsolat în sus pe deal. Își ținu fața ferită când trecu pe lângă casă, în caz că vreunul dintre copii s-ar fi uitat afară.

Anatoli îl aștepta în poiana din fața peșterilor.

— Ei? îl iscodi rusul întinzând mâna după pistol.

Jean-Pierre îi dădu arma înapoi.

— Ne-au scăpat, răspunse el. Au plecat din Vale.

— Nu se poate să ne fi *scăpat*, exclamă Anatoli furios. Unde au plecat?

— Spre Nuristan, zise el și apoi arătă în direcția elicopterelor. N-ar trebui să decolăm?

— Nu putem să vorbim în elicopter.

— Dar dacă vin sătenii...

— La naiba cu sătenii! Nu te mai purta ca un învins! Ce faci fugarii noştri în Nuristan?

— Se îndreaptă spre Pakistan pe un traseu cunoscut sub numele Drumul Untului.

— Dacă le ştim traseul, putem să-i găsim.

— Nu prea cred. Există un drum, dar are variaţii.

— O să le survolăm pe toate.

— Nu poţi să urmăreşti cărările astea din aer. Abia poţi să le urmezi la *so*/ chiar şi cu un ghid local.

— Putem să folosim hărţi...

— Ce hărţi? Întrebă Jean-Pierre. Vi le-am văzut şi nu sunt mai grozave decât ale mele, americane, cele mai bune disponibile – şi care nu arată traseele şi trecătorile astea. Nu ştii că există regiuni ale lumii care n-au fost niciodată cartografiate în mod corespunzător? Eşti într-una dintre ele acum!

— Ştiu – sunt în serviciile secrete, îţi aminteşti?

Anatoli îşi coborî vocea.

— Eşti prea uşor de descurajat, prietene. Gândeşte-te. Dacă Ellis poate să găsească un ghid local ca să-i arate drumul, atunci şi eu pot.

„Oare e posibil?”, se întrebă Jean-Pierre.

— Dar există mai mult de un drum pe care se merge, replică el.

— Să presupunem că există zece variante. Avem nevoie de zece ghizi locali, care să conducă zece echipe de căutare.

Entuziasmul lui Jean-Pierre crescuse rapid când îşi dădu seama că încă era posibil să le ia pe Jane şi Chantal înapoi şi să-l vadă pe Ellis prins.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, rosti el cu entuziasm. Putem să întrebăm, pur şi simplu, de-a lungul drumului. Odată ce suntem în afara Văii ăsteia uitată de Dumnezeu, lumea s-ar putea să fie mai puţin strânsă la buze. Cei din Nuristan nu sunt așa de implicați în război ca oamenii de-aici.

— Bine, zise Anatoli brusc. Se face întuneric. Avem multe de făcut în seara asta. Începem dimineață devreme. Să mergem!

Capitolul şaptesprezece

Jane se trezi speriată. Nu ştia unde era, cu cine era sau dacă o prinseseră ruşii. Pentru o secundă, se uită în sus, la partea de dedesubt, expusă, a unui acoperiş de nuiele, gândindu-se: „E o închisoare?” Apoi se ridică brusc în şezut, cu inima bătându-i nebuneşte, şi-l văzu pe Ellis în sacul lui, dormind liniştit cu gura deschisă, şi-şi aminti: „Am plecat din Vale. Am scăpat. Ruşii nu ştiu unde suntem şi nu pot să ne găsească”.

Se întinse la loc şi aşteptă ca bătaile inimii să i se potolească.

Nu urmau traseul planificat iniţial de Ellis. În loc să meargă spre nord, la Comar, şi apoi spre est, de-a lungul Văii Comarului, în Nuristan, se întorseseră spre sud de Saniz şi plecaseră spre est, de-a lungul Văii Aryuului. Mohammed sugerase asta, fiindcă aşa ieşeau mult mai repede din Valea celor Cinci Lei, şi Ellis fusese de acord.

Plecaseră înainte de ivirea zorilor şi urcaseră toată ziua. Ellis şi Jane o cărau pe rând pe Chantal, Khan mânând-o pe Maggie. La prânz se opriseră în satul cu colibe de lut Aryu şi cumpăraseră pâine de la un bătrân suspicios, cu un câine arţăgos.

Satul Aryu fusese la limita civilizaţiei: după aceea nu mai văzură nimic altceva decât kilometri de râu presărat cu bolovani şi grozavii munţi pleşuvi de culoarea fildeşului pe fiecare parte, până când ajunseseră la o pajişte, la sfârşitul epuizant al după-amiezii.

Jane se ridică din nou. Chantal era culcată lângă ea, respira liniştită şi radia căldură ca o sticlă cu apă fierbinte. Thaler ar fi putut să pună laolaltă cei doi saci, ca să facă unul singur, dar lui Jane îi fusese teamă că Ellis s-ar fi putut rostogoli noaptea peste Chantal, aşa că dormiseră separat şi mulţumiţi să stea culcaţi aproape unul de altul şi să se întindă ca să se atingă din când în când. Mohammed era în camera vecină.

Jane se ridică în picioare cu atenţie, încercând să n-o deranjeze pe Chantal. Când îşi puse pe ea cămaşa şi pantalonii, simţi junghiuri de durere în spate şi în muşchii gambelor: era călită pentru mersul pe jos, însă nu toată ziua, urcând fără încetare, pe un teren aşa de accidentat.

Încălţă ghetetele fără să lege şireturile şi ieşi afară. Clipi în

lumina rece și strălucitoare a munților. Era pe o pajiște montană, verde, cu un pârau care șerpuia. Într-o parte a pajiștii, muntele se înălța abrupt, și acolo, la poalele versantului, erau adăpostite o mână de case din piatră și niște țarcuri pentru vite. Casele erau goale și vitele dispăruseră: era o pășune de vară, și turmele de vaci plecaseră spre locul de iernat. Încă era vară în Valea celor Cinci Lei, dar la altitudinea aceea toamna venea mai devreme.

Jane se apropie de pârau. Era suficient de departe de casele din piatră ca să-și scoată hainele fără teama de a-l ofensa pe Mohammed. Intră în pâraul rapid și se cufundă în apă. Era extrem de rece. Ieși imediat, cu dinții clănțănindu-i incontrollabil.

— La naiba cu *asta*, zise ea cu voce tare.

Avea să rămână jengoasă până se întorcea la civilizație, decise Jane.

Își puse hainele la loc – aveau doar un prosop, și era rezervat pentru Chantal – și fugi înapoi în casă, culegând câteva bețe pe drum. Le aruncă în resturile focului de noaptea trecută și suflă în jar până când lemnul se aprinse. Își ținu mâinile înghețate la flăcări până le simți din nou normale.

Puse un vas cu apă pe foc, ca s-o spele pe Chantal. Cât așteptă ca apa să se încălzească, ceilalți se treziră, unul câte unul: primul – Mohammed, care se duse afară să se spele. Apoi Ellis, care se plânse că-l durea peste tot, și în cele din urmă Chantal, care ceru să fie hrănită și fu mulțumită degrabă.

Jane se simți ciudat de euforică. Ar fi trebuit să fie neliniștită, credea ea, fiindcă își luase bebelușul de două luni într-unul dintre cele mai sălbatice locuri ale lumii. Dar cumva neliniștea asta îi era copleșită de fericire.

„De ce sunt fericită? se întrebă ea, și răspunsul veni din străfundurile minții ei: Fiindcă sunt cu Ellis”.

Și Chantal părea fericită, ca și cum se îmbiba de mulțumire din laptele mamei sale. Le fusese imposibil să cumpere alimente noaptea trecută, deoarece turmele de vaci plecaseră și n-avuseseră de la cine. Cu toate astea, își luaseră ceva orez și sare, pe care încercaseră să-l prepare – nu fără dificultate, întrucât la altitudinea aceea dura o veșnicie să aprindă focul. Așadar, la micul dejun aveau resturi de orez rece. Asta îi înrăutăți un pic starea de spirit lui Jane.

Mâncă în timp ce o alăptă pe Chantal, apoi o spală și o

schimbă. Scutecul de rezervă, spălat în pârau în ziua precedentă, se uscăse peste noapte la foc. Jane i-l puse lui Chantal și duse scutecul murdar la pârau. Îl întinse pe bagaj și speră ca vântul și căldura trupului calului să-l usuce.

„Ce-ar zice mama dacă ar afla că nepoata ei poartă un singur scutec toată ziua? Ar fi îngrozită. Și ce dacă!?...”, chibzui Jane.

Ellis și Mohammed încărcară calul și-l îndreptară în direcția cea bună. În acea zi avea să fie mai greu decât în cea precedentă. Trebuiau să traverseze lanțul muntos care timp de secole ținuse Nuristanul mai mult sau mai puțin izolat de restul lumii. Aveau să urce prin trecătoarea Aryu, la patru mii trei sute de metri deasupra nivelului mării. O mare parte din drum vor fi nevoiți să se chinuie prin zăpadă și gheață. Sperau să ajungă la satul Linar din Nuristan: era la doar șaisprezece kilometri depărtare în linie dreaptă, dar ar fi făcut bine să ajungă acolo până la sfârșitul după-amiezii.

Lumina soarelui era puternică atunci când porniră, însă aerul era rece. Jane purta șosete, mănuși cu un deget și un pulover de lână pe sub haina îmblănită. O căra pe Chantal în bandulieră între pulover și haină, cu nasturele de sus desfăcut, ca să permită aerului să intre.

Părăsiră pășunea, urmând râul Aryu în amonte, și imediat peisajul deveni din nou aspru și ostil. Stâncile reci erau lipsite de vegetație. O dată, Jane văzu în depărtare o înghesuială de corturi de nomazi, pe o pantă expusă vântului: nu știu dacă să se bucure că mai erau și alți oameni înjur sau să se teamă de ei. Singura vietate zărită fu un vultur bărbos plutind în vântul tăios.

Nu exista nicio potecă vizibilă. Jane era bucuroasă din cale-afară că era Mohammed cu ei. La început, el urmă râul, iar când acesta se îngustă și se dispersă, afganul continuă să înainteze cu încredere. Jane îl întrebă cum de știa drumul, iar el răspunse că, din loc în loc, traseul era marcat cu mormane de pietre. Ea nu le observase până când nu i le arătase el.

Curând, pe jos apăru un strat subțire de zăpadă și lui Jane îi înghețară picioarele, în ciuda șosetelor groase și a ghetelor.

Uimitor, Chantal dormea cea mai mare parte a timpului. La fiecare câteva ore se opreau pentru câteva minute să se odihnească și Jane profita de ocazie s-o alăpteze, tresărind când își expunea sânii sensibili în aerul înghețat. Îi zise lui Ellis că ea credea că fetița se simțea extrem de bine, iar el răspunse:

— Incredibil. Incredibil.

La amiază se opriă pentru o bine-venită odihnă de o jumătate de oră într-un loc de unde se vedea trecătoarea Aryu. Jane era deja obosită și o durea spatele. Și era și înfometată – înfulecă prăjitura cu dudge și nuci uscate pe care o aveau pentru masa de prânz.

Abordarea trecătorii era teribil de descurajatoare. Privind la urcușul abrupt, Jane își pierdu calmul. „Cred că am să stau aici un pic mai mult”, se gândi ea. Dar era frig și începu să tremure. Ellis observă și se ridică în picioare.

— Haide să mergem înainte să înghețăm, zise el cu vioiciune.

Jane reflectă: „Aș vrea să nu mai fii atât de al naibii de vesel”, apoi se ridică și ea în picioare cu un efort de voință.

— Dă-mi-o mie pe Chantal, spuse Ellis.

Jane îi dădu bebelușul recunoscătoare. Mohammed mergea în față, trăgând-o pe Maggie. Obosită, Jane se sili să-l urmeze. Ellis venea în spate.

Panta era abruptă și terenul alunecos din cauza zăpezii. După câteva minute, Jane era mai obosită decât fusese înainte să se oprească. În timp ce se împleticea, gâfâind și cu dureri, își aminti că-i spusese lui Ellis: „Cred că am mai multe șanse să scap de-aici cu tine decât să scap singură din Siberia”. „Poate că nu pot să mă descurc nici așa, chibzui ea în acel moment. N-am știut că o să fie așa”. „Sigur că ai știut, își zise tot ea. Și știi că are să fie mai rău înainte să fie mai bine. Revino-ți, creatură jalnică!”

În acel moment, alunecă pe un bolovan cu gheață și căzu într-o parte. Ellis, chiar în spatele ei, o prinse de braț și o sprijini. Își dădu seama că el o veghea atent și simți un val de iubire pentru el. Ellis îi purta de grijă într-un fel în care Jean-Pierre n-o făcuse niciodată. Soțul ei ar fi mers în față, presupunând că dacă ea avea nevoie de ajutor, i-ar fi spus. Și dacă s-ar fi plâns de atitudinea aceea, ar fi întrebat dacă voia sau nu să fie tratată ca un egal.

Erau aproape de vârf. Jane se aplecă în față să abordeze panta, gândindu-se: „Încă un pic, doar un pic”. Se simțea amețită. În fața ei, Maggie derapă pe bolovanii desprinși și pe urmă o luă la galop pe ultimii metri, obligându-l pe Mahommed să alerge pe lângă ea. Jane se târî după ei, numărând pașii. În cele din urmă, ajunse pe loc drept. Se opri. I se învârtea capul.

Brațul lui Ellis o cuprinse, și ea închise ochii și se lăsă pe el.

— De acum doar coborâm tot restul zilei, anunță el.

Ea deschise ochii. Nu și-ar fi putut imagina un peisaj așa crud: nimic altceva decât zăpadă, vânt, munți și singurătate de jur-împrejurul lor.

— Ce loc uitat de Dumnezeu! spuse ea.

Se uitară la peisaj pentru un minut, apoi Ellis adăugă:

— Trebuie să continuăm.

Merseră mai departe. Drumul era mai abrupt. Mohammed, care trăsesse de frâul lui Maggie în timpul urcușului, la vale acționa ca o frână ca să împiedice calul să alunece necontrolat pe panta instabilă. Mormanele de pietre se distingeau greu prin restul de bolovani desprinși, acoperiți cu zăpadă, dar Khan nu ezită în privința direcției de mers. Jane se gândi că ar trebui să se ofere s-o ia pe Chantal, ca să-i dea lui Ellis un răgaz de odihnă, însă știa că n-ar fi putut s-o ducă.

Pe măsură ce coborau, zăpada se subție și apoi dispăru, iar drumul deveni vizibil. Jane tot auzea un fluierat ciudat și, în cele din urmă, găsi energia să-l întrebe pe Mohammed ce era. Ca răspuns, el folosi un cuvânt în dari pe care ea nu-l știa. Khan nu știa echivalentul în franceză. Într-un sfârșit, arătă și Jane văzu un animăluț ca o veveriță zbughind-o din drum: o marmotă.

După aceea, ea mai zări câteva și se întrebă ce găseau să mănânce în pustietatea aceea.

În curând mergeau alături de alt pârau, îndreptându-se în aval, și nesfârșita piatră alb-cenușie lăsă loc unei ierbi mici și aspre și câtorva tufe mici pe malurile pârauului. Dar vântul încă bătea în defileu și pătrundea prin hainele lui Jane ca niște ace de gheață.

Așa cum urcușul devenise tot mai rău, la fel și coborârea deveni tot mai ușoară: poteca se lărgea lin, aerul se încălzea, iar peisajul devenea mai prietenos.

Jane era încă epuizată, însă nu se mai simțea chinuită și deprimată. După câțiva kilometri ajunseră la primul sat din Nuristan. Oamenii de acolo purtau pulovere groase fără mâneci, cu un model alb-negru frapant, și vorbeau o limbă a lor pe care Mahommed abia dacă o înțelegea. Cu toate astea, reuși să cumpere pâine cu niște bani afgani de-ai lui Ellis.

În sat, Jane fu tentată să pledeze în fața lui Ellis să se oprească pentru o noapte, fiindcă se simțea disperat de obosită.

Dar mai rămăseseră câteva ore de lumină și căzuseră de acord că aveau să încerce să ajungă la Linar în acea zi, așa că-și mușcă limba și-și forță picioarele dureroase să continue să meargă.

Spre imensa ei ușurare, cei patru-cinci kilometri rămași fură mai ușori și ajunseră cu bine înainte de căderea nopții.

Jane se așează jos sub un dud enorm și rămase, pur și simplu, nemișcată pentru o vreme.

Mohammed aprinse un foc și puse de ceai.

Khan lăasă cumva să se înțeleagă că Jane era o asistentă medicală occidentală și mai târziu, în timp ce ea o alăpta și o schimba pe Chantal, se adună un grup mic de pacienți, așteptând la o distanță respectuoasă. Jane își adună energia și-i examinează. Erau obișnuitele răni infectate, paraziți intestinali și boli pulmonare, dar acolo erau mai puțini copii subnutriți decât în Valea celor Cinci Lei, probabil fiindcă războiul nu afectase prea mult pustietatea asta îndepărtată.

De pe urma dispensarului improvizat, Mohammed primi un pui pe care îl fierse în cratița lor. Jane ar fi preferat să meargă la culcare, însă se decise să aștepte mâncarea, și înghiți hulpav când aceasta veni. Carnea era ațoasă și lipsită de gust, numai că ei îi era mai foame decât îi fusese vreodată în viața sa.

Lui Ellis și Jane li se dăduse o cameră într-una dintre casele din sat. Era acolo o saltea pentru ei și un pătuț brut din lemn, rudimentar, pentru Chantal. Intrară împreună în sacii de dormit și făcură dragoste cu tandrețe obosită.

Jane se bucură de căldură și de faptul că stătea culcată aproape la fel de mult ca de sex. Ulterior, Ellis adormi instantaneu.

Jane rămase trează timp de câteva minute. Mușchii păreau s-o doară mai mult, că era relaxată. Se imagină culcată într-un pat adevărat, într-un dormitor obișnuit, cu lumini stradale strălucind prin perdele și portierele mașinilor trântindu-se, cu o baie cu toaletă la care curge apă caldă la robinet și un magazin pe colț de unde poți să-ți cumperi bețișoare de urechi, Pampers și șampon Johnson's No-More Tears pentru copii.

„Am scăpat de ruși, se gândi ea în timp ce aluneca în somn. Poate chiar o să ajungem acasă. Poate că așa o să facem”.

•

Jane se trezi odată cu Ellis, simțind tensiunea lui bruscă. El

stătu întins și crispat lângă ea pentru o clipă, fără să respire, ascultând lătratul a doi câini. Apoi se strecură repede jos din pat.

Camera era în beznă. Ea auzi un chibrit scăpărând, pe urmă o lumânare licări în colț. Se uită la Chantal: bebelușul dormea liniștit.

— Ce-i? îl întreabă ea pe Ellis.

— Nu știu, șopti el.

Își trase blugii pe el, se încălță cu ghetete și-și îmbracă haina, apoi plecă.

Jane aruncă pe ea niște haine și-l urmă. În camera vecină, razele Lunii care treceau prin ușa deschisă luminau patru copii la rând într-un pat, toți cu ochii larg deschiși peste marginea păturii comune. Părinții lor dormeau într-o altă cameră. Ellis era în pragul ușii, privind afară.

Jane stătea lângă el. Sus pe deal ea văzu o siluetă singuratică alergând spre ei.

— L-au simțit câinii, șopti Ellis.

— Dar cine e? întreabă Jane.

Dintr-odată, un alt contur apăru lângă ei. Jane tresări, apoi îl recunoscă pe Mohammed. Lama cuțitului îi sclipi în mână.

Silueta se apropie. Mersul i se păru familiar lui Jane. Brusc, Mohammed scoase un mormăit și lăsă cuțitul jos.

— Ali Ghanim, zise el.

Jane recunoscă pasul distinctiv al lui Ali, care fugea în felul ăsta fiindcă avea spatele ușor răsucit.

— Dar de ce? șopti ea.

Mohammed păși în față și făcu cu mâna. Ali îl văzu, făcu și el cu mâna ca răspuns și alergă la coliba în care stăteau cei trei. Se îmbrățișă cu Mohammed.

Jane așteptă cu nerăbdare ca Ali să-și tragă sufletul.

— Rușii sunt pe urmele voastre, zise el în cele din urmă.

Inima lui Jane se opri. Se gândise că scăpaseră. Ce nu mersese bine?

Ali respiră greu pentru câteva secunde, pe urmă continuă:

— Masud m-a trimis să vă avertizez. A doua zi după ce ați plecat, au scotocit toată Valea celor Cinci Lei după voi, cu sute de elicoptere și vreo mie de oameni. Azi, fiindcă n-au reușit să vă găsească, au trimis echipe de căutare să urmeze fiecare vale care duce spre Nuristan.

— Ce zice? îi întrerupse Ellis.

Jane ridică o mână ca să-l oprească pe Ali cât îi traducea ea lui Ellis, care nu putea să urmărească schimbul rapid de replici.

— De unde știi ei că am plecat spre Nuristan? Puteam să fi decis să ne ascundem undeva în blestemata asta de țară, spuse Ellis.

Jane îl întrebă pe Ali. El nu știa.

— Există o echipă de căutare în valea asta? îl întrebă Jane pe Ali.

— Da. Am depășit-o chiar înainte de trecătoarea Aryu. E posibil să fi ajuns la ultimul sat până la căderea nopții.

— Oh, nu, exclamă Jane disperată.

Îi traduse lui Ellis.

— Cum de pot să se deplaseze mult mai repede decât noi? întrebă ea.

Ellis ridică din umeri, iar ea răspunse la întrebare:

— Fiindcă ei nu sunt încetiniți de o femeie cu un bebeluș. Of, rahat!

— Dacă pornesc dimineață devreme, ne prind mâine, adaugă Ellis.

— Ce putem să facem?

— Plecăm acum.

Jane își simțea oboseala în oase și era plină de un resentiment irațional împotriva lui Ellis.

— Nu se poate să ne ascundem undeva? zise ea iritată.

— Unde? se arată mirat Ellis. Există un singur drum aici. Rușii au destui oameni ca să scotocească toate casele – nu sunt prea multe. În plus, localnicii nu sunt neapărat de partea noastră. S-ar putea să le spună cu ușurință rușilor unde ne ascundem. Nu, singura noastră speranță e să înaintăm rapid.

Jane se uită la ceas. Era două dimineața. Fu gata să renunțe.

— Pun bagajele pe cal, zise Ellis. Tu alăptează-o pe Chantal.

Apoi îi zise lui Mohammed în dari:

— Vrei, te rog, să faci un ceai? Și dă-i lui Ali ceva de mâncare.

Jane se întoarse în casă, termină îmbrăcatul, apoi o alăptă pe Chantal. Cât ea făcea asta, Ellis aduse ceaiul verde dulce într-un bol de ceramică. Ea îl bău cu recunoștință.

Cât Chantal supse, Jane se întreba cât de mult îl chinuia pe Jean-Pierre gândul neobosit la ea și Ellis. Știa că el ajutase raidul asupra Bandei fiindcă îl văzuse. Când scotociseră Valea celor

Cinci Lei, cunoștințele lui locale fuseseră de neprețuit. Știa că ei îi vânau nevasta și copilul așa cum câinii vânează șobolani. Cum de se hotărâse să-i ajute? Iubirea lui se schimbase în ură din cauza resentimentelor și geloziei lui clocotinde.

Chantal se sătură. „Ce plăcut trebuie să fie să nu știi nimic despre pasiune, gelozie sau trădare, să ai senzații doar de cald sau frig și plin sau gol”, se gândi Jane.

— Bucură-te de asta cât mai poți, fetiță, zise ea.

Își încheie grăbită nasturii cămășii și-și trase puloverul greu de lână peste cap. Își puse banduliera în jurul gâtului, o așeză pe Chantal confortabil în interiorul acesteia, apoi îmbrăcă haina și ieși afară.

Ellis și Mohammed studiau harta la lumina unui felinar. Ellis îi arătă lui Jane traseul lor.

— Urmăm Linarul spre locul unde se varsă în râul Nuristan, apoi cotim în sus din nou, spre nordul depresiei cu același nume. Pe urmă apucăm pe una dintre văile astea laterale – Mohammed nu e sigur pe care dintre ele până nu ajungem acolo – și ne îndreptăm spre trecătoarea Kantiwar. Aș vrea să părăsim astăzi Valea Nuristanului – asta va face mult mai dificil pentru ruși să ne urmeze, fiindcă n-au să fie siguri pe care parte a văii am luat-o.

— Cât de departe e? întrebă Jane.

— La doar douăzeci și patru de kilometri, dar dacă e ușor sau greu, asta depinde de teren, desigur.

Jane dădu din cap.

— Să mergem, zise ea.

Fu mândră de ea că fraza sunase mai vesel decât simțea.

Porniră în lumina Lunii. Mohammed stabili un ritm rapid și lovi calul fără milă cu o curea de piele când iapa șovăi. Jane avea o ușoară durere de cap și o senzație de gol, de greutate în stomac. Cu toate astea, nu-i era somn, ci era mai degrabă nervoasă, încordată și obosită.

Găsi înfricoșător drumul de noapte. Uneori mergeau prin iarba rară de lângă râu, care era în regulă. Dar apoi drumul în ac de păr urca pe versantul muntelui și continua pe marginea falezei sute de metri mai sus, unde terenul era acoperit cu zăpadă, și Jane era îngrozită să nu alunece și să cadă, murind cu copilul în brațe.

Uneori trebuiau să aleagă: poteca se bifurca, un drum mergea

în sus și celălalt în jos. Din moment ce niciunul dintre ei nu știa ce cale să apuce, îl lăsau pe Mohammed să ghicească.

Prima dată o luaseră în jos și se dovedi a fi corect: drumul îi conduse pe o mică plajă, unde trebuiră să treacă prin treizeci de centimetri de apă, însă îi scuti de un ocol mare. Cu toate astea, a doua oară când fură nevoiți să aleagă, o luară din nou pe malul râului, dar de data asta regretară: după vreun kilometru jumătate, poteca ducea direct spre fața unei stânci abrupte și, ca s-o ocolească, ar fi trebuit să înoate. Obosiți, reveniră la bifurcație și apoi urcară pe poteca de pe stâncă.

La următoarea răscruce, coborâră din nou pe malul râului. De data asta, drumul îi duse la o margine care trecea de-a lungul feței stâncii, la vreo treizeci de metri deasupra râului. Calul deveni nervos, probabil fiindcă drumul era foarte îngust. Jane era și ea speriată. Lumina stelelor nu era suficientă ca să vadă râul de dedesubt, așa că defileul de lângă ea părea ca o groapă neagră fără fund. Maggie continuă să se oprească, și Mohammed trebui să tragă de frâu ca s-o facă să plece din nou.

Când cărarea coti orbește în jurul unui pilastru în stâncă, Maggie refuză să meargă și deveni sperioasă. Jane se retrase, ferindu-se de picioarele din spate ale calului agitat. Chantal începu să plângă, fie fiindcă simțise momentul de tensiune, fie fiindcă nu adormise după alăptarea de la ora două dimineața. Ellis i-o dădu pe Chantal lui Jane și se duse în față, să-l ajute pe Mohammed cu calul.

El se oferi să ia frâul, însă Mohammed refuză nepolitic: tensiunea pusese stăpânire pe el. Ellis se mulțumi să împingă animalul din spate și să strige *hii* și *hoo*. Jane se gândi doar că era aproape amuzant, când Maggie se cabră, Mohammed scăpă frâul și se poticni, iar iapa dădu cu spatele direct în Ellis, îl trânti și continuă să meargă de-a-ndăratelea.

Din fericire, Ellis căzu în stânga, pe peretele stâncii. Când calul dădu cu spatele peste Jane, ea se găsea pe marginea potecii, și acesta o împinse când trecu pe lângă ea. Se prinse de un sac fixat de hamul calului, ținându-se cu îndârjirea morții, în eventualitatea că avea să-i facă vânt în prăpastie.

— Animal prost! ți-pă ea.

Chantal, strivită între Jane și cal, ți-pă și ea.

Jane fu târâtă mai mulți metri, speriată să nu slăbească prinderea. Apoi, luându-și viața în propriile mâini, dădu drumul

sacului, întinse mâna dreaptă și apucă de căpăstru, căpătă o poziție fermă, se împinse să ajungă lângă cap, trase tare de căpăstru și rosti cu voce tare:

— Stop!

Spre surprinderea ei, Maggie se opri.

Jane se întoarse. Ellis și Mohammed se ridicaseră în picioare.

— Sunteți bine? îi întrebă ea în franceză.

— Aproape, răspunse Ellis.

— Mi-am pierdut lanterna, zise Mohammed.

— Sper doar ca nenorociții de ruși să aibă aceleași probleme, rosti Ellis în engleză.

Jane își dădu seama că ei nu văzuseră cum calul aproape o împinsese peste margine. Decise să nu le spună. Găsi frâul și i-l dădu lui Ellis.

— Haide să mergem mai departe, zise ea. Ne lingem rănila mai târziu.

Trecu pe lângă Ellis și-i spuse lui Mohammed:

— Condu-ne.

Khan se însenină după câteva minute fără Maggie. Jane se întrebă dacă avea, într-adevăr, nevoie de un cal, dar decise că da: era prea mult bagaj de cărat și totul era esențial. Însă adevărul era că ar fi trebuit să aducă mai multă mâncare.

Trecură în grabă printr-un cătun tăcut și adormit, doar o mână de case și o cascadă. Într-una dintre căsuțe, un câine lătră isteric până când cineva îl reduse la tăcere cu un blestem. Apoi ajunseră din nou în pustietate.

Cerul deveni din negru cenușiu și stelele dispărură: se lumină. Jane se întrebă ce făceau rușii. Poate că ofițerii își deșteptau în acel moment oamenii, strigând și lovindu-i pe cei lenți care abia ieșeau din sacii de dormit. Un bucătar făcea cafea, în timp ce ofițerul comandant își studia harta. Sau poate se treziseră devreme, cu o oră-două în urmă, pe când încă era întuneric, și se organizaseră în câteva minute, mărșăluind într-un singur șir de-a lungul râului Linar. Poate că trecuseră deja prin satul Linar. Poate că ei aleseseră corect toate direcțiile la bifurcații și chiar în clipa aia erau la doar vreun kilometru și jumătate în spatele prăzii lor.

Jane grăbi un pic pasul.

Marginea drumului șerpuia de-a lungul falezei și apoi cădea spre malul râului. Nu existau semne de agricultură, dar pantele

muntoase de pe fiecare parte erau dens împădurite, și când lumina străluci, Jane identifică stejari verzi. Îi arată lui Ellis, spunând:

— De ce nu putem să ne ascundem în pădure?

— În ultimă instanță, am putea, răspunse el. Dar rușii și-ar da seama curând că ne-am oprit, fiindcă ar întreba sătenii și li s-ar spune că n-am trecut pe-acolo. Așa că s-ar întoarce și ar începe să caute intens.

Jane dădu din cap resemnată. Ea doar căuta scuze ca să profite de un popas.

Chiar înainte de răsărit, dădură o curbă și se opriră brusc: o alunecare de teren umpluse defileul cu pământ și pietre, blocându-l complet.

Jane se simți gata să izbucnească în lacrimi. Merseră trei-cinci kilometri de-a lungul malului și al acelei margini înguste: să se întoarcă însemna un plus de opt kilometri, inclusiv partea care o speriasse așa de mult pe Maggie.

Se opriră tustrei pentru o clipă uitându-se la blocaj.

— Putem să urcăm? întrebă Jane.

— Calul nu poate, răspunse Ellis.

Jane era supărată pe el pentru ceva evident.

— Unul dintre noi ar putea să meargă înapoi cu calul, propuse ea nerăbdătoare. Ceilalți doi ar putea să se odihnească în timp ce așteaptă calul să vină din urmă.

— Nu cred că separarea e înțeleaptă.

Jane simți în vocea lui tonul „decizia-mea-e-finală”.

— Nu presupune că o să facem toți ce se întâmplă ca *tu* să crezi că e înțelept, zise ea repede.

El păru uimit.

— Bine. Dar cred și că movila de pământ și pietre s-ar putea să se miște dacă cineva încercă să se urce pe ea. De fapt, aş putea să spun și că eu n-am de gând să încerc asta, indiferent de ce decideți voi doi.

— Deci, nici nu vrei să discuți. Înțeleg.

Furioasă, Jane se întoarse și porni înapoi de-a lungul cărării, lăsându-i pe cei doi bărbați în urmă.

„De ce așa? se întrebă ea. De ce bărbații ajung la stilul ăsta autoritar, atotștiutor ori de câte ori apare o problemă fizică sau mecanică? Ellis nu este fără greșală. Poate o fi confuz: cu toate discursurile lui despre faptul că este expert antiterorist,

totuși lucrează pentru CIA, care este, probabil, cel mai mare grup de teroriști din lume. O parte din el iubește, fără îndoială, pericolul, violența și înșelăciunea. Nu alege un macho romantic dacă vrei ca un bărbat să te respecte”, reflectă ea.

Despre Jean-Pierre se putea spune că nu trata niciodată femeile de sus. Poate le neglija, le înșela sau le ignora, însă nu le trata cu superioritate. Poate fiindcă era mai tânăr.

Trecu pe lângă locul unde se cabrase Maggie. Nu-i așteptă pe bărbați: puteau să se descurce și singuri de data asta cu blestematul de cal.

Chantal scânci, dar Jane o lăasă să aștepte. Merse cu pași mari până când ajunse într-un punct în care părea să fie o potecă până în vârful stâncii. Acolo, se așeză și declară în mod unilateral o perioadă de odihnă. Ellis și Mohammed o prinseră din urmă după vreo două minute. Khan scoase o prăjitură cu dade și nuci uscate din bagaje și o împărți în jur. Ellis nu vorbi cu Jane.

Odată pauza încheiată, urcară coasta. Când ajunseră în vârf, ieșiră la soare și lui Jane începu să-i treacă supărarea. După un timp, Ellis își puse brațul în jurul ei și zise:

- Îmi cer scuze că mi-am asumat comanda.
- Mulțumesc, rosti Jane înțepat.
- Nu crezi că poate ai exagerat un pic?
- Fără îndoială că așa am făcut. Îmi pare rău.
- Sigur. Dă-mi-o mie pe Chantal.

Jane îi dădu bebelușul. Când scăpă de greutate, își dădu seama că o doare spatele. Chantal nu *părase* niciodată grea, însă povara se resimțea pe o distanță mare. Era ca și cum ai căra cincisprezece kilometri o pungă cu cumpărături.

Aerul deveni mai blând pe măsură ce soarele urca pe cerul de dimineață. Jane se descheie la haină, iar Ellis și-o scoase pe-a lui. Mohammed își păstră mantaua de uniformă rusească, cu indiferența caracteristică afganilor față de schimbările în vreme, cu excepția celor mai severe.

Către amiază ieșiră din defileul îngust al Linarului, în valea mai largă a Nuristanului. Acolo, drumul era din nou marcat destul de clar, poteca fiind aproape la fel de bună ca drumul de căruțe care trecea prin Valea celor Cinci Lei. Cotiră spre nord, mergând în amonte și urcând.

Jane se simțea teribil de obosită și de descurajată. După ce se

trezise la două noaptea, mersese zece ore, dar acoperiseră doar șase-opt kilometri. Ellis voia să facă încă șaisprezece kilometri în acea zi. Pentru Jane era a treia zi consecutivă de mers și știa că nu va rezista până la căderea nopții. Chiar și Ellis avea pe față o expresie de supărare care, știa Jane, indica un semn că era obosit. Numai Mohammed părea neobosit.

În Valea Linarului nu văzuseră pe nimeni în afara satelor, dar în valea mai largă a Nuristanului erau câțiva călători, cei mai mulți dintre ei purtând haine și turbane albe. Nuristanii se uitară curioși la cei doi occidentali palizi și epuizați, însă îl salutară cu respect precaut pe Mohammed, fără îndoială din cauza Kalașnikovului aruncat pe umăr.

În timp ce se târau în sus, pe lângă râul Nuristan, fură ajunși din urmă de un tânăr cu barbă neagră, cu ochi strălucitori, care transporta zece pești proaspeți înfiți într-un fel de sulită.

El vorbi cu Khan într-un amestec de limbi – Jane recunoscuse ceva cuvinte în dari și ocazional în pašto – și se înțeleșeră unul pe altul destul de bine ca Mohammed să cumpere trei pești.

— Cinci sute de afgani pentru pește – cât înseamnă asta? o întrebă Ellis pe Jane numărând banii.

— Cinci sute de afgani înseamnă cincizeci de franci francezi – cinci lire sterline.

— Zece dolari, calculă rapid Ellis. Scump pește!

Jane își dori ca el să înceteze să bombăne: ea abia dacă mai putea să pună un picior în fața celui alt, iar el vorbea despre prețul peștelui.

Tânărul, al cărui nume era Halam, zise că prinsese peștele în lacul Mundol, mai departe, jos, în vale, deși probabil îl cumpăraseră, fiindcă nu arăta a pescar. Își încetini ritmul, ca să meargă alături de ei, volubil, aparent nu prea interesat dacă-l înțelegeau sau nu.

Ca și Valea celor Cinci Lei, Nuristanul era un canion stâncos care se extindea la fiecare câțiva kilometri în mici câmpii cultivate, în terase. Cea mai vizibilă diferență era pădurea de stejar verde care în acea zonă acoperea munții ca lâna de pe spatele unei oi și la care Jane se gândi ca ascunzătoare dacă orice altceva eșua.

Mergeau mai repede între timp. Nu mai era ramificația enervantă de pe munte, motiv pentru care Jane era profund recunoscătoare. Într-un loc, drumul era blocat de o alunecare de

teren, dar de data asta Ellis și Jane reușiră să depășească obstacolul, și Mohammed și calul trecură prin râu și se întoarseră câțiva metri în amonte. Puțin mai târziu, când din apă ieși un pilastru, drumul continuă în jurul stâncii, pe o estacadă subredă din lemn pe care calul refuză să calce, și, din nou, Mohammed rezolvă problema trecând prin apă.

La momentul respectiv, Jane era aproape să se prăbușească de oboseală. Când Mohammed se întoarse peste râu, ea zise:

— Trebuie să mă opresc și să mă odihnesc.

— Suntem aproape de Gadwal, spuse Khan.

— Cât de departe e?

Mohammed conversă cu Halam în dari și franceză, apoi răspunse:

— O jumătate de oră.

Lui Jane i se păru o veșnicie.

„*Desigur*, pot să mai merg încă o jumătate de oră”, își zise ea și încercă să se gândească la altceva decât la durerea de spate și nevoia de a se întinde.

Dar când dădură următoarea curbă, văzură satul.

Era o privescătoare uimitoare, precum și una bine-venită: casele din lemn se îngrămădeau în sus, pe muntele abrupt, ca niște copii care se cățarau unul în spatele altuia, dând impresia că dacă o casă din partea de jos se prăbușea, tot satul se rostogolea de pe deal și cădea în apă.

De îndată ce ajunseră în dreptul primei case, Jane se opri, pur și simplu, și se așeză pe malul râului. O dureau fiecare mușchi din trup și abia avu puterea s-o ia pe Chantal de la Ellis, care se așeză lângă ea cu o grabă care sugera că și el era extenuat. O față curioasă se uită din casă, și Halam începu imediat să-i vorbească femeii, probabil spunându-i ce știa despre Jane și Ellis.

Mohammed o priponi pe Maggie într-un loc unde putea să pască iarba aspră de pe malul râului, apoi se lăsă pe vine lângă Ellis.

— Trebuie să cumpărăm pâine și ceai, zise Khan.

Jane se gândi că aveau nevoie de ceva mai substanțial.

— Și peștele? întrebă ea.

— Ar dura prea mult să-l curățăm și să-l gătim, răspunse Ellis. O să-l păstrăm pentru diseară. Nu vreau să petrecem mai mult de o jumătate de oră aici.

— Bine, zise Jane, deși nu era sigură că avea să reușească să continue după numai o jumătate de oră.

„Poate ceva de mâncare mă va revigora”, chibzui ea.

Halam îi strigă. Jane ridică privirea și-l văzu făcând semn. Femeia la fel: îi invita în casa ei. Ellis și Khan se ridicară în picioare. Jane o puse pe Chantal jos, pe pământ, se ridică, apoi se aplecă să ia bebelușul. Deodată, vederea i se înceteșă și păru să-și piardă echilibrul. Pentru o clipă se luptă cu asta, văzând doar fețișoara lui Chantal înconjurată de o ceață. Apoi genunchii i se înmuieră, căzu la pământ și totul se întunecă.

După o vreme, deschise ochii și văzu un cerc de fețe îngrijorate deasupra ei: Ellis, Mohammed, Halam și femeia.

— Cum te simți? întrebă Ellis.

— Ridicol, răspunse ea. Ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat.

— O să fiu în regulă, îi asigură ea și se ridică.

— Nu, n-ai să fii, zise Ellis. Nu poți să mergi mai departe azi.

Capul lui Jane se limpezi. Știa că el avea dreptate. Trupul n-o mai ducea, și niciun efort de voință n-avea să schimbe asta. Începu să vorbească în franceză, ca să înțeleagă și Mohammed.

— Dar e sigur că rușii ajung aici azi.

— Va trebui să te ascundem, spuse Ellis.

— Uită-te la oamenii ăștia, interveni Mohammed. Ți se pare că pot să țină un secret?

Jane privi spre Halam și femei. Ei se uitau, ținându-se de conversație, chiar dacă nu înțelegeau o iotă. Sosirea străinilor era, probabil, cel mai interesant eveniment al anului. În câteva minute, tot satul avea să fie acolo. Ea îl studie pe Halam. Să-i spună lui să nu trăncănească ar fi fost ca și cum ar fi spus unui câine să nu latre. Locul ascunzătorii lor avea să fie cunoscut de tot Nuristanul până la căderea nopții. Era posibil să scape de oamenii ăștia și să se strecoare neobservați pe versantul unei văi? Poate. Dar nu puteau să trăiască la nesfârșit fără ajutor din partea localnicilor – la un moment dat, hrana lor avea să se termine și se va întâmpla cam în momentul în care rușii își vor da seama că s-au oprit și vor începe să-i caute în pădure și canioane. Ellis avusese dreptate mai devreme când afirmase că singura lor speranță era să stea în fața urmăritorilor lor.

Mohammed trase adânc din țigară, părând gânditor. Îi vorbi lui Ellis.

— Va trebui ca noi doi să mergem mai departe și s-o lăsăm pe Jane în urmă.

— Nu, zise Ellis.

— Bucata de hârtie pe care o ai, semnată de Masud, Kamil și Azizi, e mai importantă decât viața oricărui dintre noi. Reprezintă viitorul Afganistanului – libertatea pentru care a murit fiul meu, îi explică Mohammed.

„Ellis ar trebui să meargă de unul singur, reflectă Jane. Cel puțin el poate fi salvat”.

Îi era rușine de ea însăși pentru disperarea cumplită pe care o simțea la gândul de a-l pierde. Trebuia să încerce să-și dea seama cum să-l ajute, nu să se întrebe cum să-l țină lângă ea.

Dintr-odată îi veni o idee.

— Aș putea să-i deviez pe ruși, zise ea, să mă las prinsă, apoi, după ce voi mima reticența să-i dau lui Jean-Pierre tot felul de informații false: încotro te îndrepti și cum călătorești... Dacă i-aș trimite pe un drum complet greșit, ai putea să câștigi câteva zile – suficiente ca să ieși în siguranță din țară.

Deveni entuziasmată de idee, chiar dacă în inima ei se gândea: „Nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa”.

— E singura cale, Ellis, zise Mohammed privindu-l.

— Las-o baltă, replică Ellis. N-are să se întâmple.

— Dar, Ellis...

— N-are să se întâmple, repetă Ellis. Las-o baltă.

Mohammed tăcu.

— Dar ce-o să facem? întrebă Jane.

— Rușii n-au să ne prindă din urmă azi, răspunse Ellis. Încă avem un avantaj – ne-am trezit foarte de dimineață. O să stăm aici la noapte și pornim din nou mâine devreme. Amintiți-vă, nu se termină până nu se termină. Orice se poate întâmpla. Cineva de la Moscova ar putea să decidă că Anatoli și-a ieșit din minți și să-i anuleze misiunea de căutare.

— Prostii, rosti Jane în engleză, dar pe ascuns era bucuroasă, împotriva oricărei rațiuni, că el refuza să plece singur.

— Am o sugestie, propuse Mohammed. Mă întorc eu și-i abat pe ruși.

Inima lui Jane tresări. Era posibil?

— Cum? se arătă curios Ellis.

— Mă ofer să le fiu ghid și interpret, și-i conduc spre sudul Văii Nuristanului, departe de voi, în direcția lacului Mundol.

Jane se gândi la un obstacol și se întristă din nou.

— Dar probabil că au deja un ghid, zise ea.

— Poate că e un om bun din Valea celor Cinci Lei, care a fost obligat să-i ajute pe ruși împotriva propriei voințe. În cazul ăsta, vorbesc cu el și aranjez lucrurile.

— Și dacă nu ne sprijină?

Mohammed se gândi.

— Atunci, nu e un om bun care a fost obligat să-i ajute, ci un trădător care colaborează de bunăvoie cu inamicul, pentru câștig personal, caz în care o să-l omor.

— Nu vreau să fie nimeni ucis de dragul meu, spuse ea repede.

— Nu pentru tine, preciză Ellis cu asprime. Pentru mine – refuz să plec de unul singur.

Jane tăcu.

Ellis se gândi la punerea în practică a planului.

— Nu ești îmbrăcat ca un nuristani, îi zise el lui Khan.

— Am să-mi schimb hainele cu Halam.

— Nu vorbești bine limba locală.

— În Nuristan există mai multe dialecte. O să pretind că provin dintr-o zonă unde se folosește altul. Oricum, rușii nu vorbesc niciunul, așa că n-au să știe niciodată.

— Ce faci cu arma?

Mohammed chibzui pentru o clipă.

— Îmi dai sacul tău?

— E prea mic.

— Kalașnikovul meu e un model cu patul rabatabil.

— Sigur, zise Ellis. Îți dau sacul.

Jane se întrebă dacă asta avea să atragă suspiciuni, însă decise că nu: bagajele afganilor erau la fel de ciudate și variate ca hainele lor. Chiar și așa, mai devreme sau mai târziu, Mohammed avea să stârnească suspiciuni, cu siguranță.

— Ce-o să se întâmple când au să-și dea seama, în cele din urmă, că sunt pe drumul greșit? întrebă ea.

— Înainte ca asta să se întâmple, am să fug noaptea, lăsându-i în mijlocul pustietății.

— E grozav de periculos, replică Jane.

Mohammed încercă să pară eroic nepăsător. La fel ca mulți alți luptători de gherilă, era cu adevărat curajos, dar și ridicol de înfumurat.

— Dacă planul tău eșuează și rușii te suspectează înainte să decizi să-i părăsești, au să te tortureze ca să afle pe ce drum am plecat, zise Ellis.

— N-au să mă prindă în veci viu, îl asigură Khan.

Jane îl crezu.

— Dar n-o să mai avem noi ghid, adăugă Ellis.

— O să vă găsesc altul.

Mohammed se întoarse spre Halam și începu o rapidă conversație multilingvă.

Jane deduse că Mohammed propunea să-l angajeze pe Halam ca ghid. Nu-l plăcea prea mult pe Halam – era prea bun vânzător ca să fie cu totul demn de încredere –, dar era, evident, un om umblat, așa că era o alegere naturală. Cei mai mulți dintre localnici nu s-ar fi aventurat probabil niciodată în afara propriei văi.

— El zice că știe drumul, traduse Mohammed revenind la franceză.

Jane simți un junghi de neliniște la cuvintele *El zice*.

— O să vă ducă la Kantiwar, iar acolo o să găsească alt ghid să ajungeți la următoarea trecătoare, și așa o să continuați spre Pakistan, continuă Khan. El o să se aleagă cu cinci mii de afgani.

— Pare un preț convenabil, dar câți alți ghizi o să fim nevoiți să angajăm la prețul ăsta înainte să ajungem la Chitral? întrebă Ellis.

— Poate cinci sau șase, răspunse Mohammed.

Ellis clătină din cap.

— Nu avem treizeci de mii de afgani. Și trebuie să cumpărăm și mâncare.

— Va trebui să faceți rost de mâncare prin organizarea de dispensare, replică Mohammed. Și drumul o să devină mai ușor odată ce sunteți în Pakistan. Poate că la final n-o să fie nevoie de ghizi.

Ellis păru nesigur.

— Ce crezi? o întrebă el pe Jane.

— Există o rezolvare, răspunse ea. Ai putea să pleci fără mine.

— Nu, spuse el. Asta nu-i o alternativă. Vom continua împreună.

Capitolul optsprezece

În prima zi, echipele nu găsiră nici urmă de Ellis și Jane.

Jean-Pierre și Anatoli stăteau pe scaune tari din lemn într-un birou spartan, fără ferestre, la baza aeriană Bagram, monitorizând rapoartele venite prin rețeaua radio. Echipele de căutare plecaseră din nou înainte de ivirea zorilor. Erau șase la început: câte una pentru fiecare dintre cele cinci văi laterale principale care duceau spre est de Valea celor Cinci Lei și una care urma Râul celor Cinci Lei la nord de izvor și dincolo de acesta. Fiecare dintre echipe includea cel puțin un ofițer din armata regulată afgană vorbitor de dari. Cele șase elicoptere ale lor aterizară în câte un sat din Vale și, o jumătate de oră mai târziu, toți comandanții raportaseră că găsiseră ghizi locali.

— A fost rapid, zise Jean-Pierre după al șaselea raport. Cum au făcut asta?

— Simplu, răspunse Anatoli. Cer cuiva să fie ghid. El zice nu. Ei îl împușcă. Cer altcuiva. Nu le ia mult să găsească un voluntar.

Una dintre echipele de căutare încercă să urmeze traseul indicat din aer, dar experimentul eșuă. Traseele erau destul de dificil de urmărit de la sol, imposibil din aer. Mai mult decât atât, niciunul dintre ghizi nu mai fusese într-o aeronavă, și noua experiență era complet dezorientantă. Deci, toate echipele de căutare meraseră pe jos, unii cu cai confiscați ca să le care bagajele.

Jean-Pierre nu se mai așteaptă la nicio veste de dimineață, fiindcă fugarii aveau o zi întreagă avans. Totuși, soldații se mișcau, cu siguranță, mai repede decât Jane, mai ales că ea o căra pe Chantal.

Jean-Pierre simțea vinovăție de fiecare dată când se gândea la Chantal. Furia lui din cauza a ceea ce făcea soția lui nu se stindea asupra fiicei, dar copilul suferea, era sigur: drumeții montane cât e ziua de lungă, trecători mai sus de linia de zăpadă, bătute de vânturi înghețate.

Mintea i se întorcea, la fel ca de multe ori zilele acelea, la întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă Jane murea și Chantal supraviețuia. Și-l imaginase pe Ellis capturat, singur. Pe Jane găsită la un kilometru, doi în urmă, moartă de frig, în brațe cu

copilul încă în viață în mod miraculos.

„Aș ajunge din nou la Paris ca un personaj tragic, romantic, se gândi Jean-Pierre. Un văduv cu o fetiță, un veteran al războiului din Afganistan. Ce vedetă au să mă facă! Sunt perfect capabil să cresc un copil. Ce relație intensă o să avem când o să mai crească. Ar trebui să angajez o bonă, evident, însă o să mă asigur că n-o să ia locul mamei în afecțiunea copilului. Nu, eu o să fiu și tată, și mamă pentru ea”.

Cu cât reflecta la asta, cu atât mai revoltat se simțea că Jane îi risca viața lui Chantal. Desigur, ea își pierduse toate drepturile părintești prin luarea copilului într-o astfel de escapadă. Chibzui că pe această bază ar putea să obțină, probabil, custodia legală a copilului într-un tribunal european.

Pe măsură ce se scurgea după-amiaza, Anatoli devenea mai plictisit, iar Jean-Pierre se tensiona. Erau amândoi morocănoși. Anatoli purta lungi conversații în limba rusă cu alți ofițeri care veneau în cămăruța fără ferestre, și bolboroseala lor interminabilă îl umplea de nervi pe Jean-Pierre. La început, Anatoli tradusese toate rapoartele radio ale echipelor de căutare, dar în acele momente spunea doar „Nimic”. Jean-Pierre trasese rutele echipelor pe un set de hărți, marcându-le cu bolduri roșii, dar până la sfârșitul după-amiezii ele urmaseră trasee sau albiu secate de râu netrecute pe hărți, și dacă rapoartele radio ofereau indicii cu privire la locul unde se aflau, Anatoli nu le transmitea mai departe.

Echipele făcură tabără la căderea nopții, fără să raporteze vreo urmă de fugari. Căutătorii fuseseră instruiți să întrebe locuitorii satelor prin care treceau. Sătenii spuneau că nu văzuseră niciun străin. Asta nu era surprinzător, deoarece căutătorii încă erau pe partea Văii celor Cinci Lei a marii trecători care ducea în Nuristan. Oamenii pe care îi chestionau ei îi erau, în general, loiali lui Masud: pentru ei, să-i ajute pe ruși însemna trădare. A doua zi, când echipele de căutare vor trece în Nuristan, lumea avea să fie mai cooperantă.

Cu toate astea, Jean-Pierre se simți descurajat când părăsi biroul la căderea nopții, împreună cu Anatoli, și traversară pista din beton spre cantină. Mâncară o cină scârboasă de cârnați la conservă și piure de cartofi reîncălzit, apoi Anatoli plecă indispus să bea votcă împreună cu niște colegi ofițeri, lăsându-l pe Jean-Pierre în grija unui sergent care vorbea doar rusa. Jucară o

partidă de șah, dar - spre dezamăgirea lui Jean-Pierre - sergentul era mult prea bun. Jean-Pierre se retrase devreme și rămase întins treaz pe o saltea militară tare, vizualizându-i în minte pe Jane și Ellis împreună în pat.

În dimineața următoare fu trezit de Anatoli, cu fața lui orientală numai zâmbet, cu toată iritarea dispărută, și Jean-Pierre se simți ca un copil rău care era iertat, deși, din câte știa, nu greșise nimic. Mâncară împreună terci la micul dejun, în sala de mese. Anatoli vorbise deja cu echipele de căutare, toate părăsind tabăra și pornind din nou în zori.

— Azi o prindem pe nevasta ta, prietene, rosti Anatoli vesel și Jean-Pierre simți un val de optimism fericit.

De îndată ce ajunseră la birou, Anatoli vorbi din nou prin radio cu echipele de căutători. Le ceru să descrie ce vedeau pretutindeni în jur, și Jean-Pierre le folosi descrierile de râuri, lacuri, depresiuni și morene ca să le ghicească locațiile. Păreau să se miște teribil de încet în termeni de kilometri pe oră, însă, desigur, urcau pe teren dificil, și aceiași factori îi încetineau și pe Ellis și Jane.

Fiecare echipă de căutare avea ghid, și când ajunseră la un loc unde poteca se bifurca și ambele sensuri duceau în Nuristan, mai recrutau un ghid din cel mai apropiat sat și se despărțeau în două grupuri. Până la amiază, harta lui Jean-Pierre era plină de boldulețe roșii, de parcă avea pojar.

În mijlocul după-amiezii, ceva neașteptat le distrase atenția. Un general ochelarișt, aflat într-un tur de cinci zile de constatare a situației din Afganistan, ateriză la Bagram și decise să afle cum cheltuia Anatoli banii contribuabililor ruși. Asta o înțelese Jean-Pierre din câteva vorbe ale lui Anatoli, cu câteva secunde înainte ca generalul să intre vijelios în micul birou, urmat de ofițeri neliniștiți, precum bobocii grăbindu-se după rața-mamă.

Jean-Pierre era fascinat să vadă cu câtă măiestrie se descurca Anatoli cu vizitatorul lui. El sări în picioare, arătând energic, dar netulburat, îi scutură mâna generalului și-i dădu un scaun; lătră o serie de comenzi prin ușa deschisă; vorbi rapid, dar respectuos cu generalul, cam vreun minut; se scuză și transmise ceva prin radio; traduse pentru Jean-Pierre răspunsul care veni cu pocnituri prin atmosferă din Nuristan; și i-l prezentă pe general lui Jean-Pierre în franceză.

Generalul începu să pună întrebări și Anatoli arătă spre

boldurile de pe harta lui Jean-Pierre când răspunse. Apoi, în mijlocul a toate astea, conducătorul uneia dintre echipele de căutare chemă cu o voce neașteptată, emoționată, sporovăind în rusă, și Anatoli îi făcu semn generalului să tacă în mijlocul propoziției, ca să asculte.

Jean-Pierre se așază pe marginea scaunului tare și așteaptă nerăbdător traducerea.

Vocea se opri. Anatoli puse o întrebare și primi răspuns.

— Ce-a văzut? izbucni Jean-Pierre incapabil să mai tacă.

Anatoli îl ignoră pentru o clipă și vorbi cu generalul. În cele din urmă, se întoarse spre Jean-Pierre.

— Au descoperit doi americani într-un sat numit Atati, în Valea Nuristanului.

— Minunat! exclamă Jean-Pierre. Ei sunt!

— Cred că da, zise Anatoli.

Jean-Pierre nu reușea să-i înțeleagă lipsa de entuziasm.

— Sigur că sunt! Trupele tale nu fac diferența între americani și englezi.

— Probabil că nu. Dar spun că nu e niciun bebeluș.

— Niciun bebeluș! se încruntă Jean-Pierre. Cum o fi asta?

O lăsase Jane pe Chantal în Valea celor Cinci Lei, urmând să-i fie adusă de Rabia, Zahara sau Fara? Părea imposibil. Dacă ascunsese bebelușul la o familie în satul acela – Atati – doar cu câteva secunde înainte să fie prinsă de echipa de căutare? Și asta părea puțin probabil: instinctul lui Jane ar fi fost să țină copilul aproape de ea în vremuri de primejdie.

Oare Chantal murise?

Era, probabil, o greșeală, decise el: o eroare de comunicare, interferențe atmosferice în legătura radio sau chiar un ofițer orb cu desăvârșire în echipa de căutare, care, pur și simplu, nu vedea un bebeluș.

— Să nu speculăm, îi spuse el lui Anatoli. Să mergem și să vedem.

— Vreau să mergi cu echipa de capturare, zise Anatoli.

— Sigur, fu de acord Jean-Pierre, apoi înțeleșese adevăratul sens al frazei lui Anatoli. Vrei să spui că tu nu vii?

— Corect.

— De ce nu?

— E nevoie de mine aici, răspunse Anatoli aruncând o privire la general.

— Bine, conchise Jean-Pierre.

Erau jocuri de putere în cadrul birocrăției militare, fără îndoială: Anatoli se temea să părăsească baza cât generalul încă dădea târcoale pe-acolo, fiindcă vreun rival ar fi avut șansa să-l calomnieze pe la spate.

Anatoli ridică receptorul telefonului de birou și dădu o serie de ordine în limba rusă. Cât el vorbea, în cameră intra o ordonanță și-i făcu semn lui Jean-Pierre.

Anatoli puse mâna pe receptor și zise în franceză:

— Îți vor da o haină călduroasă – e deja iarnă în Nuristan. *À bientôt.*

Jean-Pierre ieși cu ordonanța. Merșeră de-a lungul pistei de beton. Două elicoptere așteptau cu elicele învârtindu-se: un Hind cu ochi de gândac, cu rachete în aruncătorul de sub aripile butucănoase, și un Hip destul de mare, cu un rând de hublouri de-a lungul fuzelajului. Jean-Pierre se întrebă la ce folosea aeronava Hip, apoi își dădu seama că avea să aducă înapoi echipa de căutare. Chiar înainte să ajungă la aparatele de zbor, un soldat alergă spre ei cu o manta de uniformă și i-o dădu lui Jean-Pierre. El și-o aruncă pe braț și urcă în Hind.

Decolară imediat. Jean-Pierre era în febra anticipării. Se așeză pe bancheta din cabina pasagerilor împreună cu o jumătate de duzină de soldați. Se îndreptau spre nord-est.

Când părăsiră baza aeriană, pilotul îi făcu semn lui Jean-Pierre. El se duse în față ca pilotul să poată să-i vorbească.

— Eu am să-ți fiu interpret, zise omul într-o franceză ezitantă.

— Mulțumesc. Știi încotro ne îndreptăm?

— Da, domnule. Avem coordonatele și pot să comunic prin radio cu șeful echipei de căutare.

— Bine.

Jean-Pierre era surprins să fie tratat cu așa respect. Se părea că dobândise un rang de onoare prin asocierea cu un colonel KGB.

Când se întoarse la locul lui, se întrebă ce față o să facă Jane când el o să între. Avea să fie ușurată? Sfidătoare? Sau doar epuizată? Ellis o să fie furios și umilit, desigur.

„Cum ar trebui să mă port? se întrebă Jean-Pierre. Vreau să-l pun în încurcătură, dar trebuie să rămân demn. Ce-ar trebui să spun?”

Încercă să-și imagineze scena. Ellis și Jane erau în curtea

vreunei moschei sau așezați pe podeaua de pământ a unei colibe din piatră, eventual legați, păziți de soldați cu Kalășnikovuri. Erau, probabil, înfrigurați, înfometați și nefericiți. Jean-Pierre intra, purtând mantaua rusească, arătând încrezător și dominant, urmat de subofițeri supuși. Le arunca o privire lungă, pătrunzătoare și spunea...

Ce spunea? *Ne întâlnim din nou* suna teribil de melodramatic. *Chiar credeți că puteți să scăpați de noi?* Era prea retoric. *N-ați avut nicio șansă* era mai bine, însă un pic nesatisfăcător.

Temperatura scăzu rapid pe măsură ce se îndreptau spre munți. Jean-Pierre îmbracă mantaua și rămase lângă ușa deschisă, privind în jos. Sub el era o vale în genul celei a celor Cinci Lei, cu un râu în mijloc, curgând în umbra munților. Zărea zăpadă pe culmile și crestele de pe ambele părți, dar deloc în vale.

Jean-Pierre se duse în față, în cabina de pilotaj, și vorbi în urechea pilotului.

— Unde suntem?

— Se numește Valea Sakardarei, răspunse omul. Cum mergem spre nord, numele i se schimbă în Valea Nuristanului. Ne duce până la Atati.

— Cât mai avem?

— Douăzeci de minute.

Părea o veșnicie. Făcând un efort să-și controleze nerăbdarea, Jean-Pierre se întoarse pe banchetă, lângă trupe. Soldații erau tăcuți și liniștiți, privindu-l. Părea că le era frică de el. Poate se gândeau că era în KGB.

„*Sunt în KGB*”, chibzui el brusc.

Se întrebă la ce se gândeau soldații. La iubitele și soțiile de acasă, poate? Acasă la ei urma să fie acasă la el de-acum înainte. I se va oferi un apartament la Moscova. Se întrebă dacă era posibil să aibă o viață fericită de familie cu Jane. Voia să le instaleze pe ea și pe Chantal în apartamentul lui cât timp el, asemenea soldaților astora, lupta cu dârzenie în țări străine și aștepta cu nerăbdare să plece acasă în concediu, să se culce cu soția lui din nou și să vadă cum a crescut fiica lui.

„Am înșelat-o pe Jane și ea m-a înșelat pe mine, reflectă el. Poate putem să ne iertăm unul pe altul, fie și doar de dragul lui Chantal”.

Ce se întâmplase cu Chantal?

Era pe cale să afle. Elicopterul pierdu înălțime. Aproape ajunseseră. Jean-Pierre se ridică în picioare să se uite din nou din ușă. Coborau într-o luncă unde un afluent se vărsa în râul principal. Era un loc frumos, cu doar câteva case răspândite pe coasta dealului, fiecare suprapunându-se celui de dedesubt, în stil Nuristani: Jean-Pierre își aminti că văzuse fotografiile ale unor astfel de sate în cărțile despre Himalaya de pe măsuta de cafea.

Elicopterul ateriză.

Jean-Pierre sări jos. În cealaltă parte a luncii, un grup de soldați ruși – echipa de căutare, fără îndoială – apăru din cea mai joasă casă din lemn de pe colină. Jean-Pierre așteptă cu nerăbdare pilotul, interpretul lui. În cele din urmă, omul ieși din elicopter.

— Să mergem! zise Jean-Pierre și porni peste câmp, abținându-se să nu fugă.

„Ellis și Jane sunt, probabil, în casa din care a ieșit echipa de căutare”, chibzui el și se îndreptă într-acolo cu mers grăbit.

Începu să se simtă revoltat: furia mult timp reprimată se involbură în el. „La naiba cu să fii demn, chibzui el. Am de gând să-i spun cuplului ăstuia dezgustător exact ce cred”.

În timp ce se apropia de echipa de căutare, ofițerul de la conducerea grupului începu să vorbească. Ignorându-l, Jean-Pierre se întoarse spre pilot și zise:

— Întreabă-l unde sunt.

Pilotul îl întrebă, iar ofițerul arătă spre casa din lemn. Fără alte formalități, Jean-Pierre trecu pe lângă soldați și intră în casă.

Mânia lui era pe punctul să dea în fiert când luă cu asalt clădirea grosolană. Alți câțiva din echipa de căutare stăteau grupați într-un colț. Ei se uitară la el, apoi îi făcură loc.

În colț, doi oameni erau legați de o bancă.

Jean-Pierre se uită la ei șocat. Gura i se deschise și sângele i se scurse din față. Erau un băiat de optsprezece-nouăsprezece ani, slab, cu aspect anemic, cu părul lung și murdar și o mustață pleoștită, și o fată cu pieptul mare, blondă, cu flori în păr. Băiatul se uită la Jean-Pierre cu ușurare și rosti în engleză:

— Hei, omule, ajută-ne, te rog? Suntem în rahat *până-n gât*.

Jean-Pierre se simți de parcă era gata să explodeze. Era doar o pereche de hipsteri pe traseul Katmandu, o specie de turiști care nu dispăruse chiar cu totul, în ciuda războiului. Ce

dezamăgire! De ce se aflau acolo tocmai când toată lumea căuta o pereche fugară de occidentali?

Cu siguranță, Jean-Pierre n-avea de gând să ajute o pereche de degenerați drogați. Se întoarce și ieși.

Pilotul tocmai intra. Văzu expresia de pe fața lui Jean-Pierre și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu e cuplul pe care-l căutăm. Vino cu mine.

Omul se grăbi după Jean-Pierre.

— Nu e cuplul nostru? Nu sunt americanii?

— Ei sunt americani, dar nu cei pe care-i căutăm noi.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— O să vorbesc cu Anatoli, și am nevoie de tine ca să-mi faci legătura cu el prin radio.

Traversară câmpul și urcară în elicopter. Jean-Pierre se așează în scaunul trăgătorului și-și puse căștile. Bătu nerăbdător cu piciorul în podeaua din metal în timp ce pilotul vorbi la nesfârșit prin radio în limba rusă. În final, se auzi vocea lui Anatoli, sunând foarte îndepărtat și punctată cu intermitențe atmosferice.

— Jean-Pierre, prietene, aici e Anatoli. Unde ești?

— Sunt la Atati. Cei doi americani capturați nu sunt Ellis și Jane. Repet, nu sunt Ellis și Jane. Sunt doar doi puști fără minte care caută nirvana. Terminat.

— Asta nu mă surprinde, Jean-Pierre, se auzi în răspuns vocea lui Anatoli.

— Ce? întrebă Jean-Pierre, uitând că transmisiunea era unidirecțională.

— ... primit o serie de rapoarte că Ellis și Jane au fost văzuți în Valea Linarului. Echipa de căutare n-a luat contact cu ei, dar suntem pe urmele lor. Terminat.

Furia lui Jean-Pierre în legătură cu hipsterii se evaporă și o parte din înflăcărare i se întoarce.

— Valea Linarului - unde e asta? Terminat.

— Aproape de locul unde vă aflați acum. Dă în Valea Nuristanului la douăzeci și cinci-treizeci de kilometri sud de Atâți. Terminat.

— Atât de aproape! Ești sigur? Terminat.

— Echipa de căutare a primit mai multe rapoarte în satele prin care a trecut. Descrierile li se potrivesc lui Ellis și Jane. Și

menționează un bebeluș. Terminat.

Atunci *erau* ei.

— Putem să ne dăm seama unde sunt acum? Terminat.

— Nu încă. Sunt pe drum să mă alătur echipei de căutare. Atunci o să am mai multe detalii. Terminat.

— Vrei să spui că nu ești la Bagram? Ce s-a întâmplat cu... ăăă... musafirul tău? Terminat.

— A plecat, răspunse Anatoli vioi. Sunt în aer acum și gata să mă întâlnesc cu echipa într-un sat numit Mundol. E în Valea Nuristanului, în aval de punctul în care Linarul se varsă în Nuristan și aproape de un lac mare, care e numit și Mundol. Vino să ne întâlnim în acel sat. O să petrecem noaptea acolo și apoi o să supraveghem căutarea de dimineață. Terminat.

— O să fiu acolo! zise Jean-Pierre exaltat.

Fu lovit de un gând.

— Ce facem cu hipsterii ăștia? Terminat.

— Va trebui să-i iau la Kabul, pentru interogatoriu. Avem niște oameni acolo care o să le amintească de realitatea lumii materiale. Dă-mi-l pe pilot să vorbesc cu el. Terminat.

— Ne vedem în Mundol. Terminat.

Anatoli începu să vorbească în rusă cu pilotul și Jean-Pierre își scoase casca. Se întrebă de ce voia Anatoli să piardă timpul interogând o pereche de hipsteri inofensivi. Ei, evident, nu erau spioni. Apoi înțelese că singurul care chiar *știa* dacă cei doi erau sau nu Ellis și Jane era Jean-Pierre însuși. Era posibil – chiar dacă teribil de puțin probabil – ca Ellis și Jane să-l fi convins să-i lase să plece și pe urmă el să-i spună lui Anatoli că echipa lui de căutare tocmai a capturat un cuplu de hipsteri.

Era un ticălos suspicios rusul ăla.

Jean-Pierre așteptă cu nerăbdare ca Anatoli să termine de vorbit cu pilotul. Suna ca și cum echipa de căutare de jos, din Mundol, era aproape de pradă. Ziua următoare, probabil, Ellis și Jane aveau să fie prinși. În realitate, încercarea lor de a scăpa fusese întotdeauna mai mult sau mai puțin inutilă. Dar asta nu-l împiedică pe Jean-Pierre să-și facă griji, și avea să fie în această agonie a așteptării până când cei doi erau legați de mâini și de picioare și închiși într-o celulă din Rusia.

— Te luăm la Mundol în elicopterul ăsta, zise pilotul după ce-și scoase căștile. Elicopterul Hip îi duce pe ceilalți înapoi la bază.

— OK.

Câteva minute mai târziu erau în aer, lăsându-i pe ceilalți să se pregătească pe îndelete. Era aproape întuneric și Jean-Pierre se întrebă dacă avea să fie dificil să găsească satul Mundol.

Noaptea căzu rapid în timp ce se îndreptau în aval. Peisajul de dedesubt dispăru în întuneric. Pilotul vorbi în mod constant la radio și Jean-Pierre își imagină că cei de la sol, din Mundol, îl ghidau. După zece – cincisprezece minute, dedesubt apărură lumini puternice. Cam la un kilometru dincolo de lumini, Luna strălucea pe suprafața unei mase mari de apă. Elicopterul coborî.

Ateriză pe un câmp, lângă alt elicopter. Un soldat care aștepta îl conduse pe Jean-Pierre peste pășune într-un sat pe un deal. Siluetele caselor din lemn erau luminate de Lună. Jean-Pierre îl urmă pe soldat într-una dintre case. Acolo, pe un scaun pliant și înfășurat într-o haină enormă de blană de lup, stătea Anatoli.

Era într-o stare de spirit exuberantă.

— Jean-Pierre, prietenul meu francez, suntem aproape de succes! zise el cu voce tare.

Era ciudat să vezi un bărbat cu o față orientală entuziast și jovial.

— la o cafea – are votcă în ea.

Jean-Pierre acceptă o ceașcă din carton de la o femeie afgană care părea să-l slujească pe Anatoli. Se așeză pe un scaun pliant ca al lui Anatoli. Scaunele astea păreau ale armatei. Dacă rușii cărau tot echipamentul ăsta – scaune pliante, cafea, cești cartonate și votcă, poate că nu se mișcau mai repede decât Ellis și Jane, la urma urmelor.

Anatoli îi citi gândurile.

— Am adus câteva mici articole de lux în elicopterul meu, preciză el cu un zâmbet. KGB-ul are demnitatea lui, să știi.

Jean-Pierre nu reuși să citească expresia de pe fața lui și nu știu dacă glumea sau nu. Schimbă subiectul.

— Care sunt ultimele vești?

— Fugarii noștri au trecut azi, cu siguranță, prin satele Bosaydur și Linar. În după-amiaza asta, echipa de căutare și-a pierdut ghidul – a dispărut, pur și simplu. Probabil, a decis să revină acasă.

Anatoli se încruntă, ca și cum era deranjat de mărunțișurile astea, apoi își reluă povestea.

- Din fericire, au găsit aproape imediat alt ghid.
- Folosindu-vă obișnuita tehnică extrem de convingătoare de recrutare, fără îndoială, replică Jean-Pierre.
- Nu, destul de ciudat. Țsta a fost un voluntar adevărat, mi-au spus ei. E aici, în sat, pe undeva.
- „Firește, e mult mai probabil să se ofere voluntar aici, în Nuristan, medită Jean-Pierre. Ei nu sunt prea implicați în război – și, în orice caz, se spune că sunt total lipsiți de scrupule”.
- Omul ăsta nou pretinde, de fapt, că i-a văzut pe fugari azi, înainte să ni se alăture, continuă Anatoli. Au trecut pe lângă el în punctul în care Linarul se varsă în Nuristan. I-a văzut luând-o spre sud, îndreptându-se într-acolo.
- Bine!
- În seara asta, după ce echipa de căutare a ajuns aici, în Mundol, omul nostru a chestionat niște săteni și a aflat că doi străini cu un bebeluș au trecut pe-aici în după-amiaza asta, mergând spre sud.
- Atunci, nu e nicio îndoială, rosti Jean-Pierre cu satisfacție.
- Absolut niciuna, fu Anatoli de acord. O să-i prindem mâine. Cu siguranță.

•

Jean-Pierre se trezi pe o saltea gonflabilă – alt lux de-al KGB-ului – pe podeaua murdară a casei. Focul se stinsese peste noapte și aerul era rece. Patul lui Anatoli, din cealaltă parte a cămăruței întunecate, era gol.

Jean-Pierre nu știa unde își petrecuseră noaptea proprietarii casei. După ce le furnizase hrană și le-o servise, Anatoli îi gonise. El trata întregul Afganistan ca și cum ar fi fost regatul lui personal. Poate că era.

Jean-Pierre se ridică în șezut și se frecă la ochi, apoi îl văzu pe Anatoli stând în ușă, privindu-l meditativ.

- Bună dimineața, zise Jean-Pierre.
- Ai mai fost vreodată aici înainte? întrebă Anatoli fără altă introducere.

Creierul lui Jean-Pierre era încă încețoșat de somn.

- Unde?
- În Nuristan, răspunse Anatoli nerăbdător.
- Nu.
- Ciudat.

Jean-Pierre găsi iritant stilul ăsta enigmatic de conversație

atât de devreme dimineața.

— De ce? zise el morocănos. De ce e ciudat?

— Am vorbit cu noul ghid în urmă cu câteva minute.

— Cum îl cheamă?

— Mohammed, Muhammed, Mahomet, Mahmoud – unul dintre numele astea pe care le poartă un milion de alte persoane.

— Ce limbă ai folosit cu un nuristani?

— Franceză, rusă, dari și engleză – de obicei un amestec. M-a întrebat cine a venit cu al doilea elicopter aseară. I-am răspuns: „Un francez care-i poate identifica pe fugari” sau ceva în sensul ăsta. M-a mai întrebat cum te cheamă, așa că i-am spus. Voiam să continuăm până aflam de ce era atât de interesat. Însă n-a mai pus întrebări. Era aproape ca și cum te cunoștea.

— Imposibil.

— Așa cred.

— De ce nu-l întrebi?

„Nu e genul lui Anatoli să fie timid”, se gândi Jean-Pierre.

— N-are niciun rost să întrebi pe cineva ceva până când nu stabilești dacă are motive să te mintă, răspunse Anatoli, apoi ieși.

Jean-Pierre se ridică în picioare. Dormise în tricou și lenjerie de corp. Își trase pantalonii și cizmele, pe urmă își puse mantaua pe umeri și ieși afară.

Nimeri într-un pridvor din lemn necioplit, cu vedere spre întreaga vale. Jos, râul curgea încolăcit între câmpuri, larg și lent. Unele canale dinspre sud se vărsau într-un lac lung și îngust, mărginit de munți. Soarele nu răsărise încă. O ceață peste apă ascundea capătul îndepărtat al lacului. Era o scenă plăcută. „Desigur, își aminti Jean-Pierre, asta este partea cea mai fertilă și mai populată a Nuristanului: cea mai mare parte e pustietate. Rușii au săpat o latrină în pământ, mai remarcă el aprobator. Practica afgană de a utiliza pâraiele din care iau apa de băut este motivul pentru care toți au viermi. Rușii chiar au să facă ordine în țara asta după ce vor lua controlul asupra ei”.

Se duse până în luncă, folosi latrina, se spală în râu și luă o ceașcă de cafea de la unul dintre soldații care stăteau în picioare în jurul focului de gătit.

Echipa de căutare era gata de plecare. Anatoli decisese în seara precedentă că avea să dirijeze căutarea de aici, rămânând în contact radio permanent cu căutătorii. Elicopterele urmau să

fie gata de decolare pentru a-i duce pe el și Jean-Pierre să se alăture căutătorilor de îndată ce aceștia își zăreau prada.

Pe când Jean-Pierre își sorbea cafeaua, Anatoli veni peste câmpul dinspre sat.

— L-ai văzut pe blestematul ăla de ghid? întrebă el brusc.

— Nu.

— Se pare că a dispărut.

Jean-Pierre ridică din sprâncene.

— La fel ca și celălalt dinainte.

— Oamenii ăștia sunt imposibili. Va trebui să-i întreb pe sătenii. Vino și tradu.

— Nu vorbesc limba lor.

— Poate o să vă înțelegeți în dari.

Jean-Pierre merse cu Anatoli înapoi în sat, de-a lungul pajiștii. Când urcau poteca îngustă și murdară dintre casele șubrede, cineva strigă la Anatoli în limba rusă. Se opriă și se uitară într-o parte. Zece-doisprezece bărbați, unii nuristani în alb și alții ruși în uniformă, erau înghesuți împreună pe o verandă, uitându-se la ceva pe jos. Se despărțiră, ca să le permită lui Anatoli și Jean-Pierre să treacă printre ei. Pe podea era un bărbat mort.

Sătenii sporovăiau pe tonuri indignate și arătau spre cadavru. Omul avea gâtul tăiat: rana se căsca oribil și capul îi atârna. Sângele se uscaseră - fusese probabil ucis cu o zi în urmă.

— E Mohammed, ghidul? întrebă Jean-Pierre.

— Nu, răspunse Anatoli.

Îl chestionă pe unul dintre soldați, apoi zise:

— Țsta e ghidul *anterior*, cel care dispăruse.

Jean-Pierre se adresă sătenilor lent, în dari.

— Ce se întâmplă?

După o pauză, un bătrân ridat, cu o ocluzie urâtă în ochiul drept, răspunse în aceeași limbă.

— A fost ucis, răspunse el acuzator.

Jean-Pierre începu să-l interogheze și, puțin câte puțin, apărură povestea. Mortul era un sătean din Valea Linarului, recrutat ca ghid de ruși. Corpul lui, ascuns în grabă într-un pâlăc de tufe, fusese găsit de câinele unui cioban. Familia omului credea că îl ucisese rușii și-i adusese corpul acolo, în acea dimineață, într-o încercare dramatică de a afla de ce.

Jean-Pierre îi explică lui Anatoli.

— Sunt revoltați fiindcă ei cred că l-au ucis oamenii tăi,

încheie el.

— Revoltați? se arată mirat Anatoli. Nu știu că e un război în desfășurare? Oamenii sunt omorâți în fiecare zi – asta e toată ideea.

— Evident, ei nu văd prea multă acțiune aici. L-ați ucis *voi*?

— O să aflu.

Anatoli vorbi cu soldații. Răspunseră mai mulți în același timp, pe tonuri înșuflețite.

— Nu l-am ucis noi, îi traduse Anatoli lui Jean-Pierre.

— Deci, mă întreb cine a făcut-o. E posibil ca localnicii să neucidă ghizii pentru colaborarea cu inamicul?

— Nu, răspunse Anatoli. Dacă ar fi urât colaboratorii, n-ar fi făcut tot tam-tamul ăsta despre cine l-a ucis. Spune-le că suntem nevinovați – calmează-i.

Jean-Pierre vorbi cu chiorul.

— Nu străinii l-au ucis pe omul ăsta. Și ei vor să știe cine l-a omorât pe ghidul lor.

Chiorul traduse asta, iar sătenii reacționară cu consternare.

Anatoli arăta gânditor.

— Poate că dispărutul Mahommed l-a ucis pe omul ăsta, ca să-i ia locul ca ghid.

— Plățiți mult? întrebă Jean-Pierre.

— Mă îndoiesc.

Anatoli întrebă un sergent și traduse răspunsul.

— Cinci sute de afgani pe zi.

— E un salariu bun pentru un afgan, dar nu merită să ucizi pentru suma asta – cu toate că ei spun că un nuristani te omoară și pentru sandalele tale dacă sunt noi.

— Întreabă-i dacă știu unde este Mohammed.

Jean-Pierre întrebă. Se iscară ceva discuții. Cei mai mulți dintre săteni clătină din cap, numai un singur om ridică vocea deasupra celorlalte și arată insistent spre nord. În cele din urmă, chiorul îi zise lui Jean-Pierre:

— A plecat din sat de dimineață devreme. Abdul l-a văzut îndreptându-se spre nord.

— A plecat înainte sau după ce a fost adus cadavrul aici?

— Înainte.

Jean-Pierre îi spuse lui Anatoli și adăugă:

— Mă întreb de ce a plecat atunci.

— Se comportă ca un om vinovat de *ceva*.

— Pesemne că a plecat imediat după ce a vorbit cu tine de dimineață. E ca și cum ar fi plecat fiindcă am venit eu.

Anatoli dădu din cap gânditor.

— Oricare ar fi explicația, cred că știe ceva ce noi nu știm. Mai bine am merge după el. Dacă pierdem un pic de timp, păcat – oricum, ne permitem.

— Cu cât timp în urmă ai vorbit cu el?

Anatoli se uită la ceas.

— Un pic mai mult de o oră.

— Atunci, nu se poate să fi ajuns prea departe.

— Corect.

Anatoli se întoarse și dădu o serie rapidă de comenzi. Soldații se puseră brusc în mișcare. Doi dintre ei îl înhățară pe chior și-l duseră în jos, spre câmp. Altul alergă la elicoptere. Anatoli îl luă de braț pe Jean-Pierre și merseă amândoi vioi după soldați.

— Îl luăm pe chior, în caz că avem nevoie de un interpret, explică Anatoli.

În momentul în care ajunseră pe câmp, cele două elicoptere aveau motoarele pornite. Anatoli și Jean-Pierre urcară într-unul din ele. Chiorul era deja înăuntru, arătând în același timp și încântat, și îngrozit. „Are să spună povestea zilei ăsteia tot restul vieții lui”, se gândi Jean-Pierre.

Câteva minute mai târziu se aflau în aer. Și Anatoli, și Jean-Pierre stăteau lângă ușa deschisă și se uitau în jos. O potecă bine bătută, vizibilă în mod clar, ducea de la sat spre vârful dealului, apoi dispărea între copaci. Anatoli vorbi în radioul pilotului, apoi îi explică lui Jean-Pierre:

— Am trimis niște soldați să cutreiere pădurile alea, în caz că s-a decis să se ascundă.

Fugarul plecase, aproape sigur, mai departe de-atât, bănuie Jean-Pierre, dar Anatoli era prudent – ca de obicei.

Zburară în paralel cu râul vreun kilometru jumătate, pe urmă ajunseră la gura de vărsare a Linarului. Continuase Mohammed să urce valea, în ținutul rece al Nuristanului, sau cotise spre est, în Valea Linarului, îndreptându-se spre Valea celor Cinci Lei?

— De unde a venit Mohammed?, îl întrebă Jean-Pierre pe chior.

— Nu știu, răspunse omul. Însă era tadjic.

Asta însemna că era mai probabil din Valea Linarului decât din Nuristan. Jean-Pierre îi explică lui Anatoli, și rusul direcționa

pilotul să cotească spre stânga și să urmeze Linarul.

„Asta e o ilustrare grăitoare de ce căutarea lui Ellis și Jane nu poate fi făcută din elicopter, reflectă Jean-Pierre. Mohammed are doar o oră avans și deja e posibil să-i fi pierdut urma. Când fugarii Ellis și Jane au o zi întreagă înainte, există mult mai multe alternative și locuri în care să se ascundă.”

Dacă exista un drum de-a lungul Văii Linarului, nu era vizibil din aer. Pilotul elicopterului urmă, pur și simplu, râul. Dealurile erau lipsite de vegetație, dar nu erau încă acoperite cu zăpadă, așa că dacă fugarul era în acea zonă, n-ar fi avut unde să se ascundă.

Îl zăriră câteva minute mai târziu.

Hainele și turbanul albe se reliefa clar pe pământul gri-marونی. Mergea cu pași mari de-a lungul vârfului stâncii, cu acel ritm neobosit al călătorilor afgani, cu bunurile sale într-un sac pe umăr. Când auzi zgomotul elicopterelor, se opri și se uită în spate la ele, apoi își continuă mersul.

— El e? întrebă Jean-Pierre.

— Cred că da, răspunse Anatoli. O să aflăm în curând.

Luă casca radio a pilotului și vorbi cu celălalt elicopter. Acesta trecu în față, zburând peste silueta de pe pământ și ateriză la vreo sută de metri în fața lui. El se duse într-acolo nepăsător.

— De ce nu aterizăm și noi? îl întrebă Jean-Pierre pe Anatoli.

— Doar ca o măsură de precauție.

Ușa laterală a celui alt elicopter se deschise și ieșiră șase soldați. Omul în alb se îndreptă spre ei, luându-și sacul de pe umăr. Era un sac lung, ca un rucsac militar, și vederea acestuia sună un clopot în memoria lui Jean-Pierre. Dar înainte să-și dea seama de ce-i amintea, Mohammed ridică sacul și-l îndreptă spre soldați, și Jean-Pierre își dădu seama ce era pe cale să facă fugarul și deschise gura să strige un avertisment inutil.

Parcă încerca să strige într-un vis sau ar fi alergat sub apă: evenimentele se derulau cu încetinitorul, iar el se mișca încă și mai lent. Înainte să-i vină cuvintele, văzu țeava unei mitraliere ieșind din sac.

Sunetul împușcăturii fu înăbușit de zgomotul elicopterelor, care dădu impresia ciudată că totul are loc în tăcere de moarte. Unul dintre soldații ruși se apucă de burtă și căzu în față, altul își ridică brațele în sus și căzu pe spate, iar fața unui al treilea explodă în sânge și carne. Ceilalți trei ridicară armele. Unul muri

Înainte să apese pe trăgaci, dar ceilalți doi dezlănțuiră o furtună de gloanțe, și chiar dacă Anatoli strigă „*Niet! Niet! Niet! Niet!*” în radio, trupul lui Mohammed fu ridicat de la pământ și aruncat înapoi din cauza impactului, pe urmă ateriză într-o grămadă însângerată pe pământul rece.

Anatoli încă striga furios în radio.

Elicopterul coborî rapid. Jean-Pierre se trezi tremurând de emoție. Să vadă lupta îl făcuse să se simtă ca drogat cu cocaină, părând că voia să râdă, sau să facă sex, sau să alerge, sau să danseze. Îi fulgeră în minte gândul: „Obişnuiam să *vindec* lumea”.

Elicopterul ateriză. Anatoli își scoase casca și rosti dezgustat:

— Acum n-o să mai ştim niciodată de ce s-a ales ghidul ăla cu gâtul tăiat.

Sări afară și Jean-Pierre îl urmă. Se duseră la mortul afgan. Corpul îi era o masă de carne sfâșiată și cea mai mare parte din față dispăruse, totuși Anatoli era sigur în privința identității victimei.

— E ghidul ăla, sunt sigur. Constituția e corectă, coloritul e corect și recunosc sacul, preciză el, apoi se aplecă și ridică încet mitraliera. Dar de ce căra o mitralieră?

Din sac zbură o bucată de hârtie. Jean-Pierre o luă și se uită la ea. Era o fotografie Polaroid de-a lui Mousa.

— Oh, Doamne! exclamă el. Cred că am înțeles.

— Ce-i? întrebă Anatoli. Ce-ai înțeles?

— Mortul e din Valea celor Cinci Lei, răspunse Jean-Pierre. E unul dintre primii locotenenți ai lui Masud. Asta e o fotografie a fiului său, Mousa, și a fost făcută de Jane. Recunosc și sacul în care a ascuns arma: a fost al lui Ellis.

— Și ce? zise Anatoli nerăbdător. Ce concluzie tragi din asta?

Creierul lui Jean-Pierre se chinuia, întrucât făcea conexiuni cu unele detalii mai repede decât și le putea explica.

— Mohammed l-a ucis pe ghid ca să-i ia locul, începu el. N-aveați cum să știți că nu era cine pretindea. Nuristanii știau că nu era unul de-al lor, desigur, însă asta nu contează, fiindcă ei nu știau că el doar pretindea că era localnic, și chiar dacă ar fi știut, n-ar fi putut să-ți spună, fiindcă el îți era și interpret. De fapt, exista o singură persoană care ar fi putut să-l dea în vileag...

— Tu, completă Anatoli. Fiindcă tu îl cunoșteai.

— Era conștient de pericol și se comporta cu băgare de seamă față de mine. De aceea te-a întrebat de dimineată cine a venit ieri după căderea întunericului. I-ai indicat numele meu. A plecat imediat.

Jean-Pierre se încruntă: ceva nu era chiar în regulă.

— Dar de ce a stat în spațiu deschis? continuă el. Putea să se fi ascuns în pădure sau într-o peșteră: ne-ar fi luat mult mai mult timp să-l găsim. Parcă se aștepta să fie urmărit.

— De ce? întrebă Anatoli. Când primul ghid a dispărut, n-am trimis o echipă de căutare după el – tocmai am făcut rost de alt ghid și am continuat: fără anchetă, fără urmărire. Ce-a fost diferit de data asta – ce a mers prost pentru Mohammed – a fost că localnicii au găsit trupul și ne-au acuzat pe noi de crimă. Asta ne-a făcut să-l suspectăm pe Mohammed. Chiar și așa, ne gândeam să uităm de el și doar să ne grăbim. A avut ghinion.

— Nu știa cu ce om precaut avea de-a face, zise Jean-Pierre. Următoarea întrebare: care a fost motivul lui în toate astea? De ce s-a băgat în atâtea necazuri ca să-l substituie pe ghidul inițial?

— Probabil ca să ne inducă în eroare. Probabil tot ce ne-a zis a fost o minciună. *Nu* i-a văzut pe Ellis și Jane ieri după-amiază la gura Văii Linarului. *Nu* au luat-o spre sud spre Nuristan. Sătenii din Mundol *nu au* confirmat că doi străini cu un bebeluș au trecut pe-acolo ieri spre sud – Mohammed nici măcar nu i-a întrebat. El *știa* unde erau fugarii...

— Și ne-a condus în direcția opusă, desigur! completă Jean-Pierre simțindu-se din nou entuziasmat. Vechiul ghid a dispărut imediat după ce echipa de căutare a părăsit satul Linar, nu-i așa?

— Da. Deci putem să presupunem că rapoartele *primate până* în punctul respectiv sunt adevărate, prin urmare, Ellis și Jane *au* trecut prin satul ăla. Ulterior a preluat Mohammed și ne-a condus spre *sud*...

— Fiindcă Ellis și Jane s-au dus spre nord! rosti Jean-Pierre triumfător.

Anatoli dădu din cap încruntat.

— Mohammed le-a câștigat o zi, cel mult, spuse el gânditor. Și-a dat viața pentru asta. A meritat?

Jean-Pierre se uită din nou la fotografia Polaroid a lui Mousa. Vântul rece o făcea să-i fluture în mână.

— Știi, răspunse el, cred că Mohammed ar răspunde: Da, a meritat.

Capitolul nouăsprezece

Părăsiră Gadwalul în întunericul adânc dinaintea de ivirea zorilor, în speranța că le-o vor lua înaintea rușilor pornind la drum atât de devreme. Ellis știa cât de greu era chiar și pentru ofițerul cel mai capabil să strângă o grupă de soldați ca să se pună în mișcare înainte de ivirea zorilor: bucătarul trebuia să pregătească micul dejun, intendentul trebuia să ridice tabăra, operatorul radio trebuia să ia legătura cu sediul central, iar oamenii trebuiau să mănânce. Și toate astea luau timp. Un avantaj pe care Ellis îl avea față de comandantul rus era că el n-avea altceva de făcut decât să încarce iapa cât Jane o alăpta pe Chantal, apoi să-l zgâlțâie pe Halam să se trezească.

În fața lor se afla un urcuș lung și lent pe Valea Nuristanului, de treisprezece-paisprezece kilometri, și pe urmă o vale laterală. „Prima parte, în Nuristan, n-ar trebui să fie prea dificilă, nici chiar pe întuneric, fiindcă e un soi de drum”, se gândi Ellis. Dacă Jane putea să meargă în continuare, ar fi trebuit să ajungă în valea laterală în timpul după-amiezii și să mai călătorească vreo câțiva kilometri până la căderea nopții. Odată ce ieșeau din Valea Nuristanului, avea să fie mult mai dificil să le ia urma, fiindcă rușii n-ar ști pe care parte a văii o luaseră.

Halam îi conducea, purtând hainele lui Mohammed, inclusiv boneta Chitrali. Urma Jane, cărând-o pe Chantal, iar Ellis venea în spate, mânănd-o pe Maggie. Calul căra însă un bagaj mai puțin: Mohammed luase sacul și Ellis nu găsisese un bagaj adecvat să-l înlocuiască. Fusese silit să-și abandoneze în Gadwal cea mai mare parte a echipamentelor explozive. Totuși, păstrase niște TNT, un cablu Primacord, câteva capse detonatoare și inelul de tragere de la dispozitivul de aprindere și le depozitase în buzunarele încăpătoare ale hainei lui de puf de la New York.

Jane era veselă și energică. Odihna din după-amiaza precedentă îi reînnoise forțele. Era minunat de tare, și Ellis se simți mândru de ea, deși când se gândea la asta nu vedea de ce trebuia să aibă *e/* dreptul să se simtă mândru de tăria *ei*.

Halam purta un felinar cu lumânare care arunca umbre grotești pe pereții stâncii. Părea nemulțumit. Cu o zi înainte fusese tot numai un zâmbet, aparent bucuros să facă parte din expediția aceea bizară. Dar în dimineața respectivă avea o față supărată și taciturnă. Ellis dădu vina pe plecatul devreme.

Poteca, așa cum era ea, șerpuia de-a lungul versantului stâncii, înconjurând promontoriile din pârâu, uneori îmbrățișând marginea apei și alteori urcând spre vârful stâncii. După vreun kilometru, ajunseră într-un loc unde drumul dispărea, pur și simplu: erau o stâncă în stânga și râul în dreapta. Halam zise că drumul fusese distrus de o furtună și că ar trebui să aștepte până se face lumină, ca să găsească o cale în jur.

Ellis nu era dispus să piardă nicio clipă. Își scoase cizmele și pantalonii și intră în apa rece ca gheața. În cele mai adânci locuri era doar până la brâu, și ajunse cu ușurință pe malul celălalt. Se întoarse și o trecu pe Maggie, apoi reveni după Jane și Chantal. Halam fu ultimul, însă decența îl împiedică să se dezbrace, chiar și pe întuneric, așa că trebui să continue drumul cu pantaloni uzi learcă, ceea ce îi înrăutăți starea de spirit.

Trecură printr-un sat în întuneric, urmați îndeaproape de câțiva câini răpănoși care-i lătrară de la o distanță sigură. Curând după aceea, zorii luminară cerul răsăritean și Halam stinse lumânarea.

Fură nevoiți să traverseze râul de mai multe ori, în locuri în care poteca era distrusă sau blocată de o alunecare de teren. Halam se supuse și-și suflecă pantalonii largi peste genunchi. La una dintre aceste treceri se întâlneau cu un călător care venea din direcția opusă, un omuleț slab, cărând în brațe, peste râu, o oaie cu coada groasă. Halam purta o lungă conversație cu el într-o limbă nuristani și Ellis suspectă, după modul în care își fluturau brațele, că vorbeau despre rute în munți.

— Nu spune nimănui unde mergem, îi zise Ellis lui Halam în dari, după ce se despărțiră de călător.

Halam se prefăcu că nu înțelege.

Jane repetă ce spuse Ellis. Ea vorbea mai fluent și utiliza gesturi autoritare și mișcări din cap cum făceau afganii.

— Rușii vor chestiona toți călătorii, explică ea.

Halam păru să înțeleagă, dar făcu exact la fel cu următorul călător cu care se întâlneau, un tânăr cu aspect periculos transportând o venerabilă carabină Lee-Enfield. În timpul

conversației, Ellis crezu că-l aude pe Halam spunând „Kantiwar”, numele trecătorii spre care se îndreptau. Și, o clipă mai târziu, călătorul repetă cuvântul. Ellis se înfurie: Halam se juca, pur și simplu, cu viețile lor. Însă răul era deja făcut, așa că își suprimă nevoia de a interveni și așteaptă cu răbdare până când se puseră din nou în mișcare.

— Ți-am spus să nu spui unde mergem, îl atenționează iar Ellis de îndată ce tânărul cu carabina dispăru din vedere.

De data asta, Halam nu pretinse că nu înțelege.

— Nu i-am spus nimic, se apără el indignat.

— Ba da, rosti Ellis categoric. De acum n-ai să mai vorbești cu alți călători.

Halam nu mai scoase niciun cuvânt.

— Nu mai vorbești cu alți călători, înțelegeți? repetă Jane.

— Da, admise Halam fără tragere de inimă.

Ellis considera important să-l facă să tacă. Bănuia de ce Halam voia să discute rutele cu alții: ca să afle factori precum alunecări de teren, ninsori sau inundații în munți, care ar fi putut să blocheze o vale și să facă de preferat o altă abordare. El nu înțelegea cu adevărat că Ellis și Jane *fugeau* de ruși. Existența rutelor alternative era cam singurul factor în favoarea fugarilor, fiindcă rușii trebuiau să verifice fiecare cale posibilă. Aveau să muncească din greu ca să elimine unele dintre rute prin interogarea oamenilor, mai ales a călătorilor. Cu cât mai puține informațiile pe care puteau să le adune așa, cu atât mai dificilă și mai de lungă durată urma să fie căutarea, și cu atât mai mari șansele ca Ellis și Jane să scape de ei.

Un pic mai târziu, se întâlniră cu un mullah îmbrăcat în haine albe, cu barba vopsită în roșu, și, spre frustrarea lui Ellis, Halam deschise imediat o conversație cu omul, în exact același fel cum făcuse cu cei doi călători precedenți.

Ellis ezită doar o clipă. Se duse la Halam, îl apucă puternic de braț și-l făcu s-o ia din loc, dar fără să-i dea drumul.

Halam se luptă pentru scurt timp, însă în curând se opri, fiindcă îl dureau. Strigă ceva, numai că mullahul, pur și simplu, se uită la el cu gura căscată, fără să facă nimic. Privind înapoi, Ellis văzu că Jane luase frâiele și venea din urmă cu Maggie.

— Dacă rușii mă găsesc, mă omoară, îi spuse Ellis lui Halam, după vreo sută de metri, când îl eliberă. De asta nu trebuie să vorbești cu nimeni.

Halam nu zise nimic, ci se îmbufnă.

Mai merseă un pic și Jane zise:

— Mă tem că are să ne facă să suferim pentru asta.

— Așa consider și eu, replică Ellis. Dar a trebuit să-l fac cumva să tacă.

— Cred doar că poate exista o modalitate mai bună să ne descurcăm cu el.

Ellis își suprimă un spasm de iritare. Ar fi vrut să adauge: „Atunci de ce n-ai făcut-o tu, deșteapto?”, dar nu era momentul să se certe. Halam trecu pe lângă următorul călător schițând doar cel mai scurt dintre salaturile formale și Ellis se gândi: „Cel puțin tehnica mea a dat roade”.

La început, înaintarea lor fu mult mai lentă decât anticipase Ellis. Cu poteca șerpuită, terenul accidentat, panta dealului și ramificațiile continue, însemna că la mijlocul dimineții acoperiseră doar șapte-opt kilometri în linie dreaptă, după estimarea lui. Apoi drumul deveni totuși mai ușor, trecând prin pădurea de sus, de deasupra râului.

Tot mai erau câteva case cam la fiecare kilometru și jumătate, dar în loc de cele improvizate din lemn, îngrămădite sus, pe dealuri, precum scaunele pliante aruncate grămadă la întâmplare, erau locuințe în formă de cutie din aceeași piatră ca stâncile pe ale căror versanți stăteau cocoțate atât de precar, precum cuiburile de pescăruși.

La amiază se opriră într-un sat, și Halam îi invită într-o casă și le dădu ceai. Era o clădire cu două etaje, parterul fiind aparent un magazin, precum la casele englezești medievale pe care Ellis și le amintea de la lecțiile de istorie din clasa a noua. Jane îi dădu femeii din casă o sticlută cu un medicament roz pentru viermii intestinali ai copiilor ei și primi în schimb pâine coaptă în tigaie și brânză delicioasă din lapte de capră. Se așezară pe covorașele de pe podeaua de lut, în jurul focului, cu grinzile de plop și răchită ale acoperișului vizibile, deasupra lor. Nu exista niciun coș de fum, așa că fumul de la foc plutea în derivă până la căpriori și, în cele din urmă, se infiltra prin acoperiș: acela era motivul pentru care casele n-aveau plafoane, presupuse Ellis.

Ar fi vrut s-o lase pe Jane să se odihnească după masă, însă nu îndrăzni să riște, fiindcă nu știa cât de aproape puteau fi rușii în spatele lor. Ea arăta obosită, dar în regulă. Plecarea imediată avu și avantajul de a-l împiedica pe Halam să intre în discuții cu

sătenii.

Cu toate astea, Ellis o supraveghe atent pe Jane cât urcară valea. O rugă să mâne calul cât o căra el pe Chantal, judecând că bebelușul era mult mai obositor.

De fiecare dată când ajungeau pe un versant al văii spre răsărit, Halam se oprea și studia cu atenție configurația terenului, apoi scutura din cap și continua mersul. În mod clar, nu era sigur de drum, cu toate că negă asta aprig când îl întrebă Jane. Era enervant, mai ales când Ellis era atât de nerăbdător să iasă din Valea Nuristanului. El se consola totuși cu gândul că, dacă Halam nu era sigur pe ce vale s-o ia, atunci nici rușii n-aveau să știe pe unde au apucat-o fugarii.

Începu să se întrebe dacă Halam nu cumva trecuse de răscruce, când, în sfârșit, ghidul lor se opri unde un pârau se vărsa susurând în râul Nuristan și anunță că traseul lor trecea prin acea vale. Păru că se opri pentru odihnă, ca și cum era reticent să părăsească teritoriul familiar, dar Ellis îl grăbi.

Curând, urcară printr-o pădure de mesteacăn argintiu și valea principală dispăru din vedere în spatele lor. În fața lor se vedea lanțul muntos pe care trebuiau să-l treacă, un perete imens acoperit cu zăpadă care umplea un sfert din cer, și Ellis continuă să reflecteze: „Chiar dacă scăpăm de ruși, cum e posibil să escaladăm asta?” Jane se poticni de vreo două ori și blestemă, ceea ce Ellis luă drept semn că obosea rapid, deși ea nu se plângea.

La amurg ieșiră din pădure într-un peisaj arid, sumbru și nelocuit. Lui Ellis i se păru că era posibil să nu găsească adăpost într-un astfel de teritoriu, așa că sugeră să-și petreacă noaptea într-o colibă goală din piatră pe lângă care trecuseră cu vreo jumătate de oră mai devreme. Jane și Halam fură de acord, și se întoarseră din drum.

Ellis insistă ca Halam să facă focul în colibă, nu afară, ca flacăra să nu poată fi văzută din aer și să nu existe nicio coloană de fum care să le indice prezența. Precauția lui fu justificată un pic mai târziu, când auziră zumzăind deasupra capului un elicopter. Asta însemna că rușii nu erau departe, presupunea el. Dar în țara asta, ce era o distanță scurtă pentru un elicopter putea fi o călătorie imposibilă pe jos. Rușii puteau fi chiar pe partea cealaltă a unui munte de netrecut – sau doar la un kilometru jumătate în jos pe drum. Erau norocoși că peisajul era

prea sălbatic și poteca prea dificil de deslușit din aer, astfel încât căutarea elicopterului să fie viabilă.

Ellis îi dădu calului niște grăunțe. Jane o alăptă și o schimbă pe Chantal, apoi adormi imediat. Ellis o trezi când îi trase fermoarul la sacul de dormit. Pe urmă luă scutecul lui Chantal și îl spală la pârau, apoi îl puse la foc să se usuce. Se întinse alături de Jane pentru o vreme, uitându-se la fața ei în lumina pâlpâitoare a focului, în timp ce Halam sforăia în cealaltă parte a colibei. Ea părea absolut secătuită, cu fața slabă și încordată, cu părul murdar, obrajii pătați de pământ. Dormea neliniștită, strâmbându-se, făcând grimase și mișcându-și gura într-un discurs mut. El se întrebă cât de mult mai putea ea să meargă. Ritmul acela o ucidea. Dacă grupul lor ar putea să se miște mai lent, ar fi în regulă pentru ea. Numai de-ar renunța rușii sau ar fi chemați pentru vreo bătălie majoră în altă parte a țării ăsteia mizerabile...

Se gândi la elicopterul pe care-l auzise. Poate că era într-o misiune care n-avea legătură cu Ellis. Asta părea puțin probabil. Dacă fusese parte dintr-o echipă de căutare, atunci încercarea lui Mohammed ca să-i devieze pe ruși avusese un succes foarte limitat.

Își permise să se gândească ce s-ar întâmpla dacă ar fi capturați. El ar avea parte de un proces-spectacol, prin care rușii le-ar dovedi țărilor nealiniat sceptice că rebelii afgani nu erau decât iscoade ale CIA. Acordul dintre Masud, Kamil și Azizi ar cădea. N-ar mai fi arme americane pentru rebeli. Abătută, rezistența ar slăbi și poate n-ar mai rezista încă o vară.

După proces, Ellis ar fi interogat de KGB. Inițial, s-ar preface că rezistă torturii, apoi că cedează și le dezvăluie tot. Dar nu le-ar spune decât minciuni. Ei ar fi pregătiți pentru asta, desigur, și l-ar tortura și mai mult. Și de data asta el ar mima o cedare mai convingătoare și le-ar debita un amestec de realitate și ficțiune, dificil de verificat pentru ei. În felul ăsta, spera să supraviețuiască și să fie trimis în Siberia. După câțiva ani, ar putea să spere să fie schimbat pe un spion sovietic capturat în Statele Unite. Dacă nu, ar muri în vreun lagăr.

Cel mai mult l-ar întrista să fie despărțit de Jane. O găsisese și o pierduse, și o găsisese din nou – un noroc ce încă îl făcea să amețească atunci când se gândea la el. Ar fi de nesuportat s-o piardă a doua oară. Stătea întins uitându-se la ea de mult timp,

încercând să nu adoarmă, de teamă că ea putea să nu mai fie acolo când se trezea el.

•

Jane visa că era în hotelul George al V-lea, din capitala Peshawar, Pakistan. George al V-lea era la Paris, desigur, dar în vis ea nu observa ciudăţenia asta. Sună room service-ul şi comandă o friptură file, pe jumătate nefăcută, cu piure de cartofi, şi o sticlă de Château Ausone 1971. Îi era teribil de foame, dar nu-şi amintea de ce aşteptase atât înainte să comande. Decise să facă o baie cât i se pregătea cina. Apa era caldă şi toaleta avea covoare. Porni apa şi turnă în cadă săruri de baie, şi camera era plină cu aburi parfumaţi. Nu putea să înţeleagă cum de se murdărise aşa: fusese un miracol că o primiseră în hotel. Era pe cale să intre în apa caldă, când auzi pe cineva strigându-i numele. „Probabil că e room service-ul”, se gândi ea. Cât de enervant – trebuia să mănânce, când era încă murdară, altfel se răcea mâncarea. Era tentată să se întindă în apa fierbinte şi să ignore vocea – oricum, era nepoliticos din partea lor s-o strige „Jane”, ar fi trebuit s-o strige „madame” dar era o voce foarte insistentă şi oarecum familiară. De fapt, nu era room service-ul, ci Ellis, şi o scutura de umăr. Şi, cu cel mai tragic sentiment de dezamăgire, ea îşi dădu seama că George al V-lea era un vis şi în realitate se afla într-o colibă din piatră rece în Nuristan, la un milion de kilometri de o baie fierbinte.

Deschise ochii şi văzu faţa lui Ellis.

— Trebuie să te trezeşti, spuse el.

Jane se simţi aproape paralizată de oboseală.

— E deja dimineaţă?

— Nu, e miezul nopţii.

— Cât e ceasul?

— Unu şi jumătate.

— La dracu’.

Se înfurie pe el fiindcă-i tulburase somnul.

— De ce m-ai trezit? Întrebă ea iritată.

— A plecat Halam.

— A plecat?

Încă era somnoroasă şi confuză.

— Unde? De ce? Se întoarce?

— Nu mi-a zis. M-am trezit şi am descoperit că a plecat.

— Crezi că ne-a abandonat?

— Da.

— Oh, Doamne! Cum o să găsim drumul fără ghid?

Jane avu un vis de groază că se pierdea în zăpadă cu Chantal în brațe.

— Mi-e teamă că s-ar putea să fie mai rău decât asta, spuse Ellis.

— Ce vrei să insinuezi?

— Ai zis că o să ne facă să suferim fiindcă l-am umilit în fața mullahului ăluia. Poate că o să ne abandoneze e o răzbunare suficientă. Sper. Dar presupun că se întoarce pe drumul pe unde am venit. Poate să dea de ruși. Nu cred că o să dureze mult să-l convingă să le spună exact unde ne-a lăsat.

— E prea mult, adăugă Jane, și o cuprinse un sentiment dureros.

Se părea că niște zeități răuvoitoare conspirau împotriva lor.

— Sunt prea obosită, zise ea. O să stau aici și o să dorm până vin rușii și mă iau prizonieră.

Chantal se foi în liniște, mișcându-și capul dintr-o parte în alta și scoțând sunete de supt, apoi începu să plângă. Jane se ridică și o luă în brațe.

— Dacă plecăm acum, încă mai putem să scăpăm, preciză Ellis. O să încarc iapa cât o alăptezi tu pe micuță.

— Bine, zise Jane și o puse pe Chantal la piept.

Ellis o privi pentru o secundă, zâmbind timid, pe urmă ieși în noapte. Jane se gândi că ar fi putut să scape cu ușurință dacă n-ar fi avut-o pe Chantal. Se întrebă ce simțea Ellis în legătură cu asta. Era, la urma urmelor, copilul altui bărbat. Dar pe el nu părea să-l deranjeze, el o considera pe Chantal ca parte din Jane. Sau ascundea ceva resentimente?

„Și-ar dori să fie tatăl lui Chantal?”, se întrebă ea. Se uită la fața mică și ochii mari albaștri care o priveau la rândul lor. Cui ar fi putut să nu-i fie dragă fetița aceea neajutorată?

Dintr-odată, fu complet nehotărâtă în legătură cu tot. Nu era sigură cât de mult îl iubea pe Ellis, nu știa ce simțea pentru Jean-Pierre, soțul care o vâna, nu putea să-și dea seama care-i era datoria față de copilul ei. Era speriată de zăpadă și de munți, și de ruși, și era obosită, încordată și înfrigurată de prea mult timp.

O schimbă instinctiv pe Chantal folosind scutecul uscat de lână foc. Nu reuși să-și amintească să o fi schimbat în seara

precedentă. I se părea că adormise după ce o alăptase. Se încruntă, îndoindu-se de memoria ei, apoi înțelese că Ellis o trezise o clipă ca să închidă fermoarul la sacul ei de dormit. Probabil că el dusese scutecul murdar la pârâu, îl spălase, îl frecase și-l atârname într-un băț lângă foc, să se usuce. Jane începu să plângă.

Se simțea ridicol, însă nu putea să se oprească, deci continuă s-o îmbrace pe Chantal, cu lacrimile scurgându-i-se pe față. Ellis reveni înăuntru când ea așeza bebelușul confortabil în banduliera de transport.

— Nici blestematul de cal nu voia să se trezească, zise el, apoi îi văzu fața și întrebă: Ce e?

— Nu știi de ce te-am părăsit cândva, răspunse ea. Ești cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, și n-am încetat să te iubesc. Te rog, iartă-mă.

El își puse brațele în jurul ei și al lui Chantal.

— Doar n-o mai face din nou, și cu asta basta! replică el.

Rămaseră așa o vreme.

— Sunt gata, rosti Jane în cele din urmă.

— Bine. Hai să mergem.

Ieșiră afară și porniră în sus, prin pădurea care se subția. Halam luase felinarul, dar era Lună și puteau să vadă clar. Aerul era atât de rece, încât era dureros de respirat. Jane se îngrijoră pentru Chantal. Bebelușul era din nou în interiorul hăinii îmblănite a lui Jane, și ea spera că trupul ei încălzea aerul pe care îl respira Chantal. Putea un bebeluș să se îmbolnăvească din cauză că respira aer rece? Jane n-avea idee.

În fața lor era trecătoarea Kantiwar, la patru mii șase sute de metri înălțime, mult mai sus decât ultima trecătoare, Aryu. Jane știa că avea să fie mai înfrigurată și mai obosită decât fusese vreodată în viața ei și, probabil, și mult mai speriată, însă starea ei de spirit era foarte bună. Simți că rezolvase ceva în adâncul ei. „Dacă scap cu viață, vreau să trăiesc cu Ellis, gândi ea. Zilele astea o să-i spun că m-am hotărât tocmai fiindcă a spălat un scutec murdar”.

În curând lăsară copacii în urmă și porniră pe un platou cu un peisaj lunar, cu bolovani, cratere și urme ciudate de zăpadă. Urmară un șir imens de pietre plate, ca poteca unui uriaș. Încă urcau, deși mai puțin abrupt pentru moment, și temperatura scăzu în mod constant, petele albe crescură, până când solul

arăta ca o tablă de șah cu pătrățelele în dezordine.

Energia nervoasă o ținu pe Jane în mișcare în prima oră, dar apoi, când se așternu la mersul acela ce părea fără sfârșit, oboseala o răpuse din nou. Voia să spună *Cât mai e? Și Ajungem curând?*, cum făcea când era copil pe bancheta din spate a mașinii tatălui ei.

La un moment dat, pe panta aceea montană trecură de linia de gheață. Jane deveni conștientă de noul pericol când calul derapă, forăi înfricoșat, aproape căzu, pe urmă își recăpătă echilibrul. Apoi observă că lumina Lunii era reflectată de bolovani ca și cum ar fi fost glazurați: pietrele erau ca diamantele, reci, dure și strălucitoare. Ghetele ei făceau priză mai bine decât copitele lui Maggie, dar, cu toate astea, un pic mai târziu, Jane alunecă și aproape căzu. De-atunci încolo, fu îngrozită că o să cadă și o s-o strivească pe Chantal, și pășea foarte atentă, cu nervii atât de întinși, că simți că ar putea să plesnească.

După un pic mai mult de două ore ajunseră pe partea cealaltă a platoului și se treziră în fața unei poteci abrupte pe versantul montan acoperit de zăpadă. Ellis înaintă primul, trăgând-o pe Maggie după el. Jane urmă la o distanță de siguranță, în caz că iapa ar aluneca înapoi. Urcară pe munte în zigzag.

Poteca nu era marcată clar. O bănuiau întinzându-se oriunde solul era mai lăsat decât în zonele vecine. Jane dorea un semn mai clar că urmau traseul corect: rămășițele unui foc, carcase de pui curățate de carne, măcar o cutie de chibrituri aruncată – ceva care să indice faptul că și alte ființe omenești trecuseră odată pe-acolo. Începu să-și imagineze obsesiv că s-au pierdut complet, departe de potecă, rătăcind fără țință prin zăpezi nesfârșite și că aveau să continue să se învârtă zile întregi, până când rămâneau fără alimente și energie, și putere a voinței, și se întindeau în zăpadă, tustrei, să înghețe împreună până la moarte.

Spatele o dorea insuportabil. Cu multă reticență, i-o dădu pe Chantal lui Ellis și luă calul de frâu de la el, ca să transfere tensiunea la un grup diferit de mușchi. Bietul cal se cabra în mod constant. La un moment dat alunecă pe un bolovan cu gheață și căzu. Jane trebui să tragă fără milă de căpăstru ca să-l facă să se ridice în picioare. Când reuși în cele din urmă, ea văzu o pată întunecată pe zăpadă unde căzuse: sânge. Privind

mai aproape, desluși o tăietură pe genunchiul stâng. Rana nu părea serioasă: o făcu pe Maggie să meargă.

Fiind în frunte, Jane trebuia să decidă unde era poteca, și coșmarul de a fi iremediabil pierduți îi bătui fiecare ezitare. Uneori, drumul părea să se bifurce și ea trebuia să ghicească, stânga sau dreapta. De multe ori, terenul prezenta un nivel mai mult sau mai puțin uniform, așa că își urma doar instinctul până când poteca reapărea. O dată se trezi zbătându-se într-un morman de zăpadă și trebui să fie scoasă de Ellis și cal.

În sfârșit, poteca duse spre o margine care șerpuia mult în sus pe versantul muntelui. Erau la o altitudine foarte mare: privind înapoi la platoul aflat cu mult mai jos, ameți un pic. Sigur nu puteau fi departe de trecătoare?

Marginea era abruptă, plină de gheață și lată de doar câțiva zeci de centimetri, și dincolo de margine se căsca abisul. Jane păși cu atenție sporită, dar tot se împiedică de câteva ori și o dată căzu în genunchi, învinețindu-i. O dureau atât de rău peste tot, încât abia dacă mai simțea noile dureri. Maggie aluneca în mod constant, până când Jane nu se mai deranjă să se întoarcă atunci când îi auzea copitele patinând, ci, pur și simplu, trăgea mai tare de frâie. I-ar fi plăcut să reajusteze încărcătura calului, astfel ca sacii grei să fie mai în față, ceea ce ar fi ajutat la stabilitatea animalului la urcarea pantei. Însă poteca era extrem de îngustă și, oricum, îi era teamă că, dacă se oprea, n-ar mai fi putut să pornească din nou.

Marginea se îngustă și mai mult în jurul unui afloriment de stâncă. Jane păși prudent pe cea mai subțire secțiune, însă, în ciuda prudenței – sau poate fiindcă era atât de agitată –, alunecă. Pentru o clipă în care inima i se opri, se gândi că putea să cadă în gol. Totuși, ateriză în genunchi și se stabilizează cu ambele mâini. Văzu cu coada ochiului zăpada de pe pante, la sute de metri mai jos. Începu să tremure, dar se controlează cu efort.

Se ridică încet și se întoarse. Dăduse drumul frâielor și ele atârnavă deasupra prăpastiei. Calul stătea și o privea, cu picioarele rigide și tremurând, evident îngrozit. Când întinse mâna după frâu, animalul făcu un pas înapoi de panică.

— Ho! strigă Jane, apoi își calmă vocea și zise liniștită: Nu face asta. Vino la mine. O să fii bine.

Ellis o strigă din cealaltă parte a stâncii.

— Ce este?

— Șșșt! rosti ea încet. Maggie e speriată. Stai pe loc.

Era cumplit de conștientă de faptul că Ellis o căra pe Chantal. Continuă să murmure liniștitor pentru cal, în timp ce pășea încet spre el. Iapa se uită la ea cu ochii mari, cu respirația ieșindu-i ca fumul din nările fremătând. Ajunse la o lungime de braț și se întinse după căpăstru.

Calul își smuci capul, se trase înapoi, derapă și-și pierdu echilibrul.

Când capul i se smuci înapoi, Jane prinse frâul. Dar picioarele îi alunecară, căzu în dreapta, frâiele zburară din mâna lui Jane și, spre groaza ei de nedescris, calul alunecă încet cu spatele pe margine și căzu peste aceasta, nechezând cuprins de spaimă.

Apăru Ellis.

— Oprește-te! strigă el la Jane, și ea își dădu seama că țipa.

Închise gura cu un zgomot sec. Ellis îngenunche și se uită peste margine, încă ținând-o pe Chantal la piept sub haina de puf. Jane își controlează isteria și îngenunche lângă el.

Ea se aștepta să vadă trupul calului îngropat în zăpadă la sute de metri mai jos. De fapt, acesta aterizase pe un fel de platou la doar un metru jumătate, doi mai jos, și era culcat pe-o parte, cu picioarele mișcându-se în gol.

— E încă în viață! strigă Jane. Slavă Domnului!

— Și proviziile noastre sunt intacte, zise Ellis lipsit de sentimentalism.

— Dar cum putem să aducem animalul înapoi aici?

Ellis se uită la ea și nu zise nimic.

Jane își dădu seama că nu era posibil să tragă calul în sus pe potecă.

— Nu putem s-o lăsăm în urmă să moară de frig! spuse Jane.

— Îmi pare rău, rosti neputincios Ellis.

— Of, Doamne, e insuportabil.

Ellis își trase fermoarul de la haină și o scoase din bandulieră pe Chantal.

Jane o luă și o puse în interiorul hainei ei.

— O să iau mâncarea mai întâi, zise Ellis.

Se așeză pe burtă de-a lungul marginii potecii și apoi își pivotă picioarele peste aceasta. Zăpada desprinsă zbură peste calul lungit. Ellis se lăsă încet, picioarele căutând platoul. Atinse terenul solid, alunecă pe coate de pe margine și se întoarse cu

grijă.

Jane îl privi împietrită. Între crupa calului și fața stâncii nu era loc pentru ambele picioare ale lui Ellis unul lângă altul: trebui să stea cu picioarele unul în spatele celuilalt, ca o siluetă într-o antică pictură murală egipteană. Flexă genunchii și se lăsă încet pe vine, apoi întinse mâna după o rețea complexă de curele din piele care țineau sacii din pânză cu rații de urgență.

În acel moment, calul decise să se ridice.

Își îndoi picioarele din față și reuși cumva să și le pună sub pulpele anterioare. Pe urmă, cu familiara zvârcolire ca de șarpe a cailor, ajunse în picioare, își ridică extremitatea din față și încercă din nou să-și balanseze picioarele din spate pe margine.

Aproape reuși.

Apoi picioarele din spate îi alunecară, își pierdu echilibrul și căzu într-o parte. Ellis apucă sacul cu alimente. Centimetru cu centimetru, calul alunecă, dând din picioare și zvârcolindu-se. Jane era îngrozită că avea să-l rănească pe Ellis.

Inevitabil, animalul alunecă peste margine. Ellis trase sacul de alimente, fără să mai încerce să salveze calul, sperând totuși să rupă curelele din piele și să rețină mâncarea. Atât de hotărât era, că Jane se temu că avea să lase calul să-l tragă peste margine. Acesta aluneca rapid, trăgându-l pe Ellis la marginea prăpastiei. În ultima secundă, el dădu drumul sacului cu un strigăt de frustrare, și calul scoase un țipăt și căzu, rostogolindu-se din nou și din nou în timp ce se prăbușea în gol, luând cu el toată hrana, proviziile medicale, sacii lor de dormit și scutecul de rezervă al lui Chantal.

Jane izbucni în lacrimi.

Câteva momente mai târziu, Ellis se cățăra pe margine lângă ea. Își puse brațele în jurul ei și îngenunche acolo cu ea pentru un minut, în timp ce Jane plângea din cauza calului și a bunurilor, și a picioarelor dureroase și înghețate. Pe urmă, el se ridică, o ajută cu blândețe și pe ea să se ridice, și zise:

— Nu trebuie să ne oprim.

— Dar cum putem să mergem mai departe? strigă ea. N-avem nimic de mâncare, nu putem să fierbem apa, n-avem nici saci de dormit, nici medicamente...

— Ne avem unul pe altul, spuse el.

Ea îl îmbrățișă strâns când își aduse aminte cât de aproape de margine alunecase.

„Dacă ieșim cu viață din asta și scăpăm de ruși și ne întoarcem în Europa împreună, nu-l mai scap din ochi, jur”, se gândi ea.

— Mergi tu prima, zise el desfăcându-se din îmbrățișarea ei. Vreau să pot să te văd.

O îmbrânci blând și ea începu să urce automat pe munte. Încet, disperarea i se atenuă. Decise că scopul ei avea să fie, pur și simplu, să continue să meargă până când va cădea moartă. După un timp, Chantal începu să plângă. Jane o ignoră și, în cele din urmă, se opri.

Ceva mai târziu – să fi fost minute sau ore, fiindcă pierduse noțiunea timpului –, când Jane dădu un colț, Ellis o prinse din urmă și o opri cu o mână pe braț.

— Uite, zise el arătând înainte.

Drumul ducea în jos, într-un bazin vast de dealuri mărginite de munți cu piscuri albe. La început, Jane nu înțelese ce îi arătașe Ellis. Pe urmă își dădu seama că drumul ducea *în jos*.

— Țsta e vârful? întrebă ea stupid.

— Da, răspunse el. Asta e trecătoarea Kantiwar. Am parcurs cea mai dificilă parte a călătoriei. În zilele următoare, traseul o să coboare la vale, iar vremea are să se încălzească.

Jane se așeză pe un bolovan de gheață. „Am făcut-o, se gândi ea. Am făcut-o”.

Cât se uitară amândoi la dealurile negre, cerul de dincolo de culmile montane deveni din gri-perlat roz prăfuit. Se crăpa de ziuă. Pe măsură ce lumina se întindea încet pe cer, un pic de speranță se strecură din nou în inima lui Jane.

„La vale, chibzui ea. Și mai cald. Poate o să scăpăm”.

Chantal plânse din nou. Ei bine, aprovizionarea ei cu alimente nu dispăruse odată cu Maggie. Jane o alăptă pe micuță, stând pe acel bolovan cu gheață de pe acoperișul lumii, cât Ellis topi zăpadă în mâini ca să bea Jane.

Coborârea în Valea Kantiwarului era o pantă relativ ușoară, dar plină de gheață la început. Cu toate astea, era mai puțin enervant fără calul pentru care să-și facă griji. Ellis, care nu alunecase deloc pe drum, o căra pe Chantal.

În fața lor, cerul de dimineață deveni roșu înflăcărat, de parcă lumea de dincolo de munți luase foc. Picioarele lui Jane erau încă amorțite de frig, dar nasul i se dezghețase.

Dintr-odată își dădu seama că-i era teribil de foame. Trebuiau,

pur și simplu, să continue să meargă până când dădeau peste oameni. Tot ce mai aveau de vândut era TNT-ul din buzunarele lui Ellis. Când se va termina, vor fi nevoiți să se bazeze pe tradiționala ospitalitate afgană.

Rămăseseră și fără așternuturi. Deci trebuiau să doarmă în hainele lor, încălțați. Cumva, Jane simțea că aveau să rezolve toate problemele. Chiar și găsirea potecii fu ușoară, fiindcă pereții văii pe fiecare latură erau un ghid constant și limitau distanța pe care s-ar fi putut abate. În curând apăru un mic pârau clipocind alături de ei: erau din nou sub linia de gheață. Terenul era destul de neted și dacă ar mai fi avut calul, ar fi putut să meargă călare.

După încă două ore se opriă să se odihnească într-o margine a defileului, iar Jane o luă pe Chantal de la Ellis. În fața lor, coborârea deveni dură și abruptă, dar fiindcă erau sub linia de gheață, pietrele nu erau alunecoase. Defileul era destul de îngust și putea fi blocat cu ușurință.

— Sper că nu sunt alunecări de teren colo jos, zise Jane.

Ellis se uita în altă parte, înapoi în sus.

Brusc, tresări și exclamă:

— Iisuse Hristose!

— Ce naiba s-a întâmplat?

Jane se întoarse și-i urmări privirea, și inima i se opri. În spatele lor, la aproape doi kilometri, erau o jumătate de duzină de oameni în uniformă și un cal: echipa de căutare.

„După toate astea, după toate prin care am trecut, tot ne-au prins”, reflectă Jane.

Era prea nefericită chiar și ca să plângă.

Ellis o apucă de braț.

— Repede, să mergem, o îndemnă el.

Începu să se grăbească în jos, în defileu, trăgând-o după el.

— Ce rost are? întrebă Jane obosită. Sunt sigură că au să ne prindă.

— Ne-a mai rămas o șansă.

În timp ce mergeau, Ellis examinează versanții abrupti, stâncoși ai defileului.

— Ce-i?

— O cădere de pietre.

— Or să găsească o cale să treacă peste ea sau pe lângă.

— Nu și dacă sunt toți îngropați sub ea.

Se opriă într-un loc în care pavajul canionului era de doar câțiva zeci de centimetri lățime, și un perete se înălța brusc abrupt și înalt.

— Țsta e perfect, zise el.

Scoase din buzunarele hainei un calup de TNT, o rolă de cablu Primacord, un mic obiect de metal cam de dimensiunea capacului unui stilou și ceva care semăna cu o seringă de metal, cu excepția faptului că la capătul bont avea un inel de tragere în loc de un piston. Puse obiectele pe pământ.

Jane îl privi uluită. Ea nu mai îndrăznea să spere.

El fixă micul obiect metalic la un capăt al Primacordului, rupându-l cu dinții, apoi atașă obiectul metalic la capătul ascuțit al seringii. Îi întinse lui Jane întregul ansamblu.

— Uite ce trebuie să faci, începu el. Coboară defileul derulând cablul. Încearcă să-l ascunzi. Nu contează dacă-l bagi în apă – chestia asta arde sub apă. Când ajungi la limita sârmei, scoate cuiele de siguranță, așa.

Îi arată cele două pene de siguranță care străpungeau seringă. Le scoase și le puse la loc.

— Apoi stai cu ochii la mine. Așteaptă să-mi flutur așa brațele deasupra capului.

Îi arată ce voia să spună.

— Pe urmă trage inelul. Dacă ne sincronizăm, putem să-i omorâm pe toți. Du-te!

Jane urmă ordinele ca un robot, fără să se gândească prea mult.

Coborî defileul derulând cablul. La început îl ascunse în spatele unui șir de tufe mici, pe urmă îl puse în albia pârâului. Chantal dormea în bandulieră, legănată ușor de mersul lui Jane, lăsându-i mamei ambele brațe libere.

După un minut, se uită înapoi. Ellis strecura TNT-ul într-o fisură în stâncă. Jane crezuse întotdeauna că explozivii se declanșează spontan dacă-i mânuiești grosolan: în mod evident, asta era o preconcepție populară.

Ea continuă până când cablul i se întinse în mână, apoi se întoarse din nou. Ellis asalta în acel moment peretele canionului, probabil în căutarea celei mai bune poziții din care să-i observe pe ruși când intrau în capcană.

Jane se așază lângă pârâu. Trupușorul lui Chantal i se odihni în poală. Banduliera se relaxă, luând greutatea de pe spatele lui

Jane. Cuvintele lui Ellis îi tot răsunau în minte: „Dacă ne sincronizăm, putem să-i omorâm pe toți”. „Poate să funcționeze? se întrebă ea. Vor fi uciși toți?”

Ce-ar face atunci ceilalți ruși? Capul lui Jane începu să se limpezească, și ea se gândi la succesiunea probabilă de evenimente. Într-o oră sau două, cineva va observa că mica echipă nu mai sunase de o vreme, și va încerca să-i contacteze prin radio. Văzând că e imposibil, va presupune că echipa e într-un defileu adânc sau că radioul nu funcționează. După alte câteva ore fără contact, va trimite un elicopter să caute echipa, presupunând că ofițerul responsabil ar fi avut inspirația să aprindă un foc sau să-și facă localizarea ușor vizibilă din aer. Când asta avea să eșueze, cei de la sediul central vor începe să-și facă griji. La un moment dat vor fi nevoiți să trimită o echipă de căutare ca să găsească echipa dispărută, care ar trebui să acopere același teritoriu ca precedentă. Cu siguranță, ei nu vor putea finaliza excursia în acea zi, și le va fi imposibil să caute un adăpost corespunzător pe timp de noapte.

Până în momentul în care ar găsi cadavrele, Ellis și Jane ar fi la cel puțin o zi și jumătate în față, poate mai mult.

„Ar putea fi de-ajuns”, se gândi Jane. Până atunci, ea și Ellis ar trece prin atâtea bifurcații, văi laterale și rute alternative, încât nu ar putea fi găsiți. „Mă întreb, chibzui ea obosită, dacă ăsta ar putea să fie sfârșitul. Mi-aș dori ca soldații să se grăbească. Nu suport așteptarea. Mi-e atât de frică”.

Îl vedea clar pe Ellis târându-se pe mâini și genunchi pe vârful stâncii. Zărea și echipa de căutare mărșăluind la vale. Chiar și de la distanța aceea păreau murdari, iar umerii lăsați și târșirea picioarelor arătau că erau obosiți și abătuți. Ei n-o vedeau totuși. Se pierdea în peisaj.

Ellis se ghemuise în spatele unui mal abrupt și se uita pe după marginea acestuia la soldații care se apropiau. Era în mod clar vizibil pentru Jane, dar ascuns de ruși, și el avea o viziune clară a locului unde plantase explozibilul.

Soldații ajunseră în capul defileului și începură să coboare. Unul dintre ei era călare și avea mustață: probabil era ofițer. Altul purta o bonetă Chitrali.

„Ăsta-i Halam, reflectă Jane. Trădătorul”. Pentru ce făcuse Jean-Pierre, trădarea i se părea o crimă de neiertat. Mai erau alți cinci, și toți aveau părul scurt, bonete de uniformă și fețe tinere,

proaspăt rase. „Doi bărbați și cinci băieți”, chibzui ea.

Îl privi pe Ellis. Avea să dea semnalul dintr-o clipă-n alta. Începu s-o doară gâtul de încordare uitându-se în sus la el. Soldații încă n-o descoperiseră: erau concentrați să-și găsească drumul pe solul stâncos. În sfârșit, Ellis se întoarse spre ea și, încet și fără grabă, își flutură ambele brațe în aer deasupra capului.

Jane se uită înapoi la soldați. Unul dintre ei întinse mâna și luă frâul calului, să-l ajute pe terenul accidentat. Jane avea dispozitivul ca o seringă în mâna stângă și arătătorul de la dreapta încovoiat în interiorul inelului de tragere. O smucitură va aprinde fitilul, va detona TNT-ul și stânca se va rostogoli peste urmăritorii ei. „Cinci băieți”, se gândi ea. Înrolați în armată fiindcă erau săraci sau proști, sau ambele, sau fiindcă fuseseră concentrați. Trimiși într-o țară friguroasă, neprimitoare, unde lumea îi ura. Mărșăluiau prin pustiul muntos, înghețat.

Îngropați sub o alunecare de teren, cu capetele sparte și plămânii sufocați cu pământ, și spinările rupte și piepturile zdrobite, țipând și sufocându-se, și sângerând până la moarte, în agonie și teroare. Cinci scrisori de scris taților mândri și mamelor îngrijorate de acasă: „Regretăm să vă informăm, a murit în misiune, luptă istorică împotriva forțelor reacționare, act de eroism, medalie postumă, cele mai sincere condoleanțe. Cele mai sincere condoleanțe”. Disprețul mamei pentru cuvintele astea frumoase, deoarece își amintea cum născuse ea în durere și frică, alăptase băiatul în momente grele și ușoare, îl învățase să meargă drept și să se spele pe mâini, și să-și scrie numele, îl trimisese la școală, cum îl văzuse crescând și până ajunsese aproape la fel de înalt ca ea, apoi chiar mai înalt, până când fusese pregătit să-și câștige existența și se însoare cu o fată sănătoasă, și să bună bazele unei familii proprii, și să-i dea nepoți. Durerea mamei când avea să-și dea seama că toate astea, tot ce făcuse, durerea și munca, și grijile, fuseseră în zadar: acest miracol, copilul ei bărbat, fusese distrus de fanfaroni într-un război stupid, zadarnic. Sentimentul pierderii. Sentimentul pierderii.

Jane îl auzi pe Ellis strigând. Se uită în sus. Era în picioare, fără să-i pese că era văzut, făcându-i cu mâna și strigând:

— Fă-o acum! Fă-o acum!

Cu grijă, ea puse dispozitivul cu inel de tragere jos, pe

pământ, lângă pâraul năvalnic.

Soldații îi văzură pe amândoi. Doi oameni începură să urce versantul defileului unde era Ellis. Ceilalți o înconjură pe Jane, îndreptând puștile-automate spre ea și bebelușul ei, părând jenați și ridicoli. Ea îi ignoră și se uită la Ellis. El cobora versantul defileului. Oamenii care se cățarau după el se opriră și așteptară să vadă ce avea de gând să facă.

El ajunsese la nivelul solului și se îndreptă încet spre Jane. Se opri în fața ei.

— De ce? întrebă el. De ce n-ai făcut-o?

„Fiindcă sunt atât de tineri, își spuse ea. Fiindcă sunt tineri și nevinovați, iar ei nu vor să mă omoare pe mine. Fiindcă ar fi fost o crimă. Dar cel mai mult dintre toate...”

— Fiindcă au mame, răspunse ea.

•

Jean-Pierre deschise ochii. Silueta voluminoasă a lui Anatoli era ghemuită lângă patul de campanie. În spatele lui Anatoli, lumina puternică a soarelui trecea prin clapa deschisă a cortului. Jean-Pierre trăi o clipă de panică, neștiind de ce dormise atât de târziu sau ce pierduse. Apoi, tot într-o clipă, își aminti de evenimentele nopții.

El și Anatoli își așezaseră tabăra în apropierea trecătorii Kantiwar. Fuseseră treziți în jurul orei două și jumătate de căpitanul care comanda echipa de căutare, care, la rândul lui, fusese trezit de soldatul de strajă. Un tânăr afgan numit Halam dăduse năvală în tabără, zisese căpitanul. Folosind un amestec de pașto, engleză și rusă, îi înștiințase că fusese ghid pentru fugarii americani, dar îl insultaseră, așa că-i abandonase. Fiind întrebat unde erau „americani”, se oferise să-i conducă pe ruși la coliba din piatră unde fugarii dormeau fără să suspecteze nimic.

Jean-Pierre voise din tot sufletul să sară în elicopter și să ajungă acolo imediat.

Anatoli fusese mai circumspect.

— Noi avem o vorbă în Mongolia: „Nu scoate penisul până când curva nu deschide picioarele”. Halam poate minte. Dacă spune adevărul, tot se poate să nu fie capabil să dibuie coliba, mai ales pe timp de noapte, mai ales din aer. Și chiar dacă o găsește, poate au plecat.

— Deci, ce crezi că ar trebui să facem?

— Trimit o echipă înainte - un căpitan, cinci soldați și un cal, cu Halam ăsta, desigur. Ei pot să plece imediat. Noi putem să ne odihnim până găsesc ei fugarii.

Precauția lui fusese justificată. Echipa de căutare plecată înainte raportase înapoi prin radio, la trei și jumătate, spunând că găsiseră coliba goală. Cu toate astea, adăugaseră, focul era încă aprins, așa că Halam spusese, probabil, adevărul. Anatoli și Jean-Pierre ajunseseră la concluzia că Ellis și Jane se treziseră peste noapte, văzuseră că ghidul lor dispăruse și decisese să fugă. Anatoli ordonase echipei să plece după ei, bazându-se pe Halam să le indice ruta cea mai probabilă.

În acel moment, Jean-Pierre se întorsese în pat și căzuse într-un somn greu, motiv pentru care nu reușise să se trezească în zori.

— Cât e ceasul? îl întrebă el confuz pe Anatoli.

— Opt. Și i-am prins.

Jean-Pierre tresări - apoi își aminti că simțise la fel și înainte și se dezumflase.

— Sigur? Întrebă el.

— Putem să mergem și să verifici de cum îți pui pantalonii.

Fu mai rapid decât se crezuse în stare. Un elicopter pentru realimentarea cu combustibil ajunsese chiar în momentul în care erau gata de îmbarcare, și Anatoli fusese înțelept să aștepte câteva minute, până erau umplute rezervoarele, așa că Jean-Pierre trebui să-și mai rețină un pic nerăbdarea.

Plecară câteva minute mai târziu. Jean-Pierre se uită la peisaj prin ușa deschisă. În timp ce zburau prin munți, își dădu seama că era cel mai sumbru și aspru teritoriu pe care îl văzuse până atunci în Afganistan.

„Chiar a trecut Jane prin peisajul ăsta selenar arid, prins între ghețuri, cu un copil în brațe? Înseamnă că mă urăște cu adevărat ca să treacă prin atât de multe pentru a scăpa de mine, se gândi Jean-Pierre. Acum o să știe că totul a fost în zadar. E a mea pentru totdeauna.”

Dar chiar fusese prinsă? Era îngrozit de încă o dezamăgire. Când va ateriza, va descoperi că echipa plecată înainte capturasă o altă pereche de hipsteri sau doi alpiniști fanatici, sau chiar doi nomazi care arătau vag a europeni?

Anatoli arătă spre trecătoarea Kantiwar când zburară peste ea.

— Se pare că și-au pierdut calul, adăugă el strigând în urechea lui Jean-Pierre peste zgomotul de motoare și de vânt.

Jean-Pierre văzu destul de clar conturul unui cal mort în zăpezile de sub trecătoare. Se întrebă dacă era Maggie. Mai degrabă spera să fie animalul ăla încăpățânat.

Survolară Valea Kantiwarului, cercetând terenul după echipa plecată înainte. În cele din urmă, văzură fum: cineva aprinsese un foc ca să-i ghideze. Coborâră spre un petic de pământ neted din apropierea capului defileului. Jean-Pierre scrută zona în timp ce se apropiau de sol: văzu trei sau patru bărbați în uniforme rusești, însă n-o zări pe Jane.

Elicopterul ateriză. Jean-Pierre avea sufletul la gură. Sări pe pământ, cu o senzație de greață din cauza stării tensionate. Anatoli sări alături de el. Căpitanul îi conduse de la elicopter în jos, în defileu.

Și acolo erau ei.

Jean-Pierre se simți ca unul care fusese torturat și în clipa aia îl avea pe torționar în puterea lui. Jane era așezată pe pământ lângă un pârâiaș, cu Chantal în poală. Ellis stătea în picioare în spatele ei. Amândoi păreau epuizați, învinși și demoralizați.

Jean-Pierre se opri.

— Haide încoace, îi zise el lui Jane.

Ea se ridică în picioare și se îndreptă spre el. Jean-Pierre văzu că o căra pe Chantal într-un fel de bandulieră în jurul gâtului, care îi lăsa mâinile libere. Ellis dădu s-o urmeze.

— Tu nu, spuse Jean-Pierre, și Ellis se conformă.

Jane se opri în fața lui Jean-Pierre și se uită în sus la el. El ridică mâna dreaptă și o lovi cu toată forța peste obraz. Era cea mai satisfăcătoare lovitură pe care o dăduse vreodată. Ea se clătină înapoi descumpănită, în așa fel că el se gândi că o să cadă. Dar ea își păstră echilibrul și îl țintui, sfidătoare, cu lacrimi de durere curgându-i pe față. Jean-Pierre îl văzu peste umărul ei pe Ellis făcând un pas brusc în față, apoi abținându-se. Jean-Pierre era ușor dezamăgit: dacă Ellis încerca să facă ceva, soldații ar fi sărit pe el și l-ar fi bătut. Nu conta: avea să-și ia bătaia destul de curând.

Jean-Pierre ridică mâna ca s-o lovească din nou pe Jane. Ea tresări și o acoperi protector pe Chantal cu brațele. Jean-Pierre se răzgândi.

— O să fie destul timp pentru asta mai târziu, spuse el

coborând mâna. Destul timp.

•

Jean-Pierre se duse înapoi spre elicopter. Jane privi în jos la Chantal. Bebelușul se uita la ea, treaz, dar nu de foame. Jane o îmbrățișă, ca și cum bebelușul avea nevoie să fie consolată. Într-un fel, se bucura că Jean-Pierre o lovise, deși fața încă o ardea de durere și umilință. Lovitura fusese ca hotărârea definitivă într-un divorț: asta însemna că mariajul ei era, în cele din urmă, în mod oficial, definitiv încheiat, iar ea nu mai avea nicio responsabilitate. Dacă el ar fi plâns sau ar fi cerut iertare, sau ar fi implorat-o să nu-l urască pentru ce făcuse, s-ar fi simțit vinovată.

Dar lovitura încheiase totul. Nu-i mai rămăseseră sentimente pentru el: nicio fărâmbă de iubire sau de respect, sau chiar de compasiune. „Este o ironie că trebuie să mă simt complet eliberată de el în momentul în care m-au capturat într-un sfârșit”, se gândea ea.

Până în acel moment fusese la conducere un căpitan, cel care călărise calul, dar ulterior preluă controlul Anatoli, contactul lui Jean-Pierre cu aspect de oriental. Când el dădu ordine, Jane conștientiză că ea înțelegea ce spunea. Era mai mult de un an de când nu mai auzise vorbindu-se rusește, și la început sună ca un nonsens, dar în acel moment, că urechea ei era bine acordată, înțelegea fiecare cuvânt: Anatoli îi spunea unui soldat să-i lege mâinile lui Ellis. Soldatul, aparent pregătit pentru asta, scoase o pereche de cătușe. Ellis ținu mâinile în față cooperant și soldatul îl încătușă.

Thaler arăta intimidat și descurajat. Văzându-l încătușat, învins, Jane simți un val de milă și disperare, și în ochi îi veniră lacrimi.

Soldatul întrebă dacă ar trebui s-o încătușeze și pe Jane.

— Nu, zise Anatoli. Ea are bebelușul.

Fură mânați spre elicopter.

— Îmi pare rău. Pentru Jean-Pierre. N-am putut să ajung la el..., se scuză Ellis.

Ea clătină din cap, ca să indice că nu era nevoie de scuze, însă nu reuși să vorbească. Supunerea totală a lui Ellis o făcea furioasă, nu pe el, ci pe toată lumea care îi făcea asta: pe Jean-Pierre și Anatoli, și pe Halam, și pe ruși. Aproape își dorea să fi detonat explozibilul.

Ellis sări în elicopter, apoi întinse mâna în jos ca s-o ajute. Ea o ținu pe Chantal cu brațul stâng, ca să mențină banduliera în echilibru, și-i dădu mâna dreaptă. El o trase în sus. În momentul în care erau cel mai aproape unul de altul, el murmură:

— Imediat ce decolăm, pălmuieste-l pe Jean-Pierre.

Jane fu prea șocată ca să reacționeze, ceea ce fu, probabil, un noroc. Nimeni altcineva nu părea să-l fi auzit pe Ellis și, oricum, niciunul dintre ei nu vorbea prea mult engleza. Ea se concentrează pe încercarea de a arăta normal.

Cabina pasagerilor era mică și goală, cu plafonul jos, așa că oamenii trebuiau să se aplece. Nu era nimic înăuntru, în afară de o banchetă mică, fixată pe fuzelajul opus ușii. Jane se așeză cu recunoștință. Putea să vadă în carlingă. Scaunul pilotului era ridicat la o jumătate de metru, un metru de podea, cu o scară lângă el, pentru acces. Pilotul era acolo – echipajul nu debarcase – și elicele încă se învârteau. Zgomotul era foarte mare.

Ellis se ghemui pe podea lângă Jane, între banchetă și scaunul pilotului.

Anatoli urcă împreună cu un soldat. Vorbi cu soldatul și arătă spre Ellis. Jane nu auzea ce spunea, dar era clar din reacția soldatului că i se spusese să-l păzească pe Ellis: își luă de pe umăr pușca-automată și o ținu lejer în mâini.

Jean-Pierre urcă ultimul. Rămase în ușa deschisă, uitându-se cum se ridică elicopterul. Jane simți că intră în panică. Fusese foarte bine că Ellis îi spusese să-l pălmuiască pe Jean-Pierre când decolau, dar cum? În clipa aceea, Jean-Pierre era cu spatele la ei și în picioare în ușa deschisă – dacă încerca să-l lovească, și-ar fi pierdut, probabil, echilibrul și ar fi căzut. Privi spre Ellis, în speranța că are s-o îndrume. Pe fața lui era o expresie neclintită, tensionată, dar nu se uită în ochii ei.

Elicopterul se ridică la doi metri jumătate, trei metri în aer, se opri o clipă, apoi făcu un fel de deviere, câștigând viteză, și începu să urce din nou.

Jean-Pierre plecă de la ușă, traversează cabina și văzu că n-are unde să se așeze. Ezită. Jane știa că ar trebui să se ridice în picioare și să-l pălmuiască – deși n-avea nicio idee de ce –, dar înghețase pe locul ei, paralizată de panică. Apoi Jean-Pierre smuci degetul mare la ea, indicând faptul că ar trebui să se ridice.

Atunci cedă.

Era obosită, nefericită, îndurerată, înfometată și jengoasă, și el voia ca ea să se ridice, cărând greutatea bebelușului lor, ca să stea el. Smucitura aceea disprețuitoare a degetului mare părea să rezume toată cruzimea, răutatea și trădarea lui, și o înfurie. Se ridică în picioare, cu Chantal legănându-se de gâtul ei, și își împinse fața într-a lui, țipând:

— Mă, nenorocitul! Mă, nenorocitul!

Cuvintele ei se pierdură în urlatul de motoare și rafale de vânt, însă expresia ei facială îl șocă aparent, fiindcă făcu un pas înapoi, speriat.

— Te urăsc! țipă Jane.

Pe urmă se aruncă spre el cu mâinile întinse și-l împinse înapoi violent prin ușa deschisă.

•

Rușii făcuseră o greșeală. Una foarte mică, dar era tot ce avea Ellis, și era gata să scoată maximum din asta. Greșeala lor era că-i legaseră mâinile în față, în loc de la spate.

El sperase că n-aveau să-l lege deloc - de asta nu făcuse nimic, cu un efort supraomenesc, când Jean-Pierre o palmuise pe Jane. Existase o șansă ca ei să-l lase nelegat: la urma urmelor, era neînarmat și în inferioritate numerică. Dar se părea că Anatoli era un om prudent.

Din fericire, nu Anatoli îi pusese cătușele: un soldat o făcuse. Soldații știau că era mai ușor să se ocupe de un deținut ale cărui brațe erau legate în față - era mai puțin probabil să se împiedice și putea să urce și să coboare fără ajutor din camioane și elicoptere. Deci, când Ellis își ținuse supus mâinile în față, soldatul nu se gândise de două ori.

Fără ajutor, Ellis nu putea să biruie trei oameni, mai ales că cel puțin unul din trei era înarmat. Șansele lui într-o luptă dreaptă erau zero. Singura lui speranță era să se prăbușească elicopterul.

Timp de o clipă, timpul îngheț, când Jane rămase în ușa deschisă, cu bebelușul legănându-i-se de gât și uitându-se cu o expresie îngrozită cum Jean-Pierre cădea în aer. Și în acel moment, Ellis se gândi: „Suntem la doar trei-patru metri în aer, ticălosul probabil o să supraviețuiască, din păcate”. Pe urmă apărură Anatoli și-i trase mâinile lui Jane la spate, imobilizându-o. Așadar, Anatoli și Jane stăteau între Ellis și soldatul de la celălalt capăt al cabinei.

Ellis se răsuci pe călcâie, țâșni spre scaunul ridicat al pilotului, îi prinse capul acestuia cu brațele încătușate, trase lanțul de la cătușe în carnea gâtului omului și ridică.

Pilotul nu intră în panică.

Păstrându-și picioarele pe pedale și mâna stângă pe maneta pasului colectiv al elicei, întinse mâna dreaptă și-l apucă pe Ellis de încheieturi.

Thaler avu o străfulgerare de groază. Era ultima lui șansă și avea doar vreo două secunde. Soldatul din cabină se temu să folosească arma, de teamă că-l împușcă pe pilot. Și Anatoli, presupunând că era și el înarmat, împărtășea aceeași teamă. Dar într-o clipă, unul dintre ei își dădu seama că n-aveau nimic de pierdut, fiindcă dacă nu trăgeau în Ellis, aeronava se prăbușea oricum, deci își asumară riscul.

Umerii lui Ellis fură trași în spate. O bucățică de mânecă cenușiu închis îi spuse că era Anatoli.

Jos, în botul elicopterului, trăgătorul se întoarse, văzu ce se întâmplă, și dădu să iasă din scaunul lui.

Ellis trase sălbatic pe lanț. Durerea fu prea mare pentru pilot, care înălță ambele mâini și se ridică de pe scaunul său.

De îndată ce mâinile și picioarele pilotului lăsară comenzile, elicopterul începu să se miște sacadat și să se legene în vânt. Ellis era pregătit pentru asta, și se ținu pe picioare proptindu-se în scaunul pilotului. Însă Anatoli, în spatele lui, își pierdu echilibrul și-și slăbi strânsoarea.

Ellis scoase pilotul din scaun și-l aruncă la podea, apoi preluă controlul și apăsă maneta pasului colectiv al elicei.

Elicopterul căzu ca o piatră.

Ellis se întoarse și se pregăti pentru impact.

Pilotul era pe podeaua cabinei, la picioarele lui, ținându-se de gât. Anatoli căzuse cât era de lung în mijlocul cabinei. Jane stătea ghemuită într-un colț, cuprinzând-o protector în brațe pe Chantal. Căzuse și soldatul, însă el își recăpătă echilibrul și era în genunchi, îndreptându-și Kalașnikovul spre Ellis.

Când apăsă pe trăgaci, roțile elicopterului se loviră de sol.

Impactul îl aruncă pe Ellis în genunchi, dar era pregătit pentru asta și își păstră echilibrul. Soldatul se împletici într-o parte, împușcătura lui trecând prin fuzelaj la un metru de capul lui Ellis, pe urmă rusul căzu în față, scăpând arma și amortizându-și căderea cu mâinile.

Ellis se aplecă în față, luă pușca și o țină neîndemânatic în mâinile încătușate.

Era o clipă de bucurie pură.

Își recâștigase poziția. Fugise, fusese capturat și umilit, suferise de frig, de foame și de frică, și fusese neputincios când Jane fusese palmuită. Dar, în cele din urmă, avea șansa să riposteze și să lupte.

Își luă degetul de pe trăgaci. Mâinile îi erau legate prea aproape una de alta ca să țină Kalașnikovul în poziție normală, însă era capabil să susțină țeava neconvențional, utilizându-și mâna stângă ca să țină încărcătorul curbat chiar în fața apărătorii trăgaciului.

Motorul elicopterului se opri și elicele începură să încetinească. Ellis se uită în cabina de pilotaj și-l văzu pe trăgător sărind prin ușa laterală a pilotului. Trebuia să obțină controlul asupra situației rapid, înainte ca rușii să-și vină în fire.

Se mișcă în așa fel că Anatoli, întins pe podea, se afla între el și ușă. Atunci, puse țeava puștii pe obrazul lui Anatoli.

Soldatul se holbă la el, părând speriat.

— Ieși afară, șuieră Ellis cu o smucitură din cap.

Soldatul înțelese și sări prin ușă.

Pilotul era încă lungit, aparent cu probleme de respirație. Ellis îi trase un picior ca să-i rețină atenția, apoi îi spuse și lui să iasă. Omul se luptă să se ridice în picioare, încă ținându-se de gât, și ieși în același mod.

— Spune-i tipului ăstuia să iasă din elicopter și să stea foarte aproape cu spatele la mine, îi zise Ellis lui Jane. Repede, repede!

Jane strigă un potop de cuvinte în rusă către Anatoli. Omul se ridică în picioare, îi aruncă lui Ellis o privire încărcată cu ură și coborî încet din elicopter.

Ellis își puse țeava puștii în ceafa lui Anatoli și zise:

— Spune-i să-i facă pe ceilalți să nu se miște.

Jane vorbi din nou, și Anatoli strigă un ordin. Ellis se uită în jur. Pilotul, trăgătorul și soldatul care fuseseră în elicopter erau în apropiere. Chiar dincolo de ei era Jean-Pierre, așezat pe jos și strângându-se de gleznă. „A căzut bine, se gândi Ellis. N-are prea multe probleme.” Mai departe erau alți trei soldați, căpitanul, calul și Halam.

— Spune-i lui Anatoli să-și descheie haina, să scoată încet pistolul și să ți-l dea ție, îi mai zise Ellis lui Jane.

Jane traduse. Ellis apăsă mai tare în carnea lui Anatoli când acesta scoase pistolul din toc și-l întinse în spatele lui.

Jane îl luă de la el și i se adresă iar femeii:

— E un Makarov? Da. O să vezi piedica de siguranță în stânga. Mișc-o până acoperă punctul roșu. Ca să încarci arma, trage mai întâi înapoi culisorul de deasupra prinderii, apoi apasă pe trăgaci. OK?

— OK, răspunse ea.

Era albă și tremura, totuși expresia feței sale arăta hotărâre.

— Spune-i să le ceară soldaților să-și aducă armele aici, unul câte unul, și să le arunce în elicopter.

Jane traduse, și Anatoli dădu ordinul.

— Îndreaptă pistolul spre ei când se apropie, adăugă Ellis.

Unul câte unul, soldații veniră și se dezarmară.

— Cinci tineri, zise Jane.

— Ce vrei să spui?

— Erau căpitanul, Halam și cinci tineri. Văd doar patru.

— Spune-i lui Anatoli că trebuie să-l găsească pe celălalt dacă vrea să trăiască.

Jane strigă la Anatoli, iar Ellis fu surprins de vehemența din vocea ei. Anatoli păru speriat când strigă comanda. O clipă mai târziu, cel de-al cincilea soldat veni în jurul cozii elicopterului și-și predă arma la fel ca și ceilalți.

— Bravo, îi spuse Ellis lui Jane. Ar fi putut să strice totul. Acum, să se întindă toți pe jos.

Un minut mai târziu, zăceau toți pe pământ, cu fața în jos.

— Trebuie să tragi în cătușele mele, îi ceru el lui Jane.

Puse pușca jos și-și ținu brațele întinse spre ușă. Jane trase înapoi glisorul pistolului, apoi îi plasă botul pe lanț. Se poziționară în așa fel încât glonțul să treacă prin ușă.

— Sper să nu-mi rupă afurisele de încheieturi, adăugă Ellis.

Jane închise ochii și apăsă pe trăgaci.

— Au, la naiba! urlă Ellis.

La început îl durură puternic încheieturile. Pe urmă, după o clipă, își dădu seama că nu erau rupte, ci doar lanțul.

Luă pușca automată.

— Acum vreau radioul lor, zise el.

La ordinul lui Anatoli, căpitanul începu să dezlege o cutie mare de pe spatele calului.

Ellis se întrebă dacă elicopterul avea să mai zboare. Trenul de

ruinare era distrus, desigur, și era posibil să fie tot felul de alte deteriorări, dar motorul și dispozitivele principale de control erau deasupra. Își aminti cum, în timpul bătăliei de la Darg, văzuse un Hind la fel ca ăsta căzând de la cinci-zece metri, apoi ridicându-se din nou. „Și porcăria asta ar trebui să zboare dacă cealaltă a făcut-o, se gândi el. Dacă nu...”

Nu știa ce avea să facă în caz contrar.

Căpitanul aduse radioul și-l puse în elicopter, pe urmă plecă din nou.

Ellis își permise o clipă de răgaz. Cât timp avea radioul, rușii nu puteau să-și contacteze baza. Asta însemna că nu puteau să facă rost de întăriri, nici să avertizeze pe nimeni despre ce se întâmplase. Dacă Ellis ajungea cu elicopterul în aer, avea să fie în siguranță în privința urmăririi.

— Ține pistolul ținut spre Anatoli, îi zise el lui Jane. Mă duc să văd dacă zboară chestia asta.

Jane găsi pistolul surprinzător de greu. Își ținu brațul întins, ținându-l pe Anatoli, pentru o vreme, dar în curând trebui să lase brațul jos, să se odihnească, în timp ce cu mâna stângă o bătea ușor pe spate pe Chantal. Fetița plânse, se opri și porni din nou, în ultimele câteva minute, însă ulterior încetase.

Motorul elicopterului porni, protestă și ezită. „Oh, te rog, pornește, se rugă ea. Te rog să mergi”.

Motorul urlă prinzând viață, și ea văzu lamele învârtindu-se.

Jean-Pierre ridică privirea.

„Să nu îndrăznești, se gândi ea. Nu mișca!”

Jean-Pierre se săltă în sus, se uită la ea, apoi se ridică dureros în picioare.

Jane îndreptă pistolul spre el.

El porni spre elicopter.

— Nu mă face să te împușc! țipă ea, dar vocea îi era înecată de zgomotul crescând al elicopterului.

Anatoli îl văzuse pe Jean-Pierre, fiindcă se rostogoli și se ridică. Jane îndreptă pistolul spre el. Rusul ridică mâinile într-un gest de predare. Jane întoarse pistolul înapoi către Jean-Pierre, care continua să se apropie.

Jane simți elicopterul tremurând și încercând să se ridice.

Jean-Pierre era mai aproape. Putea să-i vadă fața clar. Mâinile lui se întinseră larg într-un gest de rugămintă, însă în ochi avea

o lumină nebună. „Și-a pierdut mințile, chibzui ea. Dar probabil că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă”.

— O voi face! strigă ea, deși știa că el nu putea s-o audă. Te împușc!

Elicopterul se ridică de la sol.

Jean-Pierre o rupse la fugă.

Pe măsură ce aeronava se înălța în aer, el sări și ateriză pe punte. Jane spera că avea să cadă din nou, dar el se stabilizează. Se uită la ea cu ură în ochi și își adună forțele să țâșnească.

Ea închise ochii și apăsă pe trăgaci.

Arma trosni și îi jucă în mână.

Deschise din nou ochii. Jean-Pierre era încă în picioare, cu o expresie de uimire pe față. O pată neagră i se întindea pe pieptul hainei. Panicată, Jane apăsă pe trăgaci din nou, și din nou. Le rată pe primele două, dar ultima păru să-l lovească în umăr. El se răsuci spre exterior și căzu în față prin ușă.

Apoi dispăru.

„L-am ucis”, se gândi ea.

La început simți un fel de euforie sălbatică. Încercase s-o captureze și s-o închidă, și s-o facă sclava lui. O vânașe ca pe un animal. O înșelase și o bătuse. Și îl ucisese.

Pe urmă, fu copleșită de durere. Se așeză pe punte și suspină. Chantal începu să plângă și ea, și Jane își legănă bebelușul în timp ce plângeau împreună.

Nu știa de când stătea acolo. În cele din urmă, se ridică în picioare și se duse în față, ca să stea lângă scaunul pilotului.

— Ești bine? strigă Ellis.

Ea dădu din cap și încercă un zâmbet slab.

Ellis îi zâmbi ca răspuns, apoi arătă la un indicator pe bord și strigă:

— Uite - rezervoare pline!

Ea îl sărută pe obraz. Într-o zi avea să-i spună că l-a împușcat pe Jean-Pierre, dar nu în clipa aia.

— Cât de departe e frontiera? îl întrebă ea.

— La mai puțin de o oră. Și nu pot să trimită pe nimeni după noi, fiindcă radioul lor e la noi.

Jane se uită prin parbriz. Drept în față văzu munții cu crestele albe pe care ar fi trebuit să-i escaladeze. „Nu cred că aș fi putut s-o fac, își zise ea. Cred că m-aș fi culcat în zăpadă și aș fi murit”.

Ellis avea pe față o expresie nostalgică.

— La ce te gândești? îl întrebă ea.

— Mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea un sandvici cu friptură de vită și salată verde, roșii și maioneză pe pâine de grâu, răspunse el, și Jane zâmbi.

Chantal se agită și plânse. Ellis luă o mână de pe manete și-i atinse obrazul roz.

— Îi e foame, zise el.

— Mă duc să am grijă de ea, spuse Jane.

Se întoarse în cabina pasagerilor și se așeză pe bancă.

Își descheie haina și cămașa și-și hrăni bebelușul în timp ce elicopterul zbura spre soarele care răsărea.

PARTEA A TREIA

1983

Capitolul douăzeci

Jane se simțea mulțumită în timp ce stătea pe scaunul din dreapta al mașinii lui Ellis care rula pe o șosea de la periferie. Fusesse o după-amiază de succes. Pizza fusese bună, și lui Petal îi plăcuse la nebunie filmul *Strălucirea dansului*.

Ellis fusese extrem de tensionat când se gândise să le facă cunoștință fiicei și iubitei lui, dar Petal fusese încântată de micuța Chantal, și totul fusese ușor. Ellis se simțise atât de bine în legătură cu asta, că sugerase, când o lăsaseră pe Petal, ca Jane să meargă cu el și s-o salute pe fosta lui soție. Gill îi invită înăuntru și gânguri la Chantal, așa că Jane ajunsese s-o cunoască pe fosta lui soție, precum și pe fiica lui, și totul într-o singură după-amiază.

Ellis – Jane nu se obișnuise cu faptul că îl chema John, și decisese să-l strige numai Ellis – o puse pe Chantal pe bancheta din spate și urcă în mașină alături de Jane.

— Ei, ce crezi? întrebă el în timp ce plecau.
— Nu mi-ai spus că e drăguță, zise Jane.
— Petal e drăguță?
— Vorbesc de Gill, preciză Jane râzând.
— Da, e drăguță.
— Sunt oameni buni și nu merită să se amestece cu cineva ca tine.

Glumea, dar Ellis dădu din cap sumbru.

Jane se aplecă și-i atinse coapsa.

— N-am vorbit serios, îl asigură ea.

— Dar este adevărat.

Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Trecuseră șase luni din ziua în care scăpaseră din Afganistan. Din când în când, Jane izbucnea în lacrimi fără vreun motiv aparent, însă nu mai avea coșmaruri în care îl împușca din nou și din nou pe Jean-Pierre.

Nimeni în afară de ea și de Ellis nu știa ce se întâmplase – el chiar mințise în fața superiorilor lui în legătură cu modul în care murise Jean-Pierre – și Jane decise că avea să-i spună lui Chantal că tatăl ei murise în Afganistan în timpul războiului: nu mai mult de atât.

În loc să se întoarcă în oraș, Ellis o luă pe o serie de străzi dosnice și parcă în cele din urmă lângă un lot liber cu vedere la apă.

— Ce facem aici? întrebă Jane. Ne pupăm?

— Dacă vrei tu. Adevărul e însă că vreau să vorbesc.

— OK.

— A fost o zi bună.

— Da.

— Petal a fost azi mai relaxată cu mine decât a fost vreodată.

— Mă întreb de ce.

— Am o teorie, zise Ellis. E datorită ție și lui Chantal. Acum, că fac parte dintr-o familie, nu mai sunt o amenințare pentru casa și stabilitatea ei. Cred că asta e, oricum.

— Are sens pentru mine. Asta ai vrut să vorbim?

— Nu. Părăsesc agenția, adăugă el ezitând.

Jane dădu din cap.

— Mă bucur mult, zise ea cu fervoare.

Se așteptase la ceva de genul ăsta. El își încheiase conturile.

— Misiunea afgană s-a terminat, de fapt, continuă el. Programul de instruire al lui Masud e în curs de desfășurare și le-am livrat primul lot de arme. Masud e atât de puternic, încât a negociat cu rușii un armistițiu de iarnă.

— Bine! zise Jane. Sunt pentru orice duce la o încetare a focului.

— Cât am fost în Washington și tu ai fost în Londra, mi s-a oferit alt loc de muncă. E ceva ce chiar vreau să fac, plus că se plătește bine.

— Ce e? întrebă Jane intrigată.

— Lucrul cu un nou grup operativ prezidențial pe crimă organizată.

Frica trimise un junghi în inima lui Jane.

— E periculos?

— Nu pentru mine. Eu sunt prea bătrân acum pentru munca sub acoperire. Datoria mea este să îndrum oamenii sub acoperire.

Jane putea să spună că nu era complet sincer cu ea.

— Spune-mi adevărul, ticălosule, zise ea.

— Păi, e mult mai puțin periculos decât ce am făcut. Dar nu e atât de sigur ca și cum ai preda într-o grădiniță.

Ea îi zâmbi. Știa la ce are să ducă asta, și o făcea fericită.

— Și o să am sediul aici, în New York.

Asta o luă prin surprindere.

— Serios?

— De ce ești așa mirată?

— Fiindcă am aplicat pentru un loc de muncă la Națiunile Unite. Aici, în New York.

— Nu mi-ai spus că ai de gând să faci asta! zise el decepționat.

— Tu nu mi-ai spus despre planurile *tale*, rosti ea cu indignare.

— Îți spun acum.

— Și eu *îți* spun acum.

— Dar... m-ai fi părăsit?

— De ce ar trebui să trăim unde lucrezi tu? De ce n-ar trebui să trăim unde lucrez eu?

— În luna în care am fost despărțiți, am uitat complet cât de al naibii de sensibilă ești, adăugă el.

— Corect.

Se așternu tăcerea.

În cele din urmă, Ellis continuă:

— Păi, oricum, dacă tot o să locuim amândoi în New York...

— Am putea să împărțim menajul?

— Da, zise el ezitant.

Dintr-odată, ea regretă că-și pierduse cumpătul. El nu era chiar nechibzuit, doar prost. Aproape îl pierduse acolo, în Afganistan, iar în acel moment nu putea să fie supărată pe el pentru foarte mult timp, fiindcă mereu își va aduce aminte cât de speriată fusese că puteau fi despărțiți pentru totdeauna și cât de nespus de bucuroasă era că supraviețuiseră și rămăseseră împreună.

— Bine, rosti ea cu o voce moale. Haide să împărțim menajul.

— De fapt... mă gândeam s-o facem oficial. Dacă vrei.

Asta așteptase ea.

— Oficial, repetă ea ca și cum nu înțelegea.

— Da, confirmă el neîndemânatic. Vreau să spun că am putea

să ne căsătorim. Dacă vrei.

Ea râse cu plăcere.

— Fă-o cum trebuie, Ellis! Îl îndemnă ea. Cere-mă!

El îi luă mâna.

— Jane, draga mea, te iubesc. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da! Da! răspunse ea. Cât mai curând posibil! Măine! Azi!

— Îți mulțumesc, zise el.

Ea se aplecă și-l sărută.

— Și eu te iubesc.

Rămaseră în tăcere apoi, ținându-se de mâini și privind soarele care cobora pe cer. „Este amuzant, Afganistanul pare ireal acum, ca un vis urât, dar care nu mai e înfricoșător”, se gândi Jane. Își amintea oamenii destul de bine – mullahul Abdullah, și Rabia, moașa, și frumosul Mohammed, și senzuala Zahara, și loiala Fara, dar bombele și elicopterele, frica și greutatea păliseră în amintirea ei.

Asta era aventura reală, simți ea. Să se căsătorească și s-o crească pe Chantal, și să facă lumea un loc mai bun în care ea să trăiască.

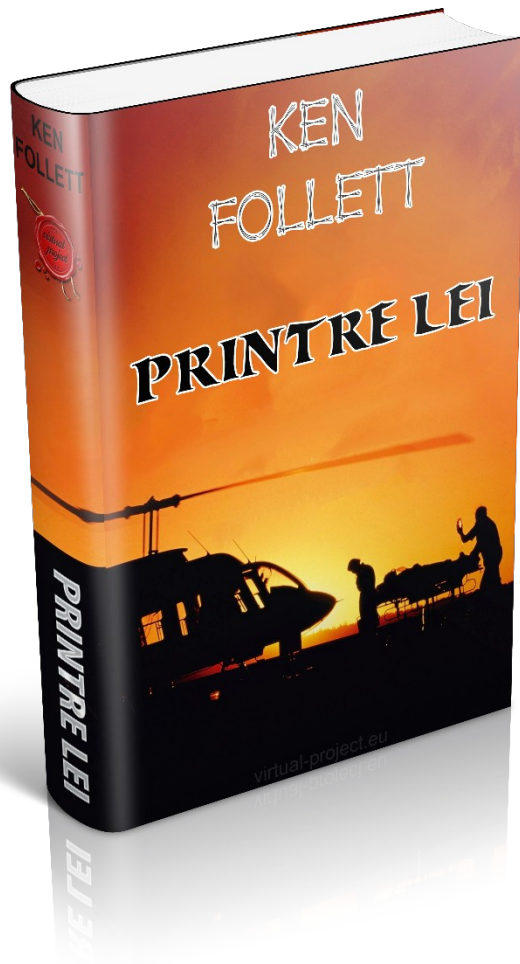
— Mergem? o întrebă Ellis.

— Da.

Îi strânse mâna pentru o ultimă dată, apoi îi dădu drumul.

— Avem multe de făcut.

El porni mașina și conduse înapoi în oraș.

virtual-project.eu

